

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI 1 NUMARALI ÇOKSATAR "VAMPİR AKADEMİSİ" VE NEW YORK TIMES
ÇOKSATARI "KANBAĞI" SERİLERİNİN YAZARI

RICHELLE MEAD

Gümüş Gölgeler

Ücretsiz PDF-Kitap Arsivi - <https://trantey.org>

BİR *Kanbağı* ROMANI

ARTEMİS

ABG/222
AB/480
AÇ/373
A/55

GÜMÜŞ GÖLGELER

Richelle Mead

Orijinal Adı: Silver Shadows

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Toprak Dromalı

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Merve Güven

1. Basım: Aralık 2014

ISBN: 978 - 605 - 142 - 549 - 8

Sertifika No: 10905

RICHELLE MEAD © 2014

Bu kitabın Türkiye yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretine Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Ciftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Gümüş Gölgeleler

RICHELLE MEAD

VA ailesine...

1.BÖLÜM

SYDNEY

Karanlığa uyandım.

Bu benim için yeni bir şey değildi. Son bilmem kaç gündür hep karanlığa uyanıyordum zaten. Haftalar ya da aylar bile olmuş olabilirdi. Yatak niyetine sert bir taşa yattığım o küçük, soğuk hücrede zaman kavramımı yitirmiştim. Beni zorla alıkoyanların isteklerine göre uyuyor ve uyanıyordum. Bana günleri saymamı imkânsızlaştıran bir ilaç veriyorlardı. Önceleri onu yemeğine ya da suyuma karıştırdıklarını düşünüp açlık grevine girdim. Bunun üzerine beni zorla besleme yolunu seçtiler ki, bir daha bunu asla tecrübe etmek istemem. Sonunda ilacı havalandırmadan püskürttüklerini fark ettim. Açlığa dayanabilirdim belki ama havasız yaşayamazdım.

Bir ara, hayatlarını aya göre düzenleyen ilkel kabilelerin kadınları gibi, zamanı âdet döngüme göre takip etmeyi düşündüm. Beni esir edenler temizliğe fazlasıyla önem veren kimseler olarak, gerektiğinde kullanmam için bütün kadınsal

sağlık ürünlerinden temin etmişti. Ama o planım da başarısız oldu, zira yakalandığımda doğum kontrol haplarını aniden kesmem hormonlarımı altüst etmişti. Buna uyku düzeni değişikliğim de eklenince ne zaman âdet göreceğimi bilemez oldum. Tek bildiğim hamile olmadığım ki, bu da büyük bir rahatlamaydı. Eğer karnımda endişeleneceğim bir bebeğim olsaydı, Simyacılar bana istediklerini yaptırabilirdi. Ama şimdi vücudumda yalnızdım ve bana ne yaparlarsa yapsınlar katlanabilirdim. Açlık, soğuk... Hepsi bana vız geliyordu. Beni yıkmalarına izin vermeyecektim.

“Günahlarını düşündün mü, Sydney?”

Küçük hücrede yankılanan metalik kadın sesi sanki aynı anda her yönden geliyordu. Doğrulup oturdum ve kaba kumaştan elbisemin eteğiyle dizlerimi kapamaya çalıştım. Bunu daha çok alışkanlıktan yapıyordum. Kolsuz elbise tıpkı bir kâğıt gibi inceydi. Beni ısıtacağı filan yoktu. Bir tek, kendimi bir zavallı gibi hissetmeme sebep oluyordu ki, zaten amacı da buydu. Bana onu tutsaklığımın ilerleyen günlerinde bir iyi niyet göstergesi olarak vermişlerdi. Aslında, beni burada sonsuza dek çıplak tutamayacaklarını anlamış olmalıydılar. Özellikle de, istedikleri sonucu elde edemeyeceklerini anladıktan sonra.

“Uyumuşum,” dedim yalandan esneyerek. “Düşünmeye vaktim olmadı.” Havadaki ilaç yüzünden hep uykum vardı ama bazı uyarıcılar sayesinde istedikleri zaman uyanık kalmamı sağlayabiliyorlardı. Sonuç olarak da, sürekli bitkindim. Zihin yorgunken psikolojik bir savaş vermek güçleşiyordu.

“Rüya gördün mü?” diye sordu ses. “Günahlarından arınmanın seni ne kadar rahatlatacağını gördün mü? Yeniden ışığ görmeyi nasıl hissettireceğini?”

“Böyle şeyler görmediğimi biliyorsun.” Bugün gevezeliğim üzerimdeydi. Bana bu tür soruları sürekli soruyorlardı ama hiç cevap vermiyordum. “Ama belki bana ilaç vermeyi keserseniz doğru düzgün uyuyup size anlatabileceğim rüyalar görürüm.”

Daha da önemlisi, eğer ilaçsız bir uyku uyuyabilirsem Adrian rüyalarımın girip yerimi tespit edebilir ve beni bu cehennem çukurundan kurtarabilirdi.

Adrian.

Sırf adı bile onca uzun ve karanlık saati atlatmama yardımcı olmuştu. Onu, geçmişimizi ve geleceğimizi düşünmek bugünü mü kurtarmıştı. Sık sık hayallere dalarak birlikte geçirdiğimiz birkaç ayı düşünüyordum. Gerçekten de bu kadar kısa mıydı? On dokuz yıllık hayatımda başka hiçbir şey onunla geçirdiğim zaman kadar renkli ve anlamlı değildi. Günlerim onunla ilgili düşüncelerimle doluydu. Acı tatlı bütün anlarımızı defalarca yeniden yaşıyor, bundan yorgun düştüğümde de geleceğimizi düşünüyordum. Hayal ettiğimiz bütün senaryoları ve aptalca kaçış planlarımızı kim bilir kaç kez gözden geçirmiştik.

Adrian.

Eğer bu hapishanede hâlâ hayattaysam sebebi oydu.

Ve burada olmamın sebebi de oydu.

“Bilinçaltının sana bilincinin zaten bildiğini söylemesine ihtiyacın yok,” dedi ses. “Sen artık saf değilsin. Lekelendin.

Ruhun karanlıkla tanıştı ve kendi türüne karşı büyük bir günah işledin.”

Derin bir iç çekip yerimde kıpırdanarak rahat oturmaya çalıştım. Ne var ki, artık hiçbir pozisyonda rahat olamıyordum. Kaslarım tutulmuştu ve her yanım ağrıyordu.

“Babanın kalbini kırdığını bilmek seni üzüyor olmalı,” dedi ses.

Bu yeni bir yaklaşım tarzıydı. Beni hazırlıksız yakalamışlardı. “Babamın kırılacak bir kalbi yok,” dedim hiç düşünmeden.

“Yanıyorsun, Sydney. Çok yanıyorsun.” Bana mı öyle gelmişti bilmiyorum ama ses nihayet bir duygu belirtisi gösterdiğime sevinmiş gibiydi. “Baban senin düşüşünü kederle izledi. Oysa seninle ilgili ne ümitleri vardı. Şeytana karşı mertçe savaştığın günlerde seninle gurur duyuyordu.”

Popomu kaydırıp sırtımı duvara yasladım. “Nasıl olsa yüzünü kara çıkarmayacak başka bir kızı var. Bütün umutlarını ona bağlayabilir.”

“Kardeşinin de kalbini kırdın. İkisi de senin sandığından çok daha fazla üzüldü. Onlarla aranı düzeltmek, yaptıklarını telafi etmek istemez misin?”

“Bana öyle bir şans verecek misiniz?” diye sordum.

“Biz sana o şansı baştan beri veriyoruz, Sydney. Duymak istediklerimizi söyle yeter. Böylece sana günahlarından arınman için doğru yolu gösterebiliriz.”

“Ya şimdiye kadar yaptıklarınız neydi?”

“Sadece ruhunun temizlenmesine yardımcı oluyorduk.”

“Beni aç bırakıp aşağılayarak mı?”

“Aileni görmek istiyor musun, istemiyor musun? Onlarla konuşmak güzel olmaz mıydı?”

Hemen cevap vermek yerine beni nasıl bir tuzağın beklediğini düşündüm. Ses daha önce bana bir sürü teklifte bulunmuştu. Hepsi insani ihtiyaçlarla ilgiliydi. Isınmak, yumuşak bir yatak, gerçek kıyafetler. Başka ödüller de önerilmişti. Adrian’ın bana yaptığı haç kolye ya da her öğünde içtiğim yulaf çorbasından daha leziz yiyecekler gibi. Hatta havalandırmadan içeri mahsus kahve kokusu verecek kadar ileri gitmişlerdi. Muhtemelen beni fazlasıyla *düşünen* biri, onlara zayıf noktalarımдан bahsetmişti.

Ama bu... insanları görme ve konuşma fırsatı yepyeni bir şeydi. Açıkçası, Zoe’yle babam görmek istediklerim listesinde üst sıralarda değildi ama Simyacılar’ın teklifinin asıl cazip yanı da bu değildi zaten. İlk kez bana bu hücrenin dışında bir hayat önermişlerdi.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordum.

“Bunu biliyorsun,” dedi ses. “Suçunu kabul et. Günahlarını itiraf et ve onlardan arınmaya hazır olduğunu söyle.”

Az kalsın, *benim itiraf edecek bir şeyim yok*, diyecektim. Bunu onlara belki yüzlerce kez söylemiştim. Hatta belki binlerce kez. Ama bana ilk kez ilgimi çeken bir teklif sunuyorlardı. Başka insanlarla bir araya geldiğimde bana ilaç veremezlerdi, öyle değil mi? Belki bir fırsatını bulup uyuyabilirsem...

“Bunları söylersem ailemi görebileceğim öyle mi?”

“Hemen değil tabii,” dedi ses sinir bozucu bir aşağılamayla. “Önce bunu hak etmen gerek. Ama iyileşme sürecinin bir sonraki adımına geçebileceksin.”

“Yeniden eğitim,” dedim.

“Kötü bir şeyden söz eder gibisin. Biz sana yardım etmeye çalışıyoruz.”

“Teşekkürler, kalsın,” dedim. “Buraya alışmaya başladım zaten. Bir yere gitmek istemem.”

Yeniden eğitimle birlikte gerçek işkencenin başlayacağından adım gibi emindim. Belki fiziksel bakımdan burası kadar zorlayıcı olmayacaktı ama o adımda zihin kontrolü devreye girecekti. İçinde bulunduğum zor koşulların hepsi düzmeceydi. Kendimi güçsüz ve çaresiz hissetmemi istiyorlardı. Böylece beni yeniden eğitime razı etme çalışmalarına başlayabileceklerdi. Onlara direnmek zorundaydım.

Yine de, buradan çıkabilirsem normal bir uyku çekme fırsatı yakalayabileceğimi düşünmeden edemiyordum. Adrian’a ulaşabilirsem, her şey değişebilirdi. En azından, iyi olduğunu öğrenirdim. Yeniden eğitimde nasıl bir yol izliyorlardı acaba? Bana psikolojik bir yönlendirme yapacakları muhakkaktı ama içeriği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buna dayanabilir miydim? Düşüncelerimi ve inançlarımı koruyabilir miydim, yoksa sevdiklerime ve ilkelerime sırt mı çevirirdim? Bu hücreden çıkmanın riski buydu. Simyacılar’ın kendilerine göre bazı ikna yöntemleri olduğunu biliyordum. Yakalanmadan önce düzenli olarak büyü yapmam sayesinde birçoğuna karşı korunaklı olabilirdim ama yine de korkuyordum işte. Onların zihin yönlendirmesinden korunmanın tek kesin yolu bir arkadaşla başarıyla uyguladığım ama henüz kendimde denemediğim ik-sirdi.

Birden üzerime bir uyuşukluk çöktü. Sesle sohbetimiz şimdilik sona ermişti anlaşılan. Direnmemin anlamsız olduğunu bildiğim için yere uzandım ve derin, rüyasız bir uykuya dalmaya hazırlandım. Ama ilaç beni etkisi altına almadan önce bana destek olması için tek bir isim fısıldadım.

Adrian...

Bir süre sonra uyandığımda yemeğim gelmişti. Yine aynı yulaf çorbasıydı. İçine sağlığını korumak için belirli vitamin ve mineraller koyuyor olmalıydılar. Gerçi bu şeye çorba demek gerçek bir çorbaya haksızlık olurdu. Bir kere sıcak değil, ılıktı ve tadı daha yavan olamazdı. Yine de, robot gibi yedim. Buradan çıktığımda güçlü olmalıydım.

Buradan çıktığımda...

Birden aklıma buraya geldiğimden beri düşünmemeye çalıştığım bir fikir geldi. Beni sonsuza dek bu hücrede tutacaklarından ölesiye korkuyordum. Bir daha sevdiklerimi göremekten. Adrian'ı, Eddie'yi, Jill'i ve diğerlerini. Belki de bir daha sihir yapamayacaktım. Kitap okuyamayacaktım. Bu son düşünce beni özellikle de bugün çok yaraladı. Zira saatlerimi Adrian'ı düşünerek geçirsem de, okuyacak bir şeyim olması için adam bile öldürebilirdim. Dandik bir roman, bir dergi, hatta bir broşüre bile razıydım. Bana karanlığı ve o sesi unutturacak herhangi bir şeye.

Haydi ama, güçlü olmalısın, dedim kendi kendime. Kendin için, Adrian için güçlü olmalısın. Bir düşün, o da senin için aynısını yapardı.

Evet, yapardı. Adrian hâlâ Palm Springs'te miydi bilmiyordum ama benden asla vazgeçmeyeceğinden emindim. Ben de kararlı durmalıyım. Yeniden kavuşacağımız ana hazırlıklı olmalıyım.

Centrum permanebit. Bu Latince sözcükler bana güç verdi. *Merkez tutunacak*, demekti ve Adrian'la okuduğumuz bir şiirde geçiyordu. Şimdi biz merkezdik ve ne olursa olsun, dayanacaktık.

Tatsız tuzsuz yemeğimi bitirip elimi yıkamak için hücrenin bir köşesindeki küçük lavaboya doğru yürüdüm. Karanlıkta tuvalete sürünerek geçtim. Burada bir küvet ya da duş yoktu (vaktiyle onları da yem olarak teklif etmişlerdi). Günlük temizliğimi -en azından ben günlük olduğunu düşünüyordum- pas kokulu soğuk su ve sert bir bezle yapmak zorundaydım. Gece görüşü kameralarıyla izlendiğimi bildiğim için bundan her ne kadar utansam da, pis kalmak daha kötüydü. Onlara o tatmini yaşatamazdım. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, insan gibi yaşamaya çalışacaktım.

Yeterince temizlendiğime kanaat getirdiğimde, yine duvarın dibine kıvrıldım. Islak tenim soğuk havada ürperdikçe dişlerim takırdıyordu. Bir daha ısınabilecek miydim?

“Baban ve kız kardeşinle konuştuk, Sydney,” dedi ses. “Onları görmek istememene çok üzüldüler. Zoe ağladı.”

Son konuşmamızda onlara yanlış bir izlenim verdiğime pişmandım. Şimdi aile taktiğinin bende işe yaradığını sanıyorlardı. Beni buraya kapatan insanlara karşı hâlâ bir sevgi besleyebileceğimi nasıl düşünebilirlerdi? Artık tek ailem annem ve

kardeşimdi ve onların da ziyaretçi listemde olmadıklarından emindim. Özellikle de, babam boşanma işlemlerini başlattıktan sonra. Açıkçası mahkemenin sonucunu merak ediyordum ama bunu onlara soracak değildim.

“Babanla kardeşine acı çektiğine hiç mi üzölmüyorsun?” diye sordu ses.

“Asıl onlar bana çektişdiklerine üzülsün,” diye yapıştırdım.

“Onların amacı sana acı çekirtmek değil ki.” Ses ikna edici olmaya çalışıyordu ama her kime aitse suratına bir tane patlatmak istiyordum. Hem de asla şiddet yanlısı biri olmamama rağmen. “Tek istedikleri sana yardım etmek. Seninle konuşup bir açıklama yapmak için sabırsızlanıyorlar.”

“Ondan eminim,” diye mırıldandım. Sonra da cevap verdiğim için kendime kızdım. Başta sesle konuşmama konusunda daha kararlıydım. İnadımı kırdıklarına seviniyor olmalıydılar.

“Zoe seni ziyaret ettiğinde vanilyalı latte getirebilir mi diye sordu. Ben de sorun olmayacağını söyledim. Hepimiz bunun medeni bir buluşma olmasını istiyoruz. Ailenle oturup konuşmak ruhuna iyi gelecek.”

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı ama bunun kahve vadiyle ilgisi yoktu. Ses daha önceki imasını doğruluyordu. Bu gerçek bir ziyaret olacaktı. Oturup kahve içecektik. Dolayısıyla hücremden çıkmam gerekecekti. Zoe’yle babamı hayatta buraya getirmezlerdi. Yine kendi içimde bir çatışmaya yaşıyordum. Burada kalıp bana yapacaklarına katlanabilirdim ama ne elde edecektim? Onlara dayanıklılığımı kanıtlardım o kadar. Adrian’a bu şekilde kavuşmam imkânsızdı. Onunla ve

arkadaşlarımla yeniden birlikte olmak için rüya görmeliydim. Ve rüya görmek için de ilaçtan kurtulmalıyım.

Hem sadece o da değildi. Bu küçük ve karanlık hücrenin dışında belki yeniden sihir yapabilirdim. Nerede olduğum konusunda bir fikir edinebilirdim, ya da hepsinden güzeli, kaçabilirdim.

Ama önce bu hücreden çıkmalıyım. Burada kalmakla cesaretimi kanıtladığımı düşünüyordum ama belki de asıl cesaret gösterisi buradan çıkmak olacaktı.

“Ne diyorsun, Sydney?” Kulaklarım beni yanıltmıyorsa, ses ilk kez heyecanlı, hatta hevesliydi. Alışkın olduğum otoriter tondan farklı gelmişti. “Ruhunu arındırmak için bir adım atıp aileni görmek ister misin?”

Acaba ne zamandır buradaydım? Gövdemle kollarımı yokladığımda bayağı kilo verdiğimi anlıyordum. Belirli bir vakit geçmiş olmalıydı. Haftalar ya da aylar. Ve ben buradayken dünya dönmeye devam etmişti. Bana ihtiyacı olan insanlar vardı.

“Sydney?”

Hemen atlamak istemedim. “Size nasıl güvенеceğim? Bu yolculuğa çıkarsam ailemle görüşebileceğimden nasıl emin olacağım?”

“Biz insanları kandırmayız, Sydney. Daima dürüstlükten yanayız.”

Yalancı, diye söylendim. Yıllarca bana yalan söylemişlerdi. İyi insanları canavar gibi gösterip hayatıma karışmışlardı. Ama önemli değildi. Şimdilik ailemle ilgili verdikleri sözü tutmaları yeterliydi.

“Doğru düzgün bir yatağım olacak mı?” Bunu sorarken etkiyi artırmak için sesimi hafifçe titrettim. Simyacılar bana mükemmel bir oyuncu olmayı öğretmişti ve şimdi eğitimin ne kadar işe yaradığını görebiliyordum.

“Evet, Sydney. Rahat bir yatağın ve seni ısıtacak kıyafetlerin olacak. Artık yulaf çorbası içmek zorunda kalmayacaksın. Konuşabileceğin insanlar da olacak. Onları dinlersen sana doğru yolu gösterecek insanlar.”

Son madde karar vermemi kolaylaştırmıştı. İnsanlarla olcaksam bana havadan ilaç veremeyeceklerdi. O şeye her ne katıyorlarsa, endişelerimi arttırıyor ve sürekli tetikte olmamı sağlıyordu. Belki de bunu ihtiyatsız davranmam için yapıyorlardı ama bende tam tersi etki etmişti.

Sırf alışkanlıktan, elimi boynuma götürüp artık orada olmayan haça dokundum. *Beni değiştirmelerine izin verme,* diye dua ettim usulca. *Aklımı fikrimi koru. Bana dayanma gücü ver.*

“Sydney?”

“Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ne söylemen gerektiğini.”

Ellerimi kalbime götürdüm. Sonraki sözlerim bir dua değil, Adrian’a bir mesajdı. *Beni bekle. Güçlü ol. Sen güçlü olursan, ben de olurum. Bana ne yaparlarsa yapsınlar savaşırim. Seni asla unutmam. Sana sırt çevirmem. Onlara yalan söylemek zorunda kalabilirim ama sana daima sadık kalacağım. Biz merkeziz ve sağlam kalacağız.*

“Ne söylemen gerektiğini biliyorsun,” diye yineledi ses. Salyalarının aktığını hissedebiliyordum.

Hafifçe öksürdüm. “Kendi türüme karşı günah işledim ve ruhumun kirlenmesine izin verdim. Şimdi o karanlıktan arınmaya hazırım.”

“Günahlarını itiraf et,” dedi ses.

Bu daha zordu. Yine de başardım. Beni Adrian’a ve özgürlüğüme kavuşturacak her şeyi söyledim.

Derin bir nefes alıp “Bir vampire âşık oldum,” dedim.

Ve bununla birlikte gözlerim kör edici bir ışıkla kamaştı.

2. BÖLÜM

ADRIAN

“Yanlış anlama da, bok gibi görünüyorsun.”

Kafamı masadan kaldırıp tek gözümü açtım. Güneş gözlüğüme rağmen -ve kapalı alanda olmamıza- ışık kafamın içinde zonkluyordu. “Başka nasıl anlayacağım?” diye sordum.

Rowena Clark bana bir öğretmen edasıyla baktı. Sydney de tam bunu yapardı. İçim sızladı. “İyi anlamda alıp kendini toplamaya çalışabilirsin.” Rowena burnunu kırıştırdı. “Yine akşamdan kalmasın, değil mi? Hoş, ayık olduğun bir aralık var mı onu da bilmiyorum ya. Cin fabrikası gibi kokuyorsun.”

“Ben gayet ayıgım.” Gözlüğümü çıkarmaya cesaret edip ona dikkatle baktım. “Saçların mavi olmuş.”

“Su yeşili,” diye düzeltti. “İki gün önce boyattım ve sen beni gördün.”

“Öyle mi?” Carlton Üniversitesi’ndeki son medya dersimiz iki gün önceydi herhâlde. Ben iki saat öncesini bile

hatırlayamıyordum ki. “Belki de o zaman ayık değildim. Ama güzel olmuş,” diye ekledim. Yağcılık yaparak daha fazla üzerime gelmesini engelleyebileceğimi sanmıştım ama yanı-
lıyordum.

Doğrusunu isterseniz, okulda yarı ayık, yarı sarhoş dolaşı-
yorum. Hâlâ derslere girmem bile bir mucizeydi ve bunun için
biraz takdiri hak ettiğimi düşünüyordum. Sydney gittiğinde,
yani kaçırıldığında, buraya gelmek bile istememiştim. Onu
aramaktan başka hiçbir şey yapmak istememiştim. Günlerce
yataktan çıkmadan ruh rüyalarıyla onunla bağlantı kurmaya
çalışmıştım. İşe yaramamıştı. Günün hangi saati denersem de-
neyeyim onu uykuda yakalayamamıştım. Anlayamıyordum.
Kim o kadar süre uyanık kalabilirdi ki? Sarhoşlarla bağlantı
kurmak güçtü, çünkü alkol ruhun etkisini azaltıyordu ama
Sydney’le Simyacı dostlarının birlikte kokteyl partileri yaptı-
ğından şüpheliydim.

Kendimden ve yeteneklerimden de şüpheyi düşebilirdim.
Özellikle de, ruhu susturmak için bir süre ilaç tedavisi gör-
müşken. Ama ilacı kesince yeteneklerim aynen geri dönmüş-
tü. Rüya aracılığıyla insanlara ulaşmakta hiçbir zorluk çek-
miyordum. Belki hayatta pek çok konuda başarısızdım ama
hâlâ açık ara, tanıdığım en iyi ruh rüyaları kullanıcısıyım.
Ne yazık ki, sadece birkaç ruh kullanıcısı daha tanıyordum
ve Sydney’e neden ulaşamadığıma dair bana akıl verebilecek
fazla insan yoktu. Bütün Moroi vampirler doğayla bağlantılı
bir çeşit sihri kullanabilir. Çoğu dört fiziksel unsurun birin-
de uzmandır. Hava, toprak, su ya da ateşte. Ben de dahil,

yalnızca birkaçı ruhu kullanır ve bizler için diğer elementler kadar çok yazılı bilgi yoktur. Ortaya bir sürü teori atılmıştı ama kimsenin Sydney'e neden ulaşamadığımla ilgili kesin bir fikri yoktu.

Profesörümün asistanı önüme bir deste zımbalı kâğıt attı. Aynısından bir tane de Rowena'ya verdi. "Nedir bu?" diye sordum irkilerek.

Rowena gözlerini devirdi. "Final sınavın. Dur tahmin edeyim, bunu da unutmuştun. Ve sana birlikte çalışmayı teklif ettiğimi de öyle."

"Zor bir gün geçiriyordum herhâlde," diye mırıldandım sayfaları karıştırarak.

Rowena'nın sert bakışları yumuşadı. Bir şey söyleyecekti galiba ama profesör sessizlik uyarısı yapınca vazgeçti. Sınava bakıp, *geçer bir not alabilir miyim* diye düşündüm. Beni yatağımdan çıkarıp buraya sürükleyen en büyük sebep Sydney'in eğitime verdiği önemdi. Böyle bir şansım olduğu için bana ne kadar özendiğini her fırsatta söylerdi. Pislik babası eğitime devam etmesini engellemişti. Onu bulamayınca -inanın, sihirli ya da değil her yolu denemiştım- ben de hayatıma devam edip Sydney'in benden beklediğini yapmaya karar vermiştim. Ne olursa olsun, bu dönemi başarıyla bitirecektim.

Kabul ediyorum, örnek bir öğrenci değildim. Çoğu dersim yaratıcılık gerektirdiği için profesörlerim onlara bir şeyler sunduğum sürece beni hoş görüyordu. Şanslıydım, çünkü son zamanlarda ortaya çıkardıklarımı ancak *bir şeyler* olarak

tanımlayabilirdim. Not ortalamam geçerin çok az üzerindeydi ve bu sınav benim sonum olabilirdi. Sorulara ya doğru cevap verecektim, ya da yanlış. Saçma sapan bir resim karalayıp birilerine yutturma şansım yoktu.

Dış çizgi çizimi ve yeniden yapılanmış manzara resimleri hakkındaki soruları yanıtlamaya çalışırken depresyonun karanlık ellerinin beni aşağı çektiğini hissediyordum. Sadece sınıfı geçememekle kalmayıp Sydney'i de hayal kırıklığına uğratacaktım. Ama ben onu pek çok bakımdan öyle çok hayal kırıklığına uğratmıştım ki, bu yanlarında devede kulak kalırdı. Roller değişseydik, o beni şıp diye bulurdu. Sydney benden daha zeki ve becerikliydi. Ben sıradanla bile başa çıkamazken o en sıra dışını dener ve başarırdı.

Bir saat sonra sınavımı teslim ettiğimde koca bir dönemi yakmayacağımı umdum. Rowena erken bitirmişti. Beni sınıfın önünde bekliyordu. "Bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu. "Ben ısmarlıyorum."

"Sağ ol ama kuzenimle buluşacağım."

Rowena bana endişeyle baktı. "Arabayı sen kullanmayacaksın, değil mi?"

"Yeterince ayığım," dedim. "Ama için rahat olsun. Otobüse bineceğim."

"Bu son dersti. Ne diyeyim? Sonra görüşürüz."

Birden şaşırdım. Cidden öyleydi. Benim birkaç dersim daha vardı ama onunla olanlar bitmişti. "Görüşürüz tabii," dedim.

"Umarım. Numaram sende var. En azından, vardı. Yazın buralarda olacağım. İstediginde ara. Cassie, sen, ben bir yer-

lere gideriz. Konuşmak istersen de ara. Zor günler geçirdiğini biliyorum...”

“Daha zorları da oldu,” diye yalan attım. Tahmin bile edemezdi. Rowena bir insandı. Sydney’in beni terk ettiğini düşünüyor ve bana acıyordu. Şutlanan sevgili durumuna düşmek istemezdim ama ona başka ne diyecektim ki? “Kesin ararım. Telefonunu duy,” dedim. “Görüşürüz, Ro.”

Bana isteksizce el salladı ve en yakın otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Dediğim gibi, durak yakındı ama ter içinde kalmıştım. Palm Springs’in mayısı yazı aratmıyordu doğrusu. Güneş gözlüğümü takıp otobüs beklemeye başladım. Yanımda sigara tüttüren artist çifte doğru dürüst bakmadım bile. Sydney gittikten sonra en azından sigaraya sarmamıştım ama bazen uzak durmak zor geliyordu. Çok zor...

Dikkatimi başka yöne çekmek için çantamı açıp küçük, altın ejderhaya baktım. Elimi pullu sırtına koydum. Hiçbir sanatçı bu kadar mükemmel bir eser yaratamazdı. Zaten o bir heykel değil, gerçek bir ejderdi. Bir callistana. Sydney’in vakti zamanında çağırdığı iyi huylu bir iblis. Sydney’e de, bana da fazlasıyla bağlıydı ama onu bir tek Sydney uyandırabiliyor ya da tekrar dondurabiliyordu. Sydney yakalandığında Zıpzip donuktu ve ne yazık ki, o bulunana kadar bu şekilde kalacaktı. Sydney’in akıl hocası, Jackie Terwilliger, Zıpzip’in hâlâ yaşadığını ama yemek yiyip hareket edemediği için büyük bir bunalımda olduğunu söylemişti. Bir faydası oluyor muydu bilmiyordum ama onu gittiğim her yere götürüyordum. Yine de, Zıpzip’in asıl ihtiyacı Sydney’di ve benimki de oydu.

Rowena'ya doğruyu söylemiştim. Şimdilik ayıktım ve bunun bir sebebi vardı. Önümdeki uzun otobüs yolculuğu bana Sydney'i aramam için mükemmel bir imkân tanıyacaktı. Eskisi gibi günün her anı onunla bağlantı kurmaya çalışmasam da, hâlâ birkaç kez ayılıp onu aramayı deniyordum. Koltuğuma yerleştim ve otobüs hareket eder etmez içimdeki ruha ulaştım. Bir an kendimi bana hissettirdiği o müthiş hisse bıraktım. Ama bunun tehlikeli bir haz olduğunu biliyordum. Ruh beni yavaşça delirtiyordu.

Deli çirkin bir kelime, dedi kafamın içinde bir ses. Bunu gerçeği yeni bir bakış açısıyla görmek olarak düşün.

Dehşetle irkildim. Kafamın içindeki ses vicdanım filan değildi. Basbayağı Tatiana teyzemin sesiydi. Tatiana teyze Moroi'ların eski kraliçesiydi. Ya da belki ruh onun sesini hayal etmeme sebep oluyordu. Geçmişte de dibe vurduğumda onun sesini duyardım. Ve şimdi, Sydney kaçırıldığından beri Tatiana teyzenin hayaleti yakamı bırakmıyordu. Olaya iyimser tarafından bakarsam (eğer buna imkân varsa), ruhun bazı çift kutuplu etkileri azalmıştı. Sanki ruhun deliliği şekil değiştirmişti. Ölen bir akrabayla hayali zihinsel konuşmalar yapmak çılgıncasına dramatik ruh hâli değişimlerine maruz kalmaktan daha mı iyiydi? Açıkçası, emin değildim.

Defol, dedim. Sen gerçek değilsin. Hem vaktimi çalıyorsun.

Sihirle bağlantı kurup algılarımı açtığımda bu dünyada herkesten daha iyi tanıdığım insanı, Sydney'i aramaya başladım. Doğru dürüst tanımadığım birini bile uykusunda kolayca bulabilirdim. Sydney'i bulmak çocuk oyuncağı olmalıydı

ama değildi işte. Sonunda pes ettim. Ya uyumuyordu ya da hâlâ aramızda bir engel vardı. Bir kez daha yenilgiye uğramanın hırsıyla çantamda bulduğum votka şişesine sarıldım ve Vista Azul'a kadar onunla avundum.

Amberwood Koleji'ne vardığımda kalbim hâlâ kırıkta ama alkol zihnimi uyuşturmuştu. Dersler yeni bitmişti. Öğrenciler tarz üniformalarıyla binalar arasında koşturup duruyordu. Yaz tatili yaklaşmışken hâlâ ders çalışanlar var mıydı bilmiyordum ama onların yerinde olsam, yılın bu mevsiminde şüphesiz kafamda kavak yelleri eserd. Kızların yatakhane sine gidip kapının önünde Jill Mastrano Dragomir'in beni bulmasını bekledim.

Rowena'nın aksine, Jill'in sorunlarımla ilgili bir tahmin yürütmesine gerek yoktu. Zira on beş yaşındaki Jill zihnimi okuyabilme *ayrıcılığına* sahipti. Geçen yıl, ablasını tahttan indirmek isteyen hainler onu hedef almıştı. Jill'in ablası Moroi'ların şimdiki kraliçesi ve benim iyi arkadaşımdı. Suikastçılar teknik açıdan başarılı olmuştu ama ben ruhun sıra dışı yeteneklerini kullanarak Jill'i diriltmiştim. Bunun etkileri bende ağır olmuştu. Ayrıca Jill'le aramızda benim duygu ve düşüncelerimi okuyabilmesini sağlayan psişik bir bağ oluşmuştu. Son günlerdeki ağır bunalımımı da hissedebiliyordu tabii. Alkol zaman zaman bağın etkisini azaltsa da, ne hâlde olduğumdan haberi vardı. Sydney burada olsaydı beni bencillikle ve Jill'in hislerini önemsememekle suçlardı. Ama Sydney burada değildi. Bu ağır sorumluluk sadece benim üzerimdeydi ve görüşüne bakılırsa, onu sırtlayabilecek kadar güçlü değildim.

Üç kampüs otobüsü geldi ama Jill hiçbirinde yoktu. Bugün buluşma günümüzdü ve ben her şeye rağmen buna sadık kalmaya çalışıyordum. Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım. *Selam. Ben geldim. Sen neredesin?*

Cevap yazmayınca hafiften endişelendim. Suikast girişiminden sonra, Jill insanların arasında saklanması için Palm Springs'e gönderilmişti. Çöl hiçbir vampir türü için (Moroi'lar ve vahşi, kötü vampirler, Strigoi'lar) ideal bir mekân değildi. Simyacılar insanlarla vampirleri birbirlerinden uzak tutmaya yeminli gizli bir organizasyondur ve buradaki işlerin yolunda gitmesi için Sydney'i görevlendirmişlerdi. Moroi'lar arasında bir iç savaş çıkması büyük sorunlara yol açabilirdi. Sydney ilk başlarda gelgitler yaşayan Jill'e çok yardım etmişti. Tek kusuru, bir vampirle romantik bir ilişkiye girmesiydi. Bu, Simyacılar'ın bütün kurallarına aykırıydı ve Sydney'i zalimce cezalandırmışlardı.

Sydney kaçırıldıktan ve yerine asık suratlı Maura geldikten sonra da, Jill'in durumunda bir değişiklik olmamıştı. Hâlâ ortalık sakindi. Ufukta herhangi bir tehlike görünmüyordu. Hatta gelecek ay okul kapandıktan sonra Moroi'ların arasına dönebileceği bile konuşuluyordu. Jill asla ortadan kaybolmazdı. Dolayısıyla ondan haber alamayınca Eddie Castile'e bir mesaj attım.

Jill'le ben Moroi'yduk ama Eddie bir dampirdi. İnsan ve vampir kanından üreyen farklı bir ırktandı. Onlar bizi korumak için eğitilirdi ve Eddie en iyilerinden biriydi. Ne yazık ki, müthiş dövüş yetenekleri Sydney'in zekâsıyla boy ölçüşe-

memişti. Simyacılar onu almaya geldiğinde, Sydney, Eddie'yi kurtarmak için kendini feda etmişti. Bu olay Eddie'yle Jill'in yeni başlayan yakınlaşmasını sona erdirmişti. Eddie'nin gururu kırılmış ve bir Moroi prensesine layık olmadığına karar vermişti. Hâlâ görev aşkıyla ona korumalık yapıyordu ve eğer Jill'in başına bir iş gelecek olursa, Eddie'nin bundan mutlaka haberi olurdu.

Eddie mesajıma cevap vermedi. Jill'e gizlice koruyuculuk eden diğer iki dampir de öyle. Yine de, kötü düşünmemeye çalıştım. Demek ki, birliktelerdi ve bir işleri vardı. Jill birazdan gelirdi.

Güneş beni yine rahatsız etmeye başlamıştı. Binanın yan tarafına doğru yürüdüm ve palmiye ağaçlarının gölgesinde bir bank buldum. Hem fazla ayak altında da değildi. Hafifçe kaykıldım ve önceki gece geç saatlere kadar barlarda sürtmemin ve otobüste votka şişesinin dibini bulmamın da etkisiyle birkaç dakika içinde uyuyakaldım. Bir süre sonra mırıltılarla uyandım. Güneş bıraktığım yerde değildi. Jill, Eddie, Angeline, Trey ve Neil'in suratları üzerime eğilmişti.

"Ah," diye inledim doğrulmaya çalışarak. "Neredesiniz yahu?"

"Asıl sen neredesin?" diye sordu Eddie sertçe.

Jill'in yeşil gözlerindeki ifade yumuşadı. "Tamam. Buradaymış işte. Belli ki, unutmuş. Biraz anlayış, lütfen."

Endişeyle yüzlerine baktım. "Neyi unutmuşum?"

"Boş ver," dedi Jill gözlerini kaçırarak.

"Ne?" diye bağırdım.

Jill'in vampir koruyucularından, Angeline Dawes ne kadar açık sözlü olduğunu bir kez daha kanıtladı. "Jill'in yılsonu şovunu."

Onlara boş boş baktım ama sonra birden hatırladım. Jill okulda moda tasarımı ve dikiş kulübüne üyeydi. Önceleri mankenlik yapıyordu ama konumu yüzünden bunun tehlikeli olduğuna karar vermiştik. Bunun üzerine, Jill tasarımcılığa soyunmuş ve şaşılacak kadar da başarılı olmuştu. Geçen aydan beri kulübün yıl sonu projesi olarak büyük bir moda gösterisi düzenleyeceğini anlatıp duruyordu. Sydney için üzüldüğünü biliyordum. Buna benim bunalımım ve Eddie'yle yarım kalan aşkı da eklenince, zavallı Jill en az benimki kadar karanlık bir sisin içinde yaşar olmuştu. Yıl sonu gösterisi onun son günlerdeki tek heyecanı ve sevinciydi. Belki başkalarına o kadar önemli gelmeyebilirdi ama Jill yaşında bir genç kızın hayatında biraz da normallığe ihtiyacı vardı.

Ve ben onu yine hayal kırıklığına uğratmıştım.

Konuşmalarımızı bölük pörçük hatırlıyordum. Jill bana gösterinin tarihini ve saatini söylediğinde orada olacağıma söz vermiştim. Son görüşmemizde şovu bir kez daha hatırlatmıştı. Dediklerini not alıp evime yakın bir bardaki Tequila Salısı'na gitmiştim. Tabii gösteri de aklımdan uçup gitmişti.

"Hay aksi. Özür dilerim. Sana mesaj atmaya çalıştım..." Çantamdan telefonum yerine votka şişesini çıkardım. Hatamı fark edince şişeyi çabucak çantaya geri koydum.

“Gösteride telefonlarımızı kapadık,” dedi Neil. Grubun üçüncü dampiri oydu. Palm Springs’e yeni transfer olmuştu. Belki kendi kalbi de kırık olduğu için son günlerde fazlaca üzerime geliyordu. Neil dampir bir kıza âşıktı ve kız ortada yoktu ama Sydney’in aksine, Olive Sinclair tamamen özel sebepler yüzünden inzivaya çekilmişti.

“Eee, nasıl geçti?” diye sordum. “Millet senin tasarımlara hasta oldu değil mi?”

Kendimi o kadar aptal hissediyordum ki, galiba bu kadarına ben bile dayanamayacaktım. Simyacılar’ın Sydney’e yaptıklarını kaldıramamış olabilirdim. Sınavıma hazırlanamamış olabilirdim. Ama en azından şu kızın moda gösterisine gitmeliydim! Tek yapmam gereken orada bulunup Jill’i alkışlamaktı. Bunu bile becerememiştim ve şimdi sorumsuzluğum bütün ağırlığıyla üzerime çökmüştü. Zihnimi karanlık bir duman kapladı. Beni aşağı çekiyor, herkesten, her şeyden nefret etmeme sebep oluyordu. En çok da kendimden. Sydney’i kurtaramamama şaşmamak gerekti. Benim kendime bile hayrım yoktu ki.

Üzülme, ben sana bakarım, diye fısıldadı Tatiana teyze.

Karanlığın beni yavaşça ele geçirdiğini hisseden Jill’in gözlerinde bir merhamet ışıltısı yanıp söndü.

“Süperdi. Sana fotoğrafları gösteririm. Profesyonel bir fotoğrafçı ayarlamışlar. Bütün çektiklerini okulun web sayfasına yükleyecek.”

Karanlığı kovup gülümsemeye çalıştım. “Harika. Başarını hep birlikte kutlamaya ne dersiniz? Yemekler benden.”

Jill'in suratı asıldı. "Angeline'le ben çalışma grubuyla birlikte yiyeceğiz. Ama belki iptal edebilirim. Daha sınavlara bir ay var..."

"Boş ver," dedim ayağa kalkarak. "En azından birimiz sınavlara çalışsın. Keyfinize bakın, çocuklar. Sonra görüşürüz."

Hiçbiri beni durdurmaya çalışmadı ama Trey Juarez peşime takılmakta gecikmedi. Bizim grubun belki de en tuhaf karakteri oydu.

Trey insandı ve eskiden vampir avcılarıyla birlikte takılıyordu. Sonra onlardan kopmuştu, çünkü hem psikopat olduklarına karar vermişti, hem de tüm mantık kurallarına karşı gelerek Angeline'e âşık olmuştu. Küçük arkadaş grubumuzda aşk hayatı yolunda giden bir tek o ikisi vardı. Hoş, bize acıdıklarından yanımızda pek öpüşüp koklaşamıyorlardı ya neyse.

"Eve nasıl gideceksin?" diye sordu Trey.

"Eve gideceğimi kim söyledi?"

"Ben. Bu kadar parti yeter. Bok gibi görünüyorsun."

"Bugün bana bunu söyleyen ikinci kişisin."

"Eh, biraz laf dinlemenin vakti gelmiş demek ki." Beni kolumdan çekip öğrenci otoparkına götürdü. "Gel, ben seni bırakırım."

Bakmayın böyle artistlik yaptığına. Kendi de aynı yere gidiyordu, çünkü Trey benim ev arkadaşımды.

Aslında, işler böyle başlamamıştı. Trey Amberwood da yatılı okuyordu. Eski grubu, Işık Savaşçıları vampir-insan ilişkileri konusunda Simyacılar'la aynı takıntılı fikirlere sahipti. Ne

var ki, Simyacılar vampirlerin varlığını insanlardan gizleme yoluna giderken, Savaşçılar daha zalimce bir yaklaşım izleyip vampirleri avlamaya başlamıştı. Sadece Strigoi'ların peşine düştüklerini iddia ediyorlardı ama Moroi ve vampirlerle de araları iyi değildi.

Trey'in babası Angeline'i öğrendiğinde, Sydney'in babası gibi bir tepki vermemişti. Bay Juarez oğlunu kaçırmak yerine Trey'i evlatlıktan reddedip onunla bütün bağlarını koparmıştı. Trey'in şansı vardı. Neyse ki, dönem sonuna kadar okul parası ödenmişti. Ama aynısı yatakhane ücreti için geçerli değildi. Trey yatakhane atılınca bana gelmiş ve çalıştığı kafeden aldığı azıcık haftalıkla bana kira ödemeyi teklif etmişti. Aksi takdirde başka bir okula geçmesi gerekecekti. Ona evimi açmış ve kira almayı reddetmiştim. Sydney de bunu isterdi. Tek şartım eve döndüğümde onu kanepemde Angeline'le yiyişirken yakalamamaktı.

Yola çıkalı birkaç dakika olmuştu ki, aramızdaki gergin sessizliğe daha fazla dayanamayıp "Bok gibiyim," dedim.

"Ha şunu bileydin," dedi Trey.

Ona ters bir bakış fırlattım. "Her şeyi mahvettim. Kimse benden fazla bir şey beklemiyor zaten. O lanet gösteriye gitmeliydim."

"Neler yaşadığını herkes biliyor," dedi diplomatik bir tavırla.

"Hepimizin sorunları var. Misal sen. Ailen seni reddetti ve okuldan atılsın diye yapmadıklarını bırakmadılar. Ama sen iş buldun, not ortalamanı düşürmedin, spora devam ettin ve birkaç üniversiteden burs bekliyorsun." Derin bir iç

çektim. “Ya ben? Resme Giriş dersinden kalmış olabilirim. Eğer bu hafta başka sınavlarım varsa, kesin onlardan da çıkarım.”

“Evet ama benim Angeline’im var. Diğer her şey onun sayesinde yürüyor. Ama sen...” Trey devam edemedi. Bronz tenli yüzüne belirgin bir keder çökmüştü.

Palm Springs’teki arkadaşlarım Sydney’le beni biliyordu. Moroi’lardan ilişkimizi başka bilen yoktu. Sydney’le benim için üzülmüyorlardı. Onlar da Sydney’i seviyordu. Benim gibi değil tabii ama Sydney arkadaşlarıyla sağlam bağlar kuran, sadık bir kızdı.

“Onu ben de özlüyorum,” dedi Trey usulca.

“Yeterince çabalamadım,” dedim koltuğumda büzülerek.

“Daha ne yapacaksın? Babasını taciz ettin, Moroi’lara baskı yaptın, Maura denen kıza hayatı zehir ettin. Rüya araştırmalarını saymıyorum bile.”

“İnsanları kıl etmekte üzerime yoktur,” dedim.

“Bir duvara tosladın hepsi o. Şimdilik Sydney’i nerede sakladıklarını açık etmiyorlar ama mutlaka bir hata yapacaklar. Ve o zaman da sonuna kadar yanındayım, dostum. Hepimiz öyleyiz.”

Trey genelde bu tür konuşmalar yapmazdı. Keşke yardımı dokunsaydı ama hâlâ umutsuzdum. “Nasıl bir hata? Hem bir hata yapsalar bile ben bunu nereden bileceğim?”

Trey’in gözleri irileşti. “Marcus.”

Kafamı salladım. “Ondan da bir şey çıkmadı. Bir aydır görüşmüyoruz.”

“Hayır.” Trey arabayı apartmanın önüne park ederken işaret etti. “Şurada, bak!”

Doğru söylüyordu. Marcus binanın önündeki basamaklara tünemişti. Marcus Finch eski bir Simyacı’ydı. Sonra onlara isyan edip hayatını bir kaçak olarak sürdürmeye başlamıştı. Sydney’i önce kendini düşünmek için cesaretlendiren oydu. Bir süredir Sydney’in yerini bulmaya çalışıyordu ama bunu hâlâ başaramamıştı. Trey kontağı kapamadan arabadan atladım.

“Bir haberi olmasa buralara kadar gelmezdi,” dedim heyecanla. Marcus’a doğru koşarken deminki bezgînliğimden eser kalmamıştı. Belki de her şey yoluna girmek üzereydi. Marcus bana güzel bir haber verecekti.

“Ne oldu? Sydney’i buldun mu?” diye sordum.

Marcus ayağa kalkıp elini sarı saçlarının arasına daldırdı. “İçeride konuşalım.”

Trey de benim kadar hevesliydi. Hep birlikte salona girip karşılıklı durduk. “Dinliyorum,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Simyacılar’ın yeniden eğitim merkezi olarak kullandığı yerleri öğrendim,” dedi Marcus ama hiç de heyecanlı görünmüyordu. Koluna yapıştım.

“Harika! Hemen bakmaya başlayalım...”

“Otuzuna da mı?”

Elim düştü. “Otuz mu?”

“Evet, otuz. Ayrıca nerede olduklarını bilmiyoruz.”

“Ama demin şey demedin mi?”

Marcus elini kaldırdı. “Bırak da açıklayayım. Sonra fikrini söylersin. Elimdeki listede Simyacılar’ın Amerika’da yeniden eğitim üssü ve birkaç operasyon için kullandığı şehirler var. Liste birkaç yıllık ve kaynaklarım şimdiki yeniden eğitim merkezini listedeki bir şehre kurduklarını doğrulasa da, hangisinde olduğunu bilmiyorlar. Bu bilgiye ulaşabilir miyiz? Elbette ama şehir şehir tarayacağımız için araştırmalar biraz uzun sürebilir.”

Bütün umutlarım suya düşmüştü. “Uzun derken? Birkaç gün mü?” diye sordum.

Marcus suratını buruşturdu. “Bu, araştırmaların ne kadar kolay ya da zor olacağına bağlı. Bir şehri listeden çıkarmak birkaç gün de alabilir, birkaç hafta da.”

Sınavım ve Jill’den sonra daha kötü hissedebileceğim aklıma gelmezdi doğrusu. Kendimi kanepeye attım. “Yani bir yılı aşabilir?”

“Şansımız yaver gidip Sydney’i listedeki ilk şehirlerden birinde bulmazsak evet.” Marcus’un suratındaki ifadeye bakılırsa, buna pek ihtimal vermiyordu.

“Şimdiye kadar şanslı olduğumuzu söyleyemem,” dedim. “Bundan sonra neden olalım ki?”

“Hiç yoktan iyidir,” dedi Trey. “İlk kez bir ipucu yakaladık.”

“Babasını bulmalıyım,” diye mırıldandım. “Onu bulup Sydney’i nereye kapadığını zorla söyletmeliyim.” Jared Sage’i arama çabalarımın hiçbirisi olumlu sonuç vermemişti. Sadece bir keresinde ona telefonla ulaşmıştım ama hemen suratıma kapamıştı. Telefonda zihnine girip ağzından laf almam kolay değildi zaten.

“İşe yaramaz,” dedi Marcus. “Zoraki itiraflardan korunmak için birbirlerinden bile sır saklarlar.”

“Yine başa döndük desene.” Ayağa kalkıp bir içki almak için mutfağa gittim. “Bir yıl sonra listeden bir şey çıkmayınca gelip beni bulursun.”

“Adrian...” diye başladı Marcus. Onu ilk kez kendine bu kadar güvensiz görüyordum. Aslında ukalanın tekiydi.

Trey’in derdi başkaydı. “Bugün yeterince içtin, dostum. Bak sonra kötü olacaksın.”

“Karışma,” diye tersledim. Rastgele iki şişeyi kaptım. Odama giderken ikisi de beni durdurmaya çalışmadı. Kapıyı sertçe çarptım.

Tek kişilik partime başlamadan önce bir kez daha Sydney’e ulaşmayı denedim. Otobüsteki votka hâlâ damarlarımda dolaştığı için ruhla bağlantı kurmak kolay olmadı ama başardım. Her zamanki gibi, Sydney’i bulamadım ama Marcus onun Amerika’da olduğundan o kadar emin konuşunca bir denemek istemiştim. Doğu Kıyısı’nda akşamın erken saatleriydi. Bir ihtimal, Sydney erken yatmış olabilirdi. Yine hiçbir şey çıkmadı.

Bir kez daha yenilgiye uğramıştım. Kendimi şişelerde kaybettim. Her şeyi unutmak istiyordum. Okulu. Jill’i. Sydney’i. Hislerim öylesine derin ve öyle karaydı ki, zihnimde yapıcı düşüncelere yer yoktu. Rose’u kaybettiğimde daha kötü hissedemeyeceğimi sanmıştım. Yanılıyordum. Onunla asla somut bir ilişkimiz olmamıştı. Benim kaybettiğim sadece bir olasılıktı.

Sydney bambaşkaydı. Onunla aşkı, saygıyı ve beni anlayan bir dostu kaybetmiştim. Biz birbirimiz sayesinde daha iyi insanlar olmuştuk. Birlikte her şey mümkündü. Ama bizi zorla koparmışlardı. Paramparça etmişlerdi.

Merkez tutunacak. Sydney bu sözü William Butler Yeats'in bir şiirinden bize uyarlamıştı. Bazen, en karanlık anlarımda, şiirin orijinali daha inandırıcı geliyordu: *Her şey parçalanıyor, merkez tutunamıyor.*

Kendimi unutana kadar içtim. Gecenin bir yarısı başım zonklayarak uyandım. Midem de bulanıyordu ama sendele-yerek banyoya gittiğimde bir türlü rahatlayamadım. Tek keli-meyle perişandım. Belki Sydney'in saç fırçası gözüme takıldığı içindi. Ya da belki akşam yemeği yemediğim için. En son ne zaman *beslendiğimi* bile hatırlamıyordum. Bu kadar sürünme-me şaşmamak gerekti. Yıllardır içtiğim için alkole dayanıklıydım. Bu hâle gelebiliyorsam gerçekten dibe vurmuş olma-lıydım. Yapılacak en akıllıca şey önce susuzluğumu gidermek olurdu. Alkolü atmak için litrelerce su içmek. Ama ben odama dönüp bir içki daha yuvarladım ve daha da kötüleştim.

Baş ağrım ve mide bulantım biraz durulur gibi olduğunda, rahatsız bir uykuya daldım. Birkaç saat sonra kapım tıklatıldı. Herhâlde hafif bir sestir ama bana beynimi çekiçler dövüyor-muş gibi geldi.

“Defol,” diye bağırdım gözlerimi güçlkle açarak.

Trey kafasını içeri uzattı. “Misafirin var.”

“Marcus salağı diyeceğini dedi. Onu daha fazla dinlemek istemiyorum.”

Kapı biraz daha açıldı ve biri Trey'in yanından geçip odaya girdi. Doğrulamaya çalıştım. Deli gibi başım döndü. Gözlerimi kısıp baktığımda hayal görüyorum sandım. Zaten Tatiana teyzeyle de konuşmuyor muydum? Ama şimdi karşımda capcanlı biri duruyordu. Sabah güneşi çıkık elmacık kemikleriyle sarı saçlarına vurmuştu. İyi de, o burada olamazdı ki.

“Anne?” dedim borazan gibi bir sesle.

“Adrian.” Gelip yatağa oturdu ve yüzüme dokundu. Serin eli yanağıma değdiğinde ürperdim. “Seni eve götürmeye geldim.”

3. BÖLÜM

SYDNEY

Suratıma ışık tutup beni şok ettikleri için Simyacılar'ı affedebilirdim, çünkü gözlerim yeniden görmeye başladığında, bana duş alabileceğimi söylemişlerdi.

Hücremin duvarı açıldı ve benden beş yaş kadar büyük, genç bir kadın beni karşıladı. Simyacılar'ın bayıldığı tarzda, şık bir takım elbise giyip siyah saçlarını kibar bir topuz yapmıştı. Makyajı kusursuzdu ve lavanta kokuyordu. Yanağındaki altın zambak, ışığı yakaladığında parladı. Birden kendi sefilliğimin farkına vardım. Kim bilir kaç gündür yıkanmıyordum ve üzerimdekiler birer paavradan farksızdı.

“Ben, Sheridan,” dedi soğuk bir tavırla. Bunun adı mı, yoksa soyadı mı olduğunu açıklama gereği duymamıştı. Belki de hücrede duyduğum seslerden biri ona aitti. Benimle konuşanın tek bir kişi olmadığından emindim. Sesin hep aynı çıkması için bir bilgisayar programı kullanmış olmalıydılar. “Buranın idarecisiyim. Beni izle, lütfen.”

Siyah deri topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak koridorun aşağısına doğru yürüdü. Tek kelime etmeden peşine takıldım. Henüz bir şey söyleyebilecek kadar kendime güvenmiyordum. Hücremde hareket özgürlüğüm vardı ama yerim dar olduğu için uzun zamandır doğru düzgün yürümemiştim. Tutulan kaslarım şimdi bana isyan ediyordu. Üstelik ayaklarım da çıplaktı. Birkaç kapının önünden geçtiğimizde arkalarında ne olduğunu merak ettim. Yine karanlık hücreler ve metalik sesler mi? Bir çıkış görememek endişemi arttırmıştı. Etrafta ne bir pencere ne de buradan bir çıkış olduğuna dair bir işaret vardı.

Sheridan asansöre benden çok önce varıp sabırla beni bekledi. Bir kat yukarı çıktık ve kendimi yine aynı çıplaklıkta bir koridorda buldum. Sheridan bir kapıyı açtı ve bir spor salonunun soyunma odasını andıran bir odaya girdik. Yerler fayanstı ve karşılıklı iki duvarda duş kabinleri vardı. Sheridan bunlardan birini işaret etti. İçeride şampuan ve sabun vardı.

“Su açıldıktan beş dakika sonra kapanır,” diye uyardı. “Elini çabuk tut. İşin bittiğinde sana bıraktığım kıyafeti giyersen. Ben koridorda olacağım.”

Sheridan dışarı çıktığında etrafıma bakındım. Sözümlü ona yalnızdım ama hâlâ izlendiğimden adım gibi emindim. Buraya getirildiğimden beri bütün utanma duygumu kaybetmiştim. Üzerimdeki paçavraları çıkardığımda gözüm karşı duvardaki boy aynasına takıldı.

Aşırı zayıfladığımı biliyordum ama bu kadarını tahmin etmezdim. Hayatım boyunca zayıflık benim için bir takıntıydı. Kesinlikle bu hedefime ulaşmıştım ama formda ve sağ-

lıklı görünmüyordum. Suratım süzölmüş, gözlerimin altında kapkara gölgeler belirmişti. Güneş görmemekten rengim bal mumuna dönmüştü. Ölüm döşeginden yeni kalkmış birine benziyordum.

Saçlarım da felaketti. Karanlıkta kafamı yıkadığımı sanırken belli ki, sadece bir bölümünü temizleyebilmişim. Geri kalanı dolaşıp yağlı topaklara dönüşmüştü. Hâlâ sarışındım ama saçlarım pislik ve terden olduğundan çok daha koyu görünüyordu. Adrian hep saçlarımın altın gibi parladığını ve kafamın üzerinde bir ışık halkası varmış gibi durduğunu söylerdi. Şimdi beni görse hâlâ böyle düşünebilir miydi acaba?

Adrian beni saçlarım için sevmiyor, diye söylendim aynamdaki yansımamla göz göze geldiğimde. Gözlerim hâlâ aynıydı. Kahverengi ve sakın bakışlı. *Ben hâlâ aynıyım. Ruhum, auram ve karakterim değişmedi.*

Yine kendimi incelemeye koyuldum. Saçlarım birkaç santim uzamıştı ve bacaklarımın keskin bir jilete ihtiyacı vardı. Saçın ne hızda uzadığını hatırlamaya çalıştım. Ayda yarım santim miydi? Yetersiz beslenmemi de göz önünde bulundurursak, en az iki, hatta belki üç aydır burada olmalıydım. Bunu fark etmek kendimi aynada görmekten daha büyük bir şok olmuştu.

Üç ay! Üç ayımı benden çaldılar. Beni karanlığa mahkûm ettiler.

Adrian ne hâldeydi kim bilir. Peki ya Jill? Eddie? Üç ayda neler değişmezdi ki. İyi ve güvendeler miydi? Hâlâ Palm Springs'te mi kalıyorlardı? Yeni bir panik dalgasına kapıldı-

ğımda kendimi toplamaya çalıştım. Evet, çok zaman geçmişti ama bunun beni etkilemesine izi veremezdim. Simyacılar benim yardımım olmadan da üzerimde yeterince akıl oyunu oynuyordu.

Yine de... Üç ay!

Kabine girip perdeyi çektim. Musluğu açtığımda ve sıcak su akmaya başladığında az kalsın zevkten yere yığılacaktım. Üç aydır donuyordum. İlk kez ısınacaktım. Keşke bir küvete gömülebilsaydım. Olsun, duş da güzeldi. Gözlerimi kapayıp uzun zamandır ilk kez derin bir oh çektim.

Sonra Sheridan'ın uyarısını hatırlayıp şampuana uzandım. Saçımı tam üç kere şampuanlamama rağmen, hâlâ yeterince köpürmüyordu. Tamamen temizlenmem için birkaç duş daha almam gerekecekti. Vücudumu sabunla kızarana kadar ovuşturdum ve tam durulanmıştım ki, su kesildi.

Kabinden çıktığımda bir banka benim için kıyafetler bırakılmıştı. Bol bir pantolonla hastane çalışanlarının, ya da daha doğrusu, mahkûmların giydiği türden bir gömlek. İkisi de bronz renkteydi. Simyacılar göz zevklerinden o kadar da ödün verememişlerdi anlaşılan. Çoraplar ve bir çift ayakkabı da vardı. Kahverengi, terlikle babet arası bir şeydi. Tam ayak numaramda olmaları bir sürpriz değildi tabii. Çeyiz setime bir de tarak eklenmişti. Saçlarımdaki düğümleri bir fırça daha iyi açardı ama buna da razıyım. Şimdi aynadan bana bakan kız hâlâ iyi görünmese de, kesinlikle bir gelişme vardı.

“Daha iyi misin?” diye sordu Sheridan yapmacık bir gülümsemeyle. Onun yanında yine tam bir zavallıya dönüşmüş-

tüm ama *olsun, en azından hâlâ kendi kararlarımı kendim verebiliyorum*, diye avuttum kendimi.

“Evet, teşekkür ederim,” dedim.

“Bu da senin.” Bana küçük, plastik bir kart uzattı. Üzerinde adım, bir barkot ve daha iyi günlerimden kalma bir fotoğrafım vardı. Arkasındaki küçük, plastik mandalla yakaya tutturuluyordu.

Sheridan beni yine asansöre götürdü. “Arınma yolunu seçmekle doğru bir karar verdin. Işığa dönüş yolculuğunda sana kılavuzluk edeceğim için kendimi şanslı sayıyorum.”

Asansörle başka bir kata çıktık. Burada beni bir dövmeçi ve bir masanın olduğu bir oda bekliyordu. Sıcak duş ve temiz kıyafetlerimin sevincini bile yaşayamadan dehşetle kasıldım. Beni yeniden mi mürekkepleyeceklerdi? Tabii ya. Ne bekliyordum ki? Güçlü bir sihir yapmak dururken neden sadece fiziksel ve psikolojik işkenceye güvенеceklerdi?

“Uzun zaman oldu,” dedi Sheridan neşeyle. “Küçük bir rötuş yapalım dedik.”

Aslında bir yıldan az olmuştu ama neyin peşinde olduklarını biliyordum. Simyacılar’ın dövmelerinde vampir kanı ve sadakati güçlendirecek sihirler kullanılırdı. Benimkinin işe yaramadığı açıktı. Sihirli ya da değil, zihin yönlendirme yeterince kuvvetli iradelerde etki etmeyebilirdi. Belki de bana yutturmaya çalıştıkları safsataları kayıtsız şartsız kabul edeyim diye dozu iki katına çıkaracaklardı.

Bilmedikleri ise benim bu şeye karşı korunmak için bazı önlemler aldığımı. Kaçırılmadan önce insan büyüsiyle

-Simyacilar bunu da vampir büyüsu kadar korkunç buluyordu- bir mürekkep üretmiştim. Ulaştığım sonuçlara göre, benim sihrim vampir kanının sihrini etkisizleştiriyordu. Ne yazık ki, bu mürekkebi kendi dövmemde kullanacak zamanım olmamıştı. Benim asıl güvendiğim, tanıdığım bir cadının yaptığı büyüler sayesinde Simyacilar'ın yönlendirmesinden korunacağımla ilgili iddiasıydı. Bu cadı kanıma nüfuz eden insan büyülerinin Simyacı dövmesindeki vampir kanıyla mücadele edeceğini söylemişti. Tabii hücrede kapalı kaldığım süre boyunca sihir yapamamıştım ve tek ümidim eskilerin yeterli olacağıydı.

Dövmecinin iğnesi yanağıma battığında Sheridan, “Yeniden bizden biri ol,” dedi. “Günahlarını kabul et ve onlardan arın. Vampirlerle dampirlerin insanları lekelememesi için verdiğimiz savaşta yanımızda yer al. Vampirler karanlık ve kötü yaratıklar. Dünyanın dengesinde onlara yer yok.”

İyice gerilmiştim ve bunun iğneyle bir ilgisi yoktu. Ya bana söylenenler doğru değilse? Ya sihirle uğraşmam beni korumazsa? Ya vücuduma zerk ettikleri mürekkep düşüncelerimi bulandırır mı? Zihnimi yeniden ele geçirmeleri en büyük korkumdu. Birden nefesim kesildi. Dövmeci bir sorun olduğunu fark edip duraksadı ve canın mı acıyor diye sordu. Kafamı iki yana sallayarak paniğimi gizlemeye çalıştım.

Dövmeci işini bitirdiğinde farklı hissetmiyordum. Adrian'ı, Moroi ve dampir arkadaşlarımı hâlâ seviyordum. Kabus sona mı ermişti? Yoksa mürekkep zamanla mı etkisini gösterecekti? Ve eğer büyü yapmam beni korumazsa, iradem yeterince güçlü

olabilecek miydi? Eskiden bir yeniden mürekkepleme seansını başarıyla atlatmıştım. Bunu bir kez daha yapabilecek miydim?

Odadan çıktığımızda, Sheridan'ın söylediklerini duyan spa keyfi yaptığımızı sanırdı. “Sonrasında kendimi hep tazelenmiş hissedirim. Sen nasılsın? Çok iyi gelmedi mi?”

Sanki aylardır beni karanlık bir hücrede yarı aç bırakan onlar değildi. Kırk yıllık dostummuş gibi havadan sudan konuşuyordu. Duş ve birkaç parça kıyafet karşılığında bana yapılanları unutacağımı mı sanıyordu? Evet, galiba öyle sanıyordu. O karanlıktan kurtulmak ve hayatın sıradan konforlarına kavuşmak için her şeyi yapabilecek insanlar görmüştü belki de.

Başka bir kata çıkarken algılarımın aylardır ilk kez bu kadar açık olduğunu fark ettim. Düşüncelerimi kolayca toplayabiliyordum. Sheridan yanımdayken bana o ilaçlı gazdan veremedikleri için olmalıydı. Temiz havayı koklamayalı uzun zaman olmuştu. Adrian belki de şimdi bana rüyalarımda ulaşabilirdi ama bunun bir süre daha beklemesi gerekecekti. En azından, vücudum zehirlenmediği için büyü yapabilecek ve dövmenin etkileriyle savaşabilecektim. Gerçi beni izlemedikleri bir aralık yakalamak zor olacaktı.

Girdiğimizde koridorda kapıları açık odalar vardı. Hepsi birbirinin aynıydı. Dikkatle etrafa bakarak bir çıkış yolu arıyordum ama henüz bulamamıştım. Sheridan beni kapısında sekiz yazan bir odaya soktu.

“Sekizin hep şanslı bir sayı olduğunu düşünmüşümdür,” dedi. “Nedense şekli sempatik gelir.” Başıyla odadaki iki yaktan birini gösterdi. “Bu senin.”

Bir an bir yatağım olması fikri bana o kadar şaşırtıcı geldi ki, duraksadım. Tamam, pek rahat görünmüyordu ama aylarca sert bir yer yatağında yattıktan sonra bana büyük bir değişiklik olacaktı. Bu yatakta uyuyabilirdim. Uyuyabilir ve rüyamda Adrian'ı görebilirdim...

“Diğer yatak kimin?” diye sordum. Etrafta hiç eşya olmadığı için burada birinin kaldığına ihtimal vermiyordum.

“Emma’nın,” dedi Sheridan. “Ondan çok şey öğrenebilirsin. Gösterdiği gelişmeyle bizi gururlandırdı.” Sheridan böyle dedikten sonra odadan çıktı ve ben de peşine takıldım. “Gel, oda arkadaşınla ve diğerleriyle tanış,” dedi.

Başka bir koridora girdik. Bunda boş sınıfları andıran odalar vardı. Koridorun sonuna doğru, körleşen algılarımın uzun zamandır duymadığı bir koku aldım. Yemek kokusu. Sheridan beni yemekhaneye götürüyordu. Şimdiye dek farkına varmadığım açlığım mideme giren bir krampla varlığını belli etti. Hapishane diyetime öyle alışmıştım ki, vücudumun güçsüzlüğünü normal kabul etmiştim. Ilık yulaf çorbasından bambaşka şeylere ihtiyaç duyduğumu yeni fark ediyordum.

Yemekhane Amberwood’dakinin onda biri kadar bile değildi. Sadece beş masa vardı. Üçünde benim gibi bronz renkli üniformalar giyen insanlar oturuyordu. Bunlar diğer mahkûmlar olmalıydı. Hepsinde altın zambaklar vardı. On iki kişiydiler. Bu durumda, ben de şanslı on üç oluyorum. Sheridan bu konuda ne düşünürdü acaba? Her yaştan, cinsiyetten ve ırktan mahkûm vardı ama tahminim hepsinin Amerikalı olduğu

yönündeydi. Bazı hapishanelerde insana kendini bir yabancı gibi hissettirmek prosedürün bir parçasıydı. Oysa burada amaç bizi yeniden sisteme katmak olduğu için özellikle aynı kültürden insanları buluşturmışlardı. Onlara bakarken neden burada olduklarını düşündüm. Aralarında benim gibi düşünenler var mıydı?

“Bu, Baxter,” dedi Sheridan beyaz bir üniforma giyen, asık suratlı bir adamı işaret ederek. Yemekhaneye bakan bir pencerenin arkasındaydı. “Nefis yemekler yapar. Eminim, bayılacaksın. Bu da, Addison. Öğle yemeğinde ve resim dersinde gözetmenlik yapıyor.”

Addison’ın kadın olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Kırklarının sonunda, ya da ellilerinin başındaydı. Sheridan’inki gibi temiz pak ama onunki kadar tarz olmayan bir takım giymişti. Duvara yaslanmış keskin bakışlarla bizi süzüyordu. Saçları iki numara tıraşlıydı ve sakız çiğnediği için sert hatlı yüzü şekilden şekle giriyordu. Altın zambak kadının tek süsüydü. Onun gibi birinin resim dersi verebileceği aklımın ucundan geçmezdi doğrusu. Sonra birden bir şeyi fark ettim.

“Burada resim dersi mi var?”

“Tabii ki,” dedi Sheridan. “Yaratıcılık ruhun arınmasına yardımcı olur.”

İçeri girdiğimizde bütün gözler bize çevrilmişti ve hiçbirinde dostça bir ifade yoktu.

Sheridan sanki dikkati yeterince çekememişiz gibi boğazını temizledi. “Size yeni konuğumuzu tanıtmak istiyorum. Bu,

Sydney. Sydney yansıtma süresini yeni doldurdu ve arınma yolculuğuna başlamak için sabırsızlanıyor.”

Yansıtma süresi o küçük hücrede karanlıkta geçirdiğim saatler olmalıydı.

“Onu kabullenmenin sizin için zor olduğunu biliyorum,” diye devam etti Sheridan gülümseyerek. “Haklısınız. Sydney hâlâ karanlıkta. Günahların en büyüğünü işledi ve arınması zaman alacak. Vampirlerle arkadaş olmanın, hele de onlardan biriyle romantik bir ilişkiye girmenin kefareti kolay ödenmez elbette. Onunla konuşup ruhunuzu kirletmek istemezseniz bunu anlarım ama en azından, dualarınızı ondan eksik etmeyin.”

Sheridan mekanik gülümsemesiyle bana döndü. “Paylaşım saatinde görüşürüz.”

Hücremden çıktığımdan beri gergindim ama gitmek için döndüğünde yeni bir tür korkuyla sarsıldım. “Dur. Ne yapacağım ben şimdi?”

“Yemek yiyeceksin,” dedi aşağılayıcı bir bakışla. “Kilonu problem ediyorsan yeme tabii.”

Hâlâ bütün gözler üzerimdeydi. Bir cehennemden diğerine yuvarlanmışım. Hayatımda ilk kez kendimi bu kadar savunmasız hissediyordum. Bir hareket planı belirlemek için kendimi zorladım. Bu bakışlardan kurtulmak ve Adrian’a bir adım daha yaklaşmak için bir şeyler yapmalıyım. *Yemek yiyeceksin*, demişti Sheridan. Nasıl yapacaktım? Burası Amberwood değildi. Orada öğrenci işleri kıdemli öğrencileri yenilere yardım etmeleri için görevlendirirdi. Oysa Sheridan kendi yolu-

na gitmekle kalmayıp diğerlerini de bana yardım etmemeleri konusunda cesaretlendirmişti. Zekice bir taktikti doğrusu. Buradakilerin onayını almak için çabalamam ve Sheridan'ı tek dostum olarak görmem amaçlanıyordu.

Simyacılar'ın psikolojisiyle düşünmek beni sakinleştirmişti. Akıl oyunları ve bulmaca çözmek benim uzmanlık alanımdı. Pekâlâ, madem kendi başımın çaresine bakmamı istiyorlardı, öyle yapacaktım. Başımı çevirip kararlı adımlarla pencereye doğru yürüdüm. Aşçıbaşı Baxter'ın suratındaki ekşi ifade silinmemişti. Tam karşısında durup bekledim ama bu kadarı yetmeyecekti anlaşılan.

"Affedersiniz," dedi usulca. "Şeyimi alabilir miyim?" Saat kaçtı acaba? Öğlen olmalıydı. "Öğle yemeğimi?"

Baxter homurdanarak arkasını döndü. Ne yaptığını göremiyordum. Tekrar bana döndüğünde elinde dolu bir tepsi vardı.

"Teşekkür ederim," dedim. Tepsiyi alırken elim hafifçe onun eldivenli eline değdi. Hayretle inledi ve suratı biraz daha asıldı. Dokunduğum eldiveni çıkarıp çöpe attı ve yeni bir tane giydi.

Birkaç saniye ağzım beş karış ona bakakaldım. Sonra tepsimle birlikte arkamı döndüm. Diğerleriyle kaynaşmak için en ufak bir girişimde bulunmadan boş masalardan birine oturdum. Çoğu beni izlemeyi sürdürdü. Birkaçı da yemeklerine ve mırıl mırıl sohbetlerine geri döndü. Beni çekıştirdiklerini düşünmemeye çalıştım. Tepside üzerine konserve, kırmızı bir sos dökülmüş küçük bir porsiyon spagetti, bir muz ve yarım litrelik bir kutu süt vardı. Buraya gelmeden önce hiçbirine elimi sürmezdim. Sütün ne kadar yağlı ve muzun en yüksek meyve

şekeri kaynaklarından biri olduğu üzerine bir de nutuk atardım. Konserve sostaki katkı maddelerinden söz etmiyorum bile.

Şimdi tüm o takıntılarımdan eser yoktu. Önümde gerçek yemekler vardı, ılık ve yavan yulaf çorbası değil. Önce nefes bile almadan muz yedim. Sütü bir dikişte içmemem için kendimi frenlemem gerekti. İçimden bir ses Baxter'ın ikincisini vermeyeceğini söylüyordu. Spagettide daha temkinliydim. Midem birdenbire neye uğradığını şaşırabilirdi ama ilk lokmada hiç de öyle bir niyeti olmadığını anladım. Hatta hep-sini ağzıma boşaltmamı, sonra da tabağı yalamamı istiyordu. Son aylarda yediklerimden sonra spaghetti İtalya'daki meşhur bir restorandan özel olarak getirilmiş gibi geldi. Beş dakika sonra ben hâlâ spagettimi bitirsem bitirmesem mi diye kendimle savaşıırken bir zil çaldı. Bütün mahkûmlar aynı anda ayağa kalktı. Addison'ın gözetiminde tepsilerini büyük bir çöp kutusuna boşaltıp tekerlekli bir servis arabasına bıraktılar. Ben de aynısını yapıp peşlerine takıldım.

Baxter'ın dokunuşuma verdiği tepkiden sonra hiçbirine yaklaşmıyordum. Ne var ki, az sonra dar bir koridora girdik ve bazarının bana değmemek için yaptıkları manevralar bir komedi filminden fırlamış gibiydi. Kimse benimle göz teması kurmuyor ve orada değilmişim gibi davranıyorlardı. Yanlışlıkla göz göze geldiklerim de bana buz gibi bakışlar fırlatıyordu. Hatta biri "Sürtük," diye mırıldanacak kadar ileri gitti. Şok oldum.

Kendimi pek çok şeye hazırlamıştım. Bana isim takacaklarını bile tahmin ediyordum ama bu beni hazırlıksız yakalamış ve canımı acıtmıştı.

Hep birlikte bir sınıfa girdik. Yanlış bir yere oturmaya-yım diye diğerlerinin yerleşmelerini bekledim. Nihayet boş bir sandalyeye tünediğimde en yakınımdaki iki kişi kendi sandalyelerini uzağa taşıdı. Neredeyse iki katı yaşında olmaları trajikomik bir manzara oluşturunuyordu. Sınıfın önündeki takım elbiseli Simyacı gürültüyü duyunca masasından kafasını kaldırdı.

“Elsa, Stuart, derhâl yerlerinize dönün.”

Benden uzak durmayı seçen ikisi kös kös iskemlelerini eski yerlerine taşıdı. Simyacılar'ın düzen tutkusu korkularını yenmelerine yardımcı olmuştu. Ne var ki, Elsa'yla Stuart bana öyle bir bakıyordu ki, onların gözünde günahlarıma bir yeni-sini daha eklediğime şüphe yoktu.

Öğretmenimizin adı, Harrison'dı. Yine bunun adı mı, yoksa soyadı mı olduğunu düşündüm. Harrison beyaz, seyrek saçlı, genizden konuşan, yaşlıca bir adamdı. Bize güncel gelişmelerden söz edeceğini söylediğinde dış dünyadan haber alacağımı sanıp heyecanlandım. Az sonra, dersin tamamen Simyacılar'la ilgili olduğunu anladım.

“Bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye sordu sınıfın ön duvarında iğrenç bir fotoğraf belirdiğinde. İki kızın boğazları feci şekilde parçalanmıştı. Eller kalktı. Harrison en heveslisine söz verdi. “Emma?”

“Bir Strigoi saldırısı, efendim.”

Demek oda arkadaşım buydu? Aynı yaşlardaydık. İskemlesinde o kadar tuhaf oturuyordu ki, ileride sırt ağrısı çekmemesi mümkün değildi.

“Bu iki kız St. Petersburg’daki bir gece kulübünün dışında öldürüldü,” dedi Harrison. “İkisi de daha yirmisinde bile yoktu.” Duvarda başka bir iğrenç görüntü belirdi. Orta yaşlı bir adamın bütün kanı emilmişti. “Budapeşte,” dedi Harrison. Sonra bir görüntü daha geldi. “Caracas.” Ve bir tane daha. “Nova Scotia.” Projektörü kapatıp sınıfın önünde aşağı yukarı yürümeye başladı. “Keşke size bunların geçen yıla ait olduğunu söyleyebilseydim. Ya da geçen aya. Ama ne yazık ki, öyle değil. Aranızda gösterdiğim fotoğrafların ne zaman çekildiğine dair bir tahmini olan var mı?”

Emma elini kaldırdı. “Geçen hafta mı, efendim?”

“Doğru, Emma. Araştırmalar Strigoi saldırılarının geçen yıla oranla azalmadığını gösteriyor. Hatta artıyor bile olabilirler. Sizce neden?”

“Gardiyanlar görevlerini layığıyla yerine getirmiyor olabilir mi?” Cevap yine Emma’dan gelmişti. *Aman Tanrım*, diye düşündüm, *yeniden eğitimin Sydney Sage’iyle oda arkadaşayım*.

“Bu teorilerden yalnızca biri,” dedi Harrison. “Gardiyanlar hepimizin iyiliği için aktif olarak Strigoi’ların peşine düşmektense pasif yollardan Moroi’ları korumayı tercih ediyor. Göreve alınma yaşlarını düşürerek sayılarını artırmayı teklif ettiğimizde Moroi’lar bunu bencilce reddetti. Belli ki, kendi güvenliklerinin sağlanması onlara yetiyor. Biz umurlarında bile değiliz.”

Bir şey dememek için kendimi zor tutuyordum. Bu doğru değildi. Moroi’lar da gardiyanların sayısını yeterli bulmuyordu ama sebep dampirlerin giderek azalmasıydı. Dampirlerin

soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Eskiden insanlarla Moroi'lar evlenip çocuk yapabiliyordu ama şimdi vampir ırkı Moroi'ların vampirlerle birlikte olmasıyla sürüyordu. İki ırkın çiftleşmesi hâlinde doğan çocuklar hep vampir oluyordu. Bu henüz Simyacılar'ın bile çözemediği genetik bir bilmeceydi. Gardiyanların yaşlarının Moroi'lar arasında sıkça tartışıldığını arkadaşlarımdan biliyordum. Moroi Kraliçesi Vasilisa vampirlerin on sekiz yaşına basana kadar tam zamanlı gardiyanlık yapmasına karşıydı ama bunun bencillikle ilgisi yoktu. Aksine, kraliçe onların gidip kendilerini öldürtmeden önce ergenlikte bir hayat şansını hak ettiğini düşünüyordu.

Ne var ki, henüz fikirlerimi açıklama zamanım gelmemişti. Buradakiler asıl sebebi bilse bile, benden duymak hoşlarına gitmeyecekti. Yeni elde ettiğim ayrıcalıklarımı korumak için bir sistem kölesi gibi davranmaya mecburdum. Harrison'ın tiradını dinlemekte ne kadar zorlansam da, başka türlü buradan çıkamazdım.

“Bir diğer seçenek de, Moroi'ların Strigoi nüfusunun artmasına bizzat katkıda bulunmaları olabilir. Onlara sorsanız, çoğu Moroi, Strigoi'larla *en ufak bir ilişkisi* olmadığını iddia eder. Ama Moroi'lar kolayca o korkunç canavarlara dönüşebiliyorken onlara ne kadar güvenebiliriz? Hatta Moroi'lar bu dönüşümü bir sınıf atlama olarak algılıyor bile olabilir. Önce birer aile kurup çalışıyor ve *normal* hayatlar yaşıyorlar. Sonra belirli bir yaşa geldiklerinde *gönüllü* kurbanlarından biraz daha fazla kan emmek cazip geliyor ve *puf*, bir Strigoi'a dönüşüyorlar. Nedense bu hep *kazara* oluyor!”

Harrison konuşurken durmadan parmaklarıyla tırnak işareti yapıyordu. Bir ara sözlerini bile takip edemez oldum. “Bir Strigoi’a dönüştüklerinde ölümsüz ve yenilmez oluyorlar. Nasıl olmasınlar ki? Moroi’lar insanlar gibi iradeli değil. Ve ruhları da kesinlikle bizimki kadar güçlü değil. Sonsuz yaşam fikri bu zayıf yaratıklara cazip geliyor tabii.” Harrison alaycı bir kederle kafasını salladı. “İşte bu yüzden, Strigoi nüfusu bir türlü azalmıyor. Sözüm ona müttefiklerimiz bizi sırtımızdan bıçaklıyor.”

“Bunu kanıtlayabilir misiniz?”

Ses odada patladığında herkes donup kaldı. Birden, konuşanın ben olduğumu fark ettim. Kafama bir tane patlatıp sözümü geri almak istiyordum. Hücremden çıkalı daha iki saat bile olmamıştı. Ama artık çok geçti. Moroi’larla dostluğum bir yana, insanların ellerinde bir kanıt olmadan atıp tutmalarına dayanamıyordum. Simyacılar beni mantıklı ve gerçekçi olmam için eğitmişti. Bizde duygusallığa yer yoktu.

Bütün gözler bana çevrildiğinde Harrison gelip tam önümde durdu. “Sydney’di değil mi? Yansıtma sürecinden sonra seni aramızda görmek ne güzel. Hele de bize katılır katılmaz fikir beyan edebilmen. Yenilerin çoğu bir alışma döneminden geçer. Rica etsem, sorunu yineleyebilir misin?”

Boşboğazlığımdan ötürü kendimden nefret ediyordum. “Söylediklerinizi kanıtlayabilir misiniz diye sordum, efendim. Fikirleriniz inandırıcı ve mantıklı görünüyor ama bir kanıtımız olmadan Moroi’ları suçlarsak o canavarlardan ne farkımız kalır? Yalan söylemek, hele de bunu yaymak büyük bir suç değil midir?”

Mahkûmların hepsi nefeslerini tuttu. Harrison gözlerini kısıp “Senin kanıtlayabileceğin aksi bir teorin var mı?” diye sordu.

Ah, Sydney! Ne vardı dilini tutamayacak?

“Ben şöyle düşünüyorum, efendim,” dedim. “Dampir gardiyanların sayısı Strigoï’larla eşit olsaydı bile güç eşitliği sağlanamazdı. Strigoï’lar daha güçlü ve hızlı. Bazı gardiyanlar birebir dövüşlerde başarılı oldu, evet ama genelde Strigoï’ları grup hâlinde avlamak zorunda kalıyorlar. Zaten normal dampir nüfusuna bakacak olursak da Strigoï’lardan daha az olduklarını görürüz. Dampirlerin soyu tehlikede. Moroi ve insanlar gibi serbestçe üreyemiyorlar. Ve tabii Strigoï’lar gibi.”

“Anladığım kadarıyla sen Moroi’ların üremesi konusunda uzmansın,” dedi Harrison. “Belki dampirlerin sayılarını artırmalarına da yardımcı olmak istersin.”

Sınıftan gülüşmeler gelince yanaklarımın kızardığını hissettirdi. “Öyle bir niyetim yok, efendim,” dedim. “Benim söylemek istediğim, eğer burada sebepleri analiz ediyorsak...”

“Sydney,” diye araya girdi. “Korkarım, senin hiçbir şey analiz edeceğin yok. Bence henüz aramıza katılmaya hazır değilsin.”

Kalbim durdu. *Hayır, olamaz!* Beni o karanlığa geri gönderemezlerdi. Daha yeni çıkmıştım.

“Efendim, ben...”

“Bize ayak uydurman için önce biraz daha temizlenmen gerek.”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birden sınıfa iki çam yarması daldı. Bizi izliyor olmalıydılar. Harrison’a

yalvarmaya çalıştım ama adamlar beni sınıftan yaka paça çıkardı. Onlara bir yanlış anlaşılma olduğunu, bunu aramızda hâlledebileceğimizi söyledim ama suratları mermerden heykeller gibi donuktu. Anlaşıldı, beni yine o hücreye tıkacaklardı. Bir an burada onların tutsağı olduğumu unutup serbestçe konuşmuştum ve bedelini ağır ödeyecektim. En temel ihtiyaçlarımdan ve saygınlığımdan bir kez daha yoksun bırakılacağımı düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum.

Beni sandığım gibi hücrelerin bulunduğu giriş katına değil, bir kat aşağı götürdüler. Aşırı aydınlık bir odaya girdik. Önde dev bir monitör ve karşısında büyük, kayışlı bir koltuk vardı. Sheridan her zamanki soğukkanlılığıyla koltuğun yanında duruyordu. Elinde bir iğne vardı.

Bu, dövmeçilerin kullandığı iğnelerden değildi. Kocaman bir şırıngaydı. “Sydney,” dedi adamlar beni koltuğa bağlarken. “Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum.”

4. BÖLÜM

ADRIAN

Anneme soracağım o kadar çok soru vardı ki, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Belki de, en önemlisi burada ne aradığıydı. Zira son görüşmemizde mahkemeye yalan ifade vermekten ve bir cinayet soruşturmasını yanlış yönlendirmekten bir Moroi hapishanesindeydi.

“Konuşacak çok zamanımız olacak,” dedi. “Ama şimdi acele etmezsek uçağı kaçıracğıız. Bize bir bavul bulabilir misin, insan çocuk?”

“Onun adı, Trey,” dedim. “Kendisi uşağıım değıl, ev arkadaşım olur.” Sendeleyerek dolabıma gittim ve Palm Springs’e yeni geldiğıimde aldığım bavulu çıkardım. Annem onu elimden kapıp sanki hâlâ sekiz yaşındaymışım gibi eşyalarımı toplamaya başladı.

“Gidiyor musun?” diye sordu Trey. Benim kadar şaşkındı.

“Galiba.” Biraz daha düşündüğümde bunun harika bir fikir olduğuna karar verdim. Neden hâlâ buradaydım ki? Neden

çölde kendime işkence ediyordum? Sydney gitmişti. Jill son günlerdeki abartılı hareketlerim yüzünden aramızdaki bağı etkisiz kılma çabasını arttırmıştı. Epey gelişme kaydettiğini de söyleyebilirdim. Hem o da gelecek ay gidiyordu. “Evet,” dedim daha kararlı bir sesle. “Gidiyorum. Kirayı peşin ödemiştin. Sonbahara kadar burada kalabilirsin.”

Anılarla dolu bu şehirden uzaklaşmalıyım. Gittiğim her yerde Sydney’i görüyordum. Yalnızca bu evde değil, Amberwood’da, hatta bütün Palm Springs’te. Onu aramaktan vazgeçmeyecektim tabii ama bunu başka bir yerden de yapabiliirdim. Temiz bir başlangıç kafamı toplamama da yardım edecekti.

Bu ve bir de annemin geri dönmesi! Onu çok özlemiştim. Uzun zamandır neredeyse hiç görüşmemiştik. Annem ona rüyalarında ulaşmamı istememişti. Babam da hiçbir mektubumu iletmemişti. Daniella Ivashkov’un bir hapishanede nasıl hayatta kalacağı konusunda ciddi endişelerim vardı ama şimdi ona bakarken gayet iyi idare ettiğini görebiliyordum. Her zamanki gibi şık, zarif, otoriter ve kendinden emindi. Hoş, bu özellikleri tutuklanmasında da büyük rol oynamıştı ya neyse.

“Şunlar sende kalsın,” dedi komodinden aldığı bir şeyleri elime tutuşturarak. “Bavula koyarsan çalınabilir.”

Başımı eğdiğimde Tatiana teyzenin hediyesi yakutlu elmaslı kol düğmelerini gördüm. Onları bana özel günlerde takmam için vermişti. Sanki sık sık gömleğimin kollarında binlerce dolar taşıyabileceğim davetlere katılıyormuşum gibi. Saray’da kalsaydım belki öyle bir hayatım olurdu ama Palm Springs’te

biraz nakit için onları bir tefeciye bırakmama bile ramak kalmıştı. Kol düğmelerini birkaç saniye yumruğumda sıktım ve sivri köşelerinin avucuma batmasına izin verdim. Sonra onları cebime attım.

Annemin bavulumu toplaması on dakika bile sürmedi. Eşyalarımın dörtte biri hâlâ dolapta duruyordu. Bundan söz ettiğimde *boş ver* dercesine elini salladı. “Saray’da sana yeni şeyler alırız.”

Pekâlâ. Demek Saray’a gidiyorduk? Şaşırmış mıydım? Pek sayılmaz. Ailemin dünyanın çeşitli yerlerinde evleri vardı ama asıl ikametgâhımız Pennsylvania, Pocono Dağları’ndaki Moroi Sarayı’ydı. Açıkçası buradan uzaklaştığımız sürece nereye gittiğimiz çok da umurumda değildi.

Salonda bizi bir gardiyan bekliyordu. Annem onu Dale olarak tanıttı ve aynı zamanda şoförümüz olacağını söyledi. Olayların bu kadar hızlı ilerlemesine hâlâ şaşkın görünen Trey’e veda ettim. Jill’e ya da diğerlerine bir söyleyeceğim var mı diye sordu. Bir an duraksadım, sonra başımı iki yana salladım.

“Yok.”

Jill neden gittiğimi tahmin edecek ve bana anlayış gösterecekti. Anılarımdan ve başarısızlıklarımdan uzaklaşma isteğimi haklı görecekti. Zaten bağımız sayesinde duygularımı hissedecekti. Artık diğerlerine gerçeği mi anlatırdı, ya da başka bir hikâye mi uydururdu, orası ona kalmıştı. Eddie kaçtığımı düşünecekti ama üç aydır buradaydım da ne olmuştu? Sydney’e bir adım yaklaşabilmiş miydim? Belki de bu değişikliğe ihtiyacım vardı.

Annem bize Pennsylvania uçağından birinci sınıf biletler almıştı. Dale koridorun karşısına geçti. Uzun zamandır masrafsız bir öğrenci hayatı yaşıyordum. Dolayısıyla başta en küçük lüksleri bile yadırgadım ama yanımda annem varken giderek hepsi gözüme doğal görünmeye başladı. Bir uçuş görevlisi bize içki önerdi ama başım öyle zonkluyordu ki, suyla yetindim. Hem annemin diyeceklerini ayık kafa dinlemek istiyordum.

“Eve döneli bir hafta oldu,” dedi sanki tatildeymiş gibi. “Orada yoluna koymam gereken işler vardı ama önceliğim sendin tabii.”

“Beni nasıl buldun?” diye sordum. Yerim Jill’le bağlantılı olduğu için büyük bir sırdı. Kimse benim için Jill’i tehlikeye atmazdı.

Kaşlarını çattı. “Kafa karıştırıcı bir mesaj aldım. Kimin gönderdiği belli değildi. Zor günler geçirdiğini ve bana ihtiyacın olduğunu söylüyordu. Adresin yazılıydı ama kraliçe için gizli bir görev yürüttüğün için bunu kimseyle paylaşmamam tembihlenmişti. Bizi Strigoi’lardan koruduğun için senin güvenliğinin de tehlikeydeymiş.”

Zor günler geçiriyor. Jill beni hep böyle savunuyordu. Neredeyse homurdanacaktım. Dediğim gibi, kimse Jill’in yerini açık ederek onu tehlikeye atmazdı. Jill dışında!

“Buraya geldiğini kimseye söylemedin değil mi?” diye sordum.

“Tabii ki, hayır,” dedi annem. Gücenmişti. “Moroi’ların geleceği için bu kadar önemli bir sırrı asla açıklamam. Strigoi’ları yok etmenin bir yolu varsa, sana yardım etmek için elimden

geleni yaparım. Ama hayatım... Doğrusunu istersen, seni biraz kötü gördüm.”

Annem büyük olasılıkla Palm Springs'te Strigoi araştırması yaptığımızı sanıyordu. Ben de bozmadım. Hem bana kavuştuğuna göre, bu işi daha fazla kurcalamayacağından emindim.

“Biraz mı?” dedim alayla.

Elini benimkinin üzerine koydu. “Neyin var? Bir ara çok iyiydin. Okula gidiyordun. Kraliçe için çalışıyorsun. Daha ne istiyorsun?”

Birden diğer iki dersimle hiç ilgilenmediğimi hatırladım. Onlardan da final sınavlarım var mıydı? Ya da yıl sonu projelerim? Kahretsin. Annemin gelişi öyle ani olmuştu ki, Carlton'ı tamamen unutmuştum. Üniversite hayatımı bitirmiş olabilirdim. Ne var ki, annemin sesindeki gurur ona gerçeği söyleme engel oldu.

“Evet, çok yoğunum,” diye geçiştirdim.

“Sonra ne oldu?”

Gözlerine baktım ve onlarda pek az kişiye gösterdiği merhameti gördüm. Hapse girmeden önce, hemen herkes Daniella Ivashkov'u asil ve kusursuz ama bir o kadar da soğuk ve duygusuz bir kadın olarak görürdü. Ben de diğerleri gibi annemin bu yönlerine aşınaydım ama aynı zamanda o benim annemdi. Birden dilim çözülüyordu.

“Bir kız var.”

İç çekti. “Ah, Adrian! Bütün mesele bu mu?”

“Hayır, değil!” diye bağırdım öfkeyle. “Sıradan bir kızdan söz etmiyorum. Her şeyi değiştiren oydu. Beni değiştiren.”

“Sakin ol,” diye mırıldandı yatıştırıcı bir sesle. “Özür dile-
rim. Ne oldu ona?”

Gerçeği en uygun şekilde aktarmanın bir yolunu aradım.
“Ailesi beni onaylamadı.”

Annem doğal olarak bir Moroi kızından söz ettiğimi sanarak
sinirlendi. “Ne saçma! Sen asil bir kan taşıyorsun. Hem Tarus,
hem de Ivashkov tarafından. Kraliçe bile daha iyi bir aile bula-
mazdı. Bu kız her kimse, ailesinin ciddi sorunları olmalı.”

Az kalsın gülecektim. “Bak onda haklısın.”

“Hem neden dert ediyorsun? Sonuçta o bir yetişkin. Kendi
kararlarını kendi verebilir. Ah, dur bir dakika! Adrian, sakın
bana küçük bir kızla ilişkiye girdiğini söyleme!”

“Yok canım.”

Annem rahat bir nefes aldı. “O zaman sorun ne? Ailesine
karşı gelip seninle olamıyorsa seni gerçekten sevmiyordur.”

Ona bu kadar kolay olmadığını söylemek istiyordum ama
zamanında Rose’la ilgilenmeme bile tepki göstermişti. Bir
dampir kabul edilemezdi. Bir insansa tasavvur bile edilemezdi.

“Tek sorun soyum sopum değil,” dedim. “Bu aynı zaman-
da kişiliğimle ilgili bir şey.”

Annem başını öfkeyle sallayarak cık cıklandı. “İş olacağına
varır. Oğlumu istemeyecek kızın alnını karışlarım. Keşke her
şeyi bu kadar ciddiye almasan. Senin kızlarla derdin ne, ev-
ladım? Neden ya hep ya hiç mantığındasın? Neden hep aşırı
uçlarda geziyorsun?”

“Çünkü hiçbir duyguyu yarım yamalak yaşamıyorum,
anne. Özellikle de, aşıkta.”

İndiğimizde ve cep telefonumu açtığımda Jill'in mesajı beni bekliyordu: *Evet, bendim. Palm Springs'e benim için geldiğini biliyorum ama artık hayatını değiştirmen gerek. Lissa'dan annenin döndüğünü duyunca onu görmek hoşuna gider diye düşündüm ve ikinizin buluşmasına yardım ettim. Umarım sıkıntı yoktur.*

Harikastın, ufaklık, yazdım.

Cevabı beni gülümsetti: *Daha dur. Diğer iki dersinden geçmen için proje hazırlaman gerekiyormuş. Trey'le senin eve bakıp iki tane eski projeni bulduk. İşe yararlar mı bilmiyorum ama en azından sıfır almazsın.*

Vay canına. Jill benim yerime derslerimle ilgilenmişti. Bir sürü projeye başladığım ve yarım bıraktığım için okula hangilerini götürmüştü bilmiyordum ama dediği gibi, en azından sorumsuzun teki gibi görünmeyecektim. Şimdi kaderim profesörlerimin elindeydi.

Dale annemle beni Saray'a götürürken aklıma bir şey takıldı. Annem bir hafta önce döndüğünü söylemişti. Jill ona adresimi vermişti ve beni aramasındansa yanıma gelmesi kesinlikle daha etkili olmuştu. Ama buna gerçekten gerek var mıydı? Jill'in yeri bir sır olsa da, Lissa annemin serbest kalır kalmaz beni araması için güvenli bir yol bulurdu. Tabii eğer annem isteseydi. Neden istememişti? Sanki beni aramayı aklından bile geçirmezken, Jill'in uyarısıyla fikrini değiştirmişti. Eğer her şey yolunda olsaydı beni aramayacak mıydı yani?

Belki de, detaylara fazla takılıyordum. Annemin sevgisinden şüphe edemezdim. Hatalarına rağmen bana hep değer

vermişti. Hapisteyken onun için ne kadar endişelendiğimi söylemeye çalıştım ama konuyu değiştirdi.

“Geçmiş konuşmak anlamsız, geçti bitti işte,” dedi. Bu arada Saray’ın güvenlik kapısına gelmiştik. “Cezamı çektim ve buradayım. Sadece şunu bilmeni isterim ki, o süreç hayattaki önceliklerimin ne olduğunu anlamamı sağladı.” Yanağımı okşadı. “Benim için senden daha değerli hiç kimse yok, tatlım.”

Moroi Kraliyet Sarayı bir üniversite kampüsü gibi düzenlenmişti. Bir sürü eski Gotik bina uçsuz bucaksız bir arazinin her tarafına dağılmıştı. Moroi’lar insanlar için buraya bir kılıf uydurmak zorunda kaldığında, onlara Saray’ın özel ve elit bir akademik kurum olduğunu söylemişti. Devlet yetkililerinin ve bazı Moroi asillerinin evleri bu dev arazideydi. Ayrıca pek çok konukevi ve Saray’ın daimi sakinlerine hizmet eden kuruluşlar vardı. Saray tıpkı küçük ve dış dünyadan kopuk bir şehir gibiydi.

Annemin beni ailemizin evine götüreceğini sanıyordum ama konukevlerinden birinin önünde durduk. “Yalnız yaşamaya alıştın. Baban ve benimle kalmak istemezsin, diye düşündüm,” dedi. “Daha sonra kalıcı bir çözüm üretebiliriz ama kraliçe şimdilik burayı kullanabileceğini söyledi.”

Şaşırmıştım ama bir konuda haklıydı. Babamın bana bekçilik etmesini istemiyordum. Annemin de öyle. Çılgın bir hayat yaşamayı planladığımdan değildi. Buraya taze bir başlangıç yapmaya gelmişim. Sydney’i aramaya devam edecektim. Öte yandan, annemin girdiği onca zahmetten sonra beni kanatlarının altına almak isteyeceğini sanmıştım.

Binanın resepsiyonundaki görevli bana bir oda ayarladıktan sonra annem boynuma sarıldı. “Şimdi bir randevum var ama yarın görüşürüz. Akşam yemeğinde misafirlerimiz olacak. Baban senin de gelmeni çok ister. Mutlaka bekliyorum. Yalnız başına idare edebileceksin değil mi?”

“Tabii,” dedim. Yolculuk ve saat farkı günün çoğunu yemişti. “Erken yatarım zaten.”

Bana tekrar sarıldı ve odamın yolunu tuttum. Bana beş yıldızlı otellerde bulabileceğiniz türden bir süit tahsis edilmişti. Bavulumu yatak odasına götürdükten sonra derhâl birkaç telefon edip plan yapmaya başladım. Sonra çabucak duş aldım -sabah alamamıştım- ve tekrar dışarı çıktım. Eğlence peşinde değildim tabii.

Gerçi başka bir erkek Rose Hathaway ve Lissa Dragomir’le vakit geçirmeyi eğlenceli bulabilirdi.

İkisi de kraliyet sarayında yaşıyordu ama dışarıdan bakıldığında bina yine bir üniversite binası görünümündeydi. İçeri girdiğinizdeyse Moroi tarihinin bütün ağırlığı ve Eski Dünya’nın o müthiş haşmeti adeta üzerinize çöküyordu. Kristal avizeler, kadife perdeler ve eski hükümdarların yağlıboya tabloları gerçekten de göz kamaştırıcıydı. Ne var ki, yeni kraliçe dairesini konumunu değil, kendi zevklerini göz önünde bulundurarak döşemişti. Lissa’nın teyzemin yaşadığı ve öldüğü daireyi seçmediğine seviniyordum doğrusu.

Kızlar Lissa’nın oturma odasındaydı. Lissa kanepede bağdaş kurmuştu ve etrafı kitaplarla çevriliydi. Rose bir koltuktan baş aşağı sarkıyordu. Uzun, siyah saçları yerleri süpürüyordu. İçeri

girdiğimde bir vampirin çevikliği ve zarafetiyle ayağa fırladı. Koşup bana dostça sarıldı. “Cidden gelmişsin. Söylediklerinde şaka sandım. Jill’i bırakmaya nasıl razı oldun?”

“Şimdilik bana ihtiyacı yok,” dedim. Lissa da beni karşılamak için ayağa kalkmıştı. Gidip ona sarıldım. “Okul bitmek üzere. Bir sürü işi var.”

“Anlatsana neler yapıyorsun?” dedi Rose ve başıyla Lissa’yı gösterip gözlerini devirdi. “Bayan Ciddiyet burada içimizi kuruttu.”

Lisa en yakın arkadaşına hoşgörüyle gülümsedi. “Yarın sınavlar başlıyor.”

“Benimki yeni bitti,” dedim.

Lissa kendini yine kanepeye attı. “Nasıl geçti?”

Kitaplarına baktım. “Senin kadar sıkı çalışmadım.”

“Gördün mü?” diye homurdandı Rose. Koltuğa oturup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bir iskemle çekip aralarına oturdum ve bütün derslerimi vermemin zor olduğunu söyledim. “Lissa en doğrusunu yapıyor,” diye de ekledim.

Lissa daha on sekiz yaşındaydı ve tarihteki en genç Moroi kraliçesiydi. Teyzem öldürüldükten sonraki karmaşada tahta çıkmıştı. Kimse ondan üniversite bitirmesini beklememişti ama Lissa hayallerinin peşinden koşup eğitimine devam etmişti. Bir hükümdar olarak şimdi doğru düzgün bir eğitim almasının daha da önemli olduğunu söylüyordu. Birkaç saatlik mesafedeki Lehigh Üniversitesi’ne gidiyor ve huzursuz bir toplumu yönetirken aynı zamanda not ortalamasını tut-

turmaya çalışıyordu. O ve Sydney bu bakımdan birbirlerine benziyordu.

Lissa ayaklarını sehpa uzattığında ruhu kullanarak aurasına çabucak göz attım. Ilık ve mutluydu. Tıpkı olması gerektiği gibi yani. İçindeki altın ışıltıları başka bir ruh kullanıcısının varlığını işaret ediyordu. “Kusura bakmazsan, görüşmemizi kısa kesmek zorundayım,” dedi. “Bu gece yatmadan önce bir sürü tarih ve isim ezberlemem gerek. Yarın da erkenden okula gideceğiz. Sınav haftası boyunca kampüste kalacağız.”

“Fazla vaktinizi almayacağım,” dedim. “Sadece bir şey sormak istiyorum.”

Lissa hafiften şaşırmişti. Bunun sıradan bir ziyaret olduğunu düşünmüş olmalıydı.

“Sydney Sage konusunda bir gelişme var mı?”

Lissa’nın şaşkınlığı arttı. “Yine mi?” Aslında kabalık etmek istemiyordu. Palm Springs’tekiler dışında kimse Sydney’in benim için ne ifade ettiğini bilmiyordu. Lissa’nın Rose gibi Sydney konusunda bilgisi olabilecek bir bağlantısı bile yoktu.

Rose kaşlarını çatı. “Hâlâ kayıp mı?”

Lissa bir ona bir bana baktı. “Birkaç ay önce benden yardım istediğinde biraz araştırmıştım. Bana başka bir göreve atandığını söylediler.”

“Yalan!” dedim sertçe. “Onu kaçırdılar ve o lanet yeniden eğitim merkezlerinden birine yolladılar!”

“Bunu daha önce de söylemiştin ve eğer işler değişmediyse bir kanıtın olmadığını da söylemiştin,” dedi Lissa sakince.

“Onları yalancılıkla suçlayamam. Kendi insanlarına ne yapacakları konusunda hesap da soramam.”

“Neden? Buna hakkın var. En temel saygı ve nezaket kurallarını çiğniyorlar. Onu zorla alıkoyuyorlar. İşkence ediyorlar.”

Lissa kafasını iki yana salladı. “Hayır, ben bu işe karışmam. Gardiyanlar da eğitimden kaçan dampirleri yakalayıp cezalandırıyor. Simyacılar bize ne yapacağımızı söylese hoşumuza gider miydi? Onlara bu sizin yetki alanınıza girmiyor demez miydik? Herkes kendi halkından sorumlu. Eğer halkımdan biri tehlikede olsaydı, Simyacılar’a baskı yapardım.”

“Ama Sydney için yapmayacaksın, çünkü o bir insan,” dedim. Oysa buraya ne umutlarla gelmiştim.

Rose en azından daha merhametli davranıp “Ona gerçekten işkence mi ediyorlar?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Yani onunla ya da yaşadıklarına tanık olan biriyle konuşmadım aslında ama aynı süreçten geçen birini tanıyorum.”

Lissa’nın açık yeşil gözlerinde Jill’inkine benzer bir acıma ifadesi belirdi. “Adrian, ne kadar anlamsız konuştuğunun farkında mısın?”

İçimde bir öfke ateşi yandı. Hem çaresizliğime kızıyordum, hem de Simyacılar’ın Lissa’yı yalanlarıyla kandırmalarına. “Ama gerçekleri söylüyorum!” diye bağırdım. “Sydney hepimizle dost oldu. Şeytani yaratıklar olduğumuzu düşünen bir Simyacı gibi davranmaktan vazgeçti. Jill’i kendi kardeşinden ayırmadı. Ona asıl ihanet eden de kendi kardeşi oldu zaten. Eddie’ye sor. Kaçırıldığında oradaydı.”

“Ama sonrasını bilmiyor,” dedi Lissa. “Ona işkence edildiğine tanık olmadı. Belki de gerçekten uzak bir yere gönderildi. Simyacılar Sydney’in ideolojileriyle ters düştüğüne inandı ve onu böyle cezalandırdı.”

“Keşke bu kadarla kalsaydılar,” diye homurdandım. “Kim bilir başına neler geldi?”

“Liss,” dedi Rose yerinde huzursuzca kıpırdanarak. “Hiçbir şey yapamaz mısın?”

İçimde yine bir umut yeşerdi. Rose’u yanıma aldım mı, başkalarının yardımını da garantileyebilirdim. “Farklı bir yaklaşım denesek,” dedim. “Simyacılar’ı bir kez daha doğrudan sorgulamak yerine Sydney’i tutabilecekleri yerlere bir keşif timi yollayabiliriz.” Bu bana dâhice bir fikir gibi gelmişti. Marcus listesindeki şehirlere bakması için bazı dostlarıyla bağlantı kurmuştu ama belki Moroi’larla vampirleri de işin içine katarsak...

Rose’un yüzü aydınlandı. “Ben varım. Sydney benim de arkadaşım. Hem keşif konusunda da...”

“Olmaz!” diye bağırды Lissa ayağa fırlayarak. “Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Simyacılar’a ait binalara bir keşif timi yollamak ne demek biliyor musunuz? Düpedüz savaş demek! Bunu nasıl karşılayacaklarını tahmin edemiyor musunuz? Buraya insanlar gelse biz ne yapardık?”

“Çalışma ahlakına ne kadar önem verdikleri ortada,” dedim. “Bunu çoktan yapmış bile olabilirler.”

“Hayır,” dedi Lissa. “Kendi halkımı doğrudan etkileyecek bir karar alamam. Keşke dünyadaki herkese yardım edebilsey-

dim. Sydney'i kurtarmayı ben de isterim ama halkıma karşı sorumluluklarım daha önemli. Risk alacaksam onlardan biri için almayı yeğlerim.”

Öfke, hayal kırıklığı ve tam tanımlayamadığım daha bir sürü hisle ayağa kalktım. “Seni farklı bir lider sanmıştım. Her zaman haklının yanında yer alacağını düşünmüştüm.”

“Öyle yapıyorum zaten,” dedi. Soğukkanlılığını güçlkle koruduğunu görebiliyordum. “Dampirlerin daha özgür olması için çabalıyorum. Kendilerini savunmak isteyen Moroi’ları destekliyorum. Kardeşim evine dönebilsin diye yaş kanununu değiştiriyorum. Bu arada okuluma gidiyorum ve hâlâ beni tahttan indirmeye çalışanlarla savaşıyorum. Sence özel hayatıma ne kadar vakit ayırabiliyorum, Adrian?”

“En azından bir özel hayatın var,” diye mırıldandım ve kapıya yöneldim. “Çalışmanı böldüğüm için özür dilerim. Sınavlarında başarılar.”

Rose beni durdurmaya çalıştı ve galiba peşimden koştu ama sonra Lissa ona seslendi. Sonuçta kimse arkamdan gelmedi ve kraliçenin dairesinden çıkıp sarayın dolambaçlı koridorlarında yürümeye başladım. Bıkkın ve öfkeliydim. Lissa’nın karşısına çıkarsam -hem de ayıkken- ve kendimi ifade edebilirsem, Sydney için bir şeyler yapacağından emindim. Simyacılar’a karşı resmi bir girişimde bulunmak istemiyor olabilirdi ama bir grup Rose Hathaway’in biraz casusçuluk oynamasına göz yumabilirdi. Lissa beni yarı yolda bırakmıştı. Kendini bir savaşçı olarak tanımlıyordu, fakat işine geldiğinde herhangi bir lider kadar politik davranabiliyordu.

Umutsuzluğum giderek benliğimi ele geçirirken, içimden bir ses buraya gelmenin büyük bir hata olduğunu söylüyordu. Bir şeyleri değiştirebileceğime neden inanmıştım ki? Rose bana yardım etmek istemişti ama en yakın arkadaşının sözünden çıkar mıydı? Büyük olasılıkla, hayır. Rose sistemin içinde sıkışıp kalmıştı. Ben de çaresizliğimde. Sydney'e yardım edemiyordum. Zaten kime ne faydam vardı?

"Adrian?"

Tam kapıdan çıkacakken bir ses beni durdurdu. Arkamı döndüğümde gri gözlü, koyu kahverengi, kıvrıkcık saçlı, güzel bir Moroi kızı gördüm. İçimde bulunduğum duygusal fırtına yüzünden bir an onu tanıyamadım. Sonra hatırladım.

"Nina?"*

Gülümsedi ve birden kollarıma atıldı. "Gerçekten sensin," dedi sevinçle. "Ortadan kaybolduğunu sanmıştım. Ne telefonlarımı açtın, ne mesajlarıma cevap verdin."

"Kişisel alma," dedim kapıyı açarak. "Bir süredir dünyadan kopuk yaşıyorum." Doğru söylüyordum. Sydney kaçırıldığından beri kendimde değildim.

Gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yani hayır. Durumlar biraz karışık."

"Benim vaktim var," dedi ılık yaz gecesine çıktığımızda. "Bir şeyler yiyip konuşabiliriz."

Duraksadım. Birine içime dökmek istediğimden emin değildim. Nina'yla bu yılın başlarında tanışmıştım. Kız kardeşi-

* *Ateşli Kalp* kitabında Charlotte Sinclair olarak geçen karakterin adı yayıncının kararıyla Nina olarak değiştirilmiştir. E.N.

nin sonsuza dek bir Strigoî'a dönüşmemesi için çabalıyordu. O da tıpkı benim gibi bir ruh kullanıcısıydı. Bir Strigoî'a dönüşen bir Moroî'u geri kazanmak için büyük miktarda güç gerekiyordu. Ben bu gücü yakalamaya çalışırken Nina da bana yardım etmeye çalışmıştı. Topladığımız güç bir aşya dönüştürülerek Moroî'ların zorla dönüştürülmesini engelleyecekti. Bu arada, Nina'nın kardeşi, Olive Neil'in kafayı taktığı kızdı. İkisi sadece birkaç kez karşılaşmış, hatta belki küçük bir kaçamak yaşamış ama sonra Olive ortadan kaybolduğunda Neil yıllardır birlikte olduğu sevgilisini kaybetmiş gibi yıkılmıştı.

Nina tereddüt ettiğimi fark etmişti. "İyi bir dinleyiciyimdir."

Gülümsedim. "Eminim öylesin. Sadece... Senin de canını sıkamak istemem."

"Canımı sıkamak mı?" Bir kahkaha attı ama konuştuğunda sesi kederliydi. "Ruh onu yeterince yapıyor zaten. Olive düzeldiğinden beri... Sen de hissediyor musun bilmiyorum ama sanki karanlık bir sis bulutunun içindeyim."

"Aynı durumdayız," dedim.

"O hâlde, nasıl olduğunu biliyorsun. Beni her gün ziyaret ediyor. Bu arada, Olive için onca yaptığımdan sonra, hanımefendi benden köşe bucak kaçıyor. Olanları düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı varmış! Her nasılsa onunla konuşmadan rüyalarımızı bitiriyor. Onu aramak istiyorum ama Sonya ruh araştırmasına yardım etmem için burada kalmam konusunda baskı yapıyor. Beni süper lüks bir daireye yerleştirdiler. Can sıkıntısından patlayınca sarayda yarım zamanlı bir sekreterlik işi buldum. Bir grup kendini beğenmiş asile müşteri hizmeti

vermek ne demek bilemezsin. Kabus gibi.” Birden kiminle konuştuğunu hatırlayıp sustu. “Affedersin. Alınmadın değil mi?”

Uzun zamandır belki de ilk kez içten bir kahkaha attım. “Yok canım. Kimden bahsettiğini o kadar iyi biliyorum ki. Kardeşinle konuşabilirsen zavallı Neil’in kalbini fena kırdığını söyle.”

“Tamam,” dedi Nina. “Bence Neil da onun yok saydıklarından biri.”

“Bu iyi mi, kötü mü?”

Güldü. “Bilmem.”

Ben de gülmeye başladım ve birden teklifini kabul etmeye karar verdim. “Tamam. Haydi, gel bir şeyler yiyelim. En az yirmi dört saattir ağzıma lokma koymadım. Aslına bakarsan, bir şeyler içmeyi tercih ederim ama sen istemezsin herhâlde?” Büyük olasılıkla berbat bir fikirdi ama bu beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Nina elimi tutup beni karşıdaki binaya doğru çekiştirdi. “Oh be. Hiç teklif etmeyeceksin sandım.”

5. BÖLÜM

SYDNEY

Sheridan'ın şırıngasını gördüğümde bir an dövmemi tazelemek için uç bir yol bulduklarını düşündüm. Bana sihirli mürekkepten ufak dozlar vermek yerine, tek bir iğneyle işi bitirecekti.

Önemli değil, diye avunmaya çalıştım. *Büyücülüğüm beni koruyacak.* İçimden geçirdiklerim mantıklı geliyordu ama doğruluklarından o kadar da emin değildim.

Ne var ki, Sheridan'ın aklında tamamen farklı bir şey vardı.

“Seni yemekhanede bıraktığımda gayet umut vadedici görünüyordun,” dedi iğneyi koluma batırarak. “Kendi başına bir saat bile dayanamadığına inanamıyorum.”

Az kalsın, “Eski alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyor,” diyecektim ama sonra uzlaşmacı davranmam gerektiğini hatırladım. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Dilimi tutamadım. İsterseniz, Harrison’dan özür dileyebilirim.”

Birden midemde tuhaf bir his belirdi. Önce hafif bir huzursuzluk olarak başladı, sonra bütün vücudumu bir kusma

arzusu kapladı. Sanki midemde dalgalar vardı ve başım zonk-luyordu. Ateşimin yükseldiğini hissettim. Vücudumdan soğuk terler boşandı.

“Galiba kusacağım,” dedim. Başımı bir yere dayamak istiyordum ama koltuğa bağlıydim.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Sheridan. “En azından şimdilik. Gösterinin tadını çıkar.”

Koltuğun kafamı yasladığım yeri çukurdu. Onun için, başımı sağa sola döndüremiyordum. Karşımdaki ekran birden aydınlanınca kendimi korkunç görüntülere hazırladım ama tek gördüğüm Moroi’lar oldu. Mutlu Moroi’lar. Arkadaş canlısı Moroi’lar. Moroi çocukları. Spor yapan ya da restoranlarda yemek yiyen Moroi’lar.

Ne var ki, gözlerimin önünden geçen resimleri tam algılayamayacak kadar hastaydım. Kusup rahatlamak istiyordum. Sanki zehri atsam düzelecektim. Ama Sheridan doğru söylemişti. Ne kadar istersem isteyeyim çıkaramıyordum ve midemin bulantısından gözlerim kararıyordu. Resmen acı çekmeye başlamıştım. İnleyerek gözlerimi kapadım. Belki kendimi daha iyi hissederim diye düşünmüştüm ama Sheridan beni yanlış anladı.

“Gözlerini aç,” dedi. “Kendi isteğinle izlersen daha kolay olur. Yoksa başka yollara başvurmak zorunda kalırız ve onlardan hoşlanacağını hiç sanmıyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. Onca acımın arasında beynim mutlu Moroi resimleri görmemin ne işe yarayacağını sorguluyordu. İçim dışıma çıkarmış gibi hissederken onlara bakmamın ne anlamı vardı?

“Ne... yapmaya... çalıştığınızı biliyorum,” dedim öğürerek ve gücümü toplamak için bir an duraksadım. “Bir çeşit Pavlov tepkisi yaratmaya çalışıyorsunuz.”

Bu klasik bir şartlandırma tekniği idi. Kendimi korkunç hissederken bana bazı resimler gösteriyorlardı. Amaç Moroi’ları mide bulantısıyla özdeşleştirmekti. Zararsız ve mutlu Moroi’ları abartılı bir rahatsızlık ve acıyla özdeşleştirmek. Tek bir sorun vardı.

“Bu-bunun işe yaramasını istiyorsanız devamlı tekrarlamanız gerekir,” dedim. Kendim de yeni farkına varmıştım. Bir kerelik bir mide bulantısı Moroi’lardan tiksinneme tabii ki yetmeyecekti.

Sheridan’ın bakışları gelecekte ne beklemem gerektiğine dair bir ipucu niteliğindeydi.

Yaşadığım hayal kırıklığıyla yüreğim buruldu. Ya da belki midemdi. Açıkçası, şu anda ikisini ayırt etmem imkânsızdı. Beni ne kadar süre bu durumda tuttuklarını bilmiyorum. Belki bir saat sürmüştü. Tek düşüncem midemdeki kasıntılarla baş etmektir. Sheridan nihayet bana bir iğne daha yaparken cıkran karardı. Çam yarmaları kayışları çözdü ve biri elime bir kova tutuşturdu.

Birkaç saniye hiçbir şey yapamadım. Sonra vücudumu rahatlamaktan alıkoyan her neyse ortadan kayboldu ve öğle yemeğimin tamamını çıkardım. Bulantım hemen geçmedi. Bir süre daha kesik kesik soluyup öğürmeye devam ettim. O kadar acı çekmiştim ki, başkalarının önünde kusmaktan bile utanacak hâlde değildim. Neyse ki, şimdi biraz daha iyiydim.

Çam yarmalarından biri kovayı aldı ve Sheridan bana bir bardak su verdi.

Sonra beni odanın köşesindeki küçük lavaboya götürüp dişimi fırçalayabileceğimi söyledi. Lavabonun üzerindeki küçük dolap ilaç doluydu. Kısacık bir an aynada kendimi görebildim. Perişandım.

“Peki o zaman,” dedi Sheridan neşeyle. “Artık resim dersine gidebilirsin.”

Resim dersi mi? Tek istediğim bir yere kıvrılıp uyumaktı. Bütün vücudum sızıyordu. Midem ağzımdan dışarı fırlamış gibi hissediyordum. Ne var ki, kimse ne hâlde olduğumu görmüyor gibiydi. Sheridan arkamdan el sallayarak “Görüşürüz,” diye seslendi.

Çam yarmalarından biri beni sınıfların bulunduğu kata çıkardı ve bir atölyeye götürdü. Yemekhanedeki asık suratlı, Addison bugünkü çalışmanın detaylarını açıklıyordu. Görünüşe bakılırsa, mahkûmlar önceden başladıkları natürmortları tamamlayacaktı. Tam ortada bir sehpanın üzerinde bir kase meyve duruyordu. Addison hâlâ konuşmasına rağmen odaya girdiğimde bütün gözler bana döndü. Çoğunun bakışları buz gibiydi. Bazıları biraz aşağılayıcıydı. Hepsi Sheridan’ın bana ne yaptığını biliyordu.

Yeniden eğitime başlayalı henüz saatler olmuştu ama Amberwood’dakinin aksine, burada öğretmene en yakın iskemlelerin popüler olduğunu hemen keşfetmiştim. Dolayısıyla odanın arkasındaki şövalelerin çoğu boştu. Birine geçtim. Addison’a sırtlarını dönüp beni izleyecek hâlleri yoktu

ya? Dik durmaya çabalayarak Addison'ı yarım kulak dinlemeye koyuldum.

“Dün bazılarınız iyi iş çıkardı. Özellikle de, sen, Emma. Lacey ve Stuart, siz baştan başlayın, lütfen.”

İsimleri insanlarla eşleştirmeye çalıştım ama önceki işkence seansı kafamı karıştırmıştı. Addison'ın talimatlarını bile anlamıyordum. Sonra yavaş yavaş algılarım açıldı. Siyah saçlarını derisini gerekir kadar sıkı bir topuz yapan Asya kökenli kız, oda arkadaşım Emma'ydı. Addison gelişme gösterdiğini söylemişti ama bana kalırsa yaptığı resmin öyle abartılacak bir yanı yoktu. Stuart Harrison'ın dersinde iskemlesini benden uzağa taşıyanlardan biriydi. Bence resme kesinlikle yetenekliydi. Hatta onun meyve kasesi yorumu sınıftakilerin en iyilerinden biriydi. Lacey'nin kim olduğunu tuvalini değiştirdiğinde anladım. Onun resmi Stuart'ınki kadar iyi değildi ama Emma'ninkine on basardı.

Yeteneğe değil, gerçekçiliğe bakıyorlar, diye düşündüm. Stuart'ın armutları kusursuzdu ama kasedekinden birkaç tane fazla çizmişti. Ayrıca meyvelerin açısını değiştirmiş ve kaseyi gerçek rengi olan kahverengi yerine mavi yapmıştı.

Öte yandan, Emma daha sıradan bir iş çıkarmasına rağmen meyvelerin sayısını, duruşlarını ve renklerini değiştirmemişti. Simyacılar güzellik ya da yaratıcılık arayışında değildi. Sana verileni hiç yorum katmadan uygulamayı bekliyorlardı.

Kimse benimle ilgilenmediği için bir süre aptal aptal etrafa bakındım. Adrian'la çokça vakit geçirdiğimden akrilik

boyalara aşınaydım ama onlarla hiçbir tecrübem olmamıştı. Meyvelerin durduğu sehpa da boya fırçaları ve boyalar vardı. Birkaç diğer mahkûmla birlikte oraya yöneldim. Sehpanın başındaki herkes iki yana açıldı ve doğru renkleri seçmeye çalıştım. Birkaç mahkûm cesaretini toplayarak benden boya kaçırmaya çalıştıysa da, sonunda şövalemin başına gerçeğe uygun renklerle dönmeyi başardım. En azından bu derste Simyacılar'ın oyununu oynayabilecektim.

Ne var ki, hâlâ güçsüzdüm ve boyaları sıkmakta bile zorlandım. Hızımıza göre değerlendirilmeyeceğimizi umuyordum. Nihayet fırçamı tuvale değdirmiştim ki, atölyenin kapısı açıldı ve Sheridan yarmalarından biriyle içeri girdi. İkisi de kupalarla dolu tepsiler taşıyordu ve kokuyu hemen aldım.

Kahve.

“Kusura bakmayın, böldük,” dedi Sheridan yapmacık gülümsemesiyle. “Herkes son günlerde çok sıkı çalıştığı için bir ödülü hak ettiklerini düşündük. Vanilyalı latteyi sevmeyen yoktur herhâlde?”

Diğer mahkûmlar Sheridan'la adamının başına üşüşürken ben olduğum yerde durup yutkundum. Vanilyalı latte. O hücrede yulaf çorbası içerken en çok bunu hayal etmiştim. Kupaların kocaman ya da kahvelerin tam bir şeker deposu olması umurumda bile değildi. Ben de koşup bir tane kapmak istiyordum.

Ama yapamadım. O kadar kustuktan sonra su dışında bir şey yer ya da içersem yine kötü olacağımı biliyordum. Kahvenin kokusu zihnime işkence ediyordu ama zavallı mi-

dem beni ısrarla uyarıyordu. Şu anda değil latte kadar asitli bir şey, yulaf çorbasını bile kaldıramazdım.

“Sydney,” dedi Sheridan gözlerini bana dikerek. Tepsiyi kaldırdı. “Sadece bir tane kaldı.” Kafamı sallamakla yetindiğimde kupayı Addison’ın masasına koydu. “Belki fikrini değiştirirsin.”

Gözlerimi kupadan alamıyordum. Sheridan benden daha ne istiyordu? Acı çektiğimi görmek mi? Yoksa beni sınıf arkadaşlarımla önünde kusturup rezil etmek mi?

“En sevdiğin mi?” diye fısıldadı biri.

Kimsenin benimle konuşmayacağından emin olduğum için sesin geldiği yöne hemen bakmadım. Sonra gözlerimi kupadan güçlükle ayırdım ve yan şövaledeki uzun boylu genç adama döndüm. Benden en fazla beş yaş büyüktü ve iyi birine benziyordu. Tel çerçeveli gözlüğü ona entelektüel bir hava katmıştı. Hoş, Simyacılar’ın buna pek ihtiyacı yoktu ya neyse.

Kimse konuştuğumuzu fark etmesin diye gözlerimi yine karşıya diktim.

“Nereden bildin?” diye sordum usulca.

“Hep öyle yaparlar da ondan. Biri ne zaman ilk temizlenme seansına girse arkasından bizi onun en sevdiği yemekle ya da içeceklerle ödüllendirirler. Kusura bakma.” Lattesini yudumladı. “Aylardır kahve içmedim.”

“Keyfine bak,” dedim.

“En azından dayanıyorsun. Herkes yapamaz. Addison dökeriz diye atölyede bir şeyler içmemize hayatta izin vermezdi. Hele birinin buraya kustuğunu düşünemiyorum bile.”

Kır saçlı bir mahkûmla konuşan öğretmenimize baktım. “Sakız çiğnemek dışında her şeyden nefret eder gibi bir hâli var.”

Odadaki kahve kokusu daha da yoğunlaşmıştı. Hem canlandırıcı, hem de fazlasıyla cezbediciydi. Aklımı tuvale verip bir üzüm çizmeye yeltenmiştim ki, yanımdan onaylamaz bir cık cıklama geldi. Ona baktığımda kafasını iki yana salladı.

“Böyle mi başlayacaksın? Yapma. Artık iyi bir Simyacı olmayabilirsin ama sana öğretilenlerin hepsini unutmuş olamazsın. Al.” Bana bir kurşunkalem uzattı. “Önce çiz. Açılırla belirlemezsen iyi bir resim yapamazsın.”

“Kaleminin kirlenmesinden korkmuyor musun?” Yine çenemi tutamamıştım.

Kıkırdadı. “Sende kalsın.”

Önüme dönüp birkaç saniye boş tuvale baktım. Sonra onu dörde böldüm ve meyve kasesinin eskisini çizmeye koyuldum. Çok geçmeden, tuvalin benim için fazla yüksek durduğunu fark ettim ama onu nasıl indireceğimi bilmiyordum. Yanımdaki adam çabamı fark edince uzanıp şövalemi ayarladı.

“Teşekkürler,” dedim. Başka şartlar altında, birinin bana yakınlık göstermesi hoşuma gidebilirdi ama hâlâ bitirmem gereken bir resim olması canımı sıkıyordu. Yine çizmeye başladım. “Erkek arkadaşımı resim yaparken defalarca izledim. Bir gün sapkın bir terapide aynısını yapmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi.”

“Erkek arkadaşın ressam mı?”

“Evet,” dedim ama temkinliydim. Bu konuya girmek istediğimden emin değildim doğrusu. Sheridan sağ olsun herkes sevgilimin bir Moroi olduğunu öğrenmişti.

Şövale komşum güldü. “Demek sanatsal bir yönü de vardı? Senin gibi kızlar, yani *onlara* âşık olanlar, genelde sırf yakışıklılıklarına kapılır.”

“O da var tabii,” dedim. Benim gibi kaç kızla tanıştığını merak etmiştim doğrusu.

Gülerek kafasını iki yana salladı. “Tahmin etmiştim. Yoksa bunca riske değmezdi. Simyacılar sadece yakışıklı ve depresif Moroi’lara âşık olur.”

“Depresif mi?”

“Resim yapan yakışıklı bir vampir. Herhâlde pek şen şakrak değildir, hım?”

Yanaklarım yanmaya başlamıştı. “Evet, biraz karamsardır. Hatta... bayağı.”

Komşum yine kıkırdadı ve bir süre sessizce resimlerimizle ilgilendik. Sonra pat diye, “Ben, Duncan,” dedi.

Boş bulunup irkilince elim kaydı ve zaten berbat çizdiğim muz iyice beter oldu. Üç aydır ilk kez biri bana medenice bir laf ediyordu. “Sydney,” dedim hemen.

“Biliyorum,” dedi. “Tanıştığınıza memnun oldum, Sydney.”

Elim titriyordu. Mecburen fırçayı bıraktım. Aylardır karanlıktaydım. Hoparlördeki seslerin onca aşağılamasını tek bir damla bile gözyaşı dökmeden atlatmışım. Ama iki insanın arasındaki bu ufacık iyi niyet gösterisi neredeyse bütün da-

yanma gücümü alıp götürecekti. O an Adrian'ı, arkadaşlarımı, buradan kurtulma isteğimi, hepsini unuttum. Ben bir hapis-hanedeydim. Benliğimi değiştirmemi isteyen insanlar bana zorla hükmediyordu ve bir gün yeniden özgür olup olamayacağı mı bile bilmiyordum.

“Sakın,” dedi Duncan sertçe. “Ağlamana bayılırlar.”

Gözlerimi kırptırıp fırçamı tekrar elime aldım. Ne yaptığımı bilmeden resmime devam ettim. Duncan da aynısını yaptı ve benimle konuşurken gözlerini tuvalinden ayırmadı.

“Akşam yemeğine kadar miden düzelir ama sakın çok yeme. Menüde başka bir sevdiğin yiyeceği bulursan da şaşırma.”

“Nasıl akıl çeceklerini iyi biliyorlar,” diye homurdandım.

“Sorma.” Gülümsediğini hissetmişim ama sonra sesi yine ciddileşti. “Bana burada tanıdığım birini hatırlatıyorsun. İyi arkadaşımды. Tepedekiler dostluğumuzu fark edince başka bir yere gönderildi. Burada arkadaşlık hoş karşılanmaz, çünkü arkadaşlar zırh gibidir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Ga-galiba.”

“İyi. Çünkü önce arkadaş olmamız için çalışacaklar. Sonra da bizi zevkle ayıracaklar.”

Zil çaldığında Duncan eşyalarını toplamaya başladı. Giderken arkasından seslendim. “Şu arkadaşının adı neydi?”

Yüzündeki kederi görünce anında pişman oldum. “Chantal,” diye fısıldadı birkaç saniye sonra. “Onu görmeyeli bir yıldan fazla oldu.” Ses tonu arkadaştan daha öte olduklarını düşünmeme sebep oldu. Ama sonra başka bir detaya takıldım.

“Bir yıl... Sen neden buradasın?”

Acı acı gülümsedi. “Arkadaşlar hakkında ne söylediğimi unutmam, Sydney.”

Unutmamıştım. Günün geri kalanında benimle hiç konuşmayıp diğerleriyle takıldığında onu anlayışla karşıladım. Hiç yalnız kalamıyorduk. Hep birilerinin denetimindeydik. Ayrıca gizli kameralarla da izlendiğimizden emindim. Duncan benimle daha fazla ilgilenemezdi ama sözleri bana güç verdi. *Arkadaşlar zırh gibidir*. İşkence ve zihin kontrolüyle dolu bu korkunç yerde hapistim ama bir arkadaşım vardı. Bunu bilmek Moroi’ları kötülemeye dayalı başka bir dersi sağ salım atlatmamı sağladı. Hatta koridorda bir kız bana çelme takıp “Vampir fahişesi,” dediğinde bile aldırma-maya çalıştım.

Son dersimiz gerçek bir ders değildi. *Sohbet vakti* denilen bir seanstı ve sığınak adını verdikleri özel bir odada yapılıyordu. Pazar ayinlerinin de burada düzenlendiğini tahmin ettim. Zamanı onlardan takip etmeyi deneyebilirdim. Oda yüksek tavanı ve ahşap sıralarıyla oldukça güzeldi ama hiç penceresi yoktu. Ya kaçış seçeneklerimizi en aza indirmek istemişlerdi, ya da güneşi ve gökyüzünü görmenin bize kuvvet vereceğini düşünüyorlar ve bunu istemiyorlardı.

Sığınakın bir duvarı yazılarla kaplıydı. Herkes yerlerine geçerken ben biraz oyalanıp benden öncekilerin betona el yazısıyla yazdıklarını okudum. Bazıları kısıydı ve doğrudan konuya girmişti: *Günah işledim, beni affet*. Bazılarıysa bağışlanmak için paragraflar doldurmuştu. Kimileri imzalı, diğerleri isimsizdi.

Sheridan elinde bir dosyayla yanıma geldi. “Buraya *Dürüstlük Duvarı* diyoruz. Günahlarını itiraf etmek bazılarını rahatlatır. Sen de denemek ister misin?”

“Belki sonra,” dedim.

Sıralardan biraz uzağa halka şeklinde sandalyeler dizilmişti. Herkes oturdu ve iki yanımdakiler iskemlelerini kaydırıldığına Sheridan hiçbir şey söylemedi. Sohbet vakti bir çeşit grup terapisiydi. Sheridan herkese bugün neyi başardıklarını sordu. İlk konuşan Emma’ydı.

“Bugün ruhumu yeniden yapılandırma konusunda oldukça ilerleme kaydetsem de, kusursuzluğa ulaşmak için daha çok çalışmam gerektiğini öğrendim. Pes etmek en büyük günah. İçim ışıkla yıkanana dek yoluma devam edeceğim.”

Yanında oturan Duncan söz aldı. “Ben resim dersinde ilerleme kaydettiğimi düşünüyorum. Dersin başında bir işe yaramayacağını düşünmüştüm ama yanıılmışım.”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum ama sonra yanımdaki kız bütün sevincimi alıp götürdü. “Ben bugün Sydney kadar kötü biri olmadığımı ne kadar mutlu olduğumu fark ettim. Bana verilen emirleri sorgulamam hataydı ama en azından *onlardan* birinin kirli elleriyle bana dokunmasına izin vermedim.”

Sheridan’ın bu sözleri övmesini bekledim ama o buz gibi bakışlarını kıza daktı. “Sence bu söylediklerin ne kadar doğru, Hope? Aranızdan kimin daha kirli, kimin daha temiz olduğuna karar verebileceğini mi sanıyorsun? Unutmayın ki, hepiniz buraya büyük günahlar işlediğiniz için geldiniz. İtaatsizliğin

Sydney'inki kadar ciddi bir sonuç doğurmamış olabilir ama onunki kadar karanlık bir yerden geldiği muhakkak. Üstlerine baş kaldırmak büyük bir suçtur ve sen de en az Sydney kadar suçlusun.”

Hope kâğıt gibi bembeyaz kesildi. Gören de bir Strigoi olmakla suçlandığını sanırdı. Kekelemeye başlamıştı. “Ben... ben... öyle demek...”

“Görüyorum ki, bugün sandığın gibi bir gelişme kaydedememişsin,” dedi Sheridan. “Bunun derhâl telafi edilmesi gerek.” Birden çam yarmaları içeri daldı ve Hope’u sürükleyerek götürdüler. İçim bulanmaya başlamıştı ama bunun ilacın etkisiyle ilgisi yoktu. Belli ki, Hope’un tek kusuru fazlasıyla kibirli olması değildi. Kim bilir onu buraya neden getirmişlerdi? Moroi’ları savunmakla bir ilgisi olmadığı kesindi.

Sheridan bana döndü. “Ya sen, Sydney? Sen ne öğrendin?”

Bütün gözler bana döndü. “Daha öğrenecek çok şeyim olduğunu öğrendim,” dedim.

“Elbette var,” dedi Sheridan. “Bunu kabul etmek arınma yolunda önemli bir adım. Geçmişini diğerleriyle paylaşmak ister misin? Bu seni özgür kılabilir.”

Israrcı bakışların altında hangi cevabın Sheridan’ı daha memnun edeceğini kestirmeye çalıştım.

“Ben... isterdim ama buna hazır değilim. Hâlâ çok bitkinim.”

Sheridan, “Anlıyorum,” deyince rahat bir nefes aldım. “Ama buradaki herkesin ne kadar gelişme gösterdiğini görünce

eminim hikâyeni onlarla paylaşmak isteyeceksin. Günahlarını içinde tutarsan onları aşman kolay olmaz.”

Sesindeki uyarı fark edilmeyecek gibi değildi. Ciddiyetle kafamı salladım. Neyse ki, sonra başka birine geçti. Bir saatin geri kalanını milletin karanlıktaki ruhlarını nasıl arındırdığına dair hikâyeleri dinleyerek geçirdim. Acaba kaç sözlerinde samimiydi? Ayrıca şunu da düşünmeden edemedim: Söyledikleri kadar ilerleme gösterdiyseler, neden hâlâ buradaydılar?

Sohbet vaktinden sonra yemekhaneye gönderildik. Kuyrukta beklerken diğerlerinden menüdeki parmesanlı tavuğu son anda fettuccine alfredoya çevirdiklerini öğrendim. Biri bunun Hope’un en sevdiği yemek olduğunu söyledi. Hope kireç beyazı suratıyla sıranın sonuna geçtiğinde neler olduğunu anladım. Parmesanlı tavuk çocukken en sevdiğim yemektir. Bu bilgiyi ailemden edinmiş olmalıydılar. Kusmaktan yorgun düşen midemle beni cezalandırmaya çalışacaklardı. Ne var ki, Hope’un yanlış davranışı ağır basmış ve menünün son anda değişmesine sebep olmuştu. Simyacılar gerçekten de bizi terbiye etme işini çok ciddiye alıyordu.

Hope tek başına oturdu ve tek lokma bile yemedi. Fettuccine’nin sosu benim için de ağırdı. Üzerinden sıyrıp birazını yedim ve birkaç yudum süt içtim. Sonra herkesin Hope yokmuş gibi davrandığını fark edip ona acıdım. Oysa önceden hepsiyle pek samimiydi. Yanına gitmek için doğruldum. Odanın karşısında birileriyle sohbet eden Duncan

bakışlarımı yakalayıp sertçe başını salladı. Birkaç saniyelik bocalamanın ardından oturdum. Başka bir dışlanmışın yanında yer alacak gücü bulamadığım için kendimden utanıyordum.

“Sana teşekkür bile etmeyecekti,” diye mırıldandı Duncan yemekten sonra.

Binanın küçük kütüphanesinde yatmadan önce okumak için kitap seçiyorduk. Kitapların hiçbirisi kurgu değildi. Hepsi Simyacı prensiplerini dayatıyordu. “Böyle şeyler olur ve ertesi gün unutulur. Yanına gitmen diğerlerinin onu tekrar aralarına kabul etmesini geciktirecekti. Daha da kötüsü, eğer senin dostluğunu kabul etseydi, tepedekiler sorunlu tiplerin gruplaştığını düşünecekti.”

Ben karşılık veremeden rastgele bir kitap alıp uzaklaştı. Ona diğerlerinin beni hangi noktada kabul edeceğini sormak istiyordum. Ya da hiç edecekler miydi? Herkesin bu yollarından geçtiğini tahmin ediyordum. Sonra bir şekilde diğerleriyle kaynaşmış olmalıydılar.

Odada Emma kendini açıkça ifade etti.

“Buraya geldiğimden beri çok ilerleme kaydettim. Sapkın fikirlerinle aklımı çelmeni istemiyorum. Bu odada sadece uyuyacağız. Benimle konuşma. Benimle bir şekilde ilişki kurmaya çalışma. Hatta başarabilirsen, bana bakma bile. Anlıyor musun?”

Bununla birlikte kitabını alıp yatağa uzandı ve bilerek bana sırtını döndü. Açıkçası umurumda olmadı. Bugün herkes bana aynı şekilde davranmıştı zaten. Hem daha büyük

bir endişem vardı. Bu ana dek bunu düşünmemeye çalışmıştım. Aşacak farklı zorluklar, verecek farklı sınavlar vardı ama şimdi odamdaydım işte. Günün sonu gelmişti. Birazdan uyuyacaktım. Üniformama benzeyen pijama takımını giyip dişlerimi fırçaladım ve güçlükle bastırdığım bir heyecanla yatağa girdim.

Nihayet Adrian'ı görebilecektim.

Kendimi bırakmamı engelleyen tek şey bu umuttu. Bugünkü aşağılamaların hepsine bunun için katlanmıştım. Hücremden çıkmıştım ve artık o gazla zehirlenmiyordum. Normal bir uyku uyuyacak ve rüyamda onu görecektim. Tabii hevesim uykumu kaçırmazsa.

Neyse ki, böyle bir şey olmadı. Bir saatlik kitap okuma faslından sonra zil çaldı ve ışıklar otomatik olarak kapandı. Odanın sürme kapısı yerine tam oturmadığı için koridorun ışığı incecik bir kesit hâlinde yüzüme vuruyordu. Zifiri karanlıkta geçen aylarımdan sonra büyük bir rahatlamaydı doğrusu. Sonra bir tıkırtı duydum. Biri kapıyı kapamıştı. Heyecanla yorganıma sarındım ve birden kendimi aşırı yorgun hissettim. Bir dakika önce Adrian'a neler söyleyeceğimi düşünüyordum, bir dakika sonra gözlerimi güçlükle açık tutuyordum. Uykuyla savaştım ama sanki üzerime ağır bir sis tabakası çöküyor, beni aşağı çekiyor, zihnimi bulandırıyor. Ne kadar da tanıdık bir histi.

“Hayır...” diye mırıldandım. Gazdan kurtulamamıştım. Hâlâ uykularımızı onlar düzenliyordu. Geceleri arkalarından iş çevirmeyelim diye. Daha fazlasını düşünemeyecek kadar

yorgundum. Birkaç saniye içinde derin, rüyasız ve kapkaranlık bir uykuya daldım.

Yine kaçamayacaktım.

6. BÖLÜM

ADRIAN

Nina iyi bir içki arkadaşıydı ve bunun tek sebebi alkole dayanıklı olması değildi.

Aktif olarak ruhu kontrol etmediği zamanlarda bile, biz ruh kullanıcılarının doğuştan sahip olduğu bir sezgiselliği vardı. Söylediklerimi hemen kavıyor ve daha da önemlisi, söylemediklerimi bile hissedebiliyordu. Görünüşe bakılırsa, Saray'da geçirdiği birkaç ayda fazla arkadaş edinememişti. Olive de girdince içini dökebileceği kimsesi kalmamıştı.

“Anlayamıyorum,” dedi. “İnsanlar benden korkuyor. Tabii bunu inkâr ediyorlar ama ben anlıyorum. Benden uzak duruyorlar.”

“Ruh hâlâ çoğu insanı korkutuyor. Ben Moroi'larla da, dampirlerle de, insanlarla da yaşadım. İnsanlar anlayamadıklarından korkar.” Bardağımdaki metal çubukla içkimi karıştırdım. “Çoğu da ya tembellikten ya da aldırmazlıktan anlamaz istemez.”

Nina gülümsedi ama hâlâ üzgün görünüyordu.

“Evet ama herkes Dimitri’yle Sonya’yı kabullenmiş görünüyor. Üstelik onlar birer Strigoî’du. Ama bir Strigoî’un geri dönüştürülmesine yardım eden bir kızdan ürküyorlar.”

“Ah, o ikisi ilk dönüştürüldüğünde herkes kaçacak delik aradı. Ama Dimitri’nin kahramanlıkları zamanla geçmişini unutturdu. Sonra da Sonya Strigoî aşısıyla kendini kanıtladı.”

“Bizim de aynısını mı yapmamız gerek?” diye sordu. “Yani Olive’le ben de geçmişimizin önüne çıkacak bir şeyler mi yapmalıyız?”

“İstemediğiniz hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz,” dedim sertçe. “Olive bu yüzden mi gitti? Dışlandığı için mi?”

Nina kaşlarını çatıp gözlerini bardağına dikti. Cosmo içiyordu. Benim zevkime göre biraz fazla meyveliydi. Bir an Sydney’in ne içeceğini düşündüm. Nina’nınki gibi bir kız kokteyli mi? Hayır. Sydney içki içecek olsaydı şarabı tercih ederdi ve tek bir yudumla yılını, hangi bölgede üretildiğini ve üzümlerin yetiştiği toprağın bileşenlerini söyleyebilen şu insanlardan biri olurdu. Ya ben? Şarabın kutulu mu, yoksa şişeli mi olduğunu bilirim kendimi şanslı sayardım. Onu düşündüğümde gülümsememi güçlkle bastırdım. Nina’nın ona güldüğümü sanmasını istemiyordum.

“Olive neden gitti bilmiyorum,” dedi. “Bu da gitmesi kadar acı veriyor. Ben onun ablasıyım. Onu ben geri getirdim!” Çenesini kaldırdığında gri gözlerinin dolduğunu fark ettim. “Canını sıkkan bir şey varsa ilk bana söylemeliydi. Onun için

yaptıklarından sonra dertlerini dinlemeyeceğimi nasıl düşünür? Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor mu? Biz aynı kanı taşıyoruz. Aramızdaki bağı kimse koparamaz. Onun için her şeyi yapardım ama bana güvenmedi... Güvenemedi...”

Titremeye başlamıştı ve sesinde tanıdık bir tını vardı. Ruh beni huzursuz etmeye başladığında sesim aynı böyle çıkardı.

“Belki de sana daha fazla yük olmak istememiştir,” dedim elimi usulca onunkinin üzerine koyarak. “Ona rüyalarda ulaşmayı denedin mi?”

Biraz sakinleşerek kafasını salladı. “Bana hep iyi olduğunu ama biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor.”

“Bak gördün mü? Annem de hapisteyken bana aynısını söylüyordu. İnsanlar bazı şeyleri tek başlarına halletmek ister.”

“Belki. Yine de yalnız olması fikrinden nefret ediyorum. Keşke en azından Neil’a ya da başka birine ulaşıydı.”

“Bence Neil da bunu isterdi ama Olive’in sorunlarını çözmek için uzaklaştığını öğrendiğinde sevinecek. Neil bu tip içsel yolculukları anlayabilecek biri.” İçkimi bitirdim. Onunki de bitmek üzereydi.

“Bir tane daha?” diye sordu.

“Yok.” Kalkıp masaya para bıraktım. “Gel başka bir yere gidelim. Yeni insanlarla tanışmak istediğini söylemedin mi?”

“Evet...” Ayağa kalkarken beni endişeyle süzdü. “Bir yerlerde bir parti filan mı var?”

“Benim adım Adrian Ivashkov,” dedim. “Ben partileri değil, partiler beni bulur.”

Biraz abartıyordum tabii ama eğlence konusunda ilk atışımlı tutturacak kadar da tecrübeliydim. Alder'dan sınıf arkadaşım, Vanessa Szelsky asil ailesinin Saray'daki evinde her hafta sonu parti verirdi. Bir yıldan kısa bir süre içinde ne değişebilirdi ki? Özellikle de, ailesi hâlâ o kadar sık seyahat ederken. Vanessa'yla geçmiş yıllarda birkaç kez birlikte olmuştuk. Bana hâlâ zaafı vardı ama partisine başka bir kızla gittiğim için de beni tersleyeceğini sanmıyordum.

“Adrian?” diye bağırdı evin arka bahçesindeki kalabalığı yararak yanımıza gelirken. “Cidden sen misin?”

“Başka kim olabilir?” Onu yanağından öptüm. “Vanessa, bu, Nina. Nina, Vanessa.”

Vanessa tek kaşını kaldırarak Nina'yı baştan aşağı süzdü. Vanessa tam bir sosyete kelebeği idi. Bunun sıradan bir parti olduğunu iddia etse de, elbisesi hiç şüphesiz ünlü bir tasarımcının ilkbahar koleksiyonundandı. Bu gece için sırf saçına ve makyajına Nina'nın bütün kıyafetinden daha fazla para harcamış olmalıydı. Nina'nın üzerindeki belki bir sekreterlik işine uygundu ama orta kalite bir mağazadan alındıkları da çok belliydi.

Bana göre hava hoştu ama Vanessa şaşkınlığını gizleyemiyordu. Bunu Nina da fark etmiş olmalıydı ki, elini kolunu nereye koyacağını bilemez bir hâli vardı. Neyse ki, Vanessa sonunda omuzlarını silkip ona dostça gülümsedi.

“Tanıştığımıza sevindim. Adrian'ın arkadaşlarına daima kapımız açık. Onu deliğinden çıkarabildiğin için seni ayrıca tebrik etmek gerek.”

Vanessa daha şirin görünmek için aynada en az yüz kez çalıştığı gibi dudaklarını büzdü. “Bunca zamandır nerelerdedin? Resmen ortadan kayboldun.”

“Çok gizli bir devlet görevinde,” dedim sesime esrarengiz bir hava katmaya çalışarak. Hoş, müzikten pek duyulmamıştı ya neyse. “Sizin gibi güzel hanımlara daha fazlasını anlatabilmek isterdim ama imkânsız. Hem kendi güvenliğiniz için ne kadar azını bilerseniz o kadar iyi.”

İkisi de kaşlarını çatı. Sonra Vanessa, “Gelin haydi, içkiler şu tarafta,” dedi neşeyle. “Adrian, herkes seni gördüğüne çok sevinecek.”

Kalabalığa karıştığımızda Nina kulağıma eğildi. “Burası pek bana göre değil.”

Onu kollarını savurarak arkadaşlarına çılgın bir hikâye anlatan çocuktan korumak için elimi beline attım.

“Rahat ol. Buradakilerin tanıdığın diğer insanlardan hiçbir farkı yok.”

“Benim tanıdıklarım en iyi kalite porselen kaselerde karides yiyip şampanya içmiyor.”

“Aslına bakarsan, onlar karides değil, yengeç bacağı ve kaseler de annesinin en iyi porselenleri değil.”

Nina gözlerini devirdi ama daha fazla konuşamadık, çünkü herkes Adrian Ivashkov’un geri döndüğünü duymuştu. Nina’yla içki alıp koi balıklarının yüzdüğü bir süs havuzunun kenarına oturduğumuzda herkes tepemize üşüştü. Bazılarıyla Palm Springs’e gitmeden önce düzenli görüşürdüm. Tanımadığım tipler de birdenbire ortadan kaybolma-

mı esrarengiz buldukları için bana yanaşmaya çalışıyordu. Hiçbir zaman arkadaş bulma sıkıntısı çekmemiştim ama esrarengiz geçmişim beni her zamankinden de popüler biri hâline getirmişti.

Nina'nın da bir ruh kullanıcısı olduğunu bilerek ağzımdan kaçırdım ve herkesin onu da gizli görevimin bir parçası sanmasına izin verdim. Onu özellikle diğerlerine göre daha eğlenceli bulduğum tiplerle tanıştırdım. Bu gece burada ufak çaplı bir çevre edineceğini umuyordum. Bana gelince, uzun zamandır oynamadığım bir roldeydim ve kendimi bir kral gibi hissediyordum. Yıllar içinde, kendine güvenin sihirli bir etkisi olduğunu keşfetmiştim. İlgiyi hak ettiğini düşünür gibi davranırsan, seninle gerçekten ilgileniyorlardı. Aylardır ilk kez arka arkaya espriler patlatıp kızlarla flört ettim. Eski tarzımı bu kadar kolay yakalamam beni şaşırtmıştı. İlgi odağı olmak baş döndürücüydü ama hayatımda Sydney olmadan bu da diğer her şey gibi yavan geliyordu.

Gece ilerlediğinde alkolü kestim. Sarhoşluk benim için bir kaçıştı ve bunu her ne kadar sevsem de, yatmadan önce yine Sydney'i aramaya kararlıydım. Dolayısıyla ayık olmam gerekiyordu.

"Bakın kim gelmiş!" dedi uyuz bir ses. "Son seferden sonra bir daha insan içine çıkamazsın sanıyordum."

Wesley Drozdov kadar pisliği az bulunurdu. Yardakçıları, Lars Zeklos ve Brent Badica'yla gelip tam karşımda durdu. Abartılı bir tavırla etrafıma ve arkama baktım. "Kendi kendine mi konuşuyorsun? Ben bir ayna göremedim de. Hem

o kadar da kötü değildin. Ufacık bir utancın seni yıkmasına izin verme.”

“Ufacık mı?” dedi Wesley. Bir adım yaklaşıp yumruklarını sıkıttı ve sesini alçalttı. “Başıma ne işler açtığını biliyor musun? Babam beni kurtarmak için bir avukat ordusu tutmak zorunda kaldı. Çok kızdı.”

Yüzüme anlayışlı bir ifade oturtup yüksek sesle konuştum. “İnsan bir kız oğlumun kıcını tekmeleyeydi ben de kızardım. Ah, bir dakika. Senin kıcını asıl tekmeleyen *bendim*.”

Doğal olarak herkes bizi izliyordu. Vanessa koşarak geldi. “Hop, ne oluyor?”

“Ah, hiç,” dedim tembel bir gülümsemeyle. “Eski günleri yad ediyorduk. Şu Wesley alem çocuk. Beni çok güldürüyor.”

“Beni ne güldürüyor biliyor musun?” dedi Wesley ve başıyla Nina’yı gösterdi. “Şu ucuz sürtüğü aramıza getirebilmen. Onu tanıyorum ben. Babamın ofisinde sekreter. Ne o, yoksa seninle yatarsa ona daha iyi bir iş bulacağını mı vadettin?”

Nina’nın taş kesildiğini hissetmeme rağmen, gözlerimi tepemde dikilen pisliklerden ayırmadım. Demin işin şakasındaydım ama şimdi içimdeki karanlık ve yabancı bir öfkeyi ateşlemişlerdi. Wesley’nin gözlerine bakarken o ve arkadaşlarının Sydney’den faydalanmaya çalıştığı gece aklıma geldi. Onunla ilgili ahlaksızca planlarının tiksintisi Sydney için duyduğum korkuyla birleşti. Göğsüm öfkeyle sıkıştı.

Şunlara hadlerini bildir, diye fısıldadı Tatiana teyze kafamın içinde. *Bir daha kimse seninle bu şekilde konuşmasın.*

Onu duymazdan gelip duygularımı bastırmaya çalıştım. Hâlâ gülümsüyordum.

“Hayır, tamamen kendi isteğiyle burada,” dedim. “Ama kızlarla ilişkin düşünülecek olursa bu senin hiç bilmediğin bir kavram olmalı. Tam zamanında geldin, Vanessa. Wes de bize Kraliçe’nin konuğu insan bir kızdan yaralanmaya çalıştığı için babasının tutmak zorunda kaldığı avukat *ordusunu* anlatacaktı.” Elimi salladım. “Lütfen, devam et. Paçayı nasıl kurtardın? Kıza vermeyi planladığın ilaçlardan hâlâ taşıyor musun? Belki de buradaki kızlardan birkaçında kullanmayı planlıyorsundur ha?”

Wesley’den gözlerimi ayırıp bizi dehşetle dinleyen kızlara baktım. Pisliklerini herkesin öğrenmesi Wesley’nin hiç hoşuna gitmemişti. Demin bana bulaştığında bu kadarını yapabileceğimi tahmin etmemiş olmalıydı. Çoğu Moroi insanları aşağı görürdü ama bir insandan rızası dışında kan almak hepimiz için büyük bir günahı. Moroi erkeklerinin uyuşturucu bir hapla insan kızlardan faydalanmasına *kuş avlamak* denirdi. Wesley’le arkadaşları Sydney’e tam da bunu yapmaya çalışmıştı. Benim onlardan tarafa olacağımı düşünmekle büyük bir hata etmişlerdi. Onlara bir ağaç dalıyla saldırmıştım ve sonra Muhafızlar olaya el koymuştu.

Bu hikâyenin herkesin ağzına sakız olmasını tabii ki beklemiyordum. Wesley’nin öfkeyle çarpılan suratı da bana aynısını söylüyordu. “Seni orospu çocuğu...”

Üzerime atıldı. Bakın, bunu bekliyordum ve ruhu hazırlamıştım. Telekinezi bir ruh yeteneği değildi ama öfkemle birleşince işe yaramıştı.

Yok et onu! diyeretti Tatiana teyze.

Ben biraz daha insaflı bir yol seçtim ve Nina'nın en iyi kalite olarak adlandırdığı porselen kâselerden birini Wesley'nin suratına fırlattım. Başına çarptı ve yengeçli sos suratına aktı. Bir taşla iki kuş vurup hem canını yakmış, hem de onu iyi bir aşağılamıştım.

"Ucuz bir hava kullanıcısı numarası!" diye tısladı bana doğru bir hamle daha yaparak. Ne var ki, hâlâ suratındaki yengeçleri silmediği için saldırısı hedefine ulaşamadı.

"Yeter," dedim ve elimin tek bir hareketiyle Wesley durdu. Ruhun enerjisi bütün kaslarını kilitlemişti. Bir hava kullanıcısının bu tarzda mutlak bir hareketsizlik yaratabilmesi kolay değildi. Üstelik daha aylı çok olmamıştı ve bana yabancı bir yeteneği kullanıyordum.

Etrafımdakilerin yüzlerine baktığımda çabama değdiğini gördüm. Daha karizmatik görünebilmek için ruhun geri kalanını da toplamaya çalıştım. Bir kalabalığı etkilemek imkânsızdı ama doğru kullanılan ruh başkalarına daha hoş görünmenizi sağlayabilirdi.

"Geçen sefer siz çocuklar bana büyük ve kötü bir ruh kullanıcısı olup olmadığımı sormuştunuz," dedim. "Cevabım evet. Ve sizin gibi bok kafaların insan ya da Moroi herhangi bir kıza hakaret etmenizden hiç hoşlanmıyorum. Tekrar hareket etmek istiyorsan önce arkadaşından özür dileyeceksin, Wesley. Sonra da Vanessa'dan partisini mahvettiğin ve yengeçlerini zıyan ettiğin için özür dileyeceksin. O iğrenç suratlarınızı görmeden önce hâlimizden gayet memnunduk."

Blöf yapıyordum. Bir insanı telekinezi kullanarak dondurmak için büyük miktarda ruh gerekiyordu ve ben şimdiden tükenmeye başlamıştım. Ama Wesley bunu bilmiyordu ve bir daha kıpırdayamamaktan ölesiye korkuyordu.

Neden bu kadarla yetiniyorsun, dedi Tatiana teyze. Sydney'e neler yaptığını hatırlasana.

Ama başaramadı, diye hatırlattım.

Önemli değil! Onu incitmeye çalıştı ve cezasını çekmeli. Onu dondurmakla kalma, kafasını patlat. Ona acı çektir!

Bir an için, teyzemin sözleri ve giderek yoğunlaşan hislerim beni ele geçirecek gibi oldu. Wesley, Sydney'e zarar vermeye çalışmıştı. Belki şimdi Sydney'i koruyamıyordum ama en azından, Wesley'i durdurabilirdim. Onu incitmeyi düşündüğü için bile cezasını çekmeliydi. En iyisi, sonsuza dek...

"Özür dilerim," dedi Wesley, Nina'ya. "Senden de özür dilerim, Vanessa."

Yüzündeki umutsuzluk ve Tatiana teyzenin baskıları arasında bocalıyordum. Karanlık yanıma ona boyun eğmemi istiyordu. Az sonra, ruh benim yerime kararı verdi. İstesem bile, Wesley'i daha fazla tutamazdım. Ruhu elimden kaçtığımda Wesley boş bir çuval gibi yere yığıldı. Hemen ayağa fırladı ve yardakçılarıyla birlikte birkaç adım geriledi. "Bu iş bitmedi," dedi parmağını sallayarak. Aramıza mesafe koyunca cesareti yerine gelmişti. "Kendini dokunulmaz sanıyorsun ama değilsin."

Zayıflık gösterdin, dedi Tatiana teyze.

“Defolun,” dedi Vanessa. Wesley’le arkadaşlarını *kapıya kadar geçirmeleri* için iri yarı birkaç çocuğa işaret etti. “Bir daha da partilerime gelmeyin.”

Etrafımdaki mırıltılara bakılırsa, Wesley’le kankaları uzun bir süre hiçbir partiye adım atamayacaktı. Ya ben? Ben birdenbire daha da büyük bir yıldız olmuştum. Esrarengiz yeteneklerime ve karizmama bir de bir tacizciye karşı verdiğim kahramanca savaşın fiyakası eklenmişti. Kızlar buna bayılmıştı. Hatta erkekler bile. Herkes beni bir yerlere davet ediyordu.

Çok geçmeden yorgunluğum bütün bedenimi ele geçirdi. Güneş doğmak üzereydi ve ben hâlâ insanların döngüsünde yaşıyordum. İltifatları alçak gönüllülükle kabul edip herkese yakında görüşeceğimizi söyleyerek kapıya doğru yürüdüm. Nina tıpkı benim daha önce ona yaptığım gibi, kalabalığın arasında ilerlememe yardım etti. Bu arada da, ileride uğraşmak zorunda kalabileceğim resmi işlemlerden bahsetti.

“Şimdilik yastığımdan başka bir şey düşünmek istemiyorum,” dedim esneyerek. “Yorgunluktan ölüyorum.” Nihayet Szelsky’lerin evinden çıkmıştık.

“Yaptığın büyü oldukça etkileyiciydi,” dedi. “İçkiyi kestiğini bile fark etmedim. İraden kuvvetliymiş.”

“Kendimi bıraksam sürekli sarhoş gezerim,” diye itiraf ettim. “Ama günde birkaç kez ayılmaya çalışıyorum. Açıklaması zor ama ruhla ilgili bir işim var. Bu gece de zamanlamam iyiydi o kadar. Wesley geldiğinde yeni toparlanmıştım. Yumruk yumruğa dövüşseydik bu kadar başarılı olamayabilirdim.”

Nina güldü. “Sana inancım tam. Eminim onda da harikalar yaratırdın.”

“Teşekkürler. O pislüğün söyledikleri için özür dilerim.”

Omzunu silkti. “Senin ne suçun var? Hem boş ver. Ben o tip laflara alışkınım.”

“Alışık olman hoşuna gittiği anlamına gelmez.”

Gözlerinde öylesine kırılğan bir ifade belirdi ki, gerçekten acı çektiğini fark ettim.

“Doğru. Ama insanlar bu kadar açık ifade etmese de, benim için ne düşündüklerini biliyorum. İşte de her gün onun gibilerle uğraşıyorum. Ama parti konusunda haklıydın. Aralarında iyiler de varmış.” Aniden kızarak başını eğdi. “Beni savunduğun için teşekkür ederim.”

Nina’nın sözleri ve Wesley’e karşı kazandığım küçük zafer haftalardır ilk kez beni karanlıktan çıkarmış, moralimi düzeltmişti. O kadar da değersiz değildim. Henüz Sydney’i bulamamıştım ama bir şeyler başarabiliyordum. Hem kim bilir? Belki bu gece şansım yaver giderdi. Nina’yı evine bırakıp kendi daireme dönmek için sabırsızlanıyordum.

Nihayet bunu yaptığımda, yine bir duvara tosladım. Sydney’den iz yoktu. Belki bu kadar yorgun olmasam yeniden karanlığa yuvarlanırdım ama uykuya daha fazla direnemedim. Ertesi vampir gününün ortalarına kadar uyudum.

Uyandığımda annemin beraber yiyeceğimiz akşam yemeğini hatırlatan mesajı beni bekliyordu. Yeni arkadaşlarım süitindeki telefona milyonlarca mesaj bırakmıştı. Cep telefonu numaram herkeste yoktu ama bazıları hangi konukevinde kal-

dığımı öğrenip resepsiyonu aramıştı. Sosyal hayatımı aylarca renklendirecek kadar davet almıştım.

Ama bugün sadece biri önemliydi. Aileminki. Babam umurumda değildi ama annem ta Palm Springs'e kadar gelip beni almıştı. Bu gece onu dostlarının önünde utandıramazdım. Gün boyunca içki içmedim ve insanlarla sosyalleşmek yerine çamaşır yıkamak gibi sıkıcı işlerle uğraştım. Nina'yı da ekmiştim. Ondan ne kadar hoşlansam da içimden bir ses mesafemi korumamı söylüyordu.

Akşam yemeğinden on dakika önce annemlerdeydim. Jilet gibi ütülü bir takım elbise giyip Tatiana teyzenin kol düğmelerini takmıştım. Babam her zamanki gibi bana kaba davrandı. "Kraliçe seni buraya mühim bir iş için çağırmış olmalı," dedi.

Tam o sırada, annem salona daldı. Zümrüt yeşili ipek elbisesiyle şahane görünüyordu. "Nathan, hayatım, lütfen öğlumuzun ağzından laf almaya çalışma." Elini koluma koyup küçük, kontrollü bir kahkaha attı. "Kraliçe buradaki görevine gelirken sana eşlik etmeme izin verdiğinden beri baban meraktan çatlıyor. Seni çok özlediğim için yanına geldiğimi söyledim ama inandıramadım. Hâlâ arkasında başka bir sebep arıyor."

Ne yapmaya çalıştığını nihayet anladım ve babam dikkatini başka bir yere verdiğinde, anneme minnetle baktım. Düşünceli davranıp babama beni California'da alkol batağında bulduğunu söylememişti. Benimle yolculuk etme isteğini oğluna duyduğu özleme bağlamış ve onurumu kurtarmıştı.

Utanç verici davranışlarımı babamdan saklamama gerek yoktu ama itiraf etmeliyim ki, hatalarımı yüzüme vurmadığında hayat daha kolay oluyordu. Babamın benimle gurur duyduğunu söyleyecek kadar ileri gidemezdim. Yine de şimdilik bir sorunumuz yoktu ve bu da akşamın o kadar da korkunç geçmeyeceğinin işaretiydi.

Konukların hepsini eskiden tanıyordum. Haklarında fazla bir şey bilmediğim asilzadelerdi. Ailem onları etkilemek için hiçbir masraf ve çabadan kaçınmamıştı. Ömründe tek bir yemek bile pişirmemiş annem mutfığa girip aşçıbaşının bütün hazırlıklarına gözcülük etmişti. Her yemeğe uygun olarak en iyi kalite şaraplar seçilmişti. Sessiz sakın bir günden sonra kendimi birkaç kadeh şarapla ödüllendirebilirdim (buraya gelmeden önce Sydney'e ulaşmaya çalışmış ve yine başaramamıştım). Hangi bölgeden geldiklerini ve üzümlerinin nasıl bir toprakta yetiştiğini bilmiyordum ama annemlerin cimrilik etmediği ortadaydı.

Sonra tüm bunların nedenini öğrendim. Annem hapis-ten çıktıktan sonra ilk kez sosyeteye karışıyordu. Saray'a geri döndüğünden beri kimse onları bir yere davet etmemişti. Onlar da açılış yapıp Moroi sosyetesine Nathan ve Daniella Ivashkov'un ne kadar saygın tipler olduğunu hatırlatmak istemişti. İşin ucu bana da dokundu ve burada Kraliçe'nin arzusuyla bulunduğum söylendi. Jill'le ilişkim ve onun nerede olduğu hâlâ büyük bir sırdı (detayları ailem bile bilmiyordu) ama Sonya'nın aşısı duyulmuştu. Herkes bu konuyu merak ediyordu.

Devlet sırlarına girmeden üstünkörü açıklamaya çalıştım. Herkes, özellikle de, ailem etkilenmiş görünüyordu. İlgi başka bir yöne kaydıığında rahat bir nefes aldım. Yemek ilginç bulduğum politik konuşmalarla ve hiç de ilginç bulmadığım cemiyet haberleriyle devam etti. Palm Springs'te hayatım değişmeden önce bile, Moroi sosyetesinde neler olup bittiğiyle ilgilenmezdim. Golf turnuvaları ve yaklaşan resmi davetler zerre kadar umurumda değildi. Yine de kibarca gülümseyip nefis şarabımı yudumlamaya devam ettim. Son konuklar da gittiğinde, onları bir kez daha fethettiğimizi ve Daniella Ivashkov'un özlediği hayata geri döneceğini söyleyebilirdim.

Derin bir iç çekip kendini misafir salonunun yeni kaplattığı kanepelerinden birine attı.

“Başarılı bir akşam oldu, hım?”

“Aferin, Adrian,” dedi babam. Bu onun için büyük bir iltifattı. “Nihayet toplumda hak ettiğimiz yerdeyiz.”

Tatlıyla birlikte servis edilen pembe şarabı kafaya diktim. “Her ne kadar Charlene Badica'nın geleneksel yaz çayına davet edilmemeyi büyük bir sorun olarak görmesem de, yardımcı olabildiğime sevindim.”

“İkiniz de ailenize verdiğiniz zararı telafi ettiniz. Umarım böyle devam edersiniz.” Babam ayağa kalkıp gerindi. “Ben odama çekiliyorum. Sabaha görüşürüz.”

Söylediklerinin şarapla süngerleşen beynime sızması otuz saniye kadar sürdü. “Odama mı? Nasıl yani? Babamın ayrı odası mı var?”

Uzun bir akşamdan sonra hâlâ gayet güzel görünen annem kibarca ellerini kucacağında kavuşturdu. “Ben artık senin eski odanda uyuyorum, hayatım.”

“Bir dakika...” Parçaları birleştirmeye çalıştım. “Beni konukevine bu yüzden mi yolladın? Anlayışlı davranmaya çalıştığını sanmıştım.”

“İkisi de. Yalnız kalmak daha çok hoşuna gider, diye düşündüm. Diğer meseleye gelince... Döndükten sonra babanla aynı çatı altında farklı hayatlar sürdürmemizin bütün sorunlarımızı hâldeceğine karar verdik.”

Sesi öyle kayıtsızdı ki, durumun ciddiyetini kavramakta güçlük çekiyordum. “Ne demek bu? Boşanıyor musunuz? Ayrıldınız mı?”

Kaşlarını çattı.

“Ah, Adrian, bunlar çirkin kelimeler. Ayrıca bizim gibiler boşanmaz.”

“Evli insanlar da ayrı odalarda uyumaz,” diye yapıştırdım. “Bu kimin fikriydi?”

“Ortak karar verdik. Baban yaptıklarımı onaylamıyor. Hepimizi utandırdığımı düşünüyor. Beni affedemeyeceğini söyledi ve açıkçası, ben de yalnız uyumayı pek dert etmedim.”

Şok olmuşum. “Boşanın o hâlde! Neden hâlâ birlikte oturuyorsunuz? Oğlunu korumak için içgüdülerinle hareket etmeni affedemiyorsa kendi bilir. Hiç evlenmedim ama iyi bir koca böyle olmaz. Sevdiğin birine bu şekilde davranmazsın. Ve sana bu şekilde davranan birini nasıl sevdiğini de anlamıyorum.”

“Hayatım,” dedi gülerek, “bunun sevgiyle bir ilgisi yok.”

“Aksine çok var!” diye bağırdım ama babamın geri geleceğinden korkup sesimi alçalttım. “Yoksa insan neden evlenir? Neden evli kalır?”

“Bizimki karmaşık bir ilişki,” dedi çocukken beni avuttuğu ses tonuyla. “Toplumdaki yerimizi düşünmemiz gerek. Boşanmamız hoş karşılanmaz. Ayrıca... Biliyorsun bana baban bakıyor. Evlenirken bir anlaşma imzaladık. Boşanırsak geçimi mi nasıl sağlarız?”

Ayağa fırladım.

“Ben sana destek olurum.”

Gözlerimin içine baktı.

“Neyle hayatım? Resim dersi vererek mi? Kraliçe’den para almadığını biliyorum. Gerçi bence şimdiye kadar sana çoktan maaş bağlamalıydı.”

“Bir iş bulurum. Ne olursa yaparım. Başta zorlanabiliriz ama en azından kendine saygın olur! Burada kalıp ona bağlı yaşamak ve ona âşıkmiş gibi rol yapmak zorunda değilsin!”

“Rol yapmıyorum ki. Evli çiftlerin birbirleri için ölüp bittiğini mi sanıyorsun? Biz de herkes gibiyiz.”

“Ben buna inanmıyorum, çünkü aşkın ne olduğunu biliyorum, anne. Ben bütün varlığımla seviyorum. Aşkım beni daha iyi biri yapıyor, günün her anı bana güç veriyor. Biriyle böyle bir şey yaşasaydın, onu asla bırakamazdın.”

“Daha çok gençsin, Adrian. Tecrübesizlikten öyle sanıyorsun.” Sakinliği beni iyice çileden çıkarıyordu. “Sen aşkı bir dampirle tutkulu bir ilişki yaşamak sanıyorsun, çünkü bu sana

heyecan veriyor. Ya da belki uçakta söz ettiğin kızı diyorsun. Söylesene, nerede o? Madem aşkınız her zorluğu aşacak kadar büyük, neden birlikte değilsiniz?”

İyi soru, dedi Tatiana teyze.

“O kadar basit değil,” diye tısladım dişlerimi sıkarak.

“Çünkü gerçek değil,” dedi. “Gençler geçici hevesleri gerçek aşk sanıyor ne yazık ki. Oysa öyle bir şey yok. Bir anneyle çocuk arasındaki sevgi gerçektir mesela. Ama romantik bir yanılsamanın bütün hayatına hükmedebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Kendini kandırma sakın, Adrian. Büyük aşklar yaşadıklarını zanneden arkadaşların var ya? Hepsi sonunda gerçeği görecek. Senin şu kız, şu an her neredeyse bir daha dönmeyecek. Bir rüyayı kovalamaktansa düzenli bir hayat kurabileceğin birine odaklan. Babanla ben böyle yaptık ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, kararımızdan asla pişman olmadık.”

“Yani evliliğiniz baştan beri bir danışıklı dövüştü?” diye mırıldandım.

“Doğrusunu istersen, daha iyi günlerimiz oldu. Birbirimize karşı daha dostane hisler beslediğimiz günler. Ama hep mantığımız ön plandaydı.”

“Ona karşı hep mesafeliydin, anne,” dedim. “Hep soğuktun. Hapishanenin seni değiştirdiğini söyledin. Senin için neyin önemli olduğunu anladığını söyledin. Ama sana saygı duymayan bir adamla sırf parası ve itibarı için birlikteysen bence hiçbir şey anlamamışsın demektir. Hiçbir güvence buna değmez. İnsanların aşkla ilgili tek beklentisinin bu olabilece-

ğine inanmıyorum. Ben daha fazlasını yaşayacağım. Çok daha fazlasını.”

Annemin gözlerinde hüznü bir ifade belirdi. “Öyleyse nerede, hayatım? Sevdığın kız nerede?”

Ona verecek iyi bir cevabım yoktu. Tek bildiğim orada daha fazla kalamayacağımdı. Evden fırtına gibi çıkarken gözlerimin dolduğunu fark edip şaşırdım. Annemle babamın çiçekli böcekli bir ilişkisi olduğunu düşünmüyordum zaten ama o uyuz kişiliklerine rağmen, ya da belki onun yüzünden, aralarında güçlü bir sevgi olduğuna inanıyordum. Bunun yalan olduğunu öğrenmek için daha berbat bir zaman olamazdı. Annem gerçek aşk yok demişti. Ona tabii ki inanmıyordum. Ben gerçek aşkı yaşamıştım. Yine de beni öyle kırılğan bir dönemimde yakalamıştı ki. Saray’da ne kadar popüler olursam olayım hâlâ Sydney’i bulmaya bir adım bile yaklaşmamıştım. Beynim anneme inanmıyordu ama korku ve şüphe dolu kalbim söylediklerinde bir gerçeklik payı olabileceğinden endişeliydi. Karamsarlığıma bir de ruhun beni sürüklediği karanlık eklennince ne yapacağımı bilemez olmuştum. İlk kez inandıklarımı sorguladım. Belki de Sydney’i asla bulamayacaktım. Belki aşkı da bulamayacaktım. Belki bir şeyi çok istemek hataydı.

Hava serinlemişti. Yağmurun habercisi sert bir rüzgâr çıkmıştı. Duraksayıp Sydney’e ulaşmaya çalıştım ama şarap zihnimi bulandırmıştı. Pes edip cep telefonumu çıkardım. Nina ikinci çalışta açtı.

“Selam,” dedi. “Senden haber çıkmayınca şey sandım... Neyse boş ver. Naber?”

“İyi. Bu gece bir şeyler yapmak ister misin?”

“Tabii. Ne gibi?”

“Önemli değil,” dedim. “Sen seç. Milyonlarca yere davetliyim. Bütün gece partilere akabiliriz.”

“Sen hiç dur durak bilmez misin?” diye dalga geçti. Bana telime basmaya ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu tabii. “Arada bir ayılıyorum dememiş miydin?”

Aşksız bir evlilikte hapsolan annemi düşündüm. Çaresizliğimin içinde hapsolan beni. Ve gerçekten bir yerlere hapsedilen Sydney’i. Bu kadarını kaldıramazdım.

“Bu gece değil, Nina,” dedim. “Bu gece değil.”

7. BÖLÜM

SYDNEY

Diğer mahkûmların benden uzak oturma çabalarından ve kazara birbirimize dokunduğumuzda suratlarını buruşturmaktan vazgeçmeleri neredeyse bir hafta aldı. Hâlâ bana arkadaşça davranmıyorlardı ama Duncan büyük ilerleme kaydettiğime yemin ediyordu.

“Bu noktaya gelmelerinin haftalar, hatta aylar aldığı oldu,” dedi bir gün resim dersinde. “Bir iki güne yemekte en havalı tiplerin masasına davet edilirsin.”

“Sen neden davet etmiyorsun?” diye sordum.

Bugünkü natürmortumuz Addison’ın masasında duran saksılı bir bitkiydi. Galiba bir eğreltiotuydu. Duncan tuvaline bir yaprak çizerken sıırıttı. “Kuralları çok iyi biliyorsun, ufaklık. Benim dışımda birinin sana yaklaşması gerek. Zamanını bekle. Nasıl olsa yakında birinin başı derde girer. Jonah belaya bulaşmakta ustadır. Hope de öyle. Görürsün bak!”

Duncan ilk günden beri iletişimimizi resim dersiyle sınırlandırmıştı. Sadece bazen eğer etrafta kimse yoksa koridorlarda da bir çift laf ediyorduk. Resim dersini ipe çeker olmuştum. Birinin benimle gerçek bir insanmışım gibi konuştuğu tek anlar onlardı. Diğer mahkûmlar beni görmezden geliyordu ve öğretmenlerim her an ne büyük bir günahkâr olduğumu hatırlatıyordu. Duncan'ın dostluğu bana buranın dışında bir hayat olduğunu anımsatıyordu. Hâlâ konuşmalarında temkinliydi. Simyacılar'ın başka bir yere götürdüğü arkadaşı, Chantal'dan nadiren söz etse de, onu unutamadığı belliydi (ben arkadaştan öte olduklarını düşünüyordum). Belki de bu yüzden kimseye özel bir ilgi göstermiyor, herkese aynı davranmaya özen gösteriyordu.

"Yeteneklisin," dedim. Yaprakları ne kadar detaylı çizdiği gözümünden kaçmamıştı. "İlk kez burada mı resim yapmaya başladın?"

"Hayır. Daha önce de hobimdi ama natürmort çizmekten nefret ediyorum." Durup resmine baktı. "Soyut bir şeyler çizebilmek isterdim. Mesela gökyüzünü. Kimi kandırıyorum? Gökyüzünü görmeyi özledim desene sen şuna! Görev için Manhattan'a gönderildikten sonra neredeyse hiç manzara resmi yapmadım. Ukalalık edip kendimi Arizona gün batımlarına sakladım."

"Manhattan mı? Vay canına."

"Aynen öyle. Aşırı kalabalık ve çok gürültülü... Oradan nefret ediyorum ama şimdi geri dönmek için neler vermezdim. Bence sen ve karamsar erkek arkadaşın orada yaşamalısınız."

“Hep Avrupa’ya gitmenin hayalini kurardık. Mesela Roma’ya.”

Duncan kaşlarını çattı.

“Roma mı? Ülke içinde istediğiniz gibi bir yer bulabilecekken neden dil öğrenmekle uğraşasınız? Hap kadar bir daire tutarsınız. Sen kirayı ödeyebilmek için iki işte birden çalışıp aklına gelebilecek her konuda kurslara katılırsın. O da işsiz sanatçı arkadaşlarıyla Bushwick’te takılır. Akşamları uçuk komşularınızla Kore yemeği yiyip sefil yer yatağınızda sevişirsiniz. Ve sonra ertesi gün her şeye yeniden başlarsınız.” Bir an duraksadı. “Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, ha?”

“Haklısın,” dedim ve dayanamayıp güldüm. Ama sonra Adrian’la geleceğimizi düşündüğümde gülümsemem solup gitti. Duncan’ın anlattıkları Adrian’la geyiğini yaptığımız herhangi bir kaçış planı kadar tozpembeydi ama şimdilik imkânsızdı. “Geri dönmek için neler vermezdim derken neyi kastettin?” diye sordum.

“Yapma,” dedi.

“Ne yapmayayım?”

“Ne olduğunu biliyorsun. Öylesine dedim işte.”

“Evet ama eğer buradan çıkmak için bir şansın varsa...”

“Yok,” dedi sertçe. “Bunu ilk öneren sen değilsin. Son da olmayacaksın. Aptalca bir şey yapmazsan tekrar hücreye kapatılmazsın hepsi bu. Başka bir şey hayal etme.”

Bir an için düşüncelere daldım. Duncan geçen yıl birilerinin buradan çıkma çabalarına tanık olmuş olmalıydı. Ve tepkisine bakılırsa başaramamışlardı. Ona birkaç kez dışarı

çıkmaq için bir yol bilip bilmediğini sormuştum ama o da benim gibi hiçbir kapı ya da pencere keşfedememişti. Farklı bir yaklaşım denemeliydim.

“Sadece iki soruma cevap verebilir misin?” dedim. “Söz, çıkışları sormayacağım.”

“Cevaplarını biliyorsam neden olmasın?” diye mırıldandı gözlerini tuvalinden ayırmadan.

“Neredeyiz biz?”

“Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Bu da planlarının bir parçası. Tek bir şeyden eminim. Gittiğimiz her kat yerin altında. Bu yüzden kapı ya da pencere yok.”

“O gazı buraya nasıl veriyorlar?” Kaşlarını çatıldığını görünce “Sakın neden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi davranma,” dedim. “Hücredeyken fark etmemen imkânsızdı. Burada geceleri bizi uyutmak için de aynısını kullanıyorlar. Ve gündüzleri huzursuz olup paranoyaklaşmamız için.”

“Bunun için ilaca gerek yok ki. Grup psikolojisi o paranoayı tetikliyor zaten.”

“Lafı çevirme. Gazın nereden geldiğini biliyor musun?”

“Yapma! Eğreliotları damarlı bitkiler diye karbondioksit üretmiyorlar diye bir şey yok,” dedi. Aniden konuyu değiştirip sesini yükseltmesi beni şaşırtmıştı. “Fotosentezin bütün temel özellikleri ve kimyasal reaksiyonları aynı kalıyor. Sadece tohumlar yerine sporları kullanıyorlar.”

Hemen cevap veremedim ama sonra Emma’nın yanıımızdaki bir çekmecede renkli kalem seçtiğini gördüm. Bizi dinlediği o kadar belliydi ki.

Yutkunup Duncan'ın oyununa ayak uydurmaya çalıştım. "Buna bir itirazım yok. Ben yalnızca damarlı bitkilerle ilgili fosil kayıtlarına dikkat çekmek istemiştim. Fotosentez konusunu açan sensin."

Emma sonunda aradığını bulup uzaklaştığında neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

"Tanrım!" diye inledim.

Duncan kaşlarını kaldırdı. "Gördün mü? Daha dikkatli olmalısın."

Ders bitti ve günün geri kalanını Emma'nın beni birilerine ispiyonlamasından korkarak geçirdim. Belki de, yine bir bulantı seansı ya da daha kötüsü, karanlık hücre beni bekliyordu. Diğer mahkûmlar henüz benimle iletişim kurmuyordu ama kimlerin daha tehlikeli olduğunu az çok anlamıştım. Emma en kötüleriydi. Bazıları ara sıra kendilerini tutamayıp Hope'un ilk gün yaptığı gibi başlarını belaya sokabiliyordu. Ama oda arkadaşım, Emma bir an olsun Simyacı kurallarının dışına çıkmıyordu. Hatta diğerlerini de yola getirmeye çalışıyordu. Açıkçası, onun neden hâlâ burada tutuklarını anlamış değildim.

Korktuğum olmadı ve kimse beni götürmeye gelmedi. Emma bana bakmıyordu bile. Belki de, tek duyduğu Duncan'ın fotosentez zırvallıklarıydı.

Sohbet vaktinde hepimiz şapele doluştuk. Bazıları açılır kapanır iskemlelere oturdu. Bazıları da benim gibi odada dolaşmaya başladı. Dün pazardı ve sohbet vaktinde öğretmenlerimizle birlikte tahta sıralara oturup bir rahibin vaazı-

nı dinlemiştik. Sonra da hepimizin ruhları için dua etmiştik. Rutinimizdeki tek değişiklik buydu. Yoksa hafta sonları da derslerimiz devam ediyordu. Pazar ayını benim için zamanı saptamam açısından önemliydi. Burada toplayabildiğim en ufak bilgi kırıntılarına muhtaçtım.

Sohbetimiz başlamadan önce her seferinde Dürüstlük Duvarı'nı okumamın sebebi de buydu. Burada benden önceki mahkûmları tarihi gizliydi. Ne yazık ki, şimdiye dek tek bulabildiğim aynı tip mesajlardı ve bugün de farklı değildi. *Türüme karşı günah işledim ve çok pişmanım. Lütfen beni ıstı-ğına geri al. Tek kurtuluş insanlığın kurtuluşudur. Başka biri Lütfen, kurtar beni yazmıştı.*

Sheridan'ın odaya girdiğini gördüğümde tam diğerlerinin yanına gidiyordum ki, gözüme bir şey takıldı. Henüz duvarın o kısmını okumaya geçmemiştim. Karalamayı andıran bir yazıyla şöyle yazıyordu:

Üzgünüm, Carly. K.D.

Ağzım beş karış açık kaldı. Bu düşündüğüm şey olabilir miydi? Evet, şüphesiz öyleydi. Ablam Carly'ye tecavüz eden adam ondan özür diliyordu. Keith Darnell. Belki de başka bir Carly'ydi ve baş harfler de farklı bir isme aitti ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu. Keith yeniden eğitime gönderilmişti. Onun suçu benimkinden çok farklıydı. Serbest bırakılalı beş ayı biraz geçiyordu. Buradan çıktığında yaşayan bir ölüden farksızdı.

Onun benimle aynı koridorlarda dolaştığını, aynı derslere girdiğini ve aynı acılara katlandığını düşünmek bile

gerçekdışı geliyordu. Buradan çıktığımda onun gibi mi olacaktım?

“Sydney?” dedi Sheridan kibarca. “Bizi katılmayacak mısın?”

Bir tek benim ayakta olduğumu fark ederek kızardım ve hemen “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Dürüstlük Duvarı oldukça ilham vericidir,” dedi. “Yoksa sen de orada ruhuna hitap eden bir mesaj mı buldun?”

Dikkatle düşündüm ve gerçeği söylemenin bir zararı olmayacağına karar verdim. Aksine iyi bile olabilirdi, çünkü Sheridan hep beni konuşturmaya çalışıyordu.

“Açıkçası şaşırdım,” dedim. “Tanıdığım birinin adını gördüm de. Daha önce burada bulunmuştu.”

“Doğru yoldan çıkmana yardım edenlerden biri miydi?” diye sordu Lacey masumca bir merakla. Mahkûmlardan birinin bana ilgi gösterdiği nadir anlardan biriydi.

“Pek sayılmaz,” dedim. “Onu rapor eden ve buraya gönderilmesini sağlayan bendim.” Herkes ilgilenmiş görünüyordu. Devam ettim. “Bir Moroi’la iş yapıyordu. Yaşlı ve bunak bir Moroi’un kanını alıp satıyordu. Ona kanı birilerini iyileştirmek için kullandığını söylemişti. Oysa onu insan lise öğrencilerine performans artırıcı dövmeleyen yapan bir dövmeciye satıyordu. Mürekkepteki kan çocukların özellikle de spordaki başarısını arttırıyordu ama tehlikeli yan etkileri vardı tabii.”

“Bu adam, yani senin arkadaşın insanlara zarar verdiği biliyor muydu?” diye sordu Hope.

“O benim arkadaşım değildi,” dedim sertçe. “Evet, biliyordu ama umursamıyordu. Sadece kazandığı paraya bakıyordu.”

Hepsi kulak kesilmişti. Belki beni ilk kez bu kadar çok konuşurken duydukları içindi. Ya da belki böyle bir skandalı şok edici bulmuşlardı.

“Bahse girerim, o Moroi biliyordu,” dedi Stuart öfkeyle. “Dövmelerin aslında ne için kullanıldığını ve ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Bunak rolü yaparak kendini koruyordu.”

Eski Sydney olsa hemen Clarence’ı savunmaya geçerci, çünkü masum olduğunu biliyordum. Ne var ki, yeni Sydney daha kabul edilebilir yorumlar yapan mahkûmların zalimce cezalandırıldığına tanık olmuş ve bir hafta içinde tam iki kez temizlenme seansına girmişti.

“Moroi’un davranışını eleştirmek bana düşmez,” dedim. “Doğaları gereği bizden farklı olduklarını biliyoruz zaten. Ama hiçbir insan diğer insanları tehlikeye atmamalı. Sözünü ettiğim adam bunu yaptı ve onu gözümü bile kırpmadan rapor ettim.”

Hepsi takdirle kafa salladı. Sheridan bile bana onaylayıcı bir gülümsemeyle bakıyordu. “Bravo, Sydney,” dedi. “Böyle doğru kararlar alabilen biriyken nasıl oldu da yeniden eğitim görmeni gerektirecek bir hata yapabildin? Seni yolundan ayıran neydi?”

Bütün gözler yeniden bana çevrildi ve bir an nefes alamadım. Duncan’la ara sıra Adrian’dan konuşuyorduk ama bu farklıydı. Duncan beni yargılamıyordu. Bu kadar derin ve güçlü bir aşkı onlara nasıl anlatabilirdim? Bizim hakkımızda kötü düşünmemelerini nasıl sağlayabilirdim? Adrian’la değer-

li bir hissi paylaşıyorduk. Onu bu insanların yanında masaya yatırmak istemiyordum.

Öte yandan, Simyacılar'ın oyununa ayak uydurmak zorundaydım. Beni burada ne kadar tutacaklardı? Bir yıl? Belki daha fazla? O karanlık hücrede beni buradan çıkaracak her şeyi söyleyebileceğimi düşünmüştüm. Eğer beni Adrian'a yalanlar kavuşturacaksa varsın öyle olsun.

"Tedbiri elden bıraktım," dedim. "Görev icabı sürekli Moroi'larlaydım. Onları bizden biri gibi görmeye başladım. Sonra da iyi ve kötü kavramı birbirine karıştı."

Sheridan'ın beni daha özel detayları sorarak zor duruma düşürmesini bekledim ama Amelia diye bir kızıdan hiç beklemediğim bir yorum geldi.

"Mantıklı," dedi. "Yani ben senin kadar abartıya kaçmazdım tabii ama bir insanın kendi türüne ihanet ettiğini gördükten sonra kafanın karışması normal."

Şimdiye dek ancak bir iki kelime ettiğim Devin başını salladı. "Bazıları insanı yanıltacak kadar hoş görünebiliyor."

Sheridan kaşlarını çatığında bu ikisinin başının belaya gireceğini düşündüm. Ne var ki, Sheridan bugünkü ilerlememi mahvetmek istemiyordu. "Tek başına olduğun bir görevde aklının karışması kabul edilebilir bir durum. Özellikle de, işler beklediğin gibi gitmediğinde. Ama hepinizin şunu iyice anlaması gerek. Biz büyük ve güçlü bir örgütüz. Size yardım edecek bir altyapımız var. Doğru ya da yanlış sorguladığınızda Moroi'lara yaklaşmak yerine, bize koşmalısınız. Biz size doğru yolu gösteririz."

Tanrı hepimizi kendimiz adına karar vermekten korusun, diye düşündüm kederle. Başka sorular da bekledim ama Sheridan bugün nasıl bir ilerleme kaydettiklerini öğrenmek için diğerlerine döndü. Görünüşe bakılırsa Sheridan'ın ve birkaç diğer mahkûmun gözüne girmeyi başarmıştım.

Akşam yemeğinde Baxter'dan tepsimi alıp boş bir masaya doğru yürüdüm. Amelia kibarca başını eğerek beni kendi masalarına davet etti. Yanına oturdum ve yemek boyunca kimse benimle konuşmasa da, gitmemi isteyen de olmadı. Konuşulanları dinleyerek sessizce yemeğimi yedim. Amberwood'un kafeteryasında da buna benzer muhabbetler yapılırdı. Ana konu okul ya da horlayan oda arkadaşlarıydı ama bana kişilikleri konusunda epey bilgi vermişti.

Duncan başka bir masada oturuyordu. Yemekhaneden çıkarken "Gördün mü?" diye fısıldadı. "Seni aralarına alacaklarını söylemiştim. Sakın hata yapma."

Belli belirsiz gülümsedim. Bugün tedbiri elden bırakmama konusunda dersimi almıştım. Kütüphanedeki sıkıcı kitaplardan birini seçmeye çalışırken suratıma ağırbaşlı bir ifade oturttum. Tarih bölümünde daha ilginç bir şeyler bulabileceğimi umuyordum. Simyacılar'ın tarihi de ahlak dersleriyle doluydu ama en azından kişisel gelişim kitaplarında olduğu gibi doğrudan okuyucuya nasihat etmiyorlardı. Biri yanıma diz çöktüğünde iki ortaçağ kitabı arasında seçim yapmaya çalışıyordum.

"Gaz hakkında ne bilmek istiyorsun?" diye fısıldadı. Kim olduğunu görünce gözlerime inanamadım. Emma'ydı.

“Neden söz ediyorsun?” dedim. “Bugün Duncan’la konuştuklarımızı mı duydun? Damarlı bitkilerin nasıl fotosentez yaptığını tartışıyorduk.”

Bir Rönesans kitabını alıp sayfalarını karıştırdı. “Odada konuşamayız. Dinleniyor. Yardımımı istiyorsan altmış saniye var.”

“Bana neden yardım edesin?” dedim. “Hem yardım isteğimi nereden çıkardın? Beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyorsun?”

Alayla homurdandı. “Öyle bir niyetim olsaydı bunu odamızda yapardım. Kırk beş saniye. Ne bilmek istiyorsun?”

Gözlemlerim sonucu Emma’nın asla bir müttefik olamayacağına karar vermiştim. Endişeden bütün vücudum karıncalanıyordu. Yine de, Emma buradaydı işte. Duncan bile bana bu tarz bir yardım teklif etmemişti. Bir yanım hâlâ bir tuzağın içine çekilmek istendiğimi söylese de, fırsatı kaçıramazdım.

“Bizi burada tutan sebeplerden biri de o gaz,” dedim. “Sadece ne olduğunu ve nereden geldiğini merak ettim.”

Emma kitabı bırakıp başka bir tane aldı. Pek süslü bir şeydi. “Temizlenmeye gönderildiğimiz katta bir kontrol odası var. Bütün yatak odalarında da oradaki sisteme bağlı borular var. Havalandırma panelinin hemen arkasında.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bir gün tamircilerin boş bir odaya aynı sistemden kurduğunu gördüm.”

“O hâlde, kontrol katındansa gazı oda oda engellemek daha kolay olur,” diye mırıldandım.

Kafasını iki yana salladı. “Odalarda kamera var. Daha paneli sökmeden Sheridan’ın adamları tepende biter. Hem tornavidayı nereden bulacaksın?”

Kitabı yerine bırakacakken elinden aldım. Kapağı simli mürekkeple süslüydü ve her bölümün köşesinde düz bir metal parçası vardı. Parmaklarımı birinin üzerinde dolaştırdım. “Bu işe yaramaz mı?” diye sordum metalin kenarını yoklayarak.

Emma’nın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. “Yaratıcılıkta üstüne yok.” Birkaç saniye daha yüzüme baktı. “Gazı neden kesmek istiyorsun? Ondan daha büyük sorunlarımız var. Buraya tıklılıp kaldık.”

“Önce bana neden burada olduğunu söyle,” dedim. Hâlâ bir karalama operasyonunun parçası olduğundan şüpheleniyordum. “Örnek bir Simyacı gibi duruyorsun. Suçun neydi?”

Cevap vermeden önce duraksadı. “Kiev’deki Simyacı grubuma yardım için gönderilen gardiyanları başka bir yere yolladım,” dedi. “Tanıdığım bazı Moroi’ların bizden daha çok korunmaya ihtiyacı vardı.”

“Tepedekileri kızdırmışsın, ha? Ama o kadar da korkunç bir suç işlememişsin. Buradaki hâl ve tavırların da tam istedikleri gibi. Seni neden hâlâ serbest bırakmıyorlar?”

Ukala gülümsemesi kederli bir kaş çatışa dönüştü. “Kardeşim yüzünden. O da bunları yaşadı ve serbest bıraktı. Sonra daha da asileşti. Şimdi kimse nerede olduğunu bilmiyor. Tepedekiler de beni çabucak bırakarak aynı hatayı iki kez tekrarlamak istemiyor. Senin anlayacağın, bizim aileye güvenmiyorlar.”

Emma'nın açıklaması yetmişti. Gayet de samimi görünüyordu ama o da bir Simyacı'ydı. Biz insanları kolayca kandırmak için yetiştirilmiştik. Duncan'la diğer birkaç kişi sosyoloji kitaplarının durduğu bölüme doğru ilerledi.

"Duncan neden burada?" diye sordum. "O da mı güvenilirmez bir aileden?"

Emma bakışlarımı takip etti.

"Ancak tahmin yürütebilirim. Bence aşırı iyi biri olduğu için."

Şaşırmıştım. "Nasıl yani?"

Omzunu silkti. "Çok uslu. Bir vampirin onu kolayca etkileyebileceğini düşünüyorlar. Dolayısıyla şimdilik onu bırakmaya korkuyorlar. Tabii öbür türlü olsaydı da sorun yaratırdı. Bilirsin yönetim hiçbirimizin otoriteye karşı gelecek kadar cesur olmasını istemez. Bence Duncan daha yürekli olmak istiyor ama bir şey onu engelliyor. Bilmiyorum, belki biri için korkuyordur."

Chantal, diye düşündüm. Onu tutan buydu. Benimle arkadaş olmaya cesaret etmişti ama Emma'nın söyledikleri bunda bile neden temkinli olduğunu açıklıyordu. *Chantal*'ı kaybetmek Duncan'ın bütün cesaretini alıp götürmüştü. Korkunç bir hata yapmadığımı umarak derin bir nefes aldım ve Emma'ya döndüm.

"Gazı kapayabilirsek dışarı bir mesaj iletebilirim. Şimdilik bana başka bir şey sorma."

Kaşlarını kaldırdı.

"Emin misin? Bu gece yapabilir misin?"

“Evet.” Adrian şüphesiz beni arıyordu. Doğal bir uyku uyuyabilirsem bana ulaşırdı.

“Bekle,” dedi Emma biraz düşündükten sonra.

Ayağa kalkıp Amelia’nın yanına gitti ve odalarımıza gitme vaktimizin geldiğini haber veren zile kadar fısıfısıf bir şeyler konuştular. Emma koşar adım yanıma döndü. “O kitabı al,” dedi süslü kitabı işaret ederek. “Bu kapıdan çıktıktan sonra seninle tek kelime konuşmayacağım. Odamıza döndüğümüzde altmışa kadar say ve paneli hallet.”

“Kamera ne olacak?”

“Artık tek başınasın,” dedi ve yürüyüp gitti.

Kısa bir şaşkınlığın ardından aldıkları kitaplar için kütüphaneciye imza veren diğerlerinin yanına gittim. Kütüphaneden çıkarken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ama normal görünmeye çalıştım. Emma ciddi miydi? Yoksa bu da mı bir tuzaktı? Amelia’yla ne konuşmuş olabilirlerdi? Kameralarla izlenirken havalandırma sistemini kurcalamak ne kadar doğruydum? Odaya döndüğümde küçük, siyah kameranın söz konusu panele çevrili olduğunu gördüm. Bizi izleyenlere görünmeden onu açmam imkânsızdı.

Emma yatmaya hazırlanırken benimle hiç ilgilenmedi. İçimden altmışa kadar saydım. O da aynısını yapmış olmalıydı ki, altmışta bana imalı bir bakış fırlattı.

Beni tuzağa düşürmenin daha kolay yolları var, diye düşündüm. Daha kötü sonuçlar doğurabilecek daha kötü yollar.

Derin bir nefes alıp yatağı duvara doğru ittim ve üzeri- ne çıktım. Kitaptaki metal köşelerden birini koparmıştım.

Panelin vidalarını çevirecek kadar kalındı. Biraz uğraştıktan sonra bütün vidaları söktüm. Ellerim titrediği için yavaş ilerliyordum. Zaman dolduğunda Emma beni uyaracak mıydı?

Panelin arkasında klasik bir havalandırma bacası vardı. Bir insanın içinden geçemeyeceği kadar dardı. Yani filmlerdeki gibi bir kaçış planı yapamazdım. Emma'nın söylediği gibi, bacadan yanına küçük bir boru takılmıştı. Işıklar söndüğünde buradan gaz veriyorlardı. Eğilip odamızdaki çamaşır sepetinden yürüttüğüm çorabı aldım. Simyacılar'ın kirli kıyafetlerimizi kontrol etme ihtimalini göz ardı etmemiştim ama odalar-daki sepetler daha büyük bir çamaşır sepetine boşaltılıyordu. Bir çorabın eksik olduğu fark edilse bile hangi odadan kaybolduğunu bilemeyeceklerdi. Hem bazen çoraplar kurutucularda bir yerlere sıkışabilirdi.

Çorabı boruya tıktım ve gazı engelleyeceğini umdum. Emma belli belirsiz, "Çabuk," diye fısıldadı. Ellerim ter içinde kalmıştı. Paneli takıp tam kendimi yatağa atıyordum ki, onu eski yerine çekmeyi akıl ettim. Hepsi beş dakika sürmüştü. Acaba işe yarayacak mıydı?

Emma kitabına dalmış görünüyordu ama dudakları hafif bir gülümsemeyle çarpılmıştı. Bana yardım ettiği için mi mutluydu, yoksa beni tuzağa düşürüp her hareketimi kameraya kaydettirdiği için mi?

İkinci seçenek doğruysa bile o gece kimse beni almaya gelmedi. Okuma vaktimiz doldu ve ışıklar söndü. Kapıların otomatikman kilitlendiğini duydum. Yorganımı üzerime çektim ve kalbim çarparak o yapay bitkinliği bekledim. Gelmedi.

Gelmedi.

İnanamıyordum. Başarmıştık! Gazi engellemiştim. İşin iro-
nik yanı uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Tam iki saat ka-
ranlıkta bekledim. Tıpkı Noel arifesi gibiydi. Nihayet üzerime
doğal bir yorgunluk çöktü ve uyudum. Burada hep hâlsizdim.
Hem stresten, hem de yeterince dinlenemediğim için. Sabah
ziline kadar deliksiz bir uyku çektim ve korkunç gerçeği ancak
o zaman fark ettim.

Hiç rüya görmemiştim. Adrian gelmemişti.

8. BÖLÜM

ADRIAN

İşlerin bu kadar çığıırından çıkmasını beklemiyordum.

Saray'a iyi niyetle gelmiştim ama Lissa'yı ikna edemeyeceğimi anlamak ve annemle babam hakkındaki gerçeğı öğrenmek içimde bir şeyleri koparmıştı. Birdenbire kendimi eski, sorumsuz hayatımda buldum. *Sadece biraz eğleniyorum, vakit geçiriyorum*, diyordum kendime. Bazen bunları Nina için yaptığımı bile söylüyordum. Belki bu, buradaki ilk günlerim için geçerli bir mazeretti ama bir hafta hiç durmadan partiledikten sonra Nina bile pes etti.

“Bu akşam çıkmayalım,” dedi bir gün onu almaya gittiğimde. “Film izleyelim ya da kâğıt oynayalım. Hangisini istersin?”

Böyle diyordu ama üzerinde gözlerinin sıra dışı grisini ortaya çıkaran menekşe rengi gece elbisesi vardı. Elbiseyi işaret ettim. “Buna yazık etme. Hem hani yeni insanlarla tanışmak istiyordun?”

“Evet, istiyordum ve tanıştım. Günlerdir aynı insanlarla görüşüyoruz zaten. Bu elbisemi bile gördüler.”

“Sorun bu mu? Sana borç vereyim bir tane daha al.”

Kafasını salladı.

“Bunun parasını bile ödemedim daha.”

Ailemin nasıl bir yalanın içinde yaşadığını öğrendikten sonra babamın düzenli olarak hesabıma yolladığı parayı reddetmeyi düşünmüştüm. Burada Palm Springs'teki kadar para harcamıyordum ve Nathan Ivashkov'a herkesi parayla satın alamayacağını gösterme fikri hoşuma gitmişti. Ama Nina katıldığımız bazı kraliyet partilerine uygun bir kıyafeti olmadığını söyleyince, babamın parasıyla onun sekreter gardırobunu yenilemeye karar vermiştim. Babamın henüz bundan haberi yoktu ama ben kendi kendime bayağı eğleniyordum. Nina parayı sadece borç olarak kabul edebileceğini söylemişti ama savurganlığımla onu çaresiz bıraktığımın farkındaydım. İçimden bir ses Palm Springs'teki kötü günlerime döndüğümü söylese de, ona aldırımıyordum. Ne de olsa, babamda çok para vardı ve bugünlerde herkes bana içki ısmarlamak için birbirleriyle yarışyordu.

“Harika görünüyorsun,” dedim. “Böyle bir güzelliği harcamak olmaz. Tabii başka bir sorun varsa bilemem.”

“Hayır,” dedi. Hafifçe kızarmıştı. Bana dikkatle baktığında auramı okuduğunu anladım. Birkaç kadehle partiye önceden hazırlık yaptığımı bu ana dek fark etmemişse bile, şimdi edecekti. İç çekti.

“Haydi, gidelim.”

Dışarı çıktığımızda Tatiana teyzenin sesini duydum.

Sana ayak uyduramıyor. Güneş batarken etrafımızdaki gölgeler giderek uzuyordu. Ama hangi kız yapabilir ki bunu?

Sydney bana ayak uyduruyordu, diye düşündüm. Partilemek anlamında değil. Hayat anlamında.

Teyzemin sözleri hiçbir eğlencenin silemeyeceği o korkunç acıyı geri getirdi. Sydney. Onsuz kendimi hayatın içinde sürükleniyormuşum gibi hissediyordum. Değersiz varlığım onu bulamamamın ıstırabıyla daha da sönükleşiyordu. Elimden yalnızca onu rüyalarda aramak geliyordu. Doğrusunu isterseniz, bunu da azaltmıştım. O kadar uzun zamandır boşuna çabalıyordum ki, pes etmeye yaklaşmıştım. Bu gece henüz hiçbir deneme yapmamıştım. Belki de, Nina'nın tavsiyesine uyup ayık kalmalıydım.

Daha çok erken, dedi Tatiana teyze. Biraz daha bekle. Amerika'da kimse bu saatte yatağa girmez. Hem onun geri dönmesini mi istiyorsun?

Zaman konusunda haklıydı. Bütün hafta boyunca, Sydney'i aramak için hayatı kaçırmıştım ve bu canımı sık-maya başlamıştı. Ayrıca evet, *onun* geri dönmesini de istemiyordum. Bütün dünyamı yutmaya hazır o korkunç karanlığın. Sydney'i kaçırlışından sonra Palm Springs'te ağır bir bunalıma girmiştim. Burada Lissa'nın bana yardım etmeyi reddetmesinden sonra ruh hâlim daha da kötüleşmişti. Eski psikiyatristim, hatta Sydney bile, büyük olasılıkla, bana ilaca devam etmemi önerirdi ama nasıl yapardım? O zaman Sydney'e yardım etmek için ruhu kullanamazdım ki.

Açıkçası şu anda da fazla kullanmıyordum ama orada olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Şimdilik yalnızca alkolle rahatlayabilirdim. Ve bir de, Tatiana teyzenin hayaletiyle. Son bir haftadır neredeyse her an yanımdaydı. Gerçek olmadığını biliyordum. Psikiyatristim onun sesini duymamı endişe verici bulurdu şüphesiz ama tuhaf bir şekilde, bunalmımla benim arama bir duvar örüyordu. En azından, beni her sabah yataktan çıkarıyordu.

O geceki partinin ev sahibini pek iyi tanımıyordum ama geldiğimize sevinmiş görünüyordu. Bizi güler yüzle karşıladı. Nina bu tip davetlerde benim gölgem gibiydi. Benimle samimi olmak isteyen ona yaklaşıyordu. Nina'nın ona gösterilen aşırı ilgiden sıkıldığının farkındaydım ama ben çok eğleniyordum. Normalde ona bir mobilya kadar değer vermeyecek asiller şimdi Nina'ya yalakalık yapmak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Senenin bu zamanında, hava izin verdiği sürece, bütün partiler dışarıda olurdu. Küçük yaşlardan beri açık havadan uzak kalmamız ve Strigoi'lardan saklanmamız konusunda eğitildiğimiz için güvenli bir yer bulduk mu kendimizi hemen dışarı atıyorduk.

Ev sahibimiz, genç Lord Conta hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Bir masada dev bir şampanya çeşmesi vardı. Cam tabanındaki rengarenk ışıklar köpüklerin arasından geceye göz kırptıyordu.

Nina'yla kadehlerimizi doldurduk. "Adrian," dedi usulca. "Havuzun karşısına baksana."

Bakışlarını takip ettiğimde martinisini yudumlarken beni nefretle süzen Wesley Drozdov'la göz göze geldim. Onu gördüğüme şaşırmıştım. Son karşılaşmamızdan beri ortada yoktu. Acaba bu gece ev sahibiyle yeterince samimi olmadığım için buraya gelmeyeceğimi mi düşünmüştü?

Pislik, diye mırıldandı Tatiana teyze. *Asil bir adı hiç hak etmiyor.*

“Ne aura ama,” dedi Nina. “Senden nefret ediyor.”

Daha gelir gelmez, garsonların tepsiyle dolaştırdığı shotlardan birkaç tane yuvarladığım için auraları okuyamıyordum. *Boş ver*, diye düşündüm. Bu konuda Nina'ya güvenebilirdim. Sesindeki endişe beni güldürdü. “Korkma, bize bulaşamaz,” dedim.

Haklı da çıkmıştım. Wesley boş bardağını bırakıp gölgelere karıştı. Rahatlamıştım doğrusu. Tatiana teyzenin bütün gece onun hakkında atıp tutmasını istemiyordum. Nina hâlâ huzursuzdu. “Sakın onunla yalnız kalma.”

“Sen yanımdasın ya, beni korursun,” dedim.

Bu kadar abartılı bir yoruma sevinmesini beklemiyordum ama bir anda yüzü ışıldadı. O mutluydu ben de mutluydum. Kendi hayatımı yoluna koyamasam da, Nina iyi bir kızdı ve yaşadığı bunca acıdan sonra güzel günleri hak ediyordu. Onunla takıldığımda zavallılığını biraz olsun unutuyordum. Yalnız içmek insanı hüzünlendirirdi ama biriyle içmek sosyal bir aktivite olarak bile değerlendirilebilirdi.

Her zamanki gibi insanlarla kaynaştık. İçki konusunda kendimi frenlemeye çalıştım ama sonra kadehlerimi saymayı

bıraktım. Belki de bu yüzden cep telefonumu ilk çalışta açtım. Ayık olsam önce kimin aradığına bakıp açıp açmama konusunda bocalardım.

“Alo?”

“Adrian?”

Hafifçe irkildim. “Merhaba, anne.”

Nina usulca yanımdan uzaklaştı ve daha sessiz bir köşeye çekildim. Annem bugünlerde telefonun ekranına bakmamın başlıca sebeplerinden biriydi, çünkü o günkü tartışmamızdan beri beni hiç durmadan arıyordu. Yüzüne kapayamayacağıma göre bu gece ondan kaçış yoktu.

“Neredesin, hayatım. Bu gürültü ne?”

“Bir partideyim. Önemli değilse daha sonra konuşsak?” Aslında vaktim vardı. O sırada kimse benimle ilgilenmiyordu. Nina da havuz başında birileriyle konuşuyordu.

“Söz veriyorum, uzun sürmeyecek.” Sesi biraz gergindi. “Mesajlarımı aldın mı bilmiyorum ama...” İmalı bir şekilde duraksadı. Belki de bütün hafta ondan neden kaçtığımı açıklamamı bekliyordu.

“Evet, aldım,” dedim.

“Ah, o zaman biliyorsun. Son görüşmemiz tatsız bitti. Seni özlüyorum, Adrian. Uzaklayken hep seni düşünüyordum. Hazır birlikte vakit geçirme fırsatımız varken bunu değerlendirememek beni çok üzüyor.”

Hapisteyken onu rüyalarında ziyaret ettiğimde benimle konuşmak istememesini hatırlayıp öfkelen dim. Yine de devam etmesine izin verdim.

“Seninle baş başa bir öğle yemeği yesek? Aramızdaki yanlış anlaşmaları düzeltsek? Ne dersin?”

“Hâlâ onunla mı yaşıyorsun?” diye sordum. “Hâlâ onun parasını mı yiyorsun?”

“Adrian...”

“Cevap ver.”

“Evet ama...”

“Tamam. Ben anlayacağımı anladım. Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.”

Özürler ve avutucu sözler bekledim. Bıraktığı sesli mesajlarda hep kendini acındırmaya çalışmıştı. “Ya sana ne demeli?” diye bağırınca şaşırdım. “Hesapları gördüm. Baban hâlâ sana para yolluyor.”

Sana ikiyüzlü diyor, diye fısıldadı Tatiana teyze zehirli sesiyle. Ona haddini bildirmeyecek misin?

“Aynı şey değil,” dedim. Hem utanmış, hem de sinirlenmiştim. “Ben o parayı başka birine veriyorum.”

“Sahi mi?” Sesinden bana inanmadığı belliydi.

“Evet. Yalan mı söyle—”

Lafım bir çığlıkla bölündü. Sonra bir su sesi geldi. Nina’nın durduğu yere baktım. Sohbet ettiği grubun arasında bir anlaşmazlık çıkmıştı. Şimdi o ve birkaç kişi daha havuzda öksürüyor ve gözlerini ovuşturuyordu.

“Kapamam gerek,” dedim. “Aradığın için sağ ol ama kendine saygı duymayı öğrenene dek seninle görüşmeyeceğim.” Biraz fazla sert davrandığımın farkındaydım. Cevap vermesine fırsat tanımadan telefonu kapayıp havuza koştum. Nina suda

yüzen shot bardaklarını iterek bana elini uzattı. “İyi misin?” dedim onu yukarı çekerken.

“Evet.” Gecenin başında pek sevimli görünen bukleleri koyu renkli yosunlar gibi yanaklarına yapışmıştı. “Ama elbise gitti.”

Garsonların getirdiği havlulardan bir tane kapıp ona verdim. “Boş ver, kurur.”

Nina havluya sarınırken bana mahcupça gülümsedi. “Kumaşlardan pek anlamıyorsun. Klor ipeği mahveder.”

Annemin sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. “O hâlde önceki teklifimi tekrarlıyorum. Sana yeni bir elbise alacağız, tamam mı? İtiraz istemem.”

“Adrian, olmaz. Çok tatlısın. Teşekkür ederim ama olmaz. Kendi hayatımı kendim kazanmalıyım.”

Karmaşık hisler içindeydim. Birincisi gururdu. Nina tam da annemden beklediğim şekilde davranıyordu. Öte yandan, o kendi başına bir şeyler başarmaya çalışırken ben ikiyüzlüce babamın parasını harcıyordum. Birden kendimi aşağılık bir pislik gibi gördüm. Zaten Sydney’e de yardım edemiyordum.

“Gel,” dedim kararlılıkla. “İkimiz de kendi paramızı kendimiz kazanacağız.”

Nina’yı elinden tutup kalabalık bahçeden çıkardım. Ani kararımı sorgulamıyordum bile. Asillerinin evlerinin bulunduğu bölgeden çıktık. Daha mütevazı evlerin olduğu bir so-kağa girdik. Adresi hatırladığım için kendimle gurur duyuyordum. Bir evin kapısını yumrukladım.

“Adrian, burası neresi?” diye sordu Nina. Havlu hâlâ omuzlarındaydı.

Birden kapı açıldı ve Sonya Karp bize hayretle baktı. Bir zamanlar lisedeki biyoloji öğretmenim ve bir Strigoi’ydu (aynı zamanlarda değil). Şimdi ise bir Moroi ve tıpkı Nina’yla benim gibi bir ruh kullanıcısıydı. Kızıl saçları darmadağınaktı ve pijamalarını fark ettiğimde ilk kez duraksadım. Güneş henüz doğmamıştı ama doğu gökyüzü siyahtan çok mordu. Moroi’lar için hâlâ gündüz sayılırdı.

“Adrian, Nina,” dedi. Birdenbire kapısında bitmemize rağmen oldukça sakindi. “İyi misiniz?”

“Ah, evet.” Kendimi aptal gibi hissettim ama sonra boş verdim. Buraya gelmiştik bir kere. En iyisi konuya girmekti. “Seninle bir konuda konuşmamız lazım ama eğer çok geçse...” Kaşlarımı çatıp zamanı tahmin etmeye çalıştım. “İnsan düzeninde misin?”

“Hayır, Mikhail’in düzenindeyim,” dedi. Dampir kocasından söz ediyordu. “Çalışma programı biraz değişik. Ben de kendimi ona göre ayarladım.” Nina’yı havlusundan çekip içeri girebilmemiz için yana çekildi. “Buyurun.”

Evin bir mutfağı olmasına ve benim süütün olmamasına rağmen, yaşam alanı benim zevkime göre biraz fazla darı. Sonya’yla Mikhail evlerini zevkli döşemiş ve ona sevimli bir hava katmayı başarmıştı. Yine de, Saray’da oturmayan ve burada sadece ziyaretçi olarak bulunan benim bile her gün hayatını tehlikeye atan bir gardiyandan daha iyi koşullarda yaşamam tuhaf gelmişti. Daha da kötüsü, burasının evli gar-

diyanlara tahsis edilen konutlardan biri olduğunu biliyordum. Bekar gardiyanlar bir yatakhane odasından hallice dairelerde kalıyordu.

Sonya mutfak masasına oturmamızı işaret etti. “Bir şey içer misiniz?”

“Su,” dedi Nina hemen.

Sonya iki bardak su getirdi ve karşımıza geçti. “Şimdi söyleyin bakalım. Nedir bu kadar önemli olan?”

Nina’yı gösterdim. “O. Nina aşı çalışmalarına yardım ediyor ve para almıyor. Bu haksızlık.”

Nina kıpkırmızı kesilmişti. “Adrian, ben iyiyim. Yani...”

“Hayır,” dedim ısrarla. “Nina’yla ikimiz ruh araştırmalarına büyük katkıda bulunduk ama karşılığını alamadık.”

Sonya tek kaşını kaldırdı. “Ben böyle bir isteğiniz olduğunu bilmiyordum. Strigoî’larla savaşımıza yardım ettiğinizi sanıyordum.”

“Öyle zaten,” diye atıldı Nina.

“Ama,” dedim, “bu işe zaman veriyoruz ve yaşamamız gereken bir hayatımız var. Faturalarımızı ödememiz gerek, öyle değil mi? Hâlâ yardımımızı istiyor musun? Açık konuş. Tam zamanlı bir ruh ekibi istemez misin?” İfade tarzım hoşuma gitmemişti. Kaşlarımı çattım. “Ya da bir ruh rüya takımı? Eğer işlerin doğru düzgün yürümesini istiyorsan bize hakkımızı ver, biz de elimizden geleni yapalım. Nina boşuna sekreterlik yapmasın.”

Sonya’nın gözleri Nina’ya kaydı. “Zorlandığını biliyorum. Zaten saatlerce çalışıyorsun, bir de bana yardım ediyorsun.”

Bana döndüğünde bakışlarındaki merhamet kaybolmuştu. “Sen bugünlerde ne yapıyorsun, Adrian? Bir işin olduğunu bilmiyordum.”

“Sağa sola koşturuyorum,” diye geçiştirdim. “Ama istersen aşırı yüksek miktarlarda üretmene yardım edebilirim.”

Sonya kısa, kuru bir kahkaha attı.

“İyi olurdu ama iki küçük sorun var. Biri ben toplu üretim filan yapmıyorum.”

“Öyle mi?” Nina’ya göz attım. Huzursuzca kıpırdandı. “Ben önceliğinin bu olduğunu sanmıştım.”

“Ne yazık ki, Neil’in kanındaki ruhu kopyalamak çok zor. Ruh kana istikrarlı bir yoldan bağlı değil ve biz sırlarını çözemeden kaybolup gidecek diye korkuyorum. İstediğim an ruh kullanıcılarından tavsiye almak işime yarar tabii ama ana sorunu çözmek için biyoloji bilgisi de gerekli. Kanın hücresel yapısını anlamak ve bunun gibi şeyler. Sözünü, ettiğim gibi biri var ve o bile henüz bir aşama kaydedemedi.”

Kendinden bahsettiğini ancak saniyeler sonra anlayabildim. Nina’nın ona yardım ettiğini biliyordum ama projenin hâlâ askıda olduğunu yeni öğreniyordum. Ve suratındaki ifadeye bakılırsa, Nina’nın da bundan haberi yoktu. Neil’a bir Strigoi aşısı yapmak için o kadar uğraşmışık ki, bundan hâlâ faydalanamadığımızı öğrenmek beni çok etmişti. Onca emekten sonra Sonya’nın bir laboratuvarda sihirli iksirini üretmek için çalıştığını ve bunu dünyaya sunmaya hazır olduğunu sanıyordum.

“İkinci sorun ne?” diye sordum.

“Şu,” dedi Sonya. “Size verecek param yok. İnanın ben de bir *ruh rüya takımı* kurmayı isterdim ama yapamam. Kraliçe’yle meclisin bilimsel araştırmalara ayırdığı bir bütçesi var. Malzemelerimi ve seyahatlerimi onlar karşılıyor zaten. Ama ben bile yaptığım işten maaş almıyorum. Gerçi... isterseniz, şansımızı bir deneyelim. Meclis gerçekten ilerleme kaydetmemizi istiyorsa, bize bütün kaynaklarıyla destek olmalılar.”

Sonya içtenlikle konuşuyordu ama ben kendimi yine aptal gibi hissettim. Kadıncağız sanki hazinenin başıymış gibi buraya gelip ondan para istemiştin. Oysa Sonya bizden çok daha fazla çalışmasına rağmen para almıyordu. Damarlarımdaki alkole rağmen nasıl bir dangalaklık ettiğimin farkındaydım.

“Sonya, özür dilerim,” dedim.

Ivashkov’lar özür dilemez, diye yapıştırdı Tatiana teyze.

“Yok canım. Sen mantıklı bir talepte bulundun.”

“Ama sorma tarzım yanlış,” diye homurdandım.

Kes şunu, dedi Tatiana teyze.

Nina bilmeden hayali teyzemin tarafını tutarak elini usulca koluma koydu. “Bilemezdin. Hem benim hakkımı korumaya çalışıyordun.”

“Dediğim gibi, bir soracağım,” dedi Sonya. “Kim bilir? Belki bir *ruh rüya takımı* işleri hızlandırır. Açıkçası, ben Amberwood’un kapanmasını bekliyordum. O zaman Neil Jill’le birlikte buraya dönecek. Onunla birebir çalışmak bazı şeyleri değiştirebilir.”

“Neil dönerse belki Olive de gelir,” dedi Nina. Sonya’yla konuştuklarımız onu üzmüştü ama Olive’i görebilme ihtimali keyfini yerine getirmişti.

“Olabilir,” dedim ama Nina’dan duyduklarım yüzünden emin olamıyordum. “Ama bence doğru düzgün tanımadığı bir çocuktansa senin için gelecektir.”

“Belli olmaz. Olive ona fena kapıldı.” Başını önüne eğdi. Sonra gözlerimin içine baktı. “Âşık olduğun kişi sana bir akrahanın yaptıramadıklarını yaptırabilir.”

Ona dikkatle baktığımda titrediğini fark ettim.

“Tanrım,” dedim düşüncesizliğimden utanarak. “Donuyor olmalısın.”

Dışarıda hava güzeldi ama geçen haftaki kadar boğucu bir sıcak yoktu. Islak bir elbiseyle onca yolu yürümek zorunda kalmak pek hoş olmasa gerekti. Sonya’ya baktım.

“Ona giyecek bir şeyler verebilir misin?”

Nina kıpkırmızı kesildi. “Gerek yok. Böyle iyiyim.”

Sonya ayağa kalkmıştı bile. “Gel, Nina. Eminim, sana uyacak bir şeyler buluruz.”

Nina isteksizce Sonya’nın peşine takıldı. Sonya birkaç dakika sonra döndü. “Hallettik.”

Kafamı salladım. Hâlâ önceki konuşmamızı düşünüyordum. “Olive Saray’a dönmezse çok yıkılmaz umarım. Bence Olive’in biraz yalnız kalması gerek. Biliyorsun, kolay şeyler yaşamadı.”

“Evet,” dedi Sonya ciddi bir yüzle. “Ama benim asıl endişem Nina’yı Olive’in hayal kırıklığına uğratması değil.”

Ayılmaya başlamıştım. Başım ağrıyordu. Yine de ne demek istediğini anlamadım. “Anlamadım,” dedim açıkça.

Sonya iç çekti. “Ben de bundan korkuyordum. Kızın sana deli olduğunun farkında bile değilsin.”

“Kim? Nina mı?” Başımı salladım. “Yok canım. Biz sadece arkadaşız.”

“Sürekli birliktesiniz. Benimle çalışırken hep seni anlatıyor.”

“Ben onunla ilgilenmiyorum,” dedim sertçe. “Yani... o şekilde değil.”

Sonya bilmiş bakışlarından birini fırlattı. “Biliyorum. Bana kalırsa çok da belli zaten. Ama Nina bunun farkında değil ve yanlış fikirlere kapılmasına izin vererek ona iyilik etmiyorsun.”

“Ona ümit verdiğimi mi söylüyorsun? Yapma! Sadece arkadaşça takılıyoruz.”

“Ona kıyafetler almışsın.”

“Parası olunca geri ödeyecek. Biliyorsun, fazla kazanmıyor.”

“Sen Nina’yı asillerin renkli sosyal hayatına sokmadan önce gayet iyi idare ediyordu.” Bir an duraksadı. “Tavsiyemi ister misin? Eğer ona değer veriyorsan ondan uzak dur. Farkında olmadan ona karmaşık mesajlar veriyorsun. Sonunda istediğini elde edemediğinde daha büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak. Onun yerinde kim olsa üzülür ama bilirsin, biz ruh kullanıcıları diğerlerine göre daha hassasız.”

“Aslına bakarsan, tavsiyeni istemiyorum ve ondan uzak durmaya hiç niyetim yok. Nina zeki bir kız. Sadece arkadaş olduğumuzu biliyor ve bundan keyif alıyor. Durup dururken neden ondan vazgeçeyim?”

“Vazgeçmek mi?” Sonya kıkırdadı. “Tam bir bağımlı gibi konuştun. Onu ne için kullanıyorsun? Ya da şöyle sorayım, onu kimin yerine koyuyorsun?”

“Hiç kimsenin. Ne bu sorgu sual? Bir arkadaş edinmemin nesi yanlış?”

Nina, Sonya’nın eşofman altı ve tişörtüyle geri döndüğünde konuşmamız yarım kaldı. Nina aramızdaki gerginlikten habersiz Sonya’ya teşekkür edip aşının son durumu hakkında birkaç soru sordu. Onlar konuşurken, ben düşüncelere daldım. Sonya’ya yalan mı söylemişim?

Nina’yla aramdan romantik bir şey yoktu tabii. Sydney dışında kendimi kimseyle hayal bile edemezdim. Ama Sonya’nın evinden çıktığımızda ve Nina’yı evine bırakırken Sonya’nın sorduğu bir soru zihnimde yankılanıyordu.

Onu kimin yerine koyuyorsun?

Kimseyi Sydney’in yerine koyamazdım. Dünyada onun gibi biri daha yoktu ki. Öte yandan, Sonya Nina’dan uzak durmamı söylediğinde birden paniğe kapılmışım. Galiba yine yalnız kalmaktan korkuyordum. Sydney’in gidişinden sonra duygularıma acı ve öfke hükmediyordu ama o korkunç yalnızlığı da inkâr edemezdim. Sydney’le ilişkim kayıp bir yanımı iyileştirmişti. Ruhumun başıboşça sürüklenen bir parçası nihayet durulmuştu. Sydney kaçırıldığında ise o aidiyet hissini yeniden kaybetmişim.

Nina romantik anlamda Sydney’in yerini tutamasa da tamamen kaybolmamı engelliyordu. Bugünlerde kendimde değiştim ama Nina sayesinde en azından kafamın içindeki bi-

riyle değil, gerçek bir insanla konuşabiliyordum. Nina parti çocuğu hayat tarzıma bir rutin katmıştı. Her gece onu evinden alıp evine bırakmak bana bir sorumluluğum olduğunu hatırlatıyordu. Ona kıyafet almakla babamın cezalandırmakla kalmayıp biriyle ilgilenmenin verdiği tatmin duygusunu yaşıyordum. Kendimi daha işe yarar biri gibi hissediyordum. Belki Sydney'i bulamıyordum ama Nina'nın gösterişli bir partiye utanmadan gidebilmesini sağlıyordum.

Bütün bunlar Nina'dan faydalandığım anlamına mı geliyordu acaba?

Nina'nın kapısına geldiğimizde hâlâ dalgındım. Nina'nın evi Sonya'ninkinden birazcık daha konforluydu. Kapıyı açıp bana döndü. Gün ağarıyordu. Güneşin kızıl ışığı yüzüne vurmuştu.

"Her zamanki kadar sıra dışı bir geceydi," dedi gülerek. "Sonya'ya söylediklerin için teşekkür ederim. Gerek yoktu ama beni düşündüğün için sağ ol."

Ellerini kavuşturuyor, sonra iki yana sarkıtıyor ve sonra yine kavuşturuyordu. Huzursuz olduğunda hep böyle yaptığını fark etmiştim.

Omzumu silktim. "Dediklerini duydun. Pek bir işe yarayacak gibi ama biz elimizden geleni yaptık."

"Doğru." Kısa bir sessizlik oldu. "Yarın aynı saatte mi?" diye sordu.

İlk kez duraksadım. Ona boşuna ümit mi veriyordum?

Hayatını nasıl yaşayacağını Sonya'dan mı öğreneceksin, diye sordu Tatiana teyze. O ne bilir ki?

Birden öfkələndim. Sonya abartıyordu. Bir arkadaşım olamaz mıydı? Konuşacak birine ihtiyaç duyamaz mıydım? Sydney gitti diye inzivaya mı çekilecektim? Nina sezgileri kuvvetli bir kızdı. Ona karşı duygusal bir şeyler hissedemeyeceğimi biliyor olmalıydı. Hem kızcağızın derdi başından aşkındı. Oturup beni düşünecek hâli yoktu ya?

“Aynı saatte,” dedim.

9. BÖLÜM

SYDNEY

İçim içimi kemiriyordu. *Adrian nasıl gelmez*, diye soruyordum kendime. Yoksa gazı engelleyememiş miydim? Benden asla vazgeçmeyeceğini biliyordum. Beni arıyor olmalıydı. O gece gelmemesinin mutlaka haklı bir sebebi vardı.

Sorun şuydu ki, Adrian sonraki gece de gelmedi. Ve sonraki gece de.

Gazı kestiğim gecenin sabahında Emma söz verdiğim gibi dışarıyla bağlantıya geçebildim mi diye başımın etini yedi. Sırrımızı Amelia da biliyordu tabii. O da bu işin içindeydi. Odalarımız çok sayıda ekranın bulunduğu bir kontrol merkezinden izleniyordu. O gece, Amelia, Emma'nın talimatıyla oda arkadaşıyla sahte bir tartışmaya tutuşmuş ve bilerek ona suçlayıcı şeyler söylemişti. Böylece benim küçük performansım gözden kaçmıştı.

Onlara yardım çağıramadığımı söyledikten sonra “Derin uyumam lazım,” diye açıklamıştım. “Dün gece bir türlü

dalamadım. Belki de süre yetmedi. Bu gece işe yarayacak. Yaramak zorunda.”

Amelia da, Emma da hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de umutları tükenmemişti. Bana inanıyorlardı. Beni pek az tanımalarına rağmen onlara yardım edeceğime ikna olmuş gibilerdi.

Bu beş gün önceydi.

Şimdi umutları tamamen tükenmiş ve yerini müthiş bir kin almıştı.

Nasıl bir terslik olabileceğini kestiremiyordum. Adrian neden gelmiyordu? Birden panikledim. Başına bir şey mi gelmişti? Artık rüyalarda gezinmiyor muydu? Belki de hâlâ yatıştırıcı alıyordu... Ama hayır, beni bulabilmek için ilacı bıraktığından emindim. O hapların yeteneklerini kalıcı olarak köreltmesi mümkün müydü? Doğrusu, bunları uzun uzadıya düşünecek vaktim yoktu, çünkü yeniden eğitimdeki hayatım giderek daha çekilmez bir hâl alıyordu.

Emma ve özellikle de, o geceki hırçınlığı için temizlenmeye gönderilen Amelia kendilerini kandırılmış gibi hissettikleri için bana dış biliyordu. Başlarını belaya sokmamak için olanları kimseye anlatmamışlardı ama beni açıkça dışlıyorlardı. Onlara defalarca yalan söylemediğimi anlatmaya çalışmışım ama çok geçmeden kendimi yine yemekhanede yalnız yemek yerken buldum. Önceleri bana soğuk davranıp sonra hafiften ısınanlar şimdi yaptığım en ufak bir yanlış hareketi idareye bildiriyordu. Haftada en az iki kere temizlenmeye gönderilir olmuştum.

Bir tek Duncan hâlâ arkadaşımı ama o bile beni suçluyordu. “Seni uyarmıştım,” dedi bir gün resim dersinde. “Başına iş açma demiştim. Ne yaptın bilmiyorum ama en başa döndün.”

“Mecburdum,” dedim. “Şansımı denemek zorundaydım.”

“Boşuna uğraşıyorsun,” diye mırıldandı kederle. Onun da defalarca kaçmaya çalıştığını tahmin ettim.

“O kadar emin olma,” dedim sertçe. “Hiç belli olmaz.”

Bana gülümsedi ve resmine geri döndü. Gözlerinden anlıyordum. Boş umutlara kapıldığım için bana acıyordu. En kötüsü de, haklı olabileceğini bilmektir.

Hâlâ Adrian’ın rüyama gireceği günü bekliyordum. Bunun şimdiye kadar neden olmadığını bilmiyordum ama beni artık sevmediğinden ve aramadığından bir an olsun şüphelenmiyordum. Eğer bir şey gerçekten rüyalarımızı etkiliyorsa, Adrian’ın bana ulaşmak için başka bir yol bulacağından emindim.

Gazı kesmemden bir hafta sonra, yeni bir mahkûmun aramıza katılışıyla düzenimiz altüst oldu. “Sana gün doğdu,” dedi Duncan. “Bir süre bütün dikkatler onun üzerinde olacaktır. Sakın çaylakla dost olayım filan deme.”

Tavsiyesine uymam zordu. Özellikle de, onu kahvaltıda tek başına otururken görünce. Duncan’ın imalı bakışıyla isteksizce kendi masama gittim. Hem yeni kızı, hem de kendimi yalnızlıkla cezalandırmam aptallıktı belki ama bir hata daha yapmak istemiyordum. Adı, Renee’ydi. Benim yaşlarımdaydı. Belki bir iki yaş küçüktü o kadar. Kolayca arkadaş olabileceğim birine benziyordu, çünkü daha ilk dersten öğretmene laf soktuğu için temizlenmeye yollandı.

Renee geri döndüğünde solgun ve hasta görünmesine rağmen, hiç de korkmuş gibi değildi. Bir bakıma, bunu takdir ettim. Hücreden çıkan herkes gibi zayıf ve bitkindi ama gözlerinde hâlâ isyankar bir ışıltı vardı. O cesur ve güçlü bir kızdı. *İşte iş birliği yapabileceğim biri*, diye düşündüm. Resim dersinde bu fikrimi Duncan'la paylaştığımda beni azarladı.

“Bu ne acele? Kız burada yeni. Bütün gözler onun üzerinde. Hem başını derde sokmaya meraklı bir tipe benziyor.”

Haklıydı. Renee artık öğretmenlere küstahça cevaplar vermiyordu ama Simyacılar'ın sattığı hiçbir şeyi almaya da niyeti yok gibiydi. Dışlanmaktan memnun görünüyordu. Bütün cesaretimi toplayıp koridorda ona gülümsediğimde beni görmezden geliyordu. Derslerde bir köşeye oturup surat asıyor ve öğretmenlere de, mahkûmlara da aynı nefretle bakıyordu.

“Onu hücreden çıkarmaları bile mucize,” dedi Duncan. “Biri bir hata yapmış olmalı.”

“İşte bu yüzden bir arkadaşla ihtiyacı var,” diye direttim. “Biri ona, *böyle hissetmen normal ama bir süre dikkat çekmemelisin*, demeli. Yoksa onu hücreye geri yollayacaklar.”

Duncan beni uyarırcasına başını salladı. “Yapma. Bu işe karışma. Hazır onun gelişiyse biraz rahatlamışken yine birilerini kızdırma. Hem onu hücreye geri yollamazlar.”

Ses tonundan daha fazla açıklama yapmayacağını anlamıştım. Duncan'ın uyarısını dikkate alıp günün geri kalanında yeni kızla hiç konuşmadım. Sabah olduğunda Adrian'dan hâlâ haber alamamanın hırsıyla başıma buyruk davranmaya karar verdim. Kahvaltıda Renee'yle oturacaktım, fakat Duncan'ın

birlikte yediği tiplerden biri beni masalarına davet edince ne yapacağımı şaşırdım. Elimde tepsiyle durup bir onlara, bir Renee'ye baktım. Bana kalırsa en doğrusu onu yalnız bırakmamaktı ama fırsatım varken diğerleriyle kaynaşmam daha faydalı olabilirdi. İçgüdülerime karşı gelerek Duncan'ın masasına oturdum. Renee'yle daha sonra konuşabilirdim.

Daha sonra hiç olmadı.

Renee belli ki, burada yaşadığı haksızlıkları hırs yapmıştı. Üçüncü derste patladı. Öğretmenin tutucu sözlerine sert bir tepki gösterdi. Güvenlik onu apar topar sınıftan çıkardı. Arka arkaya iki gün temizlik seansına katlanmak kolay değildi. Hem de hücreden yeni çıkmışken. Duncan'la göz göze geldik. *Sana demiştim* der gibi baktı.

Öğle yemeğinde menüde bir son dakika değişikliği bekledim. Renee'yi daha da aşıştırmak için en sevdiği yemeği servis etmelerini. Ne var ki, menü değişmemişti. Belki de unutmuşlardı. Tabii ızgara tavuk göğsü Renee'nin en sevdiği yemek değilse. Masalarımıza oturup yemeye başladık ama Renee yemekhaneye girdiğinde diğer bütün düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

Gözlerindeki isyankârlık kaybolmuştu. Sanki yemekhaneyi daha önce hiç görmemiş gibi şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. Öylece kalakalmıştı. Ne yemek alıyor, ne de kimse ona yardım ediyordu.

Yanımdaki kız nefesini tuttu. Adı, Elsa'ydı. "Olacağı buydu," diye mırıldandı.

"Ne olmuş ki?" diye sordum. "Başka temizlik yolları da mı var?"

“Daha da kötüsü. Onu yeniden mürekkeplemişler.”

Kendi yaşadıklarımı düşündüm. Burada hepimiz bir noktada yeniden mürekkeplenmiyor muyduk? “Hücreden çıktuktan sonra yapmamışlar mı?” diye sordum.

“Belli ki yeterli olmamış,” dedi Jonah adında bir adam. “Dozu arttırmışlar. Bazen fazla kaçırırlar. Bir süreliğine günlük hayattan koparsın.”

Dehşetle sarsıldım. Korktuğum buydu. Simyacılar’ın dövmesini etkisiz kılabilen sihirli bir mürekkep yaratmak için çabalamam bu yüzdendi. Renee’nin donuk bakışlarının bir benzerini Keith’te de görmüştüm. Yeniden eğitimden çıktığında zombi gibiydi. Simyacılar’ın ona dayattıklarını papağan gibi tekrarlayıp duruyordu ama o en azından, kendi işini kendi halledebiliyordu. Bana en çok koyan, kimsenin Renee’ye yardım etmemesi olmuştu.

Duncan’ın durdurmasına izin vermeden yerimden fırladım.

Renee’nin koluna girip “Gel,” dedim. Kimseyle göz göze gelmemek için sadece ona bakıyordum. “Acıktın mı? Sana yemek alalım mı?”

Renee birkaç saniye boş boş karşıya baktı. Sonra bana döndü. “Bilmem. Alalım mı?”

“Acıktın mı?” diye sordum yine.

Kaşlarını çattı. “Bilmiyorum ki.”

Onu Baxter’ın penceresine götürdüm. “Kendini dinle. Vücudun sana söyler,” dedim sertçe. Aşçıbaşıya hiçbir şey demeyince bu iş bana kaldı. “Renee’nin yemeğini verir misin, lütfen?”

Baxter hemen cevap vermedi. Bir an Renee kendi istemedikçe bize yemek vermeyeceğini sandım. Eğer böyle bir niyeti varsa, burada epey vakit harcayacağız demektir. Neyse ki, sonra bir tabağa tavuk koydu ve tepsiyle bize uzattı. Tepsiyi boş bir masaya taşıyıp Renee'ye oturmasını işaret ettim. Komutlara uymakta sıkıntı çekmiyordu ama ben karşısına oturana dek başka hiçbir şey yapmadı.

“Yesene,” dedim. Tepki vermeyince konuşma tarzımı değiştirdim. “Tavuğunu ye, Renee.”

İtaatle yemeğini yemeye başladığında giderek artan bir dehşetle onu izledim. Aslında dehşet değil de, öfkeydi. Otoriteyi sorgulayan birini bu hâle getirmekle bütün sorunlar çözülecek miydi?

En rahatsız edici yan etkiler zamanla ortadan kalksa da, bir insana bunu yapabilmeleri mide bulandırıcıydı. Yeniden mürekkeplenmeden korunduğumu keşfettiğimde, bu bakımdan güvende olduğumu sanmıştım. Öyleydim de. Ama dost ya da düşman, çevremdeki herkes, yeniden mürekkeplenme tehdidiyle karşı karşıyaydı. Bu kadar abartılı bir yan etkinin nadiren görülmesi önemli değildi. Bir kere bile olması yeterince korkunçtu.

Renee'nin tavuğunu bitirip boş boş tabağa baktığını fark ettim. “Sütünü iç,” dedim. Kutunun yarısına gelmişti ki, zil çaldı. “Gitme vakti,” dedim. “Bu ses başka bir yere gitmemiz gerektiği anlamına geliyor.”

Renee ayağa kalktığında, Sheridan'ın iki çam yarması yanımızda bitti. “Bizimle geleceksin,” dedi biri bana.

Tam onlarla gidiyordum ki, Renee'nin çaresizce etrafına bakındığını fark ettim. Adamlarının sabırsızlığını boş verip "Diğerlerini izle ve onları ne yapıyorsa onu yap," dedim. "Bak, tepsilerini şuraya bırakıyorlar. Sen de tepsini bırakıp sınıfa git." Adamlardan biri kolumdan çekti ama Renee dediklerimi yapana kadar bekledim. Çam yarmalarının suratları iyice asılmıştı.

Asansöre binip bir kat aşağı indik. Temizlik seanslarının yapıldığı kata. Yemeğimi bitirmememin bu tecrübeyi kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını düşündüm. Her zamanki kapının önünden geçip koridorun sonuna doğru yürüdüğümüzde şaşırdım. Mutfak ve kırtasiye malzemelerinin durduğu dolapları geçtik. Sonra bir dizi kapı boyunca ilerledik. Beni bunlardan birinden içeri soktular.

Yeni odada temizlik seansında kullanılan koltukların daha büyüklüğü vardı. Belki de bunlar daha ileri teknoloji işkence aletleriydi. Sheridan elinde küçük bir kumandayla bizi bekliyordu. Adamlar beni bir koltuğa bağladı ve Sheridan'ın verdiği işaretle odadan çıktılar.

"Merhaba, Sydney," dedi Sheridan. "Başını belaya soktuğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Öyle mi? Neden? Bu hafta birkaç kez temizliğe geldim zaten." Son zamanlarda herkes bana cephe almış gibiydi. Mutlaka beni suçlayacak bir şeyler buluyorlardı.

Sheridan kayıtsızca elini salladı. "Boş versene. Herkes kendi oyununu oynuyor. Oysa sen şimdiye dek gayet iyi idare etmiştin."

Birden öfkelen dim. Sheridan'la diğ erleri mahkûmların bi lerek üzerime geldiğ inin farkındaydı ve bunu umursamıyordu.

Öfkemi bastırıp kibar bir tavır takınmaya çalıştım. “Suçum nedir, öğrenebilir miyim?”

“Renee'ye nasıl bir işlem uygulandığını biliyor musun?”

“Yeniden mürekkeplendiğini duydum,” dedim dikkatle.

“Diğ erleri mi söyledi?”

“Evet.”

“Ona yardım etmemen gerektiğini de söylemediler mi?”

Duraksadım. “Açıkça değ il ama onların yardım etmeyeceğ i belliydi.”

“Sen neden farklı davranmayı seçtin?”

“Özür dilerim, efendim ama ben sizin talimatlarınıza uyuyorum, diğ er mahkûmlarınkine değ il. Siz ya da baş ka bir eğ itmenim Renee'ye yardım etmememi söylemediğiniz için yanlış bir şey yaptığ ımı düşünmedim. Aksine, baş ka bir insana yardım etmekle doğ ru bir iş yaptığ ımı düşündüm. Yanlış anlaşıldıysam özür dilerim.”

Gözlerini birkaç saniye yüzümde dolaştırdı. “Güz el konuşuyorsun ama söylediklerinde samimi misin merak ediyorum. Pekâlâ, haydi başlayalım.”

Bir düğmeye bastığ ında ekranda yine mutlu Moroi'ların fotoğrafları belirdi.

“Ne görüyorsun, Sydney?”

Kaşlarımı çat tım. Bana mide bulandırıcı ilaçtan vermemişti ama bunu ona hatırlatacak değ ildim.

“Moroi'lar,” dedim.

“Yanlış. Şeytani yaratıklar görüyorsun.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için sustum.

“Şeytani yaratıklar görüyorsun,” diye tekrarladı.

Nasıl davranacağımı kestirememiştim.

“Bilmiyorum, belki öyledirler,” dedim. “Önce onları tanımam gerek.”

“Benim sana söylediklerim dışında hiçbir şey bilmene gerek yok. Bunlar şeytani yaratıklar.”

“Öyle diyorsanız...” dedim.

Sheridan’ın yüzünde tek bir kas bile oynamadı. “Söyle. ‘Şeytani yaratıklar görüyorum,’ de.”

Fotoğraftaki Moroi’lara baktım. İkisi de benim yaşlarımda kızlardı. Kardeş olabilirlerdi. Ellerinde dondurma külahları vardı ve gülümsüyorlardı. Hiç de şeytani bir yanları yoktu. Tabii o dondurmaları zorla şeker hastası çocuklara yedirmeyi planlamıyorlarsa...

Birden sağ kolumun altındaki kapak kaydı ve bir bölme göründü. Şeffaf bir sıvıyla doluydu.

“Ne bu?” diye sordum.

“Söyle. Resimde ne görüyorsun?”

Cevap vermem uzun sürmüş olmalıydı ki, Sheridan kumandanın başka bir düğmesine bastı. Kolumu sabit tutan kayışlar hareket etmeye başladı. Aşağıdaki sıvıya hafifçe değmemle birlikte tekrar kolumu yukarı kaldırdı.

Sıvıya hafifçe değmek bile yetmişti. Acıyla bağırdım. Kolum alev almış gibiydi. Sanki biri üzerine bir tencere kaynar su boşaltmıştı. Acı zamanla hafifledi.

“Bekliyorum,” dedi Sheridan tatlı tatlı gülümseyerek. “Ekranda ne görüyorsun?”

Bana cevap hakkı bile tanımadan aynı işlemi tekrarladı ama bu sefer kolumu sıvıda biraz daha uzun bekletti. Buna rağmen kendimi hazırlamıştım. Çığlık atmadım. Acı yine korkunçtu. Kolumu kaldırdığında biraz rahatladım.

“Söyle...” diye başladı.

Lafını bitirmesine fırsat vermeden, “Şeytani yaratıklar görüyorum,” dedim.

Gözleri zaferle parladı.

“Bravo. Bir tane daha deneyelim.” Bu kez ekranda Moroi çocuklar belirdi. “Ne görüyorsun?”

Hızlı öğreniyordum. “Şeytani yaratıklar,” dedim hemen. Yalan atıyordum tabii. Bana gösterdiği fotoğraflardaki Moroi’ların hiçbir şeytani yanı yoktu. Hücredeyken bütün oyunlarına ayak uydurmaya söz vermiştim. Buradan çıkmam ve Renee’ye yardım etmem buna bağlı ise eğer, istediklerini söyleyebilirdim.

Ekranda sırayla Moroi bir çift, bir grup öğrenci ve yaşlı bir adam belirdi. Sheridan resimden resme geçtiğinde hemen “Şeytani yaratıklar görüyorum,” diyordum.

Sonra bana tanıdığım iki Moroi’u gösterdiler.

Adrian’la Jill’i.

Bu fotoğrafı nereden buldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umursamıyordum. Gülümseyen yüzlerine bakarken kalbim duracak gibi oldu. Onları ne çok özlemiştim. Yüzlerini defalarca hayal etmiştim ama hayaller gerçeğin yerini tutmu-

yordu. Bütün detayları hafızama kazıdım: Adrian'ın saçlarında oynayan ışıkları, Jill'in mahcup gülümsemesini. Duygularımı belli edemezdim. Belki de Sheridan beni cezalandırmaya çalışıyordu ama bu bana en büyük ödül olmuştu. Ta ki, tekrar konuşana dek.

“Ne görüyorsun, Sydney?”

Ezberlediğim cümleyi söylemek için ağzımı açtım ama yapamadım. Sevgili yüzlerine, sevinçle parlayan gözlerine karşı onlara şeytan diyemedim. İçimden yalan olduğunu bilsem de, Adrian'la Jill'e hakaret edemedim.

Sheridan vakit kaybetmeden harekete geçti. Kolum yarısına kadar sıvının içine girdi. Şok beni hazırlıksız yakaladı. Tenimi yakan asit her neyse adeta içimi kavuruyordu. Acıyla bağırdım ve Sheridan kolumu kaldırdıktan sonra bile uzun süre inledim.

“Ne görüyorsun, Sydney?”

Yaşlarla dolan gözlerimi kırıştıtırıp Adrian'la Jill'e odaklandım. *Söyle, dedim içimden. Buradan çıkmak zorundasın. Onlara geri dönmek zorundasın. Bir yandan da her şey böyle mi başlıyor, diye düşünmeden edemedim. Keith gibi mi olacağım? Kendime yalan söyleyerek onun gibi birine mi dönüşeceğim? Sonunda yalan gerçek mi olacak?*

Sheridan kolumu yine indirdi ve bu sefer daha da uzun süre sıvının içinde tuttu.

“Söyle,” dedi duygusuz bir sesle. “Ne görüyorsun?”

Hafifçe inledim. İçimden kendime kızıyordum. *Söylemeyeceksin. Adrian'la Jill'e ihanet etmeyi nasıl düşünürsün?*

Yalan da olsa, söylemeyeceksin. Tam acıya alıştığımı düşünüyordum ki, Sheridan kolumu kaldırmak yerine, daha da indirdi. Kolum tamamen sıvıya gömüldü. Dayanamayıp çığlık attım. Derimin soyulmasını bekliyordum ama sadece kızarmıştı. Bu şey her neyse sebep olduğundan daha çok zarar veriyormuş gibi hissettiriyordu.

“Ne gördüğünü söyle, Sydney. Söyle bitsin.”

Acıyla savaşmaya çalıştım, fakat imkânsızdı. Diri diri yanıyor gibiydim.

“Ne görüyorsun, Sydney?”

Acı büyüdü, büyüdü. Kolum hava sıvının içindeydi. Kendimi bir hain gibi hissederek sevdiklerimin gözlerine baktım.

“Şeytani yaratıklar görüyorum.”

“Duymadım. Daha yüksek sesle söyle.”

“Şeytani yaratıklar görüyorum!” diye bağırdım.

Kumandaya dokundu ve kolum yükseldi. Tam rahat bir nefes alıyordum ki, birden kolumu yine sıvıya daldırdı. Acıyla haykırdım ve bu seferki işkence yaklaşık on saniye daha uzun sürdü.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım. “İsteddiğini söyledim ya. Bir daha yapmazsın diye düşünmüş–”

Lafımı kesti.

“Sorun da bu ya. *Düşündün.* Tıpkı Renee’ye yardım etmen gerektiğini düşündüğün gibi. Düşünmeyeceksin, Sydney. Yapacaksın o kadar. Anlaşıldı mı?” Adamlara işaret ettiğinde beni çözdüler.

Kolum pespembeydi ama çektiğim acının onda birini bile yansıtmıyordu. Adrian’la Jill’e baktığımda bütün benliğimi derin bir vicdan azabı kapladı. “Evet, efendim.”

“Aferin,” dedi Sheridan kumandayı bırakarak. “Sınıfına dönebilirsin.”

10. BÖLÜM

ADRIAN

“Adrian?”

Gözlerimi açtığımda tanımadığım bir kız gördüm. Giyinikti. Ben de giyiniktim. Rahat bir nefes aldım. Şaşkınlığımı fark edince gülümsedi.

“Ben, Ada. Dün gece burada sızdın ama annemler eve dönmeyen gitmen gerek.”

Doğrulдум. Yerde yattığım için başımın arkası ve sırtım ağrıyordu. Etrafıma bakındığımda benim durumumda birkaç parti kuşu daha gördüm. Bazıları hâlâ ayılmaya çalışıyor, bazıları da sendeleyerek kapıdan çıkıyordu. Ada uyandığımdan emin olunca başka bir sarhoşu ayıltmaya gitti.

“Kalmama izin verdiğin için sağ ol,” diye seslendim arkasından. “Bomba bir partiydi.”

Yerde sızmışsam öyle olmalıydı. Yanımda boş bir vermut şişesi duruyordu. Benim miydi bilmiyordum. Olmadığını umdum. Vermutla kafayı bulmak tam bir zavallılıktı. Son iki

haftadır rezilliğin dibine vurmuştum ama ilk kez geceyi başka bir yerde geçiriyordum. Nina beni hep eve götürürdü. Birden ona içerledim ama sonra bugünün Pazartesi olduğunu hatırladım. İşe gideceği için geç kalmak istememişti.

Dışarı çıktığımda saat sabahın altısı filan olmalıydı. Güneş akşamdan kalmalığımı daha da pekiştiriyordu. Sokaklarda hâlâ birkaç kişi vardı. Vampir zamanına göre gecenin çok geç bir saatiydi. İnsanlar birkaç saate yatmış olacaktı. Gardiyanlar bile günün bu saatinde devriye gezilerini azaltırdı. Konukevine dönerken biri dikkatle yüzüme baktı.

“Adrian?”

Tam ünümün iyice yayıldığını düşünüyordum ki, Dimitri’yi tanıdım. “Ah, merhaba. Günaydın. Ya da her neyse.”

“Eğlenceden mi?” dedi. “Nöbetim yeni bitti. Bir şeyler yiyelim mi?”

Son katı yemeğimi ne zaman yediğimi düşündüm. “Midem bomboş. Nasıl tepki verir bilmiyorum.”

“Emin olamaman yemek yemeye sandığından daha çok ihtiyacın olduğunu gösterir,” dedi duyduğum en zırva mantıkla. “En azından, benim tecrübelerime göre öyle.”

Bu tip konularda ne kadar tecrübesi olabileceğini düşündüm. Boş zamanlarında ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de sandığımdan daha fazla Rus votkası tüketiyordu. Nedense eskiden beri Dimitri’nin çalışmadığı zamanlarda, Rose’la eğitim minderlerinde yuvarlandığını düşünürdüm. Ya da o ikisi arasında ön sevişme namına ne geçiyorsa onu yaptıklarını.

“Eve gidip Rose’un koynuna girmek istemediğinden emin misin?” diye sordum. “Dur bir dakika. Onlar döndü mü? Lehigh’a gideceklerdi.”

“Bir hafta oldu,” dedi Dimitri sabırla. “Haydi gel. Kahvaltıyı ben ısmarlıyorum.”

Peşine takıldım, çünkü Dimitri Belikov’a hayır demek çok zordu. Artı, aklım hâlâ Lissa’yla Rose’daydı. Amma çok vakit kaybetmişim. “Ben öderim,” dedim ve acı bir sesle ekledim. “Daha doğrusu, babam öder. Annem de, ben de ona bağımlıyız.”

İçinde çoğu henüz açılmamış restoranlar olan bir binaya girdik. Dimitri’nin donuk ifadesi değişmemişti. “Bu yüzden mi döndüğünden beri sefil bir hayat yaşıyorsun?”

“Herkesin hayat tarzı seçimleri farklıdır,” dedim. “Hem sen benim ne yaptığımı nereden biliyorsun?”

“İnsanların ağız torba değil,” dedi esrarengiz bir tavırla.

Bizi götürdüğü restoran nöbetini yeni bitiren kraliyet muhafızlarıyla doluydu. Dolayısıyla belki de Saray’ın en güvenli yerindeydik.

“Nasıl yaşadığımı beni ilgilendirir,” dedim öfkeyle.

“Öyle tabii. Sadece bir ara değişmiş gibiydin. Ondan şaşır dım sanırım.”

Bir tabak alıp Dimitri’nin arkasından açık büfe kuyruğuna girdim. Annem kendi yemeğini kendim aldığını görse düşüp bayılırdı. Tepsilerimizle köşede küçük bir masaya oturduk. Dimitri yemeğine dokunmadan öne doğru eğildi ve dikkatle yüzüme baktı.

“Daha iyisini hak ediyorsun, Adrian,” dedi. “Sebepe her ne olursa olsun kendini bu kadar bırakmamalısın. Güçsüz biri gibi davranma, çünkü öyle olmadığını biliyorum.”

Sydney de geçmişte bana buna benzer laflar etmişti. Bir an şaşırdım ama sonra yine öfkelen dim. “Beni buraya öğüt vermek için mi davet ettin? Sakın benim hakkımda bir şeyler biliyormuşsun gibi davranma. Seninle arkadaş bile sayılmayız.”

Şaşırmış gibiydi. “Ya? Ben öyle olduğumuzu sanıyordum. Gerçek Adrian’ı tanıdığımı düşünüyordum.”

“Tanımıyorsun,” dedim tepsimi kenara iterek. “Kimse tanımıyor.” *Sadece Sydney*, diye düşündüm. *Ve şu hâlimi görse benden utanırdı.*

“Sana değer veren bir sürü insan var.” Dimitri hâlâ son derece sakindi. “Onlara sırt çevirme.”

“Onların bana yaptığı gibi mi?” dedim. “Lissa’dan yardım istedim ve kabul etmedi. Kimse bana yardım etmiyor.” Ayağa kalktım. “İştahım kaçtı. *Moral desteğin* için teşekkürler.”

Hışım la restorandan fırladığımda peşimden gelmedi. Rahatlamıştım doğrusu. İstese beni tek eliyle içeri sürükleyebilirdi. Kızgındım ama aynı zamanda kendimi aşağılanmış hissediyordum. Sözleri sadece beni yargıladığı için değil, bana yine Sydney’i hatırlattığı için canımı yakmıştı. Sydney bana daha da fazlasını söylerdi. Ona hakkımda yanılmadığını kanıtlamıştım. Onu yarı yolda bırakmıştım. Dimitri bilmeden beni çok kötü yaralamıştı.

Daireme dönüp yatmadan önce birkaç votka shot attım ve hemen uyudum. Rüyamda Sydney’i gördüm ama umduğum

gibi bir ruh rüyası değildi bu. Sydney kahkaha atıyor ve her saçmaladığımda yaptığı gibi “Aman Adrian,” diyordu. Güneş ışığı saçlarını sıvı altına dönüştürüyor, gözlerinde kehribar pırıltılar oynayıyordu. En tatlısı da, bana sarılmasıydı. Beni öptüğünde bedenim tutkuyla, kalbim hayal bile edemeyeceğim bir sevgiyle dolup taşıyordu.

Bir süre sonra rüyalarla gerçekler birbirine karıştı. Narin kolların boynuma dolandığını ve yumuşacık dudakların beni öptüğünü hissettim. Bu öpücüğe giderek artan bir şehvetle karşılık verdim. O kadar uzun zamandır yalnızdım, o kadar kayıptım ki. Sadece hayatta değil, kendi kafamın içinde de. Sydney’in yatağımda olması beni hayret edilecek bir hızla kendime getirmişti. Sydney gelmişti ya, şimdi dünyanın bütün fırtınalarını dindirebilir, ailemin tüm çılgınlıklarına katlanabilirdim.

Ama hayır.

Sydney yoktu. Onu benden alıp uzaklara götürmüşlerdi. Boynuma dolanan kollar ve tadına baktığım dudaklar onun olamazdı. Gözlerimi aralayıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Jaluziler sabah güneşini engellese de, yatağımdaki kızın siyah saçları olduğunu seçebildim. Gözleri de kahverengi değil, griydi.

“Nina?”

Onu hafifçe itip elimden geldiğince uzaklaşmaya çalıştım. Gözlerinde muzip ışıltılar yanıp sönüyordu. Şaşkınlığıma güldü. “Başka birini mi bekliyordun? Dur bir dakika, sakın cevap verme.”

“Hayır... ama senin burada ne işin var?” Loş odaya bakındım. “İçeri nasıl girdin?”

“Acil durumlar için bana anahtar vermiştin ya, unuttun mu?” Evet, unutmuştum ama şaşırmış mıydım? Hayır. Nina bunu sarhoş kafa yaptığımı fark edince biraz bozuldu. “Sabah senden haber çıkmayınca endişelendim. Öğle tatilinde sana bir bakayım dedim.”

“Senin bakma anlayışın bu mu yani? Beni taciz ediyordun resmen.”

Doğal olarak öfkелendi. “Taciz mi?” diye çıkıştı. “Yatağa yanına oturmuştum. Beni kendine çektin.”

“Öyle mi?” Böyle diyordum ama şaşırmış mıydım acaba? Tabii ki yine hayır. “Affedersin... Şey... uyuyordum ve rüya görüyordum.”

“Bana ne yaptığını gayet iyi biliyormuşsun gibi geldi,” dedi boğuk bir sesle ve bana doğru bir hamle daha yaptı. “Rüyada onu mu görüyordun?”

“Kimi?”

“Numara yapma, Adrian. Onu işte. Sana işkence eden kızı. Anlamadım mı sanıyorsun?” Usulca yanağını okşadı. “Saray’a döndüğünden beri biliyorum. Kalbin kırık. Acı çekiyorsun. Ama yürüdüğün yol, yol değil. Seni böyle görmek beni mahvediyor.”

Elini koluma koymuştu. Kafamı iki yana salladım. “Anlamıyorsun. Bilmediğin şeyler var.”

“Onun burada olmadığını biliyorum. Ve senin ne kadar üzüldüğünü. Lütfen...”

Bana biraz daha sokulduğunda bukleleri etrafımızı sardı. “Tanıştığımızdan beri seni istiyorum. Seni avutmama izin ver...”

Beni öpmek için uzandı. Elimi kaldırdım. “Dur... Yapamam.”

“Neden? Sana geri mi dönecek?”

Sesi zalim değildi ama bakışlarında bariz bir meydan okuma vardı. Gözlerimi kaçırdım. “Bi-bilmiyorum...”

“Öyleyse arzularınla neden savaşıyorsun? Benden hoşlandığını biliyorum. Daha da önemlisi, beni anlıyorsun. Ruhun dalgalarıyla oradan oraya savrulmanın ne demek olduğunu kimse bilemez. Kimse bizim ne çektiğimizi tahmin edemez. Sırf yalnız olmadığını bilmek bile güzel değil mi?”

Beni yine öpmeye çalıştığında onu durdurmadım, çünkü söylediklerinde haklıydı. Onu Sydney gibi sevmiyordum tabii ama birbirimizi anlıyorduk. Nina yaptıklarım için beni yargılamıyor ya da umutsuzluğumla savaşmam için başka çözümler üretmeye çalışmıyordu. Ve bir konuda daha haklıydı. Yalnızlık acı veriyordu.

Bununla birlikte annemin sözleri bir tokat gibi yüzüme çarptı: *Bir rüyayı kovalamaktansa düzenli bir hayat kurabileceğin birine odaklan. Babanla ben öyle yaptık.*

Ben de Nina’yla bunu mu yapıyordum? Yeteneklerimi ve hayattan kaçma arzumu paylaşan ama yeterince sevmediğim biriyle düzenli bir hayat mı kurmaya çalışıyordum? Bu kolay olurdu şüphesiz. Nina zaten yanımdaydı. Kendimize acıyarak ve bir ruh kullanıcısı olmanın zorluklarıyla boğuşarak birlikte bir hayat geçirebilirdik. Karanlığı kendimizden biraz daha

uzak tutma ümidiyle bir partiden diğerine sekebilirdik. Hoş da bir hayat olurdu. Annemin dediği gibi, *düzenli*. O zaman, daha iyi biri olmak için çalışmama gerek kalmazdı. Sydney'in hayallerini gerçekleştirmek için kendimi geliştirmem de gerekmezdi. Ve Sydney'le geçirdiğim her an hissettiğim o baş döndürücü olduğu kadar da tüketici aşkla kıvranmazdım. Bana *işte hayat bu* dedirten o aşkla.

Kolay olurdu, diye fısıldadı Tatiana teyze her zamanki dönekliğiyle. *O burada, yanında. Kullan onu. Acını yok et. Diğer kız kim bilir nerede ama o burada. Boşuna direnme. Sadece evet de. Evet de, evet de, evet de...*

“Hayır,” dedim.

Nina'nın öpücüğünü yarıda kesip bu kez onunla arama bariz bir mesafe koydum. Aptalın tekiydim. Zayıf ve tembel bir ahmak. Ailemle ilgili bunalımım ve Sydney'e bir türlü ulaşamamak beni iyice güçten düşürmüştü. Sadece Sydney'den değil, kendimden de vazgeçmiştim. Saray'da partiden partiye koşmak kolay gelmişti. Umutsuz bir durumda güçlü olup Sydney'i aramaktan daha kolay.

“Üzgünüm ama yapamam,” dedim hissettiğimden daha kararlı bir sesle. “Sana yanlış bir izlenim verdiysem özür dilerim. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum, evet ama seni arkadaş olarak görüyorum ve bu hiç değişmeyecek. Asla daha fazlasını hissetmeyeceğim. Bizim birlikte bir geleceğimiz olamaz.”

Biraz sert konuşmuştum, çünkü bunları ondan çok kendime söylüyordum. Hafifçe irkildiğini fark ettim ama geç kalmıştım. Hem de ruh kullanıcılarının ne kadar hassas ol-

duğunu bilmeme rağmen. Gülümsemesi kayboldu. Ona vurmuşum gibi olduğu yerde büzüldü. Gözleri dolmuştu. Yine de, yataktan kalkarken başını dik tutmaya çalıştı.

“Anlıyorum,” dedi. Sesi titriyordu. Yine ellerini bir kavuşturup bir sarkıtmaya başlamıştı. Bunu her yapışında tırnaklarını etine geçiriyordu. “Son birkaç haftadır vaktini harcadığım için özür dilerim. Lord Adrian Ivashkov’un bir sekreterle olmayacağını bilmem gerekirdi.”

Şimdi irkilme sırası bendeydi. “Nina, inan, bununla bir ilgisi yok. Ben seni arkadaş olarak çok seviyorum. Bırak da açıklayayım...”

“Boşuna çeneni yorma.” Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. “Daha fazla vaktini almayacağım. Hem öğle tatili bitmeden bir şeyler yemeliyim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Bir kez daha denedim. “Yanlış anladın...” Ama yatak odasından çıkıp gitti ve birkaç saniye sonra dairenin kapısı çat diye kapandı.

Hem bedenem, hem ruhen çökmüştüm. Onunla arkadaşlığımızın böyle bitmesini istemezdim. Bir sürü şeyin olmasını istemezdim. Ve hayatımın sefilliği beni yutmaya hazırlanırken bir de kendimi içmemek için frenlemeliydim.

“Hayır,” dedim yüksek sesle. “O iş bitti.”

Uzun zamandır kendimi kandırıyordum. Gün içinde birkaç kez Sydney’e ulaşmaya çalışırsam, alkol konusunda kendimi frenleyebileceğimi sanıyordum. Bu arada onu en son ne zaman aramıştım? En son ne zaman bir insan gecesinde onunla iletişim kurmaya çalışmıştım? Sydney ilk kaçırıldığında onu

durmadan arıyordum. Ama son günlerde sarhoşluğumdan güçlkle ayılıyordum. Eğer Sydney hâlâ Amerika'daysa, tam da onun uyuyacağı saatlerde ben ilk partimde birkaç kadeh yuvarlamış oluyordum. Gerçek hayattaki hayal kırıklıklarımın ve önceki başarısızlıklarımın etkisiyle yeterince çabalamıyordum. Bir kez daha aynı hataları tekrarlamayacaktım. Ayık kalacak ve gün içinde onu düzenli olarak kontrol edecektim. Hiç pes etmeyecektim. Bir gün onu mutlaka bulacaktım.

Zonklayan başıma rağmen ruha ulaşp Sydney'i yokladım. Yine yoktu. Ama olsun. Moralimi bozmadan bir kez daha deneyecektim. Duşa girip dün geceki partinin tüm etkilerini vücudumdan akıttım. Midemin bir şeyler alabileceğine karar verdiğimde önceki günden kalma yarım çöreği yedim. Ya da belki daha önceki günden kalmıştı, çünkü basbayağı bayattı.

Oturup o gün yapacaklarımı düşündüm. *Partilere paydos*, diye yinedim içimden. Öncelikle Nina ve Dimitri'den özür dileyecektim. Annemle de konuşmam gerekti. Onun kendisinden vazgeçmesi benim de ondan vazgeçmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Kararımı vermiştim. Önce ondan başlayacaktım, çünkü en uzun zamandır onunla konuşmuyordum. Yolda bir besleyiciye uğrasam iyi olurdu. En son ne zaman kan aldığımı hatırlamıyordum bile. Belki zihnimi açardı.

Tam kapıdan çıkıyordum ki, bir şey beni dürttü ve bir kere daha Sydney'e bakmaya karar verdim. Saat başı onu aramama gerek yoktu belki ama en azından ayık kalmayı garantiliyordum. Hayatımı değiştireceksem yeni düzenime alışmalıydım. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım.

Ruhun kolları rüyalar ülkesinden Sydney'e uzandı...

Ve bu kez bağlantı kuruldu.

Şok olmuşum. O kadar uzun zamandır başarılı bir rüya bağı kurmuyordum ki, bir an ne yapacağımı bilemedim. Hatta sonucun olumsuz olacağından o kadar emindim ki, bir mekân bile düşünmemiştim. Etrafımızda hayali bir dünya dalgalandırken hemen eski buluşma yerimizi çağırdım: Malibu'daki Getty Villa'yı. Kendimi birden müzenin sütunlu bahçesinde buldum. Dev havuz ve çeşme karşımda belirdi. Sydney havuzun diğer tarafında duruyordu. Birkaç dakika kıpırdamadım. İnanamıyordum. Kendi yarattığım bir rüyada hayal görüyor olabilir miydim? Bünyemdeki alkol eksikliği böyle bir etki yaratmış olabilir miydi?

“Adrian?”

Sesi cılızdı. Su şırlıtısında kayboluyordu. Fakat benim üzerimdeki etkisi dev gibiydi. Hayatımda ilk kez gerçek anlamda dizlerim titriyordu. Sanki kaslarım artık beni desteklemiyordu. Göğsüm patlayacak gibiydi. Yaşadığım duygu karmaşasını nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. Aşk, mutluluk, rahatlama, hayret... hepsi birbirine karışmıştı. Bir de son aylarda hissettiklerim vardı tabii. Korku, umutsuzluk, çaresizlik. Gözlerim dolmuştu. Bir insanın bende bu kadar çok duyguyu aynı anda uyandırması inanılmazdı. O insanın adımı seslenmesi bile bir evrene sığacak kadar hissi ateşleyebiliyordu.

Annem, babam ve Nina yanıliyordu. Aşkın ortak amaçlar üzerine kurulabileceğini sanan herkes Sydney'le benim gibi bir şey hiç yaşamamış demekti. Karamsarlığım ve kayıtsızlığım

yüzünden az kalsın bunu kaybediyordum. Şimdi onun gözlerine bakana dek, ne kadar boş bir hayat yaşadığının gerçekten farkında değildim.

“Sydney...”

Yürümekle vakit harcayamazdım. Suya atlayıp ona doğru yüzdüm. Üzerimde hayali kıyafetlerim olmasaydı da aynısını yapardım. Yorulmak umurumda bile değildi. Tek istediğim ona bir an önce dokunabilmektir. Bütün dünyam, bütün varlığım ona odaklanmıştı. Yolculuğum dakikalar aldı ama bana koca bir ömür geçmiş gibi geldi. Güneşin ısıttığı taşlara sular damlatarak ona doğru yürüdüm.

Sadece bir an bekledim. Sonra ona sarıldım. Kaybolacağından ölesiye korkuyorum ama Sydney gerçektir. Gerçek ve somut -rüyalarda olabildiği kadar. Yüzünü göğsüme gömdü. Dökemediği gözyaşları yüzünden bütün vücudunu bir titremedir almıştı.

“Ah, Adrian! Hiç gelmeyeceksin sandım.”

Sesi korku ve özlem doluydu. Son birkaç haftadır içimde yaşayan iblisleri bir bilseydi. Belki de bu fırsatı hiç bulamayacağıımızı... Yüzünü ellerimin arasına alıp delice sevdiğim kahverengi gözlerine baktım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Seni o kadar aradım ki. Her gün umudum biraz daha tükendi. Biliyorum pes etmemeliydim. Sen etmezdin. Of, keşke daha çok deneseydim. Kendimi asla affetmeyeceğim. Sydney...”

“Adrian, dur,” dedi saçlarını okşayarak. “Bugüne dek yapabileceğin fazla bir şey yoktu zaten. Burada uykumuzu bir gaz-

la düzenliyorlar. Onun etkisindeyken ruh bana ulaşamazdı.” Yine titremeye başladı. “Sana hiç ulaşamayacağımı sandım. Buradan hiç çıkamayacağımı...”

“Şşş. Geçti artık. Bak, kavuştuk. Her şey yoluna girecek. Neredesin?”

Sydney çok değişmişti. Karşımda bana sarılıp ağlamak-tan başka hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadın vardı. Bunu görebiliyordum, çünkü ben de aynısını hissediyordum. Yine de, o hayatımda gördüğüm en güçlü ve en inanılmaz insandı. Gözlerimin önünde bütün korkularını ve güvensizliklerini bir kenara bıraktı ve ilk tanıştığımızdaki Sydney Sage’e dönüştü. Her koşulda yapılması gerekeni yapan Sydney Sage’e.

“Doğru ya,” dedi gözlerini silerek. “Fazla vaktimiz olma-yabilir. Ne kadar uyuyacağımdan emin değilim. Nerede oldu-ğumu bilmiyorum. Burada tek bir pencere bile yok. Bizi yer altında tutuyorlar.”

“Biz kim?”

“On iki kişi daha var. Pardon, on üç olduk. Hepsi bir şe-kilde başlarını belaya sokan Simyacılar. Hepimize farklı bir program uygulanıyor. Bir tek derslerimiz ortak. Daha kimse-yi tam çözemedim ama bazıları rol yapıyor. Bundan eminim. Kurallara uymazsak bizi cezalandırıyorlar.”

“Nasıl?” diye sordum hemen. Sydney’i ilk gördüğüm-den beri gözlerimi yüzünden ayırmıyordum ama şimdi ilk kez onu dikkatle inceliyordum. Epey süzölmüştü. Ruh kullanıcısı bir insanın görünüşünü bilinçli olarak değiştirmedikçe o kişi rü-yalarda gerçekte olduğuyla kendini göstermek istediğinin bir

karışımı olarak görünürdü ki, bu genelde yanıltıcı olabilirdi. Bir ara ona gerçekten nasıl olduğunu sormalıyım.

“Önemli değil,” dedi sertçe. “İyiyim ben. Burada benim gibi düşünenler var ama harekete geçmeye korkuyorlar. Bazıları ise şimdilik umutsuz vaka. Tıpkı Keith gibi yeniden programlanmışlar. Şey gibiler...” Gözleri irileşti. “Keith gibi işte.”

“Keith mi?” dedim aptal aptal. Ceza kısmına takılıp kaldığım için eski meslektaşının tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu anlayamamıştım.

“Eskiden buradaymış.” Heyecanla koluma yapıştı. “İnsanların itiraflarını yazdıkları bir duvar var. O da ablam Carly’den özür dilemiş. Belki de buranın nerede olduğunu biliyordur. Sonuçta bir şekilde dışarı çıktı.”

“Kafayı kırdığını söylememiş miydin? Benimle konuşur mu ki?”

Sydney’in yüzü asıldı. “Yeniden mürekkeplemeden sonra bir süre dünyadan kopuyorsun ama zaman geçtikçe düzeldiğini söylüyorlar. Beyni tamamen ölmediyse belki bir şeyler anlatabilir.”

“Onu bulmak kolay olamayacak,” diye mırıldandım. Sydney’in babasını ve Zoe’yi ararken ne kadar zorlandığını hatırlamıştım. “Simyacılar ajanları hakkında ser verip sır vermiyor.”

“Marcus sana yardım eder,” dedi. “Öyle bakma. Ciddi diyorum. Tanıdıkları var. Lütfen, aranızdaki sorunları bir kenara bırakın.”

Marcus'un adını duyduğumda suratımı buruşturmamı yanlış anlamıştı.

Aslında Sydney kaçırıldığından beri onunla iş birliği yapıyorduk ve Marcus da iyi ayrılmadığım insanlardan biriydi. Öyle bile olsa bunun Sydney'i ilgilendirmeyeceğine karar verdim.

"Tamam, merak etme," dedim. "Marcus'ta bir liste var..."

Ne yazık ki, daha fazla devam edemedim. Sydney'in görüntüsü dalgalanmaya başlamıştı. Gerçek dünya onu çağırıyordu. "Uyanma vakti," dedi kederle.

Onu yakalamaya çalıştım. Giderek panikliyordum. Ona sormak istediklerim vardı ama sadece birkaç saniyemiz kalmıştı. "Marcus'la konuşup yine geleceğim, tamam mı? Hep bu saatlerde mi uyuyorsun?"

"Evet. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Bunu duymuş muydu bilmiyordum, çünkü birden kendimi bahçede tek başıma dikilirken buldum. Malibu güneşi sırtıma vuruyordu. Birkaç saniye daha karşıya baktım ve rüyanın dağılmasına izin verdim. Hâlâ sokak kapısındaaydım. Annemi görmeye gidecektim ama şimdi her şey değişmişti. Sydney'le konuşmuştum. Yüzünü görmüştüm. İyiydi. Ne kadar olabilirse.

Annemi düşününce vicdanım sızladı ama şimdi ona gidemezdim. Nina, Dimitri, Rose ve Lissa'yla dargın olmak da hiç hoşuma gitmiyordu, fakat şu anda hiçbiri bana yardım edemezdi. Biraz daha beklemeleri gerekecekti.

Ben yine Sydney'i bulma konusunda bana yardım edebilecek insanların arasına dönecektim.

Cep telefonumu çıkardım ve Palm Springs'e bilet bakmaya başladım.

11. BÖLÜM

SYDNEY

Adrian'dan koparılmak ne kadar acı olsa da, o sabah umutla uyandım. Gazı engellediğim günkünden bile daha iyimserdim. Hislerim yüzüme yansımış olmalı ki, giyinirken Emma bana imalı bir bakış fırlattı. Çabucak toparlandım. Odamız gözetlenirken bana bir şey sormaya cesaret edemezdi tabii ama gözleri merakla yanıyordu. Diğerleriyle birlikte kalabalık koridora çıktığımızda yanına yanaştım.

“Tamamdır,” diye mırıldandım. “Dışarıya haber uçurdum.”

Doğüstü olaylara alışkın olduğumuz için detayları sormayıp daha öncelikli bir konuya odaklandı. “Eee, beyaz atlı bir şövalye hepimizi kurtarmaya mı gelecek?”

“Hayır,” dedim. “Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum ki. Sen?”

İç çekip gözlerini devirdi. “Sence? Aynı odada kalıyoruz. Gizli bir pencerem filan yok.” Böyle dedikten sonra Amelia'yla diğerlerine yetişmek için koşturdu.

Emma'nın nerede olduğumuzu bilmediğine şaşırmamıştım. Duncan da bilmiyordu. Bu sırrı tutuklulardan hiçbiri öğrenememişti ama Adrian'la bir kez daha buluşabilirsek -tabii ki buluşacaktık- ona yerimi söylemem kurtulma yolundaki en büyük adımım olabilirdi.

Emma'nın kaba davranışları eskisi kadar canımı acıtmıyordu, çünkü mahkûmların ilgisi büyük oranda başka birine kaymıştı. Tarih dersinde, Duncan'la aynı yaşlardaki Jonah kontrolü kaybedip söylememesi gereken şeyler söylemişti. Tabii ki, hemen temizliğe yollanmış ve tepedekilerin tepkisini çekmişti. Bazı mahkûmlar onu dışlasa da, Duncan'la onun masasında kiler Jonah'a hâlâ yakınlık gösteriyordu. Son günlerde onlarla oturduğum için konuya hakimdim.

"Her şeyi mahvettim," diye fısıldadı Jonah. Duyulmadığından emin olmak için çabucak yemekhane gözetmenlerine göz attı. "Çok da iyi gidiyordum. Buradan çıkmama ramak kalmıştı. Ama Harrison dampirlerle ilgili uydurmalarından gerçek gibi söz edince dayanamadım. Herif resmen saçma—"

"Şştt," dedi Duncan tatlı tatlı gülümseyerek. "Takılma. Onlardan söz ettiğin suratından anlaşıyor. Gülümse."

"Nasıl gülerim?" dedi Jonah. "Başıma gelecekleri biliyorum. Renee gibi olacağım. Beni yeniden mürekkepleyecekler. Aptalın teki olacağım."

"Bunu bilemezsin," dedi Duncan ama pek de iyimser olmadığı açıkça belliydi.

"Hem herkeste işe yaramıyor," diye atıldı Elsa. İlk gün iskemlesini benden uzaklaştıranlardan biri de oydu ama ar-

tık o kadar da kötü biri olmadığını, yalnızca korktuğunu biliyordum. “Yarasaydı hiçbirimiz burada olmazdık. İstersen ona yenilmezsin.”

Jonah tatmin olmamıştı. “Dozuna bağlı,” dedi.

Keith’i ve onu son gördüğümde verdiği kuklamsı tepkileri düşündüm. Şimdiye dek anladığım kadarıyla insanı o hâle sokacak bir dozu kolay kolay herkese vermiyorlardı. Masaya sessizlik çökmüştü. Duncan grupla kaynaşmamın zaman alacağını söylemişti. Bunun için aşırı uçlara kaymamalı ve önce güvenlerini kazanmalıydım. En mantıklısı da buydu zaten ama kendimi tutamadım.

“Belki ben sana yardım edebilirim,” dedim. Jonah’ın gözleri yüzüme kilitlendi.

“Nasıl?”

“Şaka yapıyor,” dedi Duncan. “Öyle değil mi, Sydney?”

Yardıma için minnettardım ama Jonah’ın sesindeki korku karar vermemi kolaylaştırmıştı. Keith gibi olmasını engelleyebilirim, bunu yapacaktım. *Emin misin*, diye sordu iç sesim. *Adrian’la daha yeni kavuştunuz. Marcus’la konuşmasını bekle. Birine yardım ederek bütün dikkatleri üzerine çekebilirsin.*

En mantıklısı buydu tabii ama ben hep doğrunun tarafındaydım ve vicdan azabıyla yaşayamazdım.

“Şaka değil,” dedim. Duncan sıkıntıyla iç çektiyse de beni susturmaya çalışmadı. “Mürekkebin etkisiyle savaştacak bir karışım hazırlayabilirim.”

Jonah’ın yüzü asıldı. “Az kalsın inanacaktım. Sana gerekli malzemeyi vereceklerini mi sanıyorsun?”

“Sadece şu tuzluğa ihtiyaım var. Daha doğrusu, içindeki tuza. Sizce kimseye fark ettirmeden onu yürütebilir miyim?”

Diğerleri hayretle yüzüme bakıyordu. Elsa, “Evet,” dedi, “ama sonradan kaybolduğunu anlarlar ve hepimizi sorguya ekerler.”

Haklıydı. Simyacılar yemekhanedeki malzemeleri tek tek sayıyor olmalıydı. Kayıp bir tuzluk onlara plastikten bir silah filan ürettiğimizi dşndrebilirdi. Rahat bir tavırla peetemi masanın ortasına doğru ittim. Tuzluğu alıp omletimin üzerine tuz dökerken çaktırmadan kapağını gevsettim. Tuzluğu yerine koyduğumda bilerek devirdim ve masaya tuz döküldü.

“Hay aksi,” diye söylendim. “Kapağı gevşemiş.” Peeteyle tuzları temizlerken birazını aldım. Sonra peçeteyi tepsimin kenarına sıkıştırdım. Yemekhaneden çıkarken onu cebime atmak kolay olacaktı.

“Bravo,” dedi Duncan donuk bir sesle. “Hepsi bu mu yani?”

“Sayılır,” dedim. Onlara diğer malzemeler için sihir yapacağımı sylemeyecektim tabii. “Elimde mrekkepteki maddelerden de olsaydı daha iyi olurdu tabii ama sana enjekte edeceğim tuzlu çözelti de aynı etkiyi gösterecek.” Bu sözler ağızımdan çıkar çıkamaz bir diğer sorunumuzu fark ettim. “Eyvah, iğnem yok.” Tuz kolay bulunur bir maddeydi ama iğneler öyle değildi.

“Dövme tabancası mı lazım?” diye sordu Jonah.

Simyacılar’ın dvmeleriyle ilgili bildiklerimi ve kendi tecrübelerimi harmanlamaya çalıştım. “En ideali o olurdu. Mürekkepli bir dövme tam bir koruma sağlardı ama basit bir

şıringayla da geçici olarak korunabilirsin. Onlar da sıradan yeneden mürekkepleme işlemlerini şıringayla yapıyor zaten.”

Duncan tek kaşını kaldırdı. “Geçici olarak derken?”

“Yakın bir zamanda yapacakları bir işlemi geçersiz kılabilirim,” dedim kendimden emin bir sesle. “Jonah birkaç ay korunur ama hayat boyu sürececek bir korunma için gerçekten dövme yaptırması şart.”

“Birkaç ay yeter,” dedi Jonah.

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. “Ama bana bir şırınga gerek. Kusura bakma, hemen heyecanlandım. Burada iğneyi nereden bulacağız?”

“Temizlenme odasında yığınla var,” dedi. “Lavabonun yanındaki dolapta duruyorlar. Temizlenmeye yollanıp bir tane araklayabilirim.”

“Tekrar sorun çıkarırsan seni temizliğe yollamazlar canım,” diye çıkıştı Lacey. “Yeniden mürekkeplenmeye gönderilirsin.” Hepimiz suspus olmuştuk. “Ben yaparım,” dedi. “Derste bir şeyler düşüneceğim.”

“Olmaz,” dedim hemen. “Ben yaparım. Bir de iğneyi bana vermekle uğraşma. Jonah’ın o kadar vakti olamayabilir.” Söylediklerimde gerçeklik payı vardı ama bir diğer sebep de kimsenin benim yaptığım bir plan için acı çekmesini istemememdi. Amelia her göz göze gelişimizde bana hâlâ öfkeyle bakıyordu. Yeni düşmanlar kazanmayı göze alamıyordum. Temizlik berbat bir şeydi ama eninde sonunda bitiyordu. Hem beklenen etkiyi de göstermemiştii. Dün gece Adrian’ı gördüğümde kusmak değil, onu öpmek istemiştim.

Masa arkadaşlarımla çoğu bunu kahramanca bir davranış olarak görüp bana teşekkür etti. Özellikle de, Jonah. Duncan ve birkaç kişi daha büyük bir hatanın eğişinde olduğumu düşünüyordular ama beni durdurmaya çalışmadılar.

“Teşekkürler,” dedi Jonah yine. “Sana borçlandım.”

“Bu işte ortağız,” dedim.

Birkaçı bana hayretle baktı ama zil çalınca daha fazla konuşamadık. Çorabımı çekiyormuş gibi yapıp tuzla dolu peçeteyi kolayca ayakkabımın içine koydum. Sınıfta herkes yerlerini alırken planımızı çabucak uygulamaya sokmanın en iyisi olacağına karar verdim. Lacey’nin kendini kurban etmesine izin vermemiştim ama onu oyunuma ortak edecektim.

“Yanlış düşündüğünü söylemiyorum, Lacey ama,” dedim, “yanlış yönlendirildiğin ortada. Strigoi’ların kökü kurutulana kadar Moroi’lara medeni davranmamız gerek.”

Lacey ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Bozuntuya vermedi. “Bir dakika, demin medeni davranalım falan demiyordun. Düpedüz onlarla arkadaş olalım diyordun. Zaten geçmişin de ortada.”

Alınmış gibi surat astım. “Bir Moroi’la oturup yemek bile yenmez diyorsun öyle mi?”

“İş için değilse, tabii ki, hayır.”

Sesimizi yükseltmemiz öğretmenimiz, Kennedy’nin dikkatini çekmişti. Masasından kafasını kaldırdı. “Bir sorun mu var, hanımlar?”

Lacey parmağıyla beni işaret etti. “Sydney, Moroi’larla iş dışında arkadaş olabileceğimizi söylüyor.”

“Ben öyle bir şey demedim! Sadece görevdeyken onlarla bir akşam yemeğine çıkmanın ya da sinemaya gitmenin ne zararı var dedim.”

“Onlarla ilişkilerimizi belirli bir düzeyde tutmazsak başımıza olmadık işler gelebilir. Bazı konularda siyah ve beyaz olunması esastır.

“O kural Moroi’ları Strigoi’lar kadar tehlikeli sanacak kadar aptal olanlar için geçerli. Ben grilerde dolaşmasını da bilirim.”

Lacey renk konusuna girerek akıllılık etmişti, çünkü Kennedy daha dün bu benzetmeleri kullanmıştı. Lacey bana laf yetiştirmeye çalıştı ama ona izin vermeden konuştukça konuştum. On dakika sonra temizlikteydim. Sheridan beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

“Bakıyorum erkencisin,” dedi. “Bütün hafta boyunca gösterdiğin ilerlemeden sonra buraya gönderilmen benim için sürpriz oldu.”

“Mutlaka gerileme dönemine girerler,” dedi yardımcılardan biri.

Sheridan kafasını sallayıp koltuğa oturmamı işaret etti. “İşlemi biliyorsun.”

Evet, biliyordum. Her zaman korkunçtu ama kahvaltım henüz midemdeyken bugünkü daha da kötü olacaktı. Fotoğraflardan sonra nihayet kusmama izin verip beni dişlerimi fırçalamam için lavaboya gönderdiler. Tek kullanımlık diş fırçaları şırıngaların durduğu dolabın hemen yanındaydı. Suyu açıp tükürdüm ve çaktırmadan arkama baktım. Belki de bu küçücük odada fazla bir şey yapamayacağımı düşündükleri

için beni izlemiyorlardı. Dış fırçasına uzanırken aynı anda dolabın kapağını açmayı planlıyordum.

Tek bir sorun vardı ve bunu birkaç saniye içinde çözme-liydim. Şırıngayı nasıl dışarı çıkaracaktım? Üniformamın cebi yoktu. Şırıngalar ambalajlıydı ve iğnelerinin uçlarında plastik bir kapak vardı. Dolayısıyla içlerinden birini çorabama, hatta sütyenimin içine sokuşturabilirdim ama bunu fark ettirmeden yapabilecek miydim?

O sırada kapı açıldı ve iki güvenlik görevlisi Duncan'ı yaka paça içeri soktu.

Duncan benimle bir an göz göze geldi ve debelenmeye başladı. "Yapmayın çocuklar! Sadece şaka ediyordum." Onu koltuğa sürüklemeye çalışıyorlar ama Duncan ayak diriyordu. "Özür dilerim. Söz, bir daha yapmam. Lütfen!"

Birden Duncan'ın burada olmasının tesadüf olmadığını fark ettim. Bilerek buraya getirilmesine sebep olacak bir davranışta bulunmuştu ve ben aptalcasına vakit harcıyordum. Çabucak hem fırçayı, hem şırıngalardan birini aldım ve ikincisini çorabama soktum. Sonra hiç istifimi bozmadan dişlerimi fırçaladım.

Ben odadan çıkarılırken Duncan koltuğa bağlanıyordu. Sheridan bıkkınlıkla başını iki yana salladı. "Ne sabah!"

Bir sonraki dersimizde Jonah'la kahvaltı masamızdaki birkaç kişinin bana kaçamak bakışlar attıklarını gördüm. *O iş tamam*, dercesine başımı eğdim. Sınıftan çıkarken Jonah'a "Daha hazır değil ama istediğimi aldım," diye fısıldadım.

"Seni sıkıştırmak istemiyorum," dedi usulca. Gözlerini karşıdan ayırmıyordu. "Ama Addison'la Harrison'ı konuşurken

duydum. Addison son zamanlardaki olaylardan sonra *en etkili* çözümünü denemelerini önerdi.”

“Anlaşıldı,” dedim.

Duncan bir sonraki dersimiz, Bilinçli ve Ahlaklı Yaşam’da nihayet bize katıldı. Temizlikten çıktığı hemen anlaşılıyordu. Son derece pişman görünüyordu ama daha sonra öğle yemeğine giderken bana bütün hikâyeyi anlattı.

“Aptalca bir şey yapmamaya ne oldu?” diye sordum.

“Ben aptalca bir şey yapmadım ki. *Senin* yapmanı engelledim. Fark edilmeden o şırıngayı çalman imkânsızdı. Paçanı kurtardım. Yemekte fırın makarna varmış. En sevdiğim.” Kederle iç çekti. “Teşekküre gerek yok.”

“Onları kızdıracak ne yaptın?” diye sordum.

Neredeyse gülümsüyordu ki, izlendiğimizi hatırlayıp ciddileşti. “*Senin* izinden gittim. Lacey’ye Moroi’larla takılmanın o kadar da kötü olmayabileceğini söyledim. Aksine onlarla vakit geçirirsen belki sinirin biraz geçer dedim.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Numara yaptığını anladı değil mi?”

“Umarım. Hem bize teşekkür borçlu. Bugün bizim sayemizde temizliğe yollanmayacak. Hey, nereye gidiyorsun?”

Yemekhaneye gelmiştik ama birden çark ettim. “Bir kızın yalnız kalabileceği rek yere. Birazdan yanınıza gelirim.”

Tuvaletlerin olduğu koridora daldım. Öğle tatilinde tuvalete gitmemize izin veriliyordu. Tabii işimizi uzatmadığımız sürece. Lavaboların orada bir kamera vardı -birinin aynayı kırıp silah olarak kullanabileceğinden korkuyor olmalıydılar.

Dolayısıyla tek seçeneğim tuvalet kabinleriydi. Bir tanesine girip kapıyı kapadım ve vaktim dar olduğu için elimi çabuk tutmaya çalıştım.

Büyü yapmayalı aylar olmasına rağmen yeteneklerimin bana bu kadar hızlı ve doğal bir şekilde geri dönmesi hayret vericiydi. Tuz paketini dikkatle çıkarıp şırınganın içine boşalttım ve sihre başladım. Birinci adım topraktı. Son dersimizde öğretmenin masasındaki saksılı çiçekle ilgileniyormuş gibi yapıp parmaklarımı toprağa daldırmıştım. Bu sayede yeryüzünün özünü çağırıp sihirli kelimeleri mırıldanarak gücünü tuza aktardım. Büyü etkisini göstermeye başladığında beni bir heyecandır aldı. Neredeyse inleyecektim. Büyü yapmayı ne kadar özlediğimi ve bana kendimi ne kadar canlı hissettirdiğini unutmıştım. Hele böyle bir cehennemde daha da fark edilir bir etkisi olmuştu.

Sırada havayı çağırmak vardı ki bu da gayet kolay oldu. Önümde bir tuvalet olduğu için suya ulaşmak da aynı şekilde basitti. Oradaki suyu gerçek anlamda kullanmadığım için temizliği dert etmedim. Simyacılar ulaşabileceğimiz yerlerde kibrit bırakmadığından ateş en zoruydu. Bu fare deliğinde yangını göze alamazlardı tabii. Ateş elementini kendim yaratmak zorundaydım.

Bayan Terwilliger bana bütün ateş topu büyülerini öğretmişti ve onları ustaca kontrol edebiliyordum. Birkaç kelime fısıldamamla avucumda belli belirsiz bir kıvılcım çıktı. Özünü tuzlu karışıma aktarır aktarmaz bu minik ateş topunu yok ettim.

Şıringayı saklayıp sifonu çektim ve tuvaletten çıktım.

Ellerimi yıkarken biraz başım döndü. Zamanla paslanmış-
tım tabii. Üstelik burada olmayan bir elementi çağırmam ge-
rekmişti. Yine de, demin büyü yaparken hissettiğim o zevkli
ürperti kaybolmamıştı. Burada tamamen güçsüz olmadığımı
bilmek bana güven veriyordu. En azından birine yardım ede-
bilecek ve Simyacılar'ın planlarını altüst edecektim.

Yemekhaneye gidip tepsimi aldım ve her zamanki masam-
da Duncan'la diğerlerini havadan sudan konuşurken buldum.
Yanlarına oturduğumda bariz bir şekilde gerildiler. Sohbate
devam ettiler ama hiçbirinin akli konuştuklarında değildi.
Sonunda sıradan bir lise kafeteryasındaki çocuklar gibi gülüm-
seyerek bana döndüler. "Addison resim dersini kaçıracağımı
söyledi," dedi Jonah neşeyle. "Sheridan'la görüşecektim."

"Hiç vakit kaybetmiyorlar," diye mırıldandı Lacey. Gözlerini
ısrarla yüzüme dikmişti. "Sabahki oyun işe yaradı mı?"

"Sayılır," dedim fırın makarnamı keserken. Midem
Duncan'ınki kadar kötü olmasa da, makarnanın beşamel-
li sosunu sıyırmıştım. "Şıringayı aldım. Tuz içinde ve hazır.
Sadece karıştırmak için duru su eksik. Tabii en iyisi tuzu suda
kaynatmak olurdu ama sıkı bir çalkalama da işimizi görür.
Öğretmenlerin masalarında hep şişe suları oluyor. Belki birini
çalabiliriz."

"Zaman yok," dedi Jonah. "Bana şıringayı ver. Biri kamera-
nın önünü kaparsa tuvaletten su doldurabilirim."

"Musluk suyu olmaz," dedim hemen. "Onu vücuduna en-
jekte edeceksin."

“Burada musluk suyu içilebiliyor. Hem bana ne yapacaklarını biliyorsun. Sence biraz mikrobu takar mıyım?”

“Keşke daha çok vaktimiz olsaydı,” diye mırıldandım. Hâlâ temizlik konusunda endişeliydim.

“Ama yok,” dedi. “Benim için çok şey yaptın. Teşekkür ederim. Şimdi risk alma sırası bende. Buradan çıkarken şırıngayı çaktırmadan bana ver. Tam olarak ne yapmam gerekiyor peki?”

“Yeniden mürekkeplemede yaptıkları gibi karışımı dövme-ne küçük dozlarda enjekte et. Her seferinde eşit doz kullanacağım diye dert etme. Vücudundaki miktar onların mürekkebini etkisizleştirmeye yetecektir.”

“Senin karışımda ne var?” diye sordu Elsa.

“Sakin söyleme,” diye atıldı Duncan. “Ne kadar az şey bilirse hepimiz için o kadar iyi. Özellikle de Sydney için.”

Yemek bittiğinde masa arkadaşlarımız mahsus Jonah’la benim etrafımda kalabalık etti. Tepsilerimizi bırakmaya giderken şırıngayı Jonah’ın eline tutuşturdum. Şimdi top ondaydı. Vakit geçirmeden tuzu suyla karıştırıp kendine enjekte etmeliydi.

Günün geri kalanı geçmek bilmedi. Özellikle de resim dersi. Jonah gelmedi ve maruz kaldığı beyin yıkama işlemini düşündükçe mideme kramplar girdi. Duncan işi şakaya vurup sözüm ona beni rahatlatmaya çalışıyordu ama aslında o da gergindi.

“Jonah iyi çocuktur,” dedi. “Umarım plan işe yarar. İnsanlara neler yaptıklarını biliyorum. Bazıları çok kötü dönüyor.”

Birden Duncan'ın uzun zamandır burada olduğunu hatırladım. Bunu daha önce nasıl düşünmemiştim? “Sana bir soru,” dedim. “Keith diye birini tanıyor musun? Tek gözlü.”

Duncan'ın yüzü asıldı. “Evet. Buradayken pek samimi sayılmazdık. O da onlardan biriydi. Yeniden mürekkeplemeden çıktığında ruh gibiydi.”

Sırada sohbet vakti vardı ve Jonah nihayet aramıza döndü. Korkudan sinmiş gibiydi ve hiç konuşmadı. Sheridan onu rahat bırakıp sorularını bize yöneltti. Jonah'ın ne durumda olduğunu o kadar merak ediyordum ki, neredeyse ona bir şeyler sormasını isteyecektim ama Sheridan bugünlük Jonah'a yeterince yüklendiklerini düşünüyor olmalıydı. Jonah donuk gözlerini sabit bir noktaya dikerek öylece oturdu ve bizi dinledi. Zaman geçtikçe telaşım artmaya başlamıştı.

Seans bittiğinde ve akşam yemeğine gönderildiğimizde de hâli tavrı değişmedi. Duncan ona masamıza oturmasını söyledi. Jonah tıpkı Renee gibi ancak talimatlarla hareket edebiliyordu. Her zamanki gibi havadan sudan konuştuk. Hepimiz gerçek düşüncelerimizi dile getiremeyecek kadar gergindik. Jonah tam da yeniden mürekkeplenmeden çıkan biri gibi davranıyordu. Asıl soru şuydu: Numara mı yapıyordu, yoksa gerçekten canlı bir cenazeye mi dönüşmüştü? Eğer numara yapıyorsa onunla konuşmaya çalışmak dikkatleri üzerimize çekebilirdi. Yok, eğer yapmıyorsa bizi idareye rapor edebilirdi.

Yemeğin sonuna doğru masaya endişeli bir sessizlik çöktü. Duncan mikrodalgada ısıtılmış gibi duran vişneli tartın son

lokmasını ağzına attı. “Beklediğimden daha iyiydi,” diye söylendi usulca.

“Beklediğimden daha iyi başka bir şey daha var.”

Hepimiz hayretle Jonah’a baktık. İlk kez konuşuyordu. Zil çalınca hepimiz tepsilerimizle ayağa kalktık.

“Ben,” diye fısıldadı Jonah çabucak. “Bomba gibiyim. Hiçbir değişiklik olmadı.” Bir an için gülümsedi. “Hayatımı kurtardın, Sydney. Teşekkür ederim.” Sonra bir robot gibi çöp kutusuna doğru yürüdüğünde ağzım beş karış açık arkasından bakakaldım.

Diğerlerinin peşine takılmam birkaç saniye aldı. Hâlâ şaşkındım. Jonah gecenin geri kalanı boyunca konuşmadı ama gülümsediğinde gözleri parlıyordu. Hâlâ oradaydı. Kişiliği ve düşünceleri aynı kalmıştı. Sihirli formülüm sayesinde ona ulaşmamışlardı. Beni burada zorla tutanlar aylardır zafer üstüne zafer kazanıyordu ama artık onlarla savaşılabilecek kadar güçlü olduğumu hissediyordum. Bu gece ben de bir zafer kazanmıştım. Belki küçük bir başarıydı ama nihayet şeytanın bacağına kırmıştım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yatmaya hazırlanırken kendimle o kadar gurur duyuyordum ki etrafın pek farkında değildim. Kızlar tuvaletinde birkaç kişi daha vardı. Aynaya bakarken gülümsememe hakim olmadı. Tam o sırada Emma beni duvara yapıştırdı. Bir an gözetlendiğimizi bilmesine rağmen buna cesaret etmesine inanamadım. Sonra kameranın tam altında durduğumuzu fark ettim. Amelia’yla diğer kızlar bilerek seslerini yükseltmişti. Emma kolunu göğsüme bastırdı.

“Jonah yeniden mürekkeplendi,” diye tısladı. “Ona aşırı dozda ilaç verdiler. Normalde adını bile unutmaması gerekirdi ama herkes zerre kadar etkilenmediğini söylüyor. Sen ona bir şey yapmışsın.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim. “Bana hiç de kendinde gibi gelmedi.”

Emma benden daha ufak tefekti. Bu kadar güçlü olmasını beklemezdim doğrusu. Beni sertçe sarstı. “Doğru söyle. Ne yaptın ona?”

“Neden soruyorsun?” dedim öfkeyle. “Beni ispiyonlayıp göze mi gireceksin?”

“Hayır,” dedi. “Bana da aynısından yapmanı istiyorum.”

12. BÖLÜM

ADRIAN

Palm Springs'ten sadece birkaç hafta uzak kalmıştım ama bana aylar olmuş gibi geliyordu. Evime gittiğimde ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Belki de Angeline Trey'in yanına taşınmıştı. Ama bunu tahmin etmeliydim. Bıçak kemiğe dayanınca Trey paniklemişti tabii. Onu salonda ders kitaplarıyla buldum. Bir an bana o kadar Sydney'i hatırlattı ki duraksadım. Sonra kendimi toplayıp tüm bu dikkat dağıtıcı düşünceleri bir kenara bıraktım.

Trey kafasını kaldırıp bir bana, bir bavuluma baktı. “Döndün demek? Nasıldı?”

“Faydalı ve öğretici,” dedim. “Sydney’le ilgili bir ipucu yakaladım. Herkesi aradım. Birazdan gelirler.”

Gözleri irileşti. “Hadi ya!”

Daha fazla açıklama yapmadan doğruca eski yatak odama gittim ama Trey haklı olarak burayı işgal etmişti. Omzumu silkip bavulumla salona döndüm ve onu bir köşeye fırlattım.

Şimdilik kanepede yatmaya razıyım. Hoş, belki de burada kalmayacaktım. Sydney’le ilgili araştırmalarımın beni nereye götüreceğini kestirmek güçtü.

On dakika sonra kapı tıklatıldı. Jill, Eddie, Angeline ve Neil gelmişti. Bay Ciddiyet Neil bile bana sarıldı ama en uzun sevgi gösterisi Jill’den geldi. “Senin için o kadar endişelendim ki,” dedi. Gözleri dolmuştu. “Saray’daki çılgın hayatının ancak yarısını takip edebildim. Her gün başka bir parti...”

“Artık bitti,” dedim kararlılıkla. “Sydney’le ilgili bir ipucu yakaladım.”

“Söyledin ya,” dedi Trey. “Haydi anlat.”

“Birini bekliyoruz,” dememle birlikte kapı çalındı. Marcus’u içeri alıp boynuna sarıldım. Doğal olarak şaşırdı. “Tam zamanında,” dedim memnun bir ifadeyle.

Ona ulaşmak kolay olmamıştı. Palm Springs biletini ayırtır ayırtmaz onu aramıştım. Hâlâ California’da olduğunu öğrenince rahat bir nefes almıştım. Marcus Santa Barbara’daydı. Sydney’den öğrendiklerimi anlattığımda arabayla buraya geleceğine söz vermişti. Akşamın erken saatleriydi ve uzun yolculuğumun normalde beni sarsması gerekirdi ama tuhaf bir şekilde enerjiktim. İşte yine bir aradaydık. Sydney’i sevenler buluşmuştuk ve işler yoluna girecekti.

“Bekliyoruz,” dedi Trey salonda karşılıklı oturduğumuzda. “Sydney nerede? İyi mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Rüyada benimle konuşacak kadar iyiydi ama nerede olduğunu kendi de bilmiyor. Neyse ki, hâlâ kendi gibi.”

Marcus takdirle başını salladı. “Sydney’in iradesi güçlü. Onu kolay kolay etkileyemezler ama bunu fark ettikleri anda daha da üzerine gidecekler. Dolayısıyla büyük tehlikede.”

“Uzun zamandır öyle,” dedim. Sydney Palm Springs’teyken de bizimle ilişkisi ve bugüne dek ona öğretilenler arasında bocalıyordu. Sonunda bir tarafı seçmiş ve bedelini ağır ödemişti. “Dediğim gibi, nerede olduğunu bilmiyor ama Keith de aynı yerde bulunmuş. Onunla konuşursak bir ipucu yakalayabiliriz.”

“Keith’e ulaşmak zor,” dedi Marcus. Kanepenin arkasına yaslanıp derin bir iç çekti. “Birkaç kişiyi aradım ama onu Simyacılar’dan bile saklıyorlar. Dönüştürülen ajanlarını yakından takip ediyorlar ve herkesle ilişki kurmasını istemiyorlar. Büyük olasılıkla, onu masa başı bir göreve atamışlardır.”

Bir an umutsuzluğa kapıldım ama sonra kendimi toparladım. “Yine de aramaya devam et.”

Marcus kafasını salladı. “Tabii. Bana yeniden eğitimden çıkan dostlarımla konuşmamı söylemiştin. Birkaçını aradım ama pek bir şey hatırlamıyorlar. Çoğu uzun zaman önce serbest bırakılmış. Anıları Keith’inkiler kadar taze değil. Herkese haber saldım. Onu arıyorlar. Birkaç güne bir şey çıkar diye ümit ediyorum. Bu arada bizi daha çabuk sonuca ulaştıracak bir bilgiye ulaştım. Carly Sage’in nerede olduğunu biliyorum.”

Eddie kaşlarını çattı. “Sydney’in nerede olduğunu biliyor mudur? Açıkçası onu pek tanımıyorum ama bir süredir Simyacılar’dan uzak duruyor diye biliyorum.”

“Öyle,” dedim, fakat Marcus’un varmaya çalıştığı noktayı anlamıştım. “Ama Keith’in onunla bağlantısı var.” Marcus’a

Sydney'in gördüğü yazıdan söz etmiş ve geçmişte yaşananları anlatmak yerine Keith'in Carly'ye çok kötü bir şey yaptığını söylemekle yetinmiştim. "Sence onu aramış mıdır?" diye sordum.

"Bilmem ki," dedi Marcus. "İkisini de tanımıyorum. Ama yeniden eğitim insanların hatalarıyla yüzleştiği bir yer. Keith Carly'e yaptığından ötürü hâlâ vicdan azabı çekiyorsa ona ulaşmak istemiş olabilir."

"Hayatında ilk kez doğru bir şey yapmış olur," diye söylendi Jill öfkeyle. Aramızdaki bağ sayesinde Keith'le Carly arasında geçenleri bildiğini hissettim.

"Bir bakmaktan zarar gelmez," dedi Marcus. "Keith konusunda bekleyeceğiz zaten. Carly çok yakında. Arizona Eyalet Üniversitesi'nde okuyor." Bana alayla gülümsedi. "Bir seyahate daha hazır mısın?"

Ayağa fırladım. "İstersen hemen yola çıkabiliriz." Marcus eliyle oturmamı işaret etti.

"Sabah gideriz. Hem gündüz araba kullanmış oluruz, hem de sen bu gece Sydney'le yeniden konuşabilirsin. Sor bakalım Carly bize güvenilir miymiş? Tanımadığı iki tip birdenbire karşısında bitip geçmişi hakkında sorular sorarsa ürkebilir."

Yola ertesi gün çıkacağımıza sevinmiştim doğrusu. "Haklısın. Sydney onlara verilen gazı kesmiş. Ona yeniden ulaşabilirim. Geçen sefer uyandığı saati göz önüne alırsak aynı zaman dilimindeyiz. Tabii o pislikler uyku saatleriyle oynamadıysa."

“Sanmam,” dedi Marcus gözlerini devirerek. “Yer altında olsalar bile hâlâ insan düzenindedirler. Tanrı korusun, hayatta vampirliği çağrıştıracak bir şey yapmazlar.”

Neil öne doğru eğildi. “Bir dakika, gaz mı dedin?”

En azından Carly Sage’e ulaşabileceğimiz için rahatlamıştım. Onlara Sydney’le kısıtlı vaktimizde konuştuklarımızı zı hızlıca aktarmaya çalıştım. Yeniden eğitimde onlara ilaç verdiklerini ve kötü bir şey yaptıklarında cezalandırdıklarını anlattım.

Angeline kafasını Trey’in omzuna koydu. “Canını yakmıyorlardır umarım,” dedi. “Yoksa Sydney’i kurtarmaya gittiğimizde ben de onların canını fena yakarım.”

“Gittiğimizde mi?” Marcus güldü.

Eddie en sert Minik Dimitri ifadesini takındı. “Sizi yalnız bırakacağımızı düşünmüyorsunuz herhâlde?”

Gülmemeye çalıştım. “Daha dersler bitmedi ve sizin önceliğiniz ufaklığın güvenliği.”

“Sadece birkaç hafta kaldı,” dedi Jill. “Hiç olmazsa dampirlerden birini alın. Ya da ikisini birden. Angeline beni korur.”

“Ne yani?” diye bağırdı Angeline. “Ben sizinle gelip birkaç Simyacı kıcı tekmeleyemeyecek miyim?”

“Hayır, çünkü aramızda liseyi gerçekten bitirmeyen bir sen varsın,” dedi Eddie.

“Ama Jill’i korumakla *hepiniz* görevlisiniz,” dedim. “Ve burada onunla kalacaksınız. En azından, şimdilik. Arizona Üniversitesi’ndeki birkaç partici veledi ziyaret etmek için size ihtiyacımız yok.”

Eddie'yi ikna edememiştim. “Sonra ne olacak? Sydney’in yerini saptadığınızda?” Görevi, aşkı ve bir dosta vicdan borcu arasında bocaladığının farkındaydım. Jill’i korumak onun başlıca görevidi. Bunun ötesinde, ona karşı romantik hisler besliyordu. Diğer yanda da, Sydney vardı. Eddie onun kaçırılmasından kendini sorumlu tutuyordu.

“Dur bakalım, her şey sırayla,” dedim omzuna vurarak. “Önce okulu bitirin. Sonra hepimiz Saray’a döneceğiz zaten. Şimdilik Carly ve Keith’e odaklanalım.”

Eddie hiç de mutlu görünmüyordu ama yarın bizimle gelirse de aklı Jill de kalacaktı.

Marcus Tempe yolculuğumuzun programını yapar yapmaz gitti. Diğerleri son haftalardaki maceralarını merak ediyordu. Saray’da kendimi eğlencenin dibine vurarak avuttuğumu söylemedim tabii. Gerçeği yalnızca Jill biliyordu, o da beni ele vermezdi. Ne var ki, başka bir sırrımı açık etmekte sakınca görmemişti.

“Adrian’a şu çok önemli mektubu versene, Trey,” dedi muzipçe.

Trey alayla sırıtırıp mutfığa koştu. Döndüğünde elinde kocaman ve açık bir zarf vardı. Carlton’dan bana gelmişti.

“Mektubumu mu açtın?” diye bağırdım.

“Ben söyledim,” dedi Jill sanki buna hakkı varmış gibi. “İçine baksana.”

Zarftan tek bir kâğıt çıktı. İlk üniversite karnemdi. İşin ilginç yanı, bütün derslerimi vermiştim. C, C ve B. Sonuncusunu görünce hayretle kaşımı kaldırdım.

“Yağlıboyadan nasıl B alabilirim ki? Final projesi olarak ne verdiniz?”

“Ben seçtim,” dedi Trey gururla. “Köşedeki büyük resmi. Mor-sarı, garip bir bulut çizmişsin.”

Boğazıma bir yumru oturdu. “Sydney’in aurası,” diye mırıldandım. Karneyi bırakıp Jill’le Trey’e sarıldım. “Koca bir senemi kurtardınız, çocuklar. Eğer siz olmasaydınız nasıl geçecektim bilmiyorum.”

“Asıl sen bizi kurtardın,” diye fısıldadı Jill kulağıma. “Şimdi de Sydney’i kurtaracaksın.”

Amberwood’un kapılarının kapanmasına yakın kalktılar. Diğerleri kapıya doğru yürürken Neil arkada kaldı.

“Adrian,” dedi gözlerini kaçırarak. “Olive Saray’da değildi değil mi?”

Bu aralar aşka ve âşıklara sonsuz saygım vardı. “Hayır ama Nina oradaydı,” dedim şefkatle. “Olive’e o da ulaşamıyor ama rüyalarında onu kontrol etmiş. Olive iyiymiş. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varmış. Kız ağır şeyler yaşadı tabii. Bir Strigoï’a dönüştü ve sonra geri döndü.”

Neil’in keskin hatlarına bariz bir rahatlama yayıldı. “Anlıyorum ama iyi olduğuna sevindim. Onun için endişeleniyordum. Aramız çok iyiydi. Birbirimizi arıyorduk. Sonra birden kayboldu.”

“Bir tek seninle ilişkisi kesmemiş ki. Nina kimseyi arayıp sormadığını söyledi. Ona zaman ver. Kendini toplayacaktır. Sizi fazla bir arada görmedim ama senin için deli olduğu o kadar belliydi ki.”

Neil kıpkırmızı kesildi ve gülerek onu diğerleriyle birlikte uğurladım. Trey ödevine döndü. Ben de düzenli aralıklarla Sydney'e ulaşmaya çalıştım. Bir ara Trey yatak odamı geri vermeyi teklif etti ama yakında yollara düşeceğimi söyleyip istemedim. Onun sınavları vardı. İyice dinlenmesi önemliydi.

Nihayet salonda yalnız kaldım ve gece yarısı gibi, Sydney'e ulaştım. Getty Villâ'da buluştuk. Onu kollarıma alana dek dün gece şansa karşılaştığımızdan ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. "Seni öpmeye başlamadan ve dünyayı unutmadan önce söyle, kaç saattir uyuyorsun?"

Altın kafasını göğsüme dayadı. "Bilmem. Bir saat bile olmadı."

"Hım." İpek saçlarını arkaya atıp zamanı saptamaya çalıştım. "Uyandığın saate bakarak Pasifik zaman diliminde olduğunu düşündüm. Burada beşe filan denk geliyor. Ne kadar az uyuyorsunuz."

"Simyacılar'ın sinirlerimizi bozma taktiklerinden biri," dedi. "Hayatımızı sürdürecektir kadar uyuyoruz ama asla dinlenemiyoruz. Bu da bizi iyice hassaslaştırıyor."

Başka bir konuya geçecekken birden duraksadım. "Taktiklerinden biri derken? Başka ne yapıyorlar ki?"

"Boş ver."

"Hayır," diye üsteledim. Bunu daha önce de sormuştum ama cevap vermeye yanaşmamıştı. "Yeniden eğitimin Keith'i bir zombiye dönüştürdüğünü kendin söyledin. Bu konu her açıldığında Marcus'un suratı asılıyor. Bana anlatmak zorundasın."

“Biraz uykusuzluk kalmaktan kimseye zarar gelmez,” diye geçiştirmeye çalıştı.

“Başka?” diye direttim.

Birden öfkeleni. “Öğrensen ne yapacaksın? Beni bulmak için daha mı çok uğraşacaksın?”

“Ben zaten...”

“Aynen öyle. Boşuna üzülmenein faydası yok. Vaktimiz dar. Bütün dikkatini burayı bulmaya vermeliisin.”

Birkaç gergin dakika boyunca birbirimize baktık. Sydney kaçırlmadan önce nadiren kavga ederdik. Böyle bir zamanda tartışmak tuhaf gelmişti. Yeniden eğitimde ona neler yaptıkları benim için önemliydi. Sydney’in istediği gibi boş vermek kolay değildi. Öte yandan, onu üzme de istemiyordum. Vaktimizin kısıtlı olduğu konusunda haklıydı.

Ona Marcus’la Carly’yi ziyaret etme planımızdan söz ettim.

“İyi fikir,” dedi. “Keith onu aramamışsa bile Carly Simyacı bir aileden. Belki işine yarayacak bir şeyler anlatabilir.” Sydney konuşurken beni bir an olsun bırakmamıştı. Bundan şikayetçi değildim tabii ama etrafına yaydığı endişeyi de görmezden gelemezdim. Sanki beni bırakmaya korkuyordu. Cesur görünmeye çalışıyordu ama o pislikler ona kötü bir şeyler yapmıştı ve onlardan nefret ediyordum. Sydney’e daha sıkı sarıldım.

“Carly’nin bize güvenmesini sağlayabilecek bir şey söylese-ne,” dedim. “Aranızda bir şifre filan var mı?”

Sydney birkaç saniye düşündükten sonra gülümsedi.

“Sorun bakalım, üniversite onda hâlâ Cicero’nun hayat felsefesine göre yaşama isteği uyandırıyor muymuş?”

“Tamam,” dedim. Bir şey anlamamıştım ama şifrenin olayı da bu değil miydi zaten?

Sydney’in gülümsemesi soldu. “Bir de... Zoe iyiymiş diye sorun.”

“Olur,” dedim. Sydney’in ona ihanet eden kız kardeşine hâlâ değer vermesini anlayamıyordum. “Sen nasılsın?” diye sordum. “Oradaki hayat nasıl? Seni merak ediyorum.”

Vücudu kaskatı kesildi. Yine kızacağından korktum ama “İyiyim,” dedi. “Birine yardım ettim. Ona şu tuzlu mürekkepten yaptım ve Simyacılar’ın zihnini ele geçirmesini engelledim.”

Geri çekilip gözlerine baktım. “Simyacılar’ın yeniden eğitim merkezinde büyü mü yaptın? Hani kurallara uymayanı cezalandırıyorlardı? Öğrenince ne yaptılar?”

“Yakalanmadım ki,” dedi. “Ve birine iyilik ettim.”

Onu yine kendime çektim. “Önce kendini düşün.”

“Duncan gibi konuştun.”

“Duncan kim?” Birden kıskanmıştım.

Gülümsedi. “Merak etme, sadece arkadaşsınız. Bana sürekli başımı belaya sokmamamı söylüyor ama kendimi tutamıyorum. Eğer bu insanlara yardım edebileceksem ederim.”

Az alsın ona ruhu kullanmamla ilgili konuşmalarımızı hatırlatacaktım. Ben daima başkalarının iyiliği için kendimi tehlikeye atmakta bir sakınca görmediğimi söylerdim. Sydney de öncelikle kendimi düşünmem gerektiğini, bana bir şey olursa kimseye yardım edemeyeceğimi savunurdu.

Tam vaaz vermeye başlayacaktım ki, birden beni kendine çekip öptü. İçime bir sıcaklık yayıldı. Uyanırken hissedeceğim kadar gerçek bir tutkuyla sarsıldım. Dudakları yanağıma ve sonra boynuma kaydı.

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun,” diye mırıldandım.

“Durayım mı?”

“Tabii ki hayır,” dedim hiç düşünmeden.

Dudaklarımız yine birleşti ve şehvetle öpüşmeye başladık. Bizi güneşli bir avludan bir dağ otelindeki yatak odasına taşımayı akıl edebildim. Sydney burayı tanıyınca güldü. “Anılarda yolculuk,” dedi. “İlk kez seviştiğimiz yer. Kar bile yağıyor.”

Onu yatağa yatırdım. “Adrian Ivashkov size eksiksiz bir hizmet sunuyor, hanımefendi,” dedim.

“Memnun kalmazsam paramı geri alabilir miyim?”

“Elbette ama buna gerek olacağını sanmam. Şimdiye kadar hayal kırıklığına uğrayan olmadı.”

Yine öpüşmeye başladığımızda çirkin üniformasını ona çok yakışan siyahlı lacivertli elbisesine dönüştürdüm. Güzelliği beni bir kez daha büyüledi.

Elimi belinden kalçasının kıvrımına kaydırđım. Boynuma dolanan kollarını indirdi ve ilk zamanlarda hayal bile edemeyeceğim bir cesaretle tişörtümün sırtını çekiştirdi. Parmak uçları hafifçe ama büyük bir arzuyla göğsüme değdiğinde bütün vücuduma şok dalgaları yayıldı. İçimden bir ses Sydney’in içinde yanan tutkunun her zamanki çekimimizle ilgisi olmadığını söylüyordu. Bunda bir ihtiyaç vardı. Aylardır süren yalnızlığının verdiği bir özlem. Boynunu öpebilmek için başını

arkaya atıp elimi saçlarının arasına daldırdım. Tenini dişlediğimde zevkle inledi.

Yavaşça ve sevdiği gibi elimi kalçasından yukarı doğru kaydır-dım. Sırtındaki fermuarı indirmeye çalıştım ama tek elle pek kolay olmadı doğrusu.

Gözlerini açıp bana muzipçe baktı. “Elbisenin yok olmasını düşleyebilirsin.”

“O zaman eğlencesi kalmaz,” dedim. Nihayet fermuarı indirmiştim. Elbiseyi çıkarmaya başladım.

“Ah, Adrian,” diye inledi. “Seni öyle özledim ki...”

Birden ellerimin arasındaki varlığını yitirmeye başladı. Uyanıyordu.

“Gitme,” diye yalvardım boşuna. Fiziksel tatmin peşinde değildim. Korkuyordum. Onu bir daha görememekten korkuyordum. Bunu tabii ki ona söylemedim ama Sydney anladı.

“Az kaldı, yeniden birlikte olacağız,” dedi. “Hem de gerçek hayatta. Merkez tutunacak.” Giderek saydamlaşıyordu. “Biraz uyu. Sonra da Carly’le Keith’i bul.”

“Tamam. Söz veriyorum, seni de bulacağım.”

Kaybolmak üzereydi. Gözlerinin yaşlarla parladığını gördüm. “Biliyorum. Sana inanıyorum. Hep inandım.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni.”

Ve gitti.

Kanepede uyandım. Fiziksel özlemin ötesinde bir boşluk ve tatminsizlik hissediyordum. Onun vücuduna olduğu kadar kalbine de ihtiyacım vardı. Sydney’e ihtiyacım vardı ve

yokluğu göğsümde hiç dinmeyen bir sızıydı. Kederle uykuya dalarken kollarımı gövdeme dolayarak Sydney'e sarıldığımı hayal ettim.

Marcus ertesi sabah erkenden kapımda bitti. Pek enerjikti. Yolculuğumuza iyi bir başlangıç yapmak istediğim için ben de ona güler yüzlü davrandım. Palm Springs'e döndüğümden beri onunla aramı düzeltmeye çalışıyordum zaten. Ama dakika bir gol bir kimin arabasını alacağımız konusunda tartışma çıktı.

"Seninki kesin çalıntıdır," dedim.

Gözlerini devirdi. "Değil. Hem de Prius."

"Al sana bir başka eksi daha."

"Benzin almadan bizi Tempe'ye kadar götürür."

"Stil sahibi bir yolculuk için birkaç benzinciye uğramayı dert etmem."

"Sydney'e yardımı dokunabilecek cevapları bir an önce almak istemiyor musun?" Beni ancak böyle kandırabileceğini biliyordu.

"İyi," diye homurdandım. "Benzin tasarruflu dandik arabanla gitmeyi kabul ediyorum."

Geçmişteki sorunlu ilişkimize rağmen -ilk tanıştığımızda onu yumruklamaya çalışmışım- Marcus'la yolculuğumuz gayet huzurlu geçti. Yol boyunca konuşmaya yanaşmadı. Bana göre hava hoştu zaten. Çoğunlukla Sydney'i düşündüm. Marcus'un telefonu birkaç kez çaldı. Aramaların bazıları Sydney ve Keith'le ilgiliydi. Diğerleri de Marcus ve dostlarının karmaşık işleriyle. Beni ilgilendirmeyenleri yarım kulak dinledim.

Arizona eyalet sınırını geçtiğimizde “Bayağı yoğunsun,” dedim. “Sydney’e vakit ayırman zor olmalı. Sana güvenen başkaları da var anlaşılan.”

Gülümsedi. “Sydney özel biri. Yaptığı mürekkeple kaç kişiye yardım ettiğinden haberi bile yok. Simyacılar yıllardır dövme aracılığıyla beyin yıkıyor. Bunun tarihe karışması büyük bir gelişme. Sydney’e hepimiz minnettarız. Ve bir de...”

Yüzünün asıldığını fark edince “Ne?” dedim hemen.

“Ne zaman büyük bir iş başaran biri yakalansa hep *ben de olabilirdim* diye düşünürüm. Bana sanki asıl benim hak ettiğim bir cezayı çekiyorlarmış gibi gelir ve kendimi onlara borçlu hissederim.”

“Sydney buna böyle bakmazdı,” dedim. “O bütün yaptıklarını kendi arzusuyla yaptı. Bunları kendi sorumluluğu olarak gördüğü için.” Öyle olmasaydı hâlâ insanlara yardım ediyor olmazdı.

“Biliyorum,” dedi. “Bu da ona yardımcı olma isteğimi arttırıyor.”

Üniversiteye akşamüzeri vardık. Yoğun bir akademik gündü ama yaz tatili yaklaştığı için kampüsün kalabalığı biraz hafiflemişti. Marcus’un haber kaynağı Carly’nin kampüsün içindeki kızlar yatakhanesinde kaldığını söylemişti. Hâlâ gündüz olduğu için kimseye hesap vermeden odasına çıktık. Carly’nin kapısı çeşitli müzik gruplarının posterleriyle kaplıydı. Zoe’yle tanıştıktan sonra Sage kız kardeşlerin üçüncüsünün kişiliği hakkında kesin bir tahmin yürütmem imkânsızdı. Ne var ki, Carly’nin Keith’i şikayet etmemesine ve Sydney’i de bu ko-

nuda engellemesine bakılırsa karşımda sessiz sakın ve biraz da içine kapanık birini bulmayı bekliyordum.

Kapıyı açan kız hiç de hayallerimdeki gibi değildi. Uzun boylu ve atletik yapıydı. Kısacık saçları ve burnunda lal taşından bir hızmı vardı. Saç ve göz rengi Sydney'inkilerle aynıydı. Yüzü de ailenin diğer üyelerinin bir karışımıydı adeta. Bana dikkatle baktığında canayakın gülümsemesi solar gibi oldu. Bir Simyacı olmasa da belli ki, Moroi'ları kolayca ayırt edebiliyordu.

“Konu ne bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.”

“Sydney’le ilgili konuşmaya geldik,” dedi Marcus.

“Sydney sana üniversite sende hâlâ Cicero’nun hayat felsefesini benimseme isteği mi uyandırıyor diye sormamızı istedi,” diye atıldım.

Carly’nin kaşları kalktı ve derin bir iç çekip kapıyı ardına kadar açtı. Yerde ondan yaşça daha küçük iki kız oturuyordu. Birinci sınıftan olmalıydılar. Carly kızlara özür dilercesine baktı. “Misafirlerim geldi. Planlama işini geceye bıraksak?”

Kızlar vedalaşırken Marcus bana doğru eğildi. “Sydney’in şifresini doğru söylediğinden emin misin? Cicero bir filozoftan çok devlet adamıydı. Tabii bazı özlü sözler etmiştir ama...”

Omzumu silktim. “Sydney bana aynen böyle dedi. Hem içeri girdik ya sen ona bak.”

Kızlar gittiğinde Carly yatağının kenarına ilişip bize yere oturmamızı işaret etti. “Pekâlâ. Bir Moroi’la Simyacı olmayan ama aynı yerde oldukça şüphe çekici bir dövmesi bulunan bir adamın ziyaretini neye borçluyum?”

“Sydney’i bulmamız için yardımına ihtiyacımız var,” dedim doğrudan konuya girerek.

Carly hayretle başını yana eğdi. “Sydney kayıp mı?”

Marcus’la birbirimize baktık. “Son zamanlarda ondan haber aldın mı?” diye sordu.

“Hayır... Konuşmayalı bayağı oldu. Ama aldırmadım. Babam da uzun süre ortadan kaybolur. İşlerinin gereği bu. Babam Sydney’in gizli bir görevde olduğunu söyledi.” Bizden cevap gelmeyince gözleri irileşti. “Doğru değil mi? Sydney iyi mi?”

“Evet,” dedi Marcus, “ama gizli bir görevde değil. Bir sebepten başını belaya soktu ve işler daha da sarpa sarmadan onu bulmak istiyoruz.”

Carly ona sert bir bakış fırlattı.

“Lafı geveleme. Simyacılar’la başını belaya sokmanın ne demek olduğunu bilirim. Onu bir yere hapsettiler, değil mi? Keith’e yaptıkları gibi?”

“Onunla konuştun mu?” diye bağırdım. “Sana ne anlattı?”

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Hem konuştuk, hem mesajlaştık. Martta buraya geldi. Ne kadar pişman olduğunu söyleyip ağladı. Onu polise teslim etmem için yalvardı.”

“Bir dakika,” dedim. “Keith senden onu ihbar etmeni mi istedi? Sen ne yaptın?”

“Hiçbir şey.” Carly kollarını göğsünde kavuşturup bizi meydan okurcasına süzdü. “Uzun süre dil döktü. Simyacılar’ın onu yine bir yere kapatmasından korkuyordu. Sıradan bir hapishanede daha güvende olacağını düşünüyordu. Kabul etme-

dim tabii. Ben nasıl her gün korku içinde yaşıdıysam o da aynı işkenceyi çeksin istedim.”

Öylesine tuhaf bir mantıktı ki, ne diyeceğimi bilememiştim. Marcus şaşkınlıkla bir ona bir bana bakıyordu. Bütün hikâyeyi bilmediğini hatırladım. “Carly’le Keith arasında bir anlaşmazlık oldu da,” diye açıklamaya çalıştım.

Carly, Marcus’un gözlerinin içine baktı. “Keith bir buluşmamızda bana tecavüz etti ve beni buna davetiye çıkarmakla suçladı. Birine anlatırsam beni ayıplayacaklarını söyledi. Sonunda beni ikna etti ve hayatım kuba döndü. Sessiz kalmasını şart koşarak bir tek Sydney’e söyledim. Ne kadar aptalca davrandığımı fark etmem yıllarımı aldı. Şimdi tecavüz mağduru başka kızlara yardımcı olmaya çalışıyorum.” Duvarlardaki posterleri işaret etti. Hepsi tecavüz karşıtı sloganlarla doluydu. “Bir kişiyi bile böyle bir utançtan kurtarabilirsem ne mutlu bana.”

Kolay kolay hayrete kapılmayan Marcus ona bakakalmıştı. Bir sürü kızın kendilerini Marcus’un ayaklarının dibine attığına tanık olmuştum ama onun ilk kez bir kıza böyle baktığına şahit oluyordum. “Ne kadar cesursun,” dedi. “Kendinle gurur duymalısın.”

Marcus’u salyaları akarken görmek her ne kadar eğlenceli olsa da, konumuza dönmeliydik. Burnunun dibinde parmaklarımı şaklattım. “Odaklan, dostum.” Tekrar Carly’ye döndüm. “Yine de Keith’i polise vermedin, öyle mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Biliyorum, saçma geliyor ama bu şekilde daha çok acı çekiyor. Bana yalvardı. Ağladı. Sanki

umurumdaymış gibi! Ama Sydney başka. Söyleyin, ona nasıl yardım edebilirim? O piçlerin kardeşime yaptığı zulmü nasıl durdurabilirim?”

“Keith’e nasıl ulaşırız?” diye sordum.

Carly cebinden telefonunu çıkarıp bir süre kurcaladı ve bana verdi. “Bu işinizi görür mü?”

Telefonda Keith’in adı, numarası ve adresi vardı. *Boise, Idaho*. Orayı çok mu aramıştı?

“Boise mi?” dedim. “Yeterince acı çekmemiş mi? Herhâlde kendine işkence etmeye çalışıyor.”

Marcus sırtıttı. “Orada Simyacılar’ın bir araştırma merkezi var. Tam da ondan bekleyeceğim bir yerde. Saha işi yok. Tehlikeli görevler yok. Masa başında takılıyordur. Hâlâ orada olduğundan emin misin?”

Carly gözlerini devirdi. “Evet. Her ay mesaj atıyor. Onu affetmem için yalvarıyor ve fikrimi değiştirdim mi diye soruyor. Taşınıyordu bilirdim.”

Marcus bütün bilgileri kendi telefonuna aktardı. “En iyisi, geleceğimizi haber vermeden onu hazırlıksız yakalamak. Bir an önce gidelim.”

Coğrafya bilgim kıttı ama uzun bir yolculuğa çıkacağımızı az çok tahmin edebiliyordum. “Önce yiyecek bir şeyler alalım,” dedim.

“Keith’le konuşursanız Sydney’i bulabilecek misiniz?” diye sordu Carly.

Marcus ona merhametle baktı ama bunun sebebi romantik hisleri miydi, yoksa kötü bir haber verecek olması mı, emin

değildim doğrusu. “Bilemeyiz,” dedi, “ama ümitliyiz. Keith’in Sydney’le aynı yere hapsedildiğini düşünüyoruz. Orayı bulabilirsek Sydney’i kurtarabiliriz.”

Birden Carly’nin rengi attı. “Keith oraya geri dönmektense eyalet hapishanesini boylamayı yeğliyor.”

“Merak etme, onu kurtaracağız,” dedi Marcus kahramanca. “Söz veriyorum.”

“Ben de geleyim,” diye önerdi Carly.

Marcus cep telefonunu salladı. “Bize yeterince yardımcı oldun zaten. Kendini daha fazla tehlikeye atmana izin veremeyiz.”

Carly yumruklarını sıkarak ayağa fırladı. Şimdi Sydney’le gerçekten çok benziyorlardı. “O benim kardeşim! Tabii ki, kendimi tehlikeye atacağım. Sydney de benim için aynısını yapardı.”

Boğazıma bir yumru oturdu. “Haklısın ama şimdilik sadece bilgi topluyoruz. Kesin bir ipucu yakalarsak haber veririz.”

“Bekliyorum,” diye homurdandı. “Cep numaramı veriyim o zaman.”

“Yazıyorum,” diye atladı Marcus hemen.

“Carly,” dedim ciddi bir sesle, “buraya geldiğimizi kimseye söyleme, olur mu? Özellikle de ailene.”

Kaşlarını çattı. “Babamla Zoe’yi mi kastediyorsun yani? Merak etmene gerek yok. Beni aramıyorlar bile. Zaten aramız iyi değildi. Boşanmada annemin tarafını tutmam ipleri iyice kopardı.”

“Mahkeme sonuçlandı mı?” diye sordum. Sydney’e bunu sorma fırsatım olmamıştı.

“Evet,” dedi Carly. “Annemin Zoe’nin velayetini alması için elimden geleni yaptım ama babamın *kanıtları* daha somut bulundu. Sydney’in neden ifadeye gelmediğini merak ediyordum, şimdi sebebini öğrendim. O insanlarla başını belaya soktuysa onu babam bile kurtaramamıştır.”

Carly belli ki babasının bu oyunun başrolünde olabileceğini aklına bile getirmiyordu. Ben de bunu söyleyip aileyi iyice karıştırmamaya karar verdim.

“Sydney gelebilecek durumda olsaydı mutlaka ifade verirdi,” dedim. “Annesine destek olmayı ne kadar istediğini söyleyip duruyordu.”

Carly kafasını salladı. “Keşke olabilseydi. Simyacılar her zaman istediklerini elde ediyor. Yine de... belki bir mucize olurdu. Zoe şimdi babamın peşinden ayrılmıyor. Daha da fanatikleşeceğinden korkuyorum. En azından Sydney hayata başka bir pencereden bakabiliyordu. Son zamanlarda daha dengeli birine dönüşmüştü. Daha mutlu. Aynısını Zoe için de yapabileceğini ummuştum.”

Daha dengeli birine dönüşmüştü. Daha mutlu. Duygularımın yoğunluğundan bir an ona cevap veremedim. Sydney’deki değişim benim eserimdi. Carly kardeşi için sevinmişti belli ki ama aynı değişim Sydney’in başını belaya sokmuştu.

Kapıdan çıkarken Marcus dönüp son kez Carly’ye baktı. Ona çıkma teklif edeceğini sandım ama “Neymiş Cicero’nun felsefesi?” diye sordu. “Roma tarihini bilirim ama bununla ilgili hiçbir şey duymadım.”

Carly gülümsedi. “Cicero kedimiz. Onun hayatı Sydney’le aramızda şaka konusuydu. Tek yaptığı yemek yemek, uyumak ve yalanmaktı. Sydney üniversiteye gidemediğine çok üzüldü. Ben de onu avutmak için büyük olasılıkla Cicero’nun bana öğrettiklerinden daha fazlasını öğrenemeyeceğimi söylemiş-tim. Bu konuşmadan başka kimsenin haberi yok. Siz söyle-yince Sydney’in dostu olduğunuzu anladım.”

Belki Carly ona benzediğinden ya da Sydney’in üniversite hasretine değindiği için uzun süredir hissetmediğim türde bir acıyla sarsıldım. *Git, dedim kederime. Sydney için sonra yas tut. Şimdi onu geri almaya bak.*

Marcus, Carly’nin elini sıkarken gerekenden biraz daha uzun tuttu. “Yardımın için teşekkürler. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız.”

“Beni boş verin. Asıl Sydney’i hayal kırıklığına uğratmayın.”

13. BÖLÜM

SYDNEY

Yeniden eğitimde tuza büyü yapmak özgür bir kadinken olduğundan daha zordu tabii ama imkânsız değildi. Sadece yavaş ve hantal bir süreçti. Önce küçük miktarlarda tuz çal, sonra ona element yüklemek için tuvalete kapan. En zoru da şırınga aşırırmaktı.

Emma'ya bundan söz ettiğimde, “Her gün biri temizliğe yollanıyor zaten,” dedi. “Ya hoşla gitmeyecek bir şey yapıyorlar, ya da sadece sistem kurbanı oluyorlar. Herkese bir şırınga çalmaları ve sana ulaştırmaları gerektiğini söyleriz olur biter.”

“İyi ama er geç şırıngaların azaldığını fark edecekler,” dedim. “Ayrıca bunu herkese söylemek konusunda da çekimserim.”

Kafasını salladı. “Aptal değilim. Kime güveneceğimizi tizlikle seçeceğiz tabii. Aklını korumaya seni ispiyonlamaktan daha çok önem vereceklerle iş birliği yapacağız. Herkes Jonah'la ilgili bir şeyler döndüğünün farkında. Aynı şekilde korunacaklarını bildikleri sürece seni gammazlamazlar.”

“Aman ne rahatladım, ne rahatladım,” diye homurdandım. Adrian’la son buluşmamız gelecekle ilgili ümitlerimi arttırmıştı ama bu, şimdinin türlü zorlukla dolu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. “Şırınga konusunu çözmemiz şart,” dedim. Ders başlamak üzereydi. Birazdan susmak zorunda kalacaktık.

“Keşke onları birden fazla kez kullanabilseydik,” dedi Emma.

Suratımı buruşturdum. “Zaten temiz su bulamadık. Bir de ortak şırınga kullanmaya başlarsak vay hâlimize.”

“Temizlik katındaki tıbbi malzeme dolaplarını patlatabilsek bütün sorunlarımız hâllolurdu.”

“Doğru,” dedim. “Ama her yerde kameralar var. Onlara ulaşmamız imkânsız.”

Emma omzunu silkip gülümsedi. “Asla kusursuz bir plan olduğunu iddia etmedim.”

“Bence bir plan bile sayılmaz.”

Böyle dememe rağmen Emma’nın önerisini gün boyunca etraflıca düşündüm. Adrian’ın Carly’yle konuşacağını bilmek moralimi düzeltmişti. Keith’in onlara bir ipucu vermesi için dua ediyordum. Burayı bulsalar bile beni nasıl dışarı çıkarırlardı bilmiyordum ama bu şansı yakalarsam diğerlerini de kurtarmaya karar vermiştim. Onlara dışarıya akılları başlarında çıkarabilmek öncelikli hedefimdi.

Emma’nın sözlerini düşünerek önümdeki sorunları çözmeye çalıştım. Malzeme dolaplarının olduğu koridora nasıl ulaşabilirdim? Sheridan bana o dolapları düzenletmişti. Kameralara

yakalanmam için görünmez olmam gerekiyordu ama daha da önemlisi, odamızın kilidini nasıl kıracaktım?

Emma ve birkaç kişi gün içinde beni hevesle izlediyse de, konuyu resim dersinde Duncan'a açtım. Hiçbir zaman geçmişi hakkında detaylı konuşmuyordu ama ben yine de ağzından birkaç laf almayı becermiştim. Chantal denen esrarengiz kadının onun için çok önemliydi ve bir de, buraya gelmeden önce resimle ilgilendiğini biliyordum. Hiç dile getirmese de, birkaç konuşmasından anladığım kadarıyla mekanik aletler konusunda da becerikliydi. Resim dersinde biri ne zaman şövale siyle bir sorun yaşasa onu Duncan tamir ederdi. Bir keresinde Harrison'ın projektörü bozulmuş ve Duncan onu yeniden çalıştırmasına yardım etmişti.

"Odalardaki kilit mekanizmaları nasıl çalışıyor biliyor musun?" diye sordum. Natürmort yapmaktan kurtulmuştuk ama Duncan yakında buna geri döneceğimizi söylüyordu. Şimdilik kilden kaplar yapıyorduk.

"Kilitler dönüyor ve kapılar açılmıyor hepsi bu," dedi.

Az kalsın gözlerimi devirecektim. "Biliyorum. Benim asıl sorduğum..."

"Anladım," dedi sözümü keserek. "Sana ne? Yeterince ileri gittin zaten. Tehlikeli bir oyun oynadığının farkında değil misin?"

Çabucak etrafıma bakındım. "Bu bir oyun değil!" diye fısıldadım. "Jonah'a yaptığım gibi diğerlerini de korumam gerek."

"Eninde sonunda yakalanacaksın ve ne yapacaklar biliyor musun? Seni hücreye geri yollayacaklar." Kaşlarının arasında

derin bir çizgi belirmişti. “Bir arkadaşımı daha kaybetmeye dayanamam.”

Buradaki ilk dostumun o olduğunu hatırlayınca gözlerim doldu. Duncan benimle çıkarı için konuşmamıştı.

“Kaybetmeyeceksin,” dedim usulca. “Ama bir gece odamdan çıkmam şart. Hatta bu gece. İnsanlar benden yardım bekliyor.”

Kilden kasesi de resimleri kadar kusursuzdu. Duncan doğuştan mı yetenekliydi, yoksa uzun zamandır burada kaldığı için mi bu kadar başarılıydı merak ediyordum. “Kapılar merkezi bir sistemden kilitleniyor,” dedi sonunda. “Aslında basit bir sürgü mekanizması. Bir engelle karşılaşırsa sürgü yerine oturmaz.”

“Merkezi sisteme hata uyarısı gider mi?”

“Bir değişiklik yapmadılarsa, hayır. Sekiz ay kadar önce kapılardan biri bozulmuştu. O odada kalan adam kaçmaya çalışana kadar kimse fark etmedi.”

“Tamir ettiler mi?”

“O kapıyı mı? Evet ama bildiğim kadarıyla sürgüsü hâlâ biraz hassas. Koridorlardaki kameralara güveniyorlar. Zaten kimse böyle bir şeye cesaret...” Duncan birden bana endişeyle baktı. “Sakın kaçmaya çalışacağını söyleme.”

“Hayır. Şimdilik buradayım.” Yine etrafa bakınıp isim kartıma dokundum. Bir kredi kartından biraz inceydi. “Bu sürgüyü engeller mi?”

“Tabii,” dedi. “Ama unutma, sürgü kapalıyken bile kapıyla duvar arasında minik bir boşluk kalıyor. Kartı oraya sokamazsın.”

“O zaman kartı orada tutacak bir yapıştırıcıya ihtiyacım var.” Burada en son ne zaman bir tutkal gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Yok, galiba hiç görmemiştim. Gözlerim Addison’ın masasına kaydığında daha da çok işime yaracak bir şey buldum. “Sakız,” dedim. “Karta bile gerek yok. Sürgüye bir sakız yapıştırırım olur biter.”

Duncan kıkırdadı. “Çocukça ama etkili bir yöntem.”

“Addison’ı oyalasana,” dedim. “Yardım filan iste. Ben de sakızı alayım.”

Duncan benim kasemle kendisinininkini işaret etti. “Sence hangimizin yardıma ihtiyacı var?”

Onunki fırına girmeye hazırды. Benimkiyse bir kaseden çok bir kil yumrusunu andırıyordu. “Planımı onaylamıyorsun ki. Senden sakızı çalmanı isteyemem.”

“Mantıksız planlarını onaylamıyorum,” diye düzeltti. “Senin yardım istemen daha mantıklı. Hem bana bir çömlekçi iğnesi daha lazım. Bu körelmiş.”

“Hepsi kör,” dedim. “Yine de sorarım.” Simyacılar tedavi amaçlı sanat uğruna bile ortalıkta silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey bırakmıyordu.

Addison ona soru sorulmasından hiç hoşlanmıyor gibiydi ama aynı zamanda ona kimlerin soru sorduğuna da dikkat ediyordu. Ben başım ne kadar darda olursa olsun öğretmenlerimizden yardım istemeye yanaşmayanlardandım. Bazılarının bunu direncimizin kırılmaya başladığının göstergesi olarak algıladığını biliyordum. Dolayısıyla Addison sakızını patlatarak beni ukala ukala dinlemesine rağmen, kasemi neden şekillen-

diremediğimi açıklamaktan da geri durmadı. Sonradan raporuna ona akıl danıştığım ile ilgili bir not düşeceğinden adım gibi emindim. Biz konuşurken Duncan'ın masaya yaklaştığını gördüm. Addison dönüp onu görecekti diye ödüm kopuyordu.

Neyse ki bir terslik olmadı. Beş dakika sonra Duncan'la şövalelerimizin başında buluştuğumuzda elime iki sakız tutuşturdu. "Akıllıca kullan," diye uyardı. "Biliyorsun koridorlarda kameralar var. Odadan çıkınca ne yapacaksın?"

"Bir planım var ama sana söyleyemem."

"En azından bir şeyler düşünmüşsün."

Zorlu görevim konusunda endişelensem de, hâlâ küçük zaferlerimle gururlanıyordum. Sheridan sohbet vaktinde bana döndüğünde hazırlıksız yakaladım. "Bize anlatmak istediğin bir şey var mı, Sydney?"

Donup kaldım. Az kalsın kalbim duracaktı. Gözlerimi bana dönük suratlarda gezdirerek kimin hainlik ettiğini anlamaya çalıştım. "Efendim?" dedim.

"Bir süredir buradasın ama geçmişinden hiç söz etmiyorsun. Diğerleri her gün bizimle duygu ve düşüncelerini paylaşıyor ama sen hâlâ kabuğundan çıkamadın. Arkadaşlarına biraz haksızlık etmiyor musun?"

Ona *duygularımdan sana ne* demek istiyordum ama yakayı ele vermediğime o kadar rahatlamıştım ki, "Ne öğrenmek istiyorsunuz, efendim?" diye sordum.

"Bize neden burada olduğunu anlatsana."

Önceki güvenim sönüverdi. Diğer mahkûmları zihin kontrolünden korumak için odamdan kaçma planım bile

beni tüm bu dikkatli bakışlar kadar ürkütmemişti. Bazılarıyla ne kadar yakınlaşırsam yakınlaşıyım onlarla hikâyemi paylaşmak istemiyordum.

Bu oyunu oynamak zorundasın, Sydney, diye hatırlattım kendime. *Son gülen olmak için buna mecbursun.*

Sheridan'ın gözlerinin içine baktım. "Simyacılar'ın başlıca kurallarından bazılarını çiğnedim," dedim. "En temel inanışlara karşı geldim."

"Nasıl?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Bir Moroi'la romantik bir ilişkiye girdim."

Diğerlerine bakmaya korkuyordum. Hepimiz günah işlediğimiz için buradaydık ama benimki belki de en abartısıydı.

"Neden?" diye sordu Sheridan.

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

"O çürümüş yaratıkla neden ilişki kurdun? Sadece Simyacı kanunlarına karşı gelmiş olmuyorsun ki. Yaptığın doğanın kanunlarına da aykırı."

Kalbimin cevabı hazırды ama dilimi tuttum. Çünkü o harika biri. Duygusal, eğlenceli. Çünkü birbirimizin en iyi yönlerini açığa çıkarıyoruz ve aşkımız bizi daha iyi insanlara dönüştürüyor. Çünkü onunla birlikteyken, dünyadaki yerimi anladığımı hissediyorum.

"Bilmiyorum," dedim. Duymak isteyeceği bir cevap düşünmeye çalıştım. "Galiba âşık olduğumu sandım."

"Onlardan birine mi?" *Onlardan* derken sesini öyle tizleştirmişti ki suratına bir tane patlatmak istedim.

“Onlardan biri gibi görünmüyordu,” dedim. “Nazik ve iyi birine benziyordu. İnsanları etkileme konusunda ustaydı. Belki beni de öyle etkiledi. Ya da sadece zayıflık gösterdim.”

“Kendinden utanmıyor musun? Kendini kullanılmış ve kirlenmiş hissetmiyor musun? Buradan çıktıktan sonra bile kendi türün sana dokunmak ister mi sanıyorsun?”

Bir an duraksadım, çünkü söyledikleri bana Keith’in ona saldırdığını kimseye söylememem konusunda bana baskı yapan Carly’nin korkularını hatırlatmıştı. Aslında pişman olmuş gibi davranmalıyım ama Sheridan’a Carly’ye söylediklerimden bir derlemeyle karşılık verdim. “Umarım karşıma çıkacak kişi gerçek benliğimi görür ve bana bunun için değer verir. Gerisi önemli değil zaten.”

Sheridan bana acıyarak baktı. “Öyle birini bulabileceğini hiç sanmam.”

Buldum zaten, diye düşündüm. Ve beni almaya geliyor.

“Bunu bilemem, efendim,” dedim. Cahilliğini kabul etmek burada her zaman geçerli bir davranıştı.

“Umarım vampirler konusundaki fikirlerin değişmiştir. Şimdi onun için ne hissediyorsun?”

Bu soruya cevap verirken gerçeğin kıyısından bile geçemeyeceğimi biliyordum. “Bana ihanet etti,” dedim. “Buraya getirildiğim gece onunla buluşacaktık ama gelmedi. Beni kandırdı.”

Aksini kanıtlamaları imkânsızdı. Yakalandığım gece ne yaptığımı hiçbir Simyacı bilmiyordu. İçimden güldüm. *Varsınlar Adrian’la buluşmamızı engellediklerini düşünsünler. Onun beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünsünler.*

“Vampirler böyledir, Sydney. İnsanı aldatırlar.”

Sohbet sona erdiğinde nihayet aramı düzelttiğimi sandığımı bazı mahkûmlar benden kaçarcasına uzaklaştı. “Hayrola?” diye fısıldadım Emma’ya.

“Sheridan onlara ne kadar lekeli olduğunu hatırlattı,” dedi.

Arkalarından bakakaldım. “Buna cidden inanıyorlar mı? Ben de sanmıştım ki...”

Cümlemi bitiremedim ama Emma aklımdan geçenleri tahmin etti. “Buradan çıkmak için oyun oynadıklarını mı? Bazıları evet ama yeniden programlanmadıysa bile burada nasıl hayatta kalacaklarını biliyorlar. Ve bunun ilk adımı da başını belaya sokacak insanlardan uzak durmaktır. Sen çizgiyi aştın, hatta daha ilerisine gittin. Onlar yaptıklarını dert etmese de, Sheridan’la diğerlerinin bunu bilmesine izin veremezler.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. “Bence mürekkebin işe yarıyor. Zihnimi ele geçirmeye kalkıştırlarsa böyle bir güvencem olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Ama seninle mesafemi korumak zorundayım. Sonra görüşürüz.”

Hızla ulaştı ve ben günün geri kalanını planımı şekillendirmeye çalışarak geçirdim. O akşam tuvalette Addison’ın sakızlarından birini ağzıma atıp yeterince yumuşayıncaya kadar çiğnedim. Sonra onu avucuma sıkıştırıp yatak odasının kapısından geçerken sürgünün girdiği deliğe yapıştırdım. Kilit mekanizmasının Duncan’ın söylediği kadar hassas olduğunu umuyordum. Bir ara iki sakızı da kullanmayı düşünüp sonra

vazgeçmiştim. Diğerine ileride ihtiyacım olabilirdi. Şimdi çorabımın içindeydi.

Işıklar söndüğünde kapının tık diye kapandığını duydum. Planım işe yaramış mıydı bilmiyordum. Kalkıp usulca kapıya doğru yürüdüm. Dışarıda birinin olması ihtimaline karşı temkinliydim. Kimse yoktu. Kapıyı hafifçe yana kaydurdım... ve açıldı. Sürgü yerine oturmamıştı! Derin bir oh çekip planımın bir sonraki aşamasına odaklandım.

Görünmezlik büyüsünü daha önce de yapmıştım. Hatta bir keresinde Simyacılardan binalarından birine girmiştim ki bu da şimdiki durumum düşünüldüğünde oldukça ironik geliyordu. Görünmezlik büyüsü yapmak kolay değildi. Bayan Terwilliger'in da söylediği gibi, aksi takdirde bunu herkes yapardı. Tam bir görünmezlik elde etmek için çeşitli maddelere, en önemlisi de bir tılsıma ihtiyaç vardı. Tüm şartlar oluştursa bile karşı taraf eğer seni nasıl arayacağını biliyorsa eliyle koymuş gibi bulabilirdi. Burada bana yardım edebilecek bir malzemem yoktu. İçimden gelen güce güvenmek zorundaydım. En fazla otuz dakikam vardı ve beni arayan ya da doğrudan gözümün içine bakan birine kolayca görünebilirdim. Ne var ki, kameralara yakalanmam imkânsızdı ve gecenin bu saatinde koridorların ıssız olmasına güveniyordum. Görevliler bizi odalarımızda kilitli ve gazlı uykumuzda sanıyordu.

Simyacılar'ın nasıl bir nöbet programı izlediğini bilmiyordum ama geceleri daha az personel olduğunu umuyordum. Yatağıma oturup yarım saat kadar herkesin gecenin sessizliğine gömülmesini bekledim. Tekrar kapıya gitmeden önce yastığı-

mı yorganın altına sıkıştırıp kabarttım. Bizi gözetleyenler yarı karanlıkta beni yatağımda, derin bir uykuda sanacaktı. Sihirli kelimeleri fısıldadım. Emma'nın büyücülüğümü öğrenmesi işime gelmezdi. Zaten büyü yaparken önemli olan sesin yüksekliği değil, kelimelerin anlamları ve yeterince odaklanmaktı. Birden içimden bir güç dalgası geçti. Büyü işe yaramıştı ve zaman işliyordu. Koridoru birkaç saniye dinledikten sonra usulca kapıyı açtım ve arkamdan kapadım. Görünmezlik büyülerinin zor taraflarından biri de buydu. Sen görünmüyorsun diye hareketlerin de görünmez olmuyordu. Biri kapının kendi kendine açılıp kapandığını görürse şüphelenirdi. Aynı şekilde yanlışlıkla birine çarpmamaya da özen göstermeliydim.

Yatak odalarının bulunduğu koridor sessiz ve boştu. Hızla ilerledim. Az sonra ilk nöbetçiye rastladım. Asık suratlı, sert görünüşlü bir adamdı. Bütün koridorları görebileceği bir noktada durmuş, cep telefonundan mesaj atıyordu. Yavaşça yanından geçerken kafasını bile kaldırmadı. Asansörlere doğru yürüdüm. Burada bir acil çıkış kapısı olmadığına hâlâ inanmıyordum. Simyacılar bize kaçma fırsatı yaratmaktansa can güvenliğimizi tehlikeye atmayı yeğlemişti.

Asansörlerde bir noktayı atladığımı fark ettim. Kimlik kartını okutmadan tek bir düğmeye bile basamıyordun. Simyacı gardiyanların bunu yaptığına pek çok kez tanık olmuştum ama nedense aklımdan uçup gidivermişti işte. Asansöre binemeyecektim. Aynı şekilde merdiven boşluğuna açılan kapıdan geçmem de olası değildi. Zaten aksi olsa, hepimiz merdivenleri kullanmaya çalışırdık. Ne yapacağımı düşünürken bir *ding*

sesiyle asansörün geldiğini anladım. Kapılar açılmak üzereydi. Çabucak yana çekildim. Bir dakika sonra Sheridan asansörden indi.

Bir an bile tereddüt etmeden kapılar hâlâ açıkken asansöre daldım. Sheridan kartını okutmuştu tabii ve bunun hâlâ işe yarayacağını umuyordum. Şansım yaver gitti. Kontrol merkezinin ve temizlik odasının bulunduğu katın düşmesine basabildim. Kapılar boş bir koridora açıldı. Dışarı çıktığımda asansörü bir daha kullanmak zorunda kalacağımı düşünmemeye çalışıyordum.

Malzeme dolaplarının yerini hatırlıyordum ama yanlarına vardığımda bir sürprizle daha karşılaştım. Onlar da kimlik kartıyla açılıyordu. Buraya önceki gelişimde Sheridan dolapları önden açmış olmalıydı ama şimdi hiç şansım yoktu. Vaktim daralıyordu ve henüz hiçbir sonuç elde edememiştim. Odama dönüp daha akıllıca bir plan yapmaya karar verdim. Neyse ki yedek bir sakızım vardı.

Birden gülüşmeler duydum. İki Simyacı köşeyi dönüp bana doğru yürüdü. Panikleyerek sırtımı duvara yapıştırdım. Etrafta saklanabileceğim bir köşe yoktu. Şansım yardım ederse ikili beni fark etmeden yürüyüp giderdi. Böylece onlarla göz göze gelmekten kurtulurdum.

Simyacılar kontrol odasının önünde durdu. Tam rahat bir nefes alıyordum ki, altın bir fırsatı kaçırıyor olabileceğimi fark ettim. Son anda arkalarından içeri daldım ve kapı yana kayarak kapandı. Durup nefesimi tuttum ama iki Simyacı arkalarına bile bakmadı. Ekranlarla kaplı bir duvarın yanındaki

masada bir adam oturuyordu. Kulaklıkları vardı ve bıkkın bir ifadeyle yoğurt yiyordu. Ekranların çoğu odalarımızdaki kameralara bağlı olduğu için karanlıktı. Diğer birkaç ekran da boş sınıfları ve koridorları gösteriyordu.

Etrafıma bakındığımda bir *deja vu* hissiyle sarsıldım. Gizlice girdiğim Simyacı binasında da benzer tipte masalar ve bilgisayarlar görmüştüm. O zaman daha güvenli bir görünmezlik büyüü yapmıştım. Yine de kararlılıkla odayı aramaya başladım. Yoğurt yiyen adam takım elbisesinin ceketini iskemlesine asmıştı. Yaka kartını göğüs cebine ilıştirmişti. Herkesin her yere ulaşımı var mıydı bilmiyordum ama en azından dönüšte asansöre binmeyi garantileyecektim. Kimlik kartını pantolonumun beline sıkıştırdım. Kulaklıklarını görünce onu kameraların sesini dinliyor sanmıştım ama yaklaştığımda metal müzik dinlediğini fark ettim. Acaba üstleri buna ne derdi?

Peşlerine takıldığıım iki Simyacı bir köşede avaz avaz bağıırarak konuşuyordu. Buradan kolayca çıkabileceğimi umuyordum. Kapıyı aralayacak ve usulca dışarı süzülecektim. Tam bunu yapacakken yeni bir şey gördüm. Bir an tereddüt ettim. Sonra ters yöne doğru yürüdüm. İlğimi çeken, duvardaki dokunmatik bir paneldi. Bize verdikleri gazı buradan kontrol ediyorlardı. Sistem geceye programlıydı ve mahkûmların yaşam alanlarının hepsi listelenmişti: Yatak odaları, koridorlar, yemekhane ve sınıflar. Yatak odalarının yanında yüzde 27, diğerlerinde 0 yazıyordu.

Hücredeyken gazı elle kontrol ettiklerini düşünüyordum. Konuşmamız her bittiğinde uyuyakaldığım için başka bir se-

çenek aklıma gelmemiştir. Ne var ki, buradan anlaşıldığı üzere gaz otomatik bir sisteme bağlıydı. Dokunmatik ekranın altında üç seçenek vardı. Demek ki bazen elle müdahâle gerekiyordu. Seçenekleri okudum: AŞIRI YÜKLEME-BÜTÜN SİSTEMİ KAPA, YENİDEN KUR VE ÇALIŞTIR-BÜTÜN BÖLGELER YÜZDE 42.

Yüzde 27'lik bir gaz oranı bizi kafamıza taşla vurulmuş gibi uyutuyorsa kim bilir yüzde 42 ne yapardı? Cevabı biliyordum. Bizi anında komaya sokardı. Önce o berbat ağırlık hissi filan gelmez, olduğumuz yere yığılıp kalırdık. Toplu firara yeltenirsek bu yola başvurmaktan çekinmeyeceklerinden emindim.

Adrian'la Marcus beni bulduğunda burada nasıl çıkacaktık bilmiyordum ama dikkatli bir plan yapmak zorundaydık. Sadece bizim odadaki gazı engellemek bir çözüm değildi. Bütün katı engellemek zorundaydım ki, bu da ciddi bir uğraşı gerektiriyordu. Simyacılar tek bir dokunuşla gazı tekrar açabilecekken onu buradan kapamak anlamsızdı. Kurcalayabileceğim daha mekanik bir sistem olmalıydı.

Bu gece gazla işim yoktu. Panele son bir kez bakıp umduğum kadar kolayca kapıdan dışarı süzıldüm. Vaktim daraldığı için oyalanmadan malzeme dolaplarına koştum. Karşıma çıkan bütün kapılar gibi, dolapların kapaklarını da sadece geçebileceğim kadar açtım. İki şişe saf suyu belime sıkıştırdım. Bir düzine şırıngayı sütyenime ve çoraplarıma sakladım. Hiç rahat değildim ama çaldıklarımın da görünmez olması için onları kıyafetlerimin altına saklamak zorundaydım. Gecenin sürprizi dolaplarda bulduğum ketçap, hardal ve tuzdu. Hafta boyunca

küçük miktarlarda tuz aşırımı düşünüyordum ama tek bir paket tuzla işimi kolayca halledecektim.

Çaldıklarımla asansöre doğru yürüdüm. Kontrol merkezindeki gece nöbetçilerinin lakaytlığına tanık olduktan sonra kapıların hafifçe aralandığını görmelerinden endişe etmiyordum. Ne var ki, yatak odalarının katında, biraz önce mesaj yazan nöbetçi asansörün sesini duyup bakmaya geldi. Yine sırtımı duvara yapıştırdım ve yanımdan geçerken gözlerimi yerden kaldırmadım. Benden birkaç adım ötede durup kaşlarını çatarak asansöre baktı. Nefesimi tuttum. Göz teması kurmasak bile büyüünün son birkaç dakikası içinde olmalıydım.

Birkaç ısırap verici saniyeden sonra, nöbetçi nihayet omzunu silkip görev noktasına geri döndü. Odama döndüğümde o kadar rahatladım ki, neredeyse bayılacaktım. Yavaşça yastığımı kaldırıp üzerimde kileri yorganın içine boşalttım. Nevresim takımlarımızı haftada bir değiştiriyorduk ve bunu en son iki gün önce yapmıştık. Demek ki, ganimetlerimi kullanmak için beş günüm vardı.

Rahat bir nefes alarak yorganın altına süzıldüm. Vücudumun yorgunluğuna rağmen kafamın içinde tilkiler dolaşıyordu. Uyumam bir süre aldı. Adrian beni merak etmiş olmalıydı.

Kendimi Getty Villa'nın avlusunda bulduğumda Adrian'ın endişeyle bir o yana, bir bu yana yürüdüğünü gördüm. Ona seslendiğimde hemen başını kaldırdı.

"Tanrı'ya şükür," dedi bana doğru koşarak. "Her zamanki saatinde gelmeyince deliye döndüm."

Ona sıkıca sarıldım. “Özür dilerim. Biraz işim vardı da.”

Geri çekilip yüzüme baktı. “Ne işi?”

“Ah, bilirsin işte. Büyü yapıp gizlice bir yerlere girdim.”

“Yapma, Sydney,” diye homurdandı. “Seni bulmamıza az kaldı. Göze batmaman gerek. Yakalanırsan neler olacağını biliyorsun değil mi?”

“Evet,” dedim gaz kontrol panelini düşünerek. “Ve üzülerek belirtmeliyim ki, bunu yakın zamanda tekrarlamak zorunda kalacağım.”

14. BÖLÜM

ADRIAN

Sydney bana her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde ona inanmak istemiştım ama bunu yapmak zordu. Özellikle de, yeniden eğitimde tam olarak neler yaşandığını anlatmaya yanaşmadığı sürece. Endişelenmek yerine dikkatimi olumlu gelişmelere vermeyi denedim. Onu görebilmek, onunla konuşabilmek benim için büyük bir şanstı. Üstelik sağlıklı ve iyi görünüyordu.

Tatiana teyze bazen destekçim, bazen de şeytanın avukatı rolüne bürünüp aklımı karıştırıyordu.

Kim bilir ona neler yapıyorlar, dedi. Şu anda acı çekiyor, imdat çağlıkları atıyor olabilir ve sen buradasın.

Sydney iyi, dedim kendime. Daha iyi şartlarda da olabilirdi tabii ama o güçlü bir kız.

Tatiana teyze vazgeçmedi. *Öyle düşünmeni istiyor hepsi o. Rol yapıyor. Oysa içten içe onu bir an önce kurtarman için yalvarıyor.*

Birden öfkelendim. Belki de vicdan azabındandı. *Elimden geleni yapıyorum! Bana kendimi daha kötü hissettirmekle eline ne geçecek?*

“Adrian?”

Beni hayali sohbetimden uyandıran Marcus’tu. Masanın karşısından bana bakıyordu.

“Yine daldın gittin,” dedi. “Kaçtır adını söylüyorum.”

“Affedersin, biraz yorgunum da,” diye yalan attım.

Kafasını salladı. “Gidelim mi?”

Carly’yle konuştuktan sonra kendimize akşam yemeği almıştık ve şimdi Boise yolculuğumuza hazırдық. Yol uzun olduğu için geceyi geçirmek için Las Vegas’ın dışında basit bir motelde konakladık. Bu bölgede genellikle lüks otellerde kalmaya alışık olduğum için burası tuhaf gelmişti ama dert etmedim. Şu anda tek önceliğim uyuyup Sydney’le buluşmaktı. Ertesi sabah amacıma ulaşmış bir şekilde yine Idaho’ya doğru yola çıktık.

Oraya Patates Eyaleti dediğimde “Mücevher Eyaleti,” diye düzeltti Marcus.

“Efendim?”

“Patates değil, Mücevher Eyaleti.”

“Emin misin?” diye sordum şüpheyle. “Idaho’nun patatesi ünlüdür. Kimsenin Idaho pırlantası dediğini duymadım.”

Marcus gözlerini yoldan ayırmadan gülümsedi. “Eminim.”

Eski bir Simyacı’yla genel kültür yarışına girmeyecek kadar akıllıydım ama sınırı geçip de ÜNLÜ PATATESLER yazan plakaları görünce benim haklı olduğumu düşündüm.

Mücevherden bahsetmişken Tatiana teyzenin kol düğmelerinin hâlâ yanımda olduğunu hatırladım. Kotumun cebindeydiler. Uçakta kaybolmasınlar diye onları oraya koymuştum ama şimdi tehlikeyle burun burunaydım ve üzerimde bir servet taşıyordum. Birini çıkarıp güneşi ışığını yakaladıkça parlayan elmaslarla yakutlara hayranlıkla baktım. Başkaları aptallık diyebilirdi ama onlara sahip olmak bana kendimi şanslı biri gibi hissettiriyordu. Sanki Tatiana teyze bana yol gösteriyormuş gibi. Hayallerimde bana işkence eden hayaleti değil, gerçeği.

Marcus'la Boise'e akşam yemeği saatinde vardık ve doğrudan Carly'den aldığımız adrese gittik. Burası mütevazı apartmanlardan oluşan bir siteydi ve Keith önünde hap kadar bir bahçesi olan bir giriş katında oturuyordu. Kapıyı kimse açmadı. İçerinin karanlığına bakılırsa evde kimse yoktu. Güzel bir yaz akşamıydı. Hava hem insanlar, hem Moroi'lar için ideal bir sıcaklıktaydı. Keith'i uzun süre beklemek zorunda kalacağımızdan endişelenmeye başlamıştım.

“Belki geceleri çalışıyordur,” dedim Marcus’a.

Marcus tek ayağını bahçenin parmaklıklarına dayadı. “Keith kurallara uymadığı için başını derde soktu. Vampirlerden onlarla iş birliğine yanaşacak kadar etkilendiğini düşünseydiler onu gözetlemek için gece görevine verirlerdi. Ama genel itaatsizliklerde genelde sekiz-beş mesaisi kullanılır. Sorunlu kişiye normal bir insanın nasıl bir hayat sürdüğünü hatırlatmak isterler. Gece mesailerini gerçekten risklilere ayırırlar.”

Marcus haklı çıktı. On dakika sonra, bir Kia Sorrento otoparka girdi ve Keith arabasından inip apartmanın kapısına

doğru yürüdü. Bizi, özellikle de beni gördüğünde duraksadı. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Hayır,” dedi. “Sen burada olamazsın. Ya birileri seni gördüyse?” Bir Simyacı timinin üzerine atılmasını bekler gibi çılgınca etrafına bakındı.

“Sakin ol, Keith,” dedim. “Sadece konuşmak istiyoruz.”

“Yapamam,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Sizinle görevim harici konuşmam. Hoş, şu anda görev icabı bile konuşmam, çünkü...”

“Carly Sage’le ilgili,” dedim.

Susup birkaç saniye boyunca yüzümüze baktı. Sonra “Tamam,” dedi. “İçeri gelin.”

Keith önce apartmanın kapısını, sonra kendi kapısını açarken sağa sola kaçamak bakışlar atmaya sürdürdü. İçeri girdiğimizde bütün perdeleri çekti ve bizden mümkün olduğunca uzakta durup kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Neler oluyor? Bu kim? Carly iyi mi?”

“Seni arkadaşım John’la tanıştırayım,” dedim. *Marcus* adını telaffuz etmek istememiştim. Marcus mavi mürekkepli dövmesini makyajla kapatsa da kimliğini açık etme riskini göze alamazdık. “Carly iyi. En azından dün görüştüğümüzde öyleydi.”

Keith’in yüz hatları yumuşadı. “Onu gördünüz mü? Nasıl?”

Benim yerime Marcus cevap verdi. “İyi dedik ya. Bize adresini o verdi. Seninle konuşmamızı istedi.”

“Ö-öyle mi?” Keith’in gözleri hayretle açılmıştı ve bir gözü cam olduğu için ortaya gayet ürkütücü bir görüntü çıkmıştı.

“Sydney kayıp,” dedim. “Carly onu bulmamıza yardım etmeni istiyor.”

Keith önce gerçekten şaşırdı, sonra yüzünde temkinli bir ifade belirdi. “Kayıp derken?”

“Onu yeniden eğitime gönderdiler,” dedim açıkça.

“Hayır,” diye inledi. “Sizi içeri almamalıyım. Benim bununla bir ilgim olamaz.” Gözlerini kapayıp dizlerinin üzerine çöktü. “Tanrım! Buraya geldiğinizi öğrenecekler ve beni oraya geri yollayacaklar.”

“Söz veriyorum, kimse bilmeyecek,” dedim. Bu ana dek Keith’e acıyabileceğim aklıma gelmezdi. “Sadece Sydney’i bulmaya çalışıyoruz. Onu seni hapsettikleri merkezde tutuyorlar. Bize oranın nerede olduğunu söyle yeter.”

Gözlerini açıp boğuk bir kahkaha attı. “Sizce ben bunu nasıl bilebilirim? Güneşi bile görmemize izin vermediler ki. Karanlıktan çıktığımıza şükrediyorduk.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Keith’in gözleri daldı. “Hücre hapsinde günlerce karanlıkta kalırsın.”

“Sydney hücrede değil,” dedim. “Yanında başkaları var.”

“O da başka bir işkence,” diye mırıldandı acıyla. “Ne yapman ya da yapmaman gerektiğini çabuk öğrenirsin.”

Daha çok bilgi edinmek için ölüyordum ama Marcus bizi konumuza geri döndürdü:

“Pekâlâ. Size nerede olduğunuzu söylemiyorlardı ama sonunda oradan çıktın, değil mi? Dışarı nasıl çıkıldığını görmüş olmalısın.”

“Hayır,” dedi Keith, “çünkü gözlerimi bağladılar. Oradan yeterince uzaklaşmadan da açmadılar. Sakın benden mesafe hesabı yapmamı beklemeyin. Kim bilir kaç tane uçağa, kaç tane arabaya bindim? Bir süre sonra zaman kavramımı yitirdim. Doğrusunu isterseniz, umurumda da değildi. Tek düşünebildiğim oradan kurtulmaktı.”

“Ama bilincin açıldı,” dedi Marcus. “Göremesen de hiçbir şey duymadın mı? Hiçbir koku almadın mı?”

Keith başını iki yana sallamaya başlamıştı ki, gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Sonra eski temkinli tavrına büründü.

“Bize yardım etsen bile Carly seni affeder mi bilmem,” dedim usulca. “Ama kız kardeşini kurtarmamıza yardım etmediğin takdirde senden sonsuza dek nefret edeceğim garanti.”

Keith bana suratına bir tane patlatmışım gibi baktı. “Her yolu denedim,” dedi. “Yalvardım. Ağladım. Diz bile çöktüm.”

Carly’den söz ediyordu. “Neden?” dedim. “Seni affetmesi neden bu kadar önemli? Yıllar önce aklın neredeydi? Ya da sonrasında?”

“Yeniden eğitim sayesinde oldu. Hayatımda kendimi hiç oradaki kadar çaresiz hissetmedim. Tamamen birinin kontrolünde olmak, yardım isteyememek, başına gelenlerin tek suçlusu gibi görülmek... Ben orada Carly’ye neler çektirdiğimi anladım ve bu her gün hayatımı zehir ediyor.”

Ona karşı en ufak bir sempati hissetmesem de, acımıştım. Ne zaman bir kız beni reddetse egom paramparça olmuş ama hayatıma devam etmiştim. Keith’in Carly’ye yaptığını hiçbirine yapmak aklımın ucundan geçmemişti. Simyacılar onu

bir zihin kontrolü kampına göndermeden önce de yaptığının yanlış olduğunu bilmeliydi. Şimdi tüm bunlar Carly'le onun arasındaydı ve Keith pişman gibi görünse de, Carly onu hayat boyu süründürebilirdi.

Keith'in üzerine daha fazla gitmemeye karar verdim. “Bundan sonrası Carly'ye kalmış,” dedim. “Ama Sydney konusunda bize yardım edersen sana minnettar olacağını biliyorum. Yeniden eğitimden çıkarken aklında kalan bütün detaylar çok önemli.”

Uzun bir sessizlik oldu. Keith nihayet ikna olmuş gibiydi. Derin bir nefes aldı. “Dışarısı sıcaktı. Beklediğimden daha sıcak. Hâlbuki kasım ayındaydık ve ben havanın daha soğuk olacağını sanıyordum. Ama değildi. Sanki hâlâ Palm Springs'teydik.”

Hafifçe inledim ama Marcus sert bakışıyla hemen bir sonuca varmamı engelledi. “Orada olamaz. Palm Springs listede yok.” Tekrar Keith'e döndü. “Nasıl bir sıcak vardı? Çöl sıcaklığı gibi mi? Tropik ya da nemli değil, öyle mi?”

Keith alnını kırıştırdı. “Hayır, kuruydu.”

“Sence kaç derecediydi?” diye üsteledi Marcus.

“Termometrem yoktu!” diye bağırırdı Keith öfkeyle.

Marcus da öfkelenmişti. “Tahmin yürüt. Kırk var mıydı?”

“Yok... sanmam. Ama Kasım için sıcaktı. En azından benim için. Ben Boston'da büyüdüm. Yirmi altı filan olmalı.”

Marcus'a döndüm. İçten içe “Tamam!” diye bağırmasını ve bir anda bütün cevaplara ulaşmasını bekliyordum. Öyle bir şey olmadı tabii.

“Başka ne hatırlıyorsun?” diye sordu.

“Hepsi bu kadar,” dedi Keith. “Lütfen, gidin artık. Orayı unutmaya çalışıyorum. Sizin yüzünüzden oraya geri dönmek istemiyorum.”

Marcus’la göz göze geldiğimde kafasını salladı. “Pekâlâ, umarım bu kadarı yeterli olur,” dedi.

Keith’e teşekkür edip kapıya yöneldik. Gitmemiz için yalvardıktan sonra, “Durun bir dakika,” deyince şaşırdım.

“Ne oldu?” diye sordum heyecanla.

“Carly’yi görürseniz gerçekten üzgün olduğumu söyleyin.”

“Hâlâ senden şikayetçi olmasını istiyor musun peki?” diye sordum.

Keith’in gözleri yine uzaklara daldı. “Belki de en iyisi budur. Oraya geri dönmektense. Hatta belki burada yaşamaktan bile iyidir.”

Etrafı gösterdi. “Görünüşte özgürüm ama beni her an gözetliyorlar. Bir yanlış yapmamı bekliyorlar. Hayatı böyle hayal etmemiştim.”

Marcus’la arabaya doğru yürürken “İki ay,” dedim. “Sadece iki ay oradaydı ve şu hâline bak.”

“Orası insana neler yapıyor gör işte,” diye mırıldandı.

“Evet ama Sydney bunun iki katından daha uzun bir süredir orada.”

Bir an bunun ağırlığıyla duraksadık. Sonra Marcus bana moral vermeye çalıştı. “Yenilgiye uğramış gibi miydi?”

“Hayır.”

“Sydney, Keith’ten daha güçlü.”

“Belki de bu yüzden hâlâ orada,” dedim kederle. Cevap vermeyince daha iyimser bir konuya geçmeye çalıştım. “Keith’in verdiği ipucunun faydası olur mu?”

“Umarım.” Şoför kapısını açtı. “Sen kullan. Ben birkaç telefon edeceğim.”

“Sence beklememiz daha doğru olmaz mı? Belki de onu bulana kadar burada kalmalıyız. Boşuna ters yöne gitmeyelim.”

“Keith doğru söylüyorsa, Sydney güneyde demektir. Palm Springs değil belki ama orada bir yerlerde.” I-84’e doğru ilerlerken cep telefonunu çıkardı. “Listeye o kadar çok baktım ki, artık ezberledim. Amerika’da Kasım ayında yirmi altı derece olabilecek fazla yer yok.”

“Hayır, tonla var,” dedim yine Patates Eyaleti tartışmasına girecekmişiz gibi hissederek. “Hawaii, California, Florida, Texas. Daha yeni Las Vegas’taydık ve fırın gibiydi.”

Marcus kafasını iki yana salladı. “Onların çoğunda kuru sıcağ yok. Kışları ılık ve yağmurlu geçiyor. Listedenden ve Keith’in anlattıklarından çıkardığım kadarıyla ve bir de sen bu zaman diliminde olduğunu söylediğin için aklıma iki seçenek geliyor. Biri Ölüm Vadisi, diğeri de Tucson’un dışı.”

Şaşkınlıktan az kalsın yoldan çıkıyordum. “California ve Arizona mı yani? Son yirmi dört saattir dolanıp durduğumuz yerler mi?”

“İkisi de büyük eyaletler,” dedi kuru bir sesle.

Aklım almıyordu. Bu iki yer arabayla Palm Springs’e bir günden az mesafedeydi. Sydney bunca zamandır bu kadar

yakınımda olabilir miydi? Aramızda yalnızca saatler olabilir miydi? Marcus telefonunu tuşlamaya başlamıştı ki, yüzümdeki ifadeyi fark etti.

“Hey, ne bu hâl? Nereden bilecektin ki?”

Öyle mi? diye sordum Tatiana teyzeye. *Bunca zamandır bana bu kadar yakın olduğunu hissetmem gerekmez miydi?*

Cevap vermedi ama onun eleştirilerine ihtiyacım yoktu. Ben kendimi yeterince kınıyordum zaten. İçime berbat bir suçluluk duygusu çöktü. Sydney bu kadar yakındaydı ve onu bulamamıştım. Acı çekmesine sebep olmuştum.

“Anlamalıyım,” diye fısıldadım. “Onu hissetmeliydim.” Göğsüme vurdum. “Yakında olduğunu bilmeliydim.”

Marcus iç çekti. “Birincisi, direksiyonu bırakma. İkincisi, sihirli güçleri olan karamsar bir vampir olduğunu biliyorum ama sende bile o tarzda bir altıncı his yok, dostum.”

Sözleri beni hiç rahatlatmadı. “Sihirle ilgisi yok. Bu Sydney’le benim aramda bir şey. Simyacılar tuhaf bir işkence anlayışıyla onu bana bu kadar yakında tutuyorsa bunu hissetmeliydim. Sen anlayamazsın.” Marcus da Jackie Terwilliger gibi Sydney’le aramda bir şeyler olduğunu kendiliğinden fark edenlerdendi.

“İşkence olsun diye yaptıklarını sanmıyorum,” dedi. “Üzücü bir tesadüf o kadar. Simyacılar’ın ülkede sadece bir tane yeniden eğitim merkezi var ve o da Sydney’in kaçırıldığı yerin birkaç saat uzağında çıktı. Keith’in ve diğerlerinin söylediklerini duydun. Onu buradan onlarca ışık yılı uzağa da götürebilirlerdi! En azından, işimiz kolaylaşacak. Bence üzüle-

ceğine sevinmelisin. Şimdi... Dikkatini yola verebilecek misin, yoksa ben mi kullanayım?”

“Sen işine bak,” diye homurdandım.

Marcus hayalet ajanlarıyla konuşurken sessiz kalmayı yeğledim. Marcus onlara işi gücü bırakıp merkezin Tucson’da mı, yoksa Ölüm Vadisi’nde mi olduğunu araştırmalarını söyledi. Ayrıca Sydney’i kurtarmak için gerekecek toprağı kazma aletlerini, silahları ve cephaneyi toplamalarını istedi. Tüm bu süre zarfında ben yine karanlığın esiri olmuştum. Bunalımım Tatiana teyzenin suçlamalarıyla güç birliği yapıp üzerime geliyordu.

Marcus son konuşmasını da bitirdiğinde bana önce merkezin yerini tespit etmemiz gerektiğini, detaylı planı daha sonra yapacağımızı açıkladı.

“Merkezi bulduğumuzda eski kayıtları değeriz. Simyacılar bile kimseye görünmeden inşaat yapamaz. Tabii ki amacını saklamışlardır ama ne aradığımızı bildiğimiz sürece bir ipucu yakalayacağımızdan eminim. İçeride de birkaç adamım var. Araştırmada bize yardımları olabilir.”

Tamam dercesine kafa salladım ve sonunda karamsarlığım başka bir hisle yer değiştirdi: Öfke. Sadece öfke de değildi. Adeta bir galeyandı. Sydney’e bunu yapanlardan nefret ediyordum. Bir plan yapıp araziye keşfetmek ve adım adım ilerlemek tam da Marcus’a göreymişti.

Benim olayım kapıları havaya uçurup içeri girmek ve Sydney’i o cehennem çukurundan çıkarmaktı. Benim mantığım böyle işliyordu.

Evet, diye tısladı Tatiana teyze. Onlardan öcümüzü alacağız.

“Merkezin yerinden emin olmaları ne kadar sürer?” diye sordum. “Daha önce bir ya da iki haftayı bulacağını söylemiştin.”

“O zaman körcesine tahmin yürütüyordum. Merkez Ölüm Vadisi’ndeysen daha kolay buluruz. Bilirsin orası çokarak bir arazi. Tucson şehirleşmiş bir bölge olduğu için daha uzun sürebilir. İkisini de araştıracaklar. Belki şansımız yaver gider.”

Gece Kuzey Nevada’da mola verdik. Eyalete pıtrak gibi yayılan kumarhanelerden birine bitişik bir otel bulduk. Odamız lüks sayılmazdı ama isimsiz bir kasabaya göre oldukça konforluydu. İnternet’imiz ve talan etmek için yanıp tutuştuğum bir mini barımız vardı. Saray’dan sonra alkolü bir anda kesmiştim. Kendime işkence ediyordum belki ama Sydney’e kavuşmak için hem zihnen, hem de bedenen sağlam durmalıydım.

Odamıza yerleştikten sonra Jill’e mesaj attım ve az sonra Marcus’un dizüstü bilgisayarının ekranından Palm Springs’tekilere el salladık. “Sydney’i buldunuz mu?” diye sordu Eddie hemen. Jill bağımız sayesinde detayları biliyordu ama henüz diğerlerini bilgilendirme fırsatı olmamıştı.

“Yerini saptamak üzereyiz,” dedi Marcus. “Sydney size pek uzak değil, çocuklar. Onu Ölüm Vadisi’nde ya da Tucson’da tutuyorlar. Kesin bir bilgi gelmesini beliyoruz.”

Arkadaşlarım Sydney’in yakında olduğunu öğrenince benimle aynı tepkiyi verdi. “Onu bulduğunuzda haber uçurun, hemen yola çıkarız,” dedi Angeline.

Bir an hepsinin desteğine ne kadar ihtiyacım olduğunu düşündüm. Ama bazı gerçekler vardı. Sydney asıl görevinde başarısız olursa bir daha beni asla affetmezdi. Aklımdan geçenleri hissedenden Jill ekranda suratını buruşturdu.

“Olmaz,” dedim. “Daha sınav haftanız bitmedi. Ayrıca Jill’in böyle bir çılgınlığa sürüklenmesine asla izin vermem. Hayatı hâlâ tehlikede.”

“Sınavların bitmesine iki gün kaldı,” diye atıldı Jill. “Hem artık tehlikede falan değilim. Saray’da duymadın mı? Lissa bir aya kalmadan kanunu değiştirmeyi planlıyor. Tahttaki hükümdarın yaşayan bir akrabası olması zorunluluğu tarihe karışacak. Benim de bir önemim kalmayacak. Yaz okulu biter bitmez Saray’a geri döneceğim.”

Bundan haberim yoktu. Belki de Saray’daki günlerimi sarhoş geçirdiğim içindi. “Sen hep önemli olacaksın, Ufaklık. Hem kendin dedin. Henüz yasa kabul edilmedi. Hâlâ tahtın kilit ismisin ve bunca insanın senin için büyük emeklerle yarattığı güvenli bölgeden ayrılmayacaksın. Sakın dampirleri de bu işe karıştıрма. Onlar seni korumakla görevli.”

“Ben dampir değilim,” dedi Trey. “Kimseden de emir almıyorum. Nereye geleceğimi söyleyin yeter.”

Kısa bir duraksamanın ardından yavaşça kafamı salladım. Haklıydı. Onun diğerleri gibi sorumlulukları yoktu ve iyi dövüyordu. Angeline erkek arkadaşının koluna sert bir yumruk attı. Trey’in canı yanmış olmalıydı ama Angeline’in bu tip hareketlerine bayıldığı da belliydi.

“Haksızlık,” diye somurttu Angeline. “Ben de yardım etmek istiyorum.”

“Hepimiz istiyoruz,” dedi Neil.

“Dampirlerden birini alabilirsiniz,” dedi Jill sakince. “İki kişi bana yeter. Kampüsten dışarı bile çıkmıyorum ki. Eddie’yi alın.”

Eddie hayretle ona döndü. “Sana muhafızlık etmemi istemiyor musun?”

Jill ona bir kraliçe edasıyla gülümsedi. Bu hâli bana Lissa’yı hatırlatmıştı. “Tabii ki istiyorum. Hayatta daha çok güvendiğim kimse yok. Ama buna ihtiyacın var. Biliyorsun, Adrian, Eddie en iyileridir.”

Hiçbirinin, hatta Eddie’nin bile Jill’in yaptığı fedakârlığı tam anlamıyla kavrayabildiğini sanmıyordum. Jill’in aklından geçenleri okuyamıyordum ama Sydney’i kurtarma operasyonunun bir parçası olmayı ne kadar istediğini biliyordum. Hiçbirimizin buna izin vermeyeceğini bildiğini de biliyordum. Jill de kendini kabul ettirmek yerine, Eddie’yi öne sürüyordu. Tek sebep Eddie’nin iyi bir savaşçı olması değildi. Aynı zamanda, tıpkı Jill’in dediği gibi, buna ihtiyacı vardı. Sydney kaçırıldığından beri Eddie kendini yiyordu. Benim ıstırabım yalnızlığım, onsuzluğum ve çaresizliğimle ilgiliydi. Eddie’ninki ise vicdan azabıydı. Onu koruyamadığı için kendini suçlu hissediyordu. Sydney, Eddie’yi oyuna getirip onun için kendini feda etmişti. Jill herkesin sandığından daha olgun, anlayışlı ve gözlemci bir kızdı. Eddie’nin ancak Sydney’i kurtararak kendini affedebileceğini anlamıştı.

Ve tabii bir de, Jill, Eddie'yi seviyordu.

Ne yazık ki, Eddie bunu bir türlü fark edememişti ve çoğunlukla kafası karıştıktı. “Ama emirlere karşı gelmiş olacağım,” dedi. “Seni korumaya yemin ettim.”

“O hâlde seni özgür bırakıyorum,” dedi Jill. “Buna hakkım var. Sonuçta o yemini aileme ettin ve ben de o ailenin bir üyesiyim. Veliaht prensesin olarak sana Sydney’i kurtarmanı emrediyorum. Ve sonra bana geri dönmeni.”

Jill’in kraliyet unvanını kullandığına ilk kez tanık oluyordum. Aile kanununun anlamı buydu. Hükümdara bir şey olduğu takdirde ve Moroi Meclisi’nin başa çıkamadığı bir durumda, eski hükümdarın ailesinden biri yeni hükümdar seçilene kadar vekil tayin ediliyordu. Tatiana teyze öldüğünde bu kanun yürürlüğe girmemişti. Meclis idareyi ele almış ve işleri yoluna koymuştu. Yine de, kanunlarımıza göre, hükümdarın yaşayan bir akrabası olması zorunluluğu devam ediyordu.

Jill konuşurken Eddie onu hayranlıkla süzüyordu. Jill’in ona bir prenesten çok, âşık bir kız gibi hitap ettiğini anladığından şüpheliydim. Yine de işe yaradı. “Tamam,” dedi Eddie. “Onu kurtaracağım ve buraya geri dönüp seni korumaya devam edeceğim. Söz veriyorum.”

Kendi aramızdaki dramların pek de farkında olmayan Marcus kafasını salladı. “Bana uyar. Bir, iki dampirin yanımda savaştmasına itiraz edecek değilim.”

İki demesi Angeline’le Neil’ı umutlandırmıştı ama hayallerini yıkan ben oldum. “Siz Jill’le kalıyorsunuz. Tedbiri elden bırakmayın ve sakın ola ki, bize yardım etmek için onu

da yanınızda getirmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Kanunun iptal edilmek üzere olması Jill'in düşmanlarını harekete geçirecektir.”

Hepsinin suratları asıldı. Neil'la Angeline ciddiyetle kafalarını salladı. Tam o sırada, Marcus'un telefonu çaldı ve cevap vermek için bir köşeye çekildi. Marcus bağlantılarından biriyle konuşurken Trey, “Ah, sana söylemeyi unuttum,” dedi. “Dün kızın biri geldi. Seni ve Sydney'i sordu.”

“İkimizi mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Bize bir ikili gibi davranan pek az kişi vardı.

“Daha çok Sydney'i arıyor gibiydi ama seni de sordu. İnsandı,” diye ekledi bir sonraki sorumu tahmin ederek. “Sarışın ve gözlüklüydü. Daha önce gördüğüm biri değildi.”

Kim olduğunu ben de çıkaramamıştım. Sydney'le beni sorabilecek tek insan Rowena'ydı. Onun da saçları su yeşiliydi (en azından, son gördüğümde öyleydi). Hem onda numaram vardı, isteseydi arardı. “Başka bir şey demedi mi?” diye sordum. “Bizi neden arıyormuş? Adını söylemedi mi?”

“Hayır. Eski bir arkadaşınızmış. Ona nerede olduğunuzu bilmediğimi söylediğimde suratı öyle asıldı ki, bir mesajın varsa iletelim dedim. Ama hayır dedi. Tuvalete girdi ve tek kelime etmeden gitti.”

“Zambak dövmesi var mıydı?” diye sordum.

“Olsaydı fark etmez miydin?” diye çıkıştı Trey. “Varsa bile bir şekilde gizlemişti.”

Esrarengiz ziyaretçimizin kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve Marcus'un dönüşüyle onu unutuverdim. Nasıl

unutmayacaktım ki? Marcus heyecandan yerinde duramıyordu. “Hani şansımız yaver gidebilir demiştin ya? Gitti. Merkez Ölüm Vadisi’nde. Kesin bilgi. Hâlâ tam yerini bilmiyoruz tabii ama yarın ilk iş oraya gidiyoruz.”

“Sizinle orada buluşuruz,” dedi Eddie.

“Sınavlarınıza girin,” dedi Marcus. “Plan yapmamız birkaç gün sürer zaten. Önce yerini bulacağız, sonra da içeri nasıl gireceğimizi düşüneceğiz.”

Ölüm Vadisi Palm Springs’e beş saat bile değildi. Marcus haklıydı. Sydney’in orada olduğunu bilemezdim ama yine de kabullenmek zordu işte. *Ne kadar yakınmışız*, diye düşündüm. *Bunca zamandır burnumun dibindeymiş*. Sydney’e ulaşma yolunda büyük bir ilerleme kaydetsek de hâlâ harekete geçemiyorduk. Tek yapabildiğimiz, Amberwood’un yatakhane kapıları kapanmadan ve kızlarla erkekler ayrı ayrı odalara gitmeden önce son detayları konuşmaktı. Bilgisayarı kapadığımızda Marcus birkaç telefon daha etti. Sonra gürültüyle esnedi.

“Ben uyuyacağım,” dedi odadaki ikiz yataklardan birine uzanarak. “İstersen televizyon açık kalabilir. Ben her koşulda uyurum.”

Marcus yıllardır kaçak hayatı yaşadığı için buna şaşmamak gerekti. Yine de televizyonun sesini kısıp kendi yatağıma uzandım ve gözlerimi ekrana diktim. Sydney’e ulaşmayı denedim ama başaramadım. Belki de, yine gizli bir gece gezisine çıkmıştı. Sessiz televizyon izlemek çok sıkıcıydı. Alt yazılı bir film bulana dek neredeyse iki kez içim geçiyordu. Gecenin

geri kalanı boyunca Sydney'le bağlantı kurmayı denedim. Son hatırladığım sabaha karşı dörtteki sohbet programıydı.

Uyandığımda oda aydınlıktı ve Marcus kurulanarak ban-yodan çıkıyordu.

“Günaydın,” dedi. “Yola çıkmaya hazır mısın?”

“Ben... Şey...” Doğrulup aptal aptal etrafıma baktım. “Uyumuşum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Sydney’le konuştun mu?”

“Hayır ama en az on, on iki kez denedim. İşe yaramadı.”

“Belki geç yatmıştır.”

“Dörtten sonra mı?” Bir gece önceki görevde bile birden önce bağlantı kurmuştuk. “Hiç uyumadığından korkuyorum.”

“Neden?”

“Kendi isteğiyle uyumamışsa sorun değil. Yok eğer uyumuş da ben ona ulaşamamışsam işte bu sıkıntılı.”

15. BÖLÜM

SYDNEY

Şırıngaları ancak yalnız kaldığım nadir dakikalarda tıslımlaya bildiğim için hepsine vaktim yetmedi. Önce ilk beşini yaptım ve onları Emma'yla onun güvenebileceğimi söylediği arkadaşlarına dağıttım.

Adrian Carly'den Keith'in adresini aldığını söylediğinden beri iyice cesaretlenmişim. Bu gece ondan gelişmeleri öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Adrian'la Marcus'un beni bulma yolunda önemli bir adım atmaları üzerimdeki baskıyı arttırıyordu. Ne yapıp edip kontrol merkezindeki panelde gördüğüm acil durum çözümünü geçersiz kılmanın bir yolunu bulmalıyım.

Çalıntı kimlik kartımın hâlâ çalışıyor olma olasılığı da diğer bir endişemdi. Adam onu kaybettiğini fark edip üstlere bildirdiği anda Simyacılar bütün sistemi kapayabilirdi. İşte o zaman asansörü bile kullanamazdım. Acele hareket etmek zorundaydım.

Emma kontrol odasına girdiğimi duyunca etkilendi ama asıl sorunumuz konusunda bana yardımcı olamadı. “Gaz oradan kontrol edilmiyor muymuş?”

“Ediliyor,” dedim, “ama bir de istedikleri zaman bizi komaya sokabilecek bir düğmeleri var. Onun için, gazın yayıldığı ana noktayı bulmam şart. Havalandırma sistemine nereden karıştığını öğrenmeliyim.”

Emma kederle başını salladı. “Hiçbir fikrim yok. Kimsenin de olduğunu sanmıyorum.”

Benim bir ümidim vardı. Resim dersinde konuyu Duncan’a açtım. Keşiflerim Emma’yı ne kadar etkilediyse, Duncan’ı da o kadar şok etmişti. “Sydney, saçmalıyorsun. Bu işe hemen bir son ver. Odanızdaki gazı keserek yeterince risk aldın zaten. Bütün katı kesmek delilik!”

Hâlâ kilden kase yapıyorduk. Tam da Simyacılar’ın çoğunluğa uy felsefesine dayanarak bizden birbirinin aynı kaseler üretmemizi bekliyorlardı. “Asıl delilik tek bir düğmeyle bizi saniyeler içinde devirebilmeleri,” dedim.

“Ne var bunda? İsyan filan çıkarmazsak böyle bir yola başvuramazlar ki. Kimse de o kadar aptal değil.” Cevap vermediğimde gözleri hayretle irileşti. “Sydney!”

“Sonsuza dek burada kalmak mı istiyorsun?” diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. “Oyunu kuralına göre oynarsan çıkarsın. Sonu belirsiz bir isyan çıkarmaktan daha güvenli değil mi?”

“O zaman sen neden çıkamıyorsun?”

Hafifçe irkildi. “Ne yapayım? Elimden bir şey gelmiyor ki.”

“Ben buna inanmıyorum. O kadar uzun zamandır buradasın ki oyunun kurallarını hepimizden iyi bilmen gerek. Sana nelerin çıkış belgesi çıkaracağını ezberlemişsindir artık. Ama sen hiçbir şey yapmıyorsun. Harekete geçmeye korkuyorsun!”

İlk kez gözlerinde bir öfke kıvılcımı çaktı. “Ne konuda harekete geçeceğim? Benden ne yapmamı bekliyorsun, Sydney? Dışarı çıksam ne olacak? Yeniden eğitime giren Simyacılar’ı hayatları boyu takip ediyorlar. Buraya geri gönderilmemek için ya Moroi’larla ilgili bütün ahlaki değerlerimi bir kenara bırakacağım, ya da gerçek duygularımı ilelebet saklamak zorunda kalacağım. Neden anlamıyorsun? Bu saatten sonra bizim artık bir geleceğimiz yok. İşimiz bitik. Beğenmediğimiz bir düzenin içine doğduk ve yakalandık. Ha içeride, ha dışarıda, bizim için ne fark eder?”

“Ya Chantal?” dedim usulca. “O dışarıda değil mi?”

Kili şekillendiren elleri bir an donup kaldı. Sonra iki yana düştü. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Kim bilir, belki de başka bir ülkedeki bir merkeze gönderilmiştir. Ya da belki bir yalanı yaşamaktansa kendini öldürmüştür. Daha ağır bir ceza da almış olabilir. Tek silahlarının hücre hapsi ya da sıkıcı resim dersleri olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Bize çok daha kötülerini yapabilirler. Temizliğe yollamaktan ya da herkesin içinde aşağılamaktan çok daha kötülerini. Cesaret bir erdem gibi görünebilir ama çoğu zaman bir bedelle birlikte gelir.”

“Chantal cesurdu, değil mi? Bu yüzden korkuyorsun?” Kederi öyle yoğundu ki, ona sarılmak istedim. Aynı zamanda

da, onu korkaklığı için sarsmak istiyordum. “Harekete geçmekten korkuyorsun! Onun gibi olmaktan korkuyorsun!”

Yutkunup kasesine geri döndü. “Anlamıyorsun.”

“Anlat öyleyse.”

Sustu.

“İyi,” dedim. “Gazı kendim hâllerdim. Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim. Bunu da ister kullan, ister çöpe at.”

Bir şey düşürmüşüm gibi çömeldim ve plastik kapaklı bir şırıngayı çabucak kendi çorabımdan çıkarıp onunkine sıkıştırdım. “Nedir o?” diye tısladı.

“İksirle dolu şırıngaların sonuncusu. Bunu sana sakladım ama kullanmazsın herhâlde. Hatta belki kendi adına kararlar vermekten kurtulmak için onlardan daha da güçlü bir mürekkep istersin.”

O sırada çalan zille birlikte Duncan’ı ağzı beş karış açık bırakıp gittim. O akşam banyoda yatmak için son hazırlıklarımı yaparken birkaç tılsımlı şırınga daha yaptım. Odaya girerken yedek sakızımı sürgünün gireceği yere yapıştırdım. Ana gaz kontrollerinin nerede olduğunu bilmiyordum ama yaptığım keşif gezilerine göre bazı mantıklı tahminler yürütebiliyordum. Sakız numaram Emma’nın gözünden kaçmamıştı. “Ciddi misin?” diye fısıldadı güçlükle duyulan bir sesle.

Sertçe başımı eğdim ve kitabımla birlikte yatağıma kuruldum. Daha sonra ışıklar söndüğünde yine koridorun boşalmasını bekledim. Yastığımı yorganımın altına sıkıştırıp görünmezlik büyüsü yaptım ve çalıntı kimlik kartımı gömleğime

tutturup usulca dışarı süzıldüm. Aynı nöbetçi her zamanki görev noktasında duruyordu.

Asansörle merdivenlere doğru yürüdüm. Merdivene açılan kapıya kartımı okuttum. Güvenlik paneli yeşile dönüştüğünde rahat bir nefes aldım. Kart hâlâ çalışıyordu. Kapı biraz gıcırdasa da, asansörün müzikal sesinden daha az gürültülüydü. Onu sadece geçebileceğim kadar açıp merdiven boşluğuna girdim. Burada daha önce asansörde de fark ettiğim bir şey dikkatimi çekti. Yukarı çıkan bir merdiven yoktu. Tek seçeneğim aşağı inmekti.

Dışarı nasıl çıkılıyor, diye söylendim belki yüzüncü kez. Geldiğimden beri buna defalarca kafa yormuştum. Bizi bir şekilde buraya getirmişlerdi. Hem çalışanların da dış dünyayla bağlantısı olmalıydı. Duncan görevlilerin başka bir yerde lojmanları olduğunu ve birkaç aylık nöbetler şeklinde çalıştıklarını söylemişti. Bir süre sonra yerlerine başkaları geliyordu. Bu bilmeceyi bir gün çözecektim elbet ama şimdi dikkatimi kontrol merkeziyle temizlik odasının bulunduğu kata inmeye vermeliydim. Bütün kapılara baktım ama umduğum gibi bir kumanda odası bulamadım. Zamanı fark edince merdiven boşluğuna geri dönüp bir görünmezlik büyüsü daha yaptım. Yarım saat kazanmıştım. Bunu bütün gece yapmaya gücüm yetmezdi ama en azından bir alt kata bakabilecektim.

Buraya adım atmaya lı neredeyse üç hafta olmuştu. Bir an donup kaldım. Beni üç ay boyunca karanlıkta tuttukları hücrem bu kattaydı. Diğerlerine katıldıktan sonra burayı hiç düşünmemiştim ama şimdi bütün anılarım geri dönmüştü. Sert

zeminde uyumaktan her tarafımın tutulduğunu, uyandığımda bir süre hareket edemediğimi hatırladım. Karanlığı düşününce ürperdim. Şimdiki odamın ufak penceresi nasıl da büyük bir fark yaratıyordu. Amacıma odaklanmam birkaç dakikamı aldı. Derin bir iç çekip yürüdüm.

Hücreden çıkarıldığımda bütün kapılarda *Y* harfi ve bir sayı olduğunu fark etmemiştim. *Y* yansıtma mı demekti? Toplamda yirmi tane oda vardı ama kaç doluydu bilmiyordum. Kartımı okutup birini açmaya cesaret edemedim. Hem içimden bir ses onları yalnızca yetkili birinin açabileceğini söylüyordu, hem de en ufak bir ışık sızıntısının kameralara yakalanacağından emindim. Benimle aynı acıları çeken insanlara yardım edememenin çaresizliğiyle yoluma devam ettim.

Odalar bittiğinde karşıma çift kanatlı bir kapı çıktı. Üzerinde YANSITMA KONTROL MERKEZİ yazıyordu. Yönetim ve operasyon odalarının kapıları çoğunlukla camlıydı ama bunun ardında ne olduğunu bilmeme imkân yoktu. Kartımı okutup okutmamak arasında bocalıyordum ki, birden kapılar açıldı ve iki Simyacı dışarı çıktı. Hemen yana çekildim. Neyse ki hızlı adımlarla ters yöne doğru uzaklaştılar. Kapılar ben yetişmeden gürültüyle kapandı ama içeriye göz atma fırsatım oldu.

Birkaç Simyacı üç tarafı kapalı küçük kabinlerde sırtları bana dönük oturuyordu. Hepsinde kulaklıklar vardı. Masalarına dev mikrofonlar takılmıştı. Önlerindeki kontrol panellerinde ne yazdığını okuyamadım tabii ama buradan hücrelerdeki mahkûmların izlendiğini tahmin ettim. Her

bir mahkûma bir nöbetçi düşüyordu. Mikrofonlar seslerini değiştiriyor, odalarındaki ışık ve gaz kontrolü buradan yapılıyordu. Görevlilerin değiştiğini tahmin etmiştim ve haklıydım. Bütün odayı göremiyordum ama içeride en az beş personel vardı.

Net gördüğüm başka bir şey de çıkış tabelasıydı. Odanın en uzak ucundaydı ama ışıklı kırmızı harfler kolaylıkla okunuyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı. İşte buydu! Çıkış yolunu bulmuştum. Buraya gizlice girip çıkış kapısından kaçmanın ne kadar zor olabileceğini düşündüm. Sonunda o kadar da kolay olmayacağına karar verdim. Bir kere odaya girmek zordu. Kapılar kısa sürede açılıp kapanıyordu ve çok gürültülüydüler. Simyacılar buraya kamera yerleştirmediyse bile, içeride hep birilerinin olduğunu tahmin ediyordum.

Bir başka sorun da kimsenin elini kolunu sallayarak dışarı çıkamayacağını bilmemdi. Giriş ve çıkışlarda güvenlik görevlileri ve şifre olmalıydı. Simyacılar bu sıra dışı merkezi inşa ederken tek bir çıkış yaparak oranın güvenliğini garantilemeyi hedeflemişti.

Yine de kurtuluşumun burada olduğunu bilerek odama dönmekte zorlandım. *Sık dışını*, diye söylendim. *Yakında bitecek*. Koridora çabucak göz atıp merdivene yöneldim. Tam kapıyı açacaktım ki, birden Sheridan'la burun buruna geldim. Hemen sırtımı duvara yapıştırıp gözlerimi yere diktim. Bir an duraksadığını hissettim. Sonra yoluna devam etti. Yanımdan geçtiğinde kafamı kaldırıp arkasından baktım. Çift kanatlı kapıda yine duraksadı. Sonra içeri girip gözden kayboldu.

Sheridan dönmeden kendimi merdiven boşluğuna attım ve en alt kata indim.

Asansördeki en son düğme bu katındı ve merdivenler de daha ileri gitmiyordu. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ve neyle karşılaşacağımı hayal bile edemiyordum. Koridorda birbirini aynı kapılar vardı. Hücre kapılarının aynısıydılar ve üzerlerinde birer İ harfiyle sayılar vardı. Ne var ki harfin neyi temsil ettiğini gösteren bir kumada odasına rastlamadım. Yan yana dizili üç kapıda TEKNİK 1, TEKNİK 2 ve TEKNİK 3 yazıyordu. Yaklaşp kulağımı birine dayadığımda jeneratörlerin uğultusunu duydum. Yanlarında kart okuyucu yoktu. Eski tarzda kilitlerle açılıyorlardı.

Zihnimi zorlayarak Bayan Terwilliger'dan öğrendiğim kilit büyüsunü hatırlamaya çalıştım. Latince kelimeleri mırıldanırken kapıdaki sıradan bir kilit olması için dua ettim. Aksi takdirde, büyü işe yaramazdı. İçime bir güç dalgası yayıldı ve az sonra *tık* diye bir ses duydum. Hafifçe başımın dönmesine aldırmadan diğer kapıları da açıp keşfime başladım.

Birinci odada bir kazan ve diğer ısıtma donanımları vardı ama bir gaz kontrol paneli göremedim. İkinci odada aradığımı buldum. Burada bir jeneratör ve su tesisatı dışında, kocaman bir tank vardı. Yaklaşp etiketini okudum. Bana yatıştırıcı bir ilacın kimyasal formülü gibi geldi. Tanktan dört boru çıkıyordu ve her biri bir kata aitti. Vanaları elle açılıp kapanabiliyordu ve şu anda hepsi açıktı.

Gaz düzeyindeki değişiklikleri haber veren bir sistem göremedim. Bütün cesaretimi toplayıp mahkûmlar katının va-

nasını kapadım. Ne bir alarm çaldı, ne ışıklar kesildi. Bir an hepsini kapamayı düşündüm ama bunu kolayca fark ederlerdi. Burada algılayıcılar olmayabilirdi ama hücrelerin bulunduğu kattaki gazın kapatıldığını hemen anlardı. Orada gazı elle kontrol ediyorlar ve sonuçları anında görüyorlardı. Oysa mahkûmların katında gazın kesilmesi sadece uykularını etkileyecekti. Simyacılar, hatta mahkûmlar bile gazın eksikliğini fark edemezdi.

Hücredeki mahkûmlar için bir şey yapamamak beni üzse de, şimdilik elimden bu kadarı geliyordu. Bizim kattaki gazın kesildiğini ne kadar geç anlarsa o kadar iyiydi. Tankın boyutlarına bakılırsa yeniden dolumun uzun aralıklarla yapıldığı anlaşıyordu ama eninde sonunda biri vananın kapalı olduğunu görecekti.

Aynı odadaki başka bir tankta içeriğine yabancı olduğum kimyasal bir karışım vardı. Hücremde sinirlerimi geren ve beni paranoyaklaştıranın bu olduğunu tahmin ettim. Bizim katta bir tek yatıştırıcıyı kullanıyorlardı ama her ihtimale karşı bunu da kestim. Birbirimizden şüphelenmek için ekstra bir teşvike ihtiyacımız yoktu.

İşim bittiğinde üçüncü oda ve P işaretli kapılarla ilgili merakımı boş verip merdivene koştum. Bu geceki hedefime ulaşmıştım. Büyü etkisini yitirmeden kendimi güvenceye almalıydım. Hem geç kalırsam Adrian merak ederdi. Merdivenlerden bizim kata çıktım ve kapıyı açmadan önce camından baktım. Koridor boştu. Kameraların dikkatini çekmemek için kapıyı usulca aralayıp dışarı süzöldüm...

... Ve Sheridan'a çarptım.

Camdan baktığımda görmeyeyim diye asansör kapılarının bulunduğu duvarın arkasına saklanmıştı. Düpedüz beni arıyordu, çünkü gözlerimin içine baktı ve puf! Büyü bozuldu.

"Sydney!" diye bağırdı. Elindeki şok tabancasını fark etmemle vücuduma bir elektrik dalgası yayıldı ve dünyam karardı.

Uyandığımda karanlıktaydım. Bir an beni hücreye kapadıklarını düşündüm ve kalbim duracak gibi oldu ama bu farklıydı. Üniformam hâlâ üzerimdeydi ve taş bir zeminde yatmıyordum. Serin, metal bir masadaydım. Kollarımla başım masaya bağlıydı.

"Seni burada görmek üzücü, Sydney," dedi tanıdık bir ses.

"Kim olduğunu biliyorum," diye tısladım sıkılı dişlerimin arasından. Kayışlarımı sertçe çekiştirdim. Oldukça sağlamdılar. "Karanlıkta saklanmana gerek yok, Sheridan."

Tavanda minik bir ampul yandı ve Sheridan'ın güzel olduğu kadar da zalim yüzünü aydınlattı. "Karanlığın amacı beni saklamak değil. Karanlıktasın, çünkü ruhun da karanlık. Işığı hak etmiyorsun."

"Öyleyse neden hücremde değilim?"

"Hücre günahlarını kabullenmen için," dedi. "Az kalsın bizi kandıracaktın ama belli ki, hatalarından hiç ders almadın. Sana iki kez şans verdik. Bundan sonrası daha farklı olacak." Çalıntı kimlik kartımı gösterdi. "Bunu nasıl ve ne zaman aldın?"

"Yerde bulmuştum," dedim hemen. "Daha dikkatli olmalısınız sanırım."

Sheridan dramatik bir iç çekti. “Bana yalan söyleme, Sydney. Hiç hoşuma gitmiyor. Şimdi bir kez daha deneyelim. Bu kartı nasıl aldın?”

“Söyledim ya.”

Birden bütün vücudum keskin bir acıyla sarsıldı. Tuhaf bir histi. Sanki tenimde bir şeyler sürünüyor ve sinir uçlarımı ateşe veriyordu. Elektrik çarpması, arı sokması ve kâğıt kesigi gibi acıların bir karışımıydı adeta. Sadece birkaç dakika sürdü ama kendimi avazım çıktığı kadar bağırırken buldum.

Sheridan tepedeki ışığı kapadı. Karanlıkta konuştuğunda hâlâ aynı yerde durduğunu anladım. “En düşük ayarda böyle oluyorsan gerisini düşünemiyorum. Lütfen beni bunu yapmak zorunda bırakma. Kimlik kartını nasıl aldın ve ne arıyordun?”

Bu sefer yalan söylemedim. Yalnızca sustum.

Acı aynı yoğunlukta geri döndü ama daha uzun sürdü. O varken mantıklı bir düşünce oluşturmam imkânsızdı. Bütün hücrelerim o korkunç ıstıraba odaklanıyordu. Adrian’la sevişmenin en sevdiğim yanlarından biri de, durmadan düşünen ve kuran zihnimin bir mola verebilmesiydi. Adrian fazlasıyla seksi ve tecrübeliydi, evet ama ondan beynimi durduran ve kendimi yaptığımıza tamamen vermemi sağlayan bir şeyler vardı. Şimdi de zihnim mola veriyordu ama bunun Adrian’la yaşadığımızda uzaktan yakından ilgisi yoktu tabii. Bir anda bütün dünyam bedenim ve çektiğim acı hâline gelmişti.

Acı dindiğinde gözlerimde yaşlar vardı. Sheridan’ın aynı soruları soruşunu dinleyemedim bile. Galiba birkaç tane daha eklemişti. Odamdan nasıl çıktığımı ve kameralardan nasıl

kaçtığımı merak ediyordu. Cevap vermeme fırsat kalmadan acı geri geldi. Sonsuza dek süreceğini sandım ama bir noktada durdu ve Sheridan sorularını tekrarladı. Yine cevap vermedim ve yine acı başladı.

Bu döngünün içinde Sheridan'ın taktiğini az çok anlamıştım. Her seferinde aynı soruları bana değiştirerek soruyor ve bir noktada patlayacağımı umut ediyordu. Ne dediğimin önemi yoktu. Amaç öncelikle beni konuşturmaktı. İçimden bir ses buna maruz kalan mahkûmların eninde sonunda onlara bilmek istedikleri her şeyi anlattığını söylüyordu. Ben de anlatmak istiyordum. Bu işkencenin son bulmasını istiyordum. Kırılmaya yakın olduğumu anlayınca dudaklarımı ısırardım. Biryandan da sevdiklerimin yüzlerini hayal ediyordum. Adrian'ın ve arkadaşlarımla yüzlerini. Sheridan'ın işkenceye ara verdiği kısa aralıkta bu işime yaradı ama sonra işkence yine başlayınca hepsini unuttum.

“Kusacağım,” dedim bir ara. Bana yaptıkları saniyeler, saatler ya da günlerdir sürüyor olabilirdi. Zaman kavramımı tamamen yitirmiştim. Öğürmeye başlayana dek Sheridan bana inanmadı. Mide bulantımın temizlikteki ilaç destekli bulantıyla ilgisi yoktu. Bunda vücudum fiziksel olarak kaldıramadığına tepki veriyordu. Odanın karşısından biri gelip kayışlarımı açtı ve beni yan çevirdi. Midemde ne var ne yoksa çıkardım. Son anda altıma bir tas tutmuşlar mıydı bilmiyordum ve umurumda da değildi. Bu onların sorunuydu.

Kusmamın en şiddetli anları geçtiğinde Sheridan'ın biriyle fısıfısıf konuştuğunu duydum.

“Git bize yardımcı olacak birini getir,” dedi.

Erkek sesi şüpheliydi. “Hiçbiri birbirini sevmiyor ki.”

“Onun gibileri iyi bilirim. Kendi için vermeyeceği ödünü bir başkası için verebilir.”

Kapının kapandığını duydum. Kayışlarım yeniden bağlandı ve ağzım ıslak bir mendille silindi. Sheridan’ın sözleri korkunç bir gerçeği anlamama yardımcı olmuştu. *Biri bana ihanet etti*, diye düşündüm. Sheridan beni arıyordu. Büyü böyle bozulmuştu. Tuz mürekkebinin diğerleriyle aramda bir bağ kuracağını sanmakta hata etmiştim. Tek zaferim gazı kesmekti ama bu kim bilir bana nelere mal olacaktı?

Daha fazla düşünemedim, çünkü işkence yeniden başladı. Öncekinden bile şiddetliydi. Vücudum bir zorlanmayı daha kaldıramayacağı için bu sefer kusmadım ama çığlıklarım odayı doldurdu. Zayıflık gösterdiğim için kendimden nefret ediyordum. Direncimi kırmaya başladıklarını kabullenmek feciydi... ve tek yapabildiğim hâlâ sessiz kalmaktı. *Konuşmayacağım*, diye yemin ettim. *Ucunda ölüm bile olsa onlara sandıkları kadar güçlü olmadıklarını ispatlayacağım*.

“Neden bu kadar inatçısın, Sydney?” Sheridan’ın sesinde alaycı bir keder vardı. “Sana acı çekertmek benim de hoşuma gitmiyor.”

“Ondan şüpheliyim,” dedim nefes nefese.

“Gelişme gösterdiğini sanıyordum. Hatta seni ödüllendirmeyi bile düşünüyordum. Belki bir aile ziyareti. Ya da bu.”

Küçük ampul tekrar yandı ve elinde bir şey gördüm. Adrian’ın benim için yaptığı ve üzerine boru çiçekleri çizdiği

tahta haçtı. Buraya ilk geldiğimde beni bununla kandırma-ya çalışmışlardı. Sanki tek bir somut cisimle direncimi kırabilirmiş gibi. Onu görmek kalbimi sıplatmıştı. Ya da belki işkence yüzünden göğsüm ağrıyordu. Ama gözlerime dolan yaşlar acıdan değil, üzüntüdü.

“İstersen onu alabilirsin. Hemen şimdi,” dedi Sheridan. “Bu acıdan kurtulabilirsin. Sorularına cevap ver ve bitsin.” Kolyeyi kaldırdı ve birkaç saniye hayranlıkla süzdükten sonra dehşet dolu bakışlarım arasında kendi boynuna taktı. “Madem sen istemiyorsun benim olsun.”

Az kalsın, Sheridan’a onu bir vampirin yaptığını söyleyecektim ama sustum. Aksi takdirde onu yok edebilirdi. Öfkem bütün benliğimi yakıyordu ama az sonra işkence yine başladı ve dünya acıdan ibaret bir yere dönmüştü.

Sheridan’ın gönderdiği adam geri döndüğünde işkence durdu. Tepemde birkaç spot ışığı yandı ve biri tam yüzüme vuruyordu. İşte o zaman, adamın yalnız olmadığını fark ettim.

“Bak, Sydney,” dedi Sheridan. “Sana bir arkadaş getirdik.”

Adam yanındakini masaya doğru sürükledi. Emma’ydı. Az kalsın onu ihanetle suçlayacaktım. Sonuçta en uygun aday oydu. Kendininkiler kadar kız kardeşinin günahlarını da affettirmesi gerekiyordu. Zaten tuz mürekkeğini almıştı. Beni ele vererek bir şey kaybetmeyecekti. Özellikle de, onları kendi masumiyetine inandıracak bir yalan uydurabilmişse. Hem bir keşif gezisine çıkacağımı bir tek o biliyordu.

Yine de... gözlerinde öyle büyük bir korku vardı ki, beni suçlamalar yapmaktan alıkoymuyordu. Emma en uygun hain

adayı olabilirdi ama bir ihtimal, bunu yapmamışsa Sheridan'a onun planlarımdan haberdar olduğunu ima edemezdim. "Arkadaş olduğumuzu kim söyledi?" diye çıkıştım.

"Öyle ya da değil, Emma biraz sonra seninle aynı tecrübeyi yaşayacak," dedi Sheridan. "Sağlam bir dostluk için daha iyi bir temel düşünemiyorum." Kibarca başını eğdiğinde Emma'yı yaka paça görüş alanımdan çıkardılar. Sheridan'ın başka bir yardımcısı neler olduğunu görebilmem için beni doğrulttu. Emma'yı benimkine benzeyen bir masaya bağlıyorlardı.

"Yapmayın," diye yalvardı. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Doğru söylüyor," dedim. "Onun bir şeyden haberi yok. Vaktinizi boşuna harcıyorsunuz."

"Emma'nın ne bildiği umurumuzda değil," dedi Sheridan keyifli bir sesle. "Bizim asıl ilgilendiğimiz senin bildiklerin. İlkna yöntemlerimiz maalesef senin üzerinde pek etkili olmadı ama belki başkalarının acı çekmesi dilini çözer."

"İkna mı?" dedim nefretle. "Kapılardaki İ harfleri bunun için mi? En alt kattayız, değil mi?"

"Bravo," dedi Sheridan. "Kimlik kartını kullandığın kapılara bakılırsa dün gece bayağı kapsamlı bir gezi yapmışsın. Amacın neydi? Kameralara nasıl yakalanmadın? Konuş, yoksa..."

Tekrar başını eğdiğinde Emma çığlık atmaya başladı. Neler olduğunu yavaş yavaş anlıyordum. Emma bana ihanet etmemişti. Kimse etmemişti. Bu işi kendim batırmıştım. Kartı kaybolan görevli durumu rapor ettiğinde kartı iptal etmek yerine, kimin kullanacağını görmek için beklemişlerdi. Onu her okut-

tuğumda sistem kayıt tutmuştu. Bilmeden onlara beni takip etmeleri için mükemmel bir fırsat tanımıştım. Görünmezlik büyüsüyle sadece anı kurtarmıştım. Neyse ki, teknik odalar kartla açılmıyordu. Vanayı kapadığımı öğrenmemeleri için hâlâ bir şansım vardı.

Emma'nın bir hain olmaması ne yazık ki, onu işkenceden kurtarmadı. O karşımda acı çekerken farklı bir tür ıstırapla sarsılıyordum.

"Emma masum!" diye bağırdım. "Siz tam anlamıyla ruh hastasısınız!"

Sheridan kıkırdadı. "Kimse tamamen masum değildir. En azından burada. Ama madem ona acıyorsun, ıstırabını dindirmek senin elinde."

Gözlerim yeniden Emma'ya kaydı. Kararsızdım. Onlara bütün planlarımı anlatamazdım ama buna devam etmelerine izin de veremezdim. Suskunluğumu iş birliğine yanaşmama olarak kabul edip işkenceye devam ettiler. Tam izlemeye daha fazla dayanamayacağımı düşünüyordum ki, ara verdiler. "Sizce ne yapıyordum?" diye patladım. "Tabii ki bir kaçış yolu arıyordum!"

Sheridan elini kaldırarak göremediğim işkenceciye beklemesini işaret etti. "Buldun mu bari?"

"Bulsaydım hâlâ burada olur muydum?" diye yapıştırdım. "Sadece hücreleri kontrol ettiğiniz odadaki çıkışı gördüm. Orası da karınca yuvası kadar kalabalık."

"Kameralara yakalanmadan binada nasıl dolaşabildin?"

"Bir şekilde yaptım işte. Kameraların olduğu yerleri biliyordum. Saklandım."

Sheridan'ın başını sallamasıyla Emma'nın vücudu kasıldı. Acıyla boğuşurken iplerinden çekilen bir kuklayı andırıyordu.

“Söyledim ya!” diye bağırdım.

“Ama yalandı,” dedi Sheridan buz gibi bir sesle. “Bütün kameraları atlamam imkânsız. Kayıtları yeniden inceledik. Tek şüphe çekici görüntü merdiven boşluğuna açılan kapının hafifçe aralanmasıydı. Onu da ikinci seyredişte fark ettik. Açıkla. Nasıl oldu bu?”

Emma'ya işkence etmelerini daha fazla kaldırabilir miyim, diye düşündüm. Yapamayacaktım. Benim yüzümden canını yakmalarına izin veremezdim. Emma acıyla haykırıyor, kayışlarını çekiştiriyordu. Kendime bunun geçici bir durum olduğunu söylemeye çalıştım. Emma bana yardım ederken başına gelebilecekleri biliyordu. Hepimizin kurtuluşu daha önemliydi.

Mantığım duygularımı köreltmek üzereydi ki, ağladığını gördüm ve direncim kırılıverdi.

“Büyü yaptım!” diye bağırdım. Sheridan işkencenin durmasını işaret edip bana baktı. “Bir insan büyüsü yaptım,” dedim. “Ona işkence ederek daha fazlasını anlatacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. İstedığınız yapın. Elinizden geliyorsa buradaki herkesi masalara bağlayın ama tek kelime daha etmeyeceğim. Bu konudan bahsederek dışarıdaki insanları tehlikeye atmayacağım. Onlar söz konusuysen buradakiler umurumda bile değil.”

Blöf yapıyordum. Toplu bir işkenceyi kaldırabileceğimden emin değildim. Neyse ki Sheridan şimdilik tatmin olmuş gibiydi.

“Bir daha olmayacak,” diye mırıldandım.

“İlla ki bir daha olur. İlla ki,” dedi Emma’yı getiren adam. Karanlıkta yardımcılarının birine Emma’yı işaret etti. “Onu odasına götürün. Tüm bunların sonu nereye varacak malum. Toplu bir yeniden mürekkepleme yapacağız.”

Korkuyla ürperdim. Daha mahkûmların yarısına bile yardım edememiştim. Mürekkebin kalanı hâlâ yatağımda saklıydı.

“Endişeniz buysa kimseyle konuşmadım,” dedim.

“Sana söyledim, Sydney,” dedi Sheridan. “Burada masumiyet arama. Emma’yı götürün. Sydney’i masaya bağlayın.”

Yardımcılarından biri bana doğru hamle yaptığında “Her şeyi anlattım,” diye bağırdım. “Benden daha ne istiyorsun? İşkenceleriniz bana sökmez!”

Sheridan boğuk bir kahkaha attı ve ışıklar bir kez daha söndü. “Ah, Sydney. Artık gerçekte ne olduğunuzu bildiğimize göre, sende daha esaslı bir işkence tekniği deneyebiliriz. İnsan büyü kullanıcıları hakkında fazla bilgiye sahip olmadığımız doğru ama yıllar içinde öğrendiğimiz tek bir şey varsa o da fazlasıyla dayanıklı olduğunuz. Haydi, başlayalım.”

16. BÖLÜM

ADRIAN

Ertesi gece de Sydney'le bağlantı kuramayınca bir terslik olduğundan emin oldum. Marcus da endişeleniyor ama bana çaktırmamaya çalışıyordu.

“Sydney odalarına gaz verildiğini söylememiş miydi? Belki de Simyacılar gazın kapandığını fark edip tamir etmişlerdir. Orada üç ay o şekilde yaşadı ve bir sıkıntı olmadı. Yani... yenisinden eğitimdeki her zamanki sıkıntılardan başka bir şey.”

“Haklı olabilirsin,” dedim. “Ama bu doğru bile olsa gazın nasıl kesildiğini merak etmeyecekler mi? Sydney’in başı derde girebilir.”

Marcus’un telefonu çalınca açmasını işaret ettim. Ölüm Vadisi’yle ilgili kesin bilgiye ulaştığımızdan beri durmadan telefondaydı. Bölgeye dün gelmiştik ve Ölüm Vadisi’nin kendisinde kalacak bir yer olmadığını görmüştük. Zaten ne bekliyorduk ki? Operasyonu eyalet parkına yirmi beş kilometre uzakta, eski bir kasabadaki bir motel odasından yürütüyorduk.

Etrafta tek bir lokanta bile olmadığı için yiyecek ihtiyacımızı sokağın karşısındaki küçük marketten karşılıyorduk. Market sahibi Mavis adında tatlı bir kadındı. Cildimin solgunluğuna kafayı takmıştı. “Biraz daha güneşe çık, hayatım. D vitamini al,” deyip duruyordu.

Senin asıl kana ihtiyacın var, demişti Tatiana teyze bunu ilk duyduğunda. *Onunkini al demiyorum tabii. Bizim bir ka-litemiz var.* İlk söylediğinde haklıydı. Saray’da kan içeli birkaç gün olmuştu. Fiziksel bir sorun yaşamadan bir bu kadar daha idare edebilirdim ama eninde sonunda ihtiyacımı gidermem gerekecekti.

Marcus telefonda konuşurken pencereye yaklaştım. Kasabanın ana caddesine, Mavis’in marketine ve benzinciye bakıyordu. Motelin en iyi odasında kalıyorduk. Birden otoparka tanıdık bir araba girdi. Parlak rengi kasabanın renksizliğiyle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. Marcus’a bir şey söylemeden odadan çıkıp merdivenleri indim.

Dışarı çıktığımda Eddie’yle Trey, Mustang’imden iniyordu. Saat erken olmasına rağmen boğucu bir sıcak vardı. Asfaltta ısıltılı seraplar oluşturunuyordu. “Sınavlar bitti mi?” dedim.

“Umarım liseyi üçüncü kez okumak zorunda kalmam,” diye homurdandı Eddie.

“Aslında sonuncusu bugündü,” dedi Trey “ama Bayan T dün öğretmenle konuştu ve bizi bir gün erken sınav yaptılar. Bunu yolladı. Sydney’e verecekmişiz.”

Cadı malzemeleriyle dolu küçük çantayı ondan aldım. İçinde çeşitli bitkiler, tılsımlar ve bana hiçbir şey ifade etme-

yen bir kitap vardı. *Sydney'e verecekmışız*. Trey onu kurtaracağımızdan nasıl da emindi. Haksız çıkmayacağını umdum. Son iki gecelik sessizlik cesaretimi kırmıştı.

“Bir de bunu getirdik,” dedi Eddie gülümseyerek. Bana evde bıraktığım Zıpzıp'ı verdi. Hâlâ altın bir heykel şeklin-deydi. Uсталıkla yontulan pullarına dokundum. Sonra küçük ejderi çantaya diğer sihirli malzemelerin arasına attım. “Sydney’le ilgili bir gelişme var mı?” diye sordu Eddie.

“Gelin haydi, *karargâha* çıkalım,” dedim alayla. “Yoksa eriyeceğiz.”

Odaya döndüğümüzde Marcus’un telefon görüşmesi bitmişti. Konuklarımızı dostça karşıladı. “Yarın üç kişi bize yardıma gelecek. İki erkek ve bir kız. İkiisi eskiden yeniden eğitime girmiş. Merkezin burada olduğunu bilmiyorlardı tabii. Duyunca şaşırdılar. Simyacılardan intikam almak için bizimle iş birliği yapacaklar. Merkezin düzeni hakkında az çok tahminleri var ama benim istediğim kadar detaylı bir bilgi veremediler. Bu arada etrafa ne söylediklerini öğrendim. İnanabiliyor musunuz, kendilerini çölde araştırmalar yapan bir şirket olarak tanıtmışlar. Parkın hemen dışındalar. Buraya yirmi kilometre filandır. En yakın kasaba da burası. Simyacılar işe gelip giderken şu karşıdaki benzinciden benzin almıyorsa neyim.”

Marcus’un verdiği bilgiler oldukça aydınlatıcıydı ama Eddie “Sydney’den haber var mı?” diye sorunca bütün anlamalarını yitirdiler.

Marcus’un suratı asıldı. “Hayır. Adrian iki gecedir ona ulaşamıyor.”

“Baskın yapmak için kimseyle bağlantı kurmamıza gerek yok değil mi?” diye sordu Trey. “Oraya gideceğiz ve onu alacağız.”

“Tabii,” dedi Marcus “ama içeriden biriyle konuşabilseydik daha iyi olurdu.”

Odanın dar yataklarından birine oturdum. Tahtalar ağırlığımla gıcırdadı. “İyi olduğunu da öğrenirdik.”

“Konuşabileceğimiz başka kimse olmaması ne kötü,” dedi Eddie. “Diğer mahkûmlardan tanıdığınız yok mu?”

Marcus kafasını iki yana salladı. Yine üzerime bir karamsarlık çökmüştü. Ayık kalmaya çalışmak ve ruhu her gün kullanmak duygu değişimlerim için öldürücü bir birleşimdi. Kendi içimde her gün bir savaş veriyordum. Sydney’in ortadan kaybolması bu ana dek güçlkle elimde tuttuğum kontrolümü kaybetmeme sebep olmak üzereydi. Hatta akıl sağlığımı Sydney’i geri alana kadar korumam bile bir mucize olurdu.

Akl sağlığını haddinden fazla önemsiyorsun, hayatım, dedi Tatiana teyze.

Gözlerimi yumdum. *Git, dedim içimden. Konuştuklarını dinlemeliyim.*

Ne gerek var?

Sydney’le bağlantı kurmak için dikkatimi dağıtmamalıyım. Ondan içeride neler olduğuna dair bilgi almalıyım.

İnsan kız sana zaten yeterince bilgi verdi, dedi hayalet Tatiana teyze. *Ama iplemedin.*

Birden gözlerimi açtım. “Duncan,” dedim yüksek sesle. Üçü de bana şaşkınlıkla baktı.

“İyi misin?” diye sordu Eddie. Ara sıra en kötü zamanlarıma tanık olmuştu.

“Duncan,” dedim yine. “Sydney orada Duncan diye bir arkadaşı olduğunu söyledi. Epeydir içerideymiş. Bir fotoğrafını bulabilirsek onunla rüya bağı kurabilirim. Tabii gazdan bayılmadıysa.” Sydney’in nerenin gazını kestiğinden tam emin değildim. Marcus’a baktım. “Duncan çok duyulmuş bir ad değil. Onu araştırabilir misin?”

Kaşlarını çattı. “Belki. Epeydir dediğin sürenin ne kadar olduğu önemli tabii. Belki yarın gelecek eski mahkûmlardan biri onu tanıyor.”

“Ara onları,” dedim sertçe. “Yarına kadar bekleyemem.”

“Sydney’le gazı yeniden açtıkları için bağlantı kuramıyorsan Duncan’la da konuşamazsın.”

Bıkkınlıkla elimi kaldırdım. “Başka seçeneğimiz var mı?”

Marcus’un bunu boşuna bir gayret olarak gördüğü belliydi ama birkaç telefon konuşmasından sonra bir sonuca ulaştık. Yarın bize katılacak kız onu tanıyor olabilirdi. “Geçen yıl yenden eğitimdeyken orada Duncan Mortimer adında bir adam varmış,” dedi Marcus. Dizüstü bilgisayarını açtı. “Aynı kişi mi bilemeyiz ama araştırmakta fayda var. Demek Mortimer, ha? Acaba...”

Bir açıklama yapmadı ve uzunca bir süre konuşmadı. Nihayet Duncan’la ilgili bir dosya buldu. Hakkında birkaç temel bilgi ve bir fotoğrafı vardı. Çoğu ruh kullanıcısı tanımadıkları kişilerle rüya bağı kuramazdı. Bunu yapabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Onunla ilgili ihtiyacım olan bütün bilgileri aldık-

tan sonra başka bir konuya geçtik. Marcus operasyon planını anlatırken sessizce dinledik. Ben diğerleri gibi taktik adımları de-ğildim ama ruhun gücü elverdiğince yanlarında olacaktım.

Gece olduğunda, ben buna *yeniden eğitimin uykusu vakti* adını takmıştım, önce Sydney'e ulaşmayı denedim ama yine başaramadım. Bunun üzerine B planına geçtim ve Marcus'u rüyaya çağırdım. Sırf bu yüzden erken yatmıştı. Baskın planımız için Duncan'la konuşmaya mecburduk. Marcus Getty Villa'nın çeşmesinin yanında belirdiğinde onları ilk kez görüyormuş gibi kollarını yokladı.

"Şuna bir türlü alışamıyorum," dedi. "Adamımızı bulabilecek misin?"

"Göreceğiz."

Gün boyunca Duncan'ın fotoğrafını incelemiştim. Onu gözlerimin önünde canlandırdım ve ruhu kullanarak ona ulaşmaya çalıştım. *Duncan Mortimer*, dedim. *26 yaşında. Aslen Akron'lı ve buradan yirmi kilometre uzaktaki bir yer altı binasında uyuyor.* Bu bilgileri defalarca tekrarlayarak yüzünü hayal ettim. Önce sonuç alamadım. Tam pes etmek üzereyken yanımda üçüncü bir kişi belirdi.

Uzun boylu ve zayıftı. Suratı aynı fotoğrafındaki gibiydi. Sydney'le aynı çirkin üniformayı giyiyordu. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Rüyaya ilk kez çağrılanlar bir süre toparlanamazdı.

"Vay canına," dedi. "Uzun zamandır rüya görmüyordum."

"Bu sıradan bir rüya değil," dedim ona yaklaşıp. "Ruhu kullanarak onu ben yarattım. Adım, Adrian Ivashkov." Elimi uzattım. "Sydney Sage'le ilgili görüşmek istiyorum."

Duncan'ın suratında alaycı bir ifade belirmişti. Belki de bilinçaltının ona saçma bir oyun oynadığını düşünüyordu. Sonra birden “Sen osun!” diye bağırды. “Yakışıklı ve karamsar vampir sevgili.”

“Sydney yakışıklı ve karamsar olduğumu mu söyledi?” diye sordum. “Neyse boş ver. Sydney nerede? Ona neden ulaşamıyorum?”

“Geri dönüşü olmayan bir yerde,” dedi ciddiyetle. “Öyle bir yerin varlığından bile haberdar değildim ama Emma görmüş.”

“Emma kim?” diye sordu Marcus.

Duncan onu şimdiye kadar fark etmemişti. Hafifçe irkil-di. “Sydney’in oda arkadaşı,” dedi. “Daha doğrusu, eski oda arkadaşı.”

Milyonlarca sorum vardı ve bunları doğrudan Emma’ya sormaya karar verdim. “Onu hayal edebilir misin? Şu Emma’yı? Onun hakkında bütün bildiklerini düşün.”

Duncan hafifçe kaşlarını çattı. “Tamam...”

Rüyaya çağırduğım biri tanımadığım bir kişiyi hayalinde canlandırabilirse ruhla ona ulaşabilirdim. Hayal yeterince detaylı olduğu sürece bunun bir zorluğu yoktu. Duncan’ın ki öyle olmalıydı ki, zira birkaç dakika sonra yanında onunla aynı üniformadan giyen, zayıf bir kız belirdi. Ona hemen nasıl bir rüyada olduğunu açıkladım. Duncan’dan daha gergin görünüyordu. En özgür fikirli Simyacılar bile vampir büyülerine karşı önyargılıydı. Neyse ki, Emma’nın merakı ağır bastı.

“Sydney de bunu yapıyordu,” dedi. “Seninle ruh aracılığıyla bağlantı kuruyordu. Gazı kapamayı bu yüzden istedi.”

“Bütün katı kapamış olmalı, yoksa ben burada olmazdım,” dedi Duncan. “Başarabileceğini hiç sanmıyordum.”

Emma üzüntüyle kafasını salladı. “Yakalandığı gece odadan bunun için kaçmıştı. Ama onu iş üzerinde enselediklerini sanmıyorum. Yoksa gazı yeniden açarlardı.”

“Bana her şeyi anlatmanızı istiyorum,” dedim. “En baştan başlayın.”

Sydney önce tuz mürekkebi yapmaya başlamıştı. Sonra planlarını genişletip herkesi bir anda komaya sokabilecek gaz sistemini tamamen kapatmaya karar vermişti. Marcus Sydney’in mantıklı bir yol izlediğini düşünür gibiydi ama Emma daha sonra olanları anlattığında yüzüne bir dehşet ifadesi yayıldı.

“Korkunçtu,” dedi Emma titreyerek. “Nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Masada bir mekanizma olmalı. Sydney’in yerinde olsam daha ilk dakikada bülbül gibi öterdim. O iyi dayandı ama sonra bana işkence etmeye başladıklarında onlara büyü yaptığını söyledi. Ben kurtuldum ama onun başı daha büyük belaya girdi.”

“Klasik fedakâr Sydney,” diye homurdandım. “Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hâlâ dördüncü kattadır herhâlde,” dedi Emma. “Tabii onu hücreye kapatmadılarsa.”

Marcus iç çekti. “En azından o katları ne için kullandıklarını öğrendik.” Bir Duncan’a, bir Emma’ya baktı ve bombayı patlattı. “Yakında onu kurtarmaya geleceğiz. Aslında, hepinizi.”

Tepkileri daha farklı olamazdı. Emma'nın suratı aydınlandı. Duncan öfkeyle arkasını dönüp yürümeye başladı. "Duncan!" diye seslendi Emma. "Geri gel!"

Durup döndü. "Neden ki? Oturup bu saçmalığı dinlemek istemiyorum."

"Daha planımızı duymadın bile," dedi Marcus kırılgan bir sesle.

"Önemli değil," dedi Duncan. "Buraya giremezsiniz. Biz de dışarı çıkamayız. Hem diyelim bizi kurtardınız sonra ne olacak? Nereye gideceğiz? Peşimize düşmeyecekler mi?"

"Elbette düşecekler," dedi Marcus. "Sizi saklayacağım."

Duncan hâlâ şüpheliydi ama Emma çoktan gaza gelmişti. "Size nasıl yardım edebiliriz? Bizden ne istiyorsunuz?"

"İçeriden mümkün olduğunca çok detay," dedi Marcus. "Özellikle de ana kapının nereye açıldığı önemli. Şimdiye dek orada bulunanların hiçbiri çıkışı görmemiş."

"Sydney gördü," dedi Emma. "Onlara söylerken duydum. Hücrelerin olduğu kattaki kontrol odasıdaymış. İçeride bir sürü görevli varmış."

"Tahmin ederim," dedi Marcus. "Orası tek çıkış yoluysa çok korunaklı bir yerde olmalı. Ya bir yangın çıksa?"

"Yangın alarmları ve otomatik su püskürtücüler var," dedi Duncan.

"Daha önce hiç yangın çıktı mı?" diye sordum. Plana dahil olmak istesem de aklım Sydney'e işkence yaptıklarına takılıp kalmıştı. "Ya da aklınıza tahliyenizi gerektirecek başka bir sebep geliyor mu?"

Emma, Duncan'a baktı. Duncan kafasını iki yana salladı. "Hayır. Galiba birkaç yıl önce mutfakta küçük bir yangın çıkmıştı ama hemen söndürdüler. Bizi tahliye etmeleri için çok ciddi bir şey olması gerek."

Marcus'un kafasının içinde dönen çarkları görür gibiydim. "Yangın çıkarabilir misiniz?" diye sordu. "Yanıcı bir madde bulabilir misiniz?"

"Sydney serbest olsaydı oranın tamamını ateşe verirdi," diye mırıldandım.

"Yanıcı maddelere ulaşımımızı engelliyorlar," dedi Emma. Duncan'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bu Emma'nın da gözünden kaçmamıştı. "Ne var?"

Duncan omzunu silkti. "Önemi yok."

"Var!" Emma ona doğru atılıp göğsünü yumrukladı. "Söyle ne biliyorsun? Yeter artık korktuğun! Sydney'e yardım etseydin belki de yakalanmayacaktı."

Duncan suratına tokat yemiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ben bir şey yapamazdım. Ondan şüpheleniyorlardı zaten."

"O zaman Sydney'in başladığı işi bitirelim. Emekleri boşa gitmesin," diye bağırdı Emma. "Hayatının geri kalanını burada mı geçirmek istiyorsun? Şahsen ben istemiyorum. Kaçak hayatı sürmek umurumda değil. Bir kafese tıklmaktan iyidir. Sen de aynısını hissetmelisin."

"Hissetmediğimi kim söyledi?" diye bağırdı Duncan öfkeyle.

Emma ellerini iki yana açtı. "Haydi oradan! Ben karşımda nasıl birini görüyorum biliyor musun? Kendi özgürlüğü için bile savaşılamayacak kadar aciz birini!"

Duncan sinirli bir kahkaha attı. “Bu yüzden mi hâlâ burada olduğumu sanıyorsun?”

“Daha tek bir kuralı bile çiğnediğini görmedim. Başka neden olabilir?”

Duncan’ın yerine Marcus cevap verdi. “Çünkü o Gordon ve Sheila Mortimer’in oğlu.”

Emma’nın gözleri hayretle irileşti. “Sahi mi?”

“Kim?” dedim.

“Duncan’ın soyadını ilk duyduğumda tahmin etmiştim,” dedi Marcus. “Gordon ve Sheila Mortimer, Simyacılar’ın en güçlü liderlerindendir.”

“İşte öğrendin, Emma,” diye mırıldandı Duncan kederle. “Oğullarının görev sırasında Moroi’lara yardım ettiğini kimse bilmesin diye beni sonsuza dek burada tutmaya kararlı bir annem ve babam var. Buradaki en uysal mahkûm bile olsam ailem benim insan içine çıkmamı istemiyor. Benden utanıyorlar.”

“Öyleyse onlarla savaş!” diye bağırdı Emma. “Kazanmalarına izin verme. Seni değersiz bir eşya gibi buraya atamayacaklarını anlasınlar. Bize yardım et. Kendin için. Chantal için.”

Bu isim benim için bir şey ifade etmiyordu ama Duncan olduğu yerde sendeledi. “Bu saatten sonra onu bulmam imkânsız,” dedi boğuk bir sesle.

“Ben bulurum,” diye atıldı Marcus. “Chantal diye birini tanımıyorum ama bütün dünyada bağlantılarım var. Birçoğu eski Simyacılar. Biraz uzun sürebilir ama onu eninde sonunda buluruz. Sydney’i de bulmadık mı?”

Duncan hâlâ bocalıyordu. Emma elini tuttu. “Duncan, lütfen. Bu fırsatı değerlendir. Kendine yeni bir hayat kurabilirsin. Senden her şeyini almalarına izin verme.”

Duncan gözlerini kapayıp derin bir iç çekti. Sydney’i kurtarma konusundaki telaşıma ve sabırsızlığıma rağmen ona acımuştım. Simyacılar, hatta Keith gibi pislikleri bile genelde parlak ve yetenekli insanlardı. Duncan da hiç şüphesiz kendine has özellikleri olan biriydi. Onun gibi bir adamın kendini bu kadar değersiz hissetmesi inanılır gibi değildi. Sydney’e çok geç olmadan ulaşmamız için dua ediyordum.

Nihayet gözlerini açtı ve “Evet, yangın çıkarabilirim,” dedi.

Gecenin geri kalanını planlarla geçirdik. Marcus’la diğerleri uyumuştı tabii ama rüya şafak sökmeden hemen önce sona erdiğinde ben yorgunluktan ölüyordum. Vücudum bütün gece uyanık kalmıştı ve kanlı gözlerimi aynada gördüğümde kendimi bir Strigoi’a benzettim. Eddie’yle Trey uyandıklarında hemen neler olduğunu sordular.

“Sen uyu,” dedi Marcus bana. “Ben kahve içerken onlara detayları anlatırım. Sonra da gerekli ayarlamaları yaparız. Bu iş bugün bitecek.”

Üçü odadan çıktığında ucuz yatağa uzandım. Sydney’e bu kadar yakinken uyuyamayacağımdan emindim, fakat vücudum kararını vermişti. Marcus omzumu hafifçe sarstığında bana yalnızca dakikalar geçmiş gibi geldi. “Uyan bakalım,” dedi. “Süvariler geldi.”

Parlak öğleden sonra güneşi odayı doldurmuştu. Gözlerimi kısarak Marcus’un dostlarına selam verdim. Kızın adı,

Sheila'ydı. Diğerleri de, Grif ve Wayne. Ben uyurken uzun süre plan yapmışlar ve bana dinlenmem için mümkün olduğunca çok zaman tanımışlardı. Marcus yeni dostlarımıza yeteneklerimi açıklarken, ben de onlardan planın detaylarını öğrenmeye çalıştım. Marcus'un arkadaşları bölgeyi araştırmıştı. Konuşmamız bitince yola çıktık. Nihayet Sydney'i kurtarma yolunda somut bir adım atıyorduk.

Sheila, Grif ve Wayne'in de aramıza katılmasıyla kalabalık bir ekip olmuştuk. Marcus onlara buraya bir kamyonetle gelmelerini söylemişti. Bütün mahkûmları kaçırıcaksak büyük bir araca ihtiyacımız vardı. Duncan'ın kaçma konusundaki çekimserliğini gördükten sonra hepsinin bizimle geleceğinden o kadar da emin olamamıştım ama Emma onları ikna edeceğini söylemişti. Sydney götürüldükten sonra Emma onun yatağında bulduğu tuz mürekkebiyle birkaç mahkûmun daha bağlılığını satın almıştı. "Ben ne dersem onu yapacaklar ve diğerlerine de yaptıracaklar," demişti bıyık altından gülerek.

Merkeze bir buçuk kilometre kala iki gruba ayrıldık. Marcus dünyada o kadar araç varken benim arabamla, arkadaşları ise kamyonetleriyle birlikte merkeze yürüme mesafesinde bir noktaya konuşlandı. Eddie, Trey ve ben Sheila'nın ustalıklı yanaklarımıza çizdiği altın zambaklarla doğruca Simyacılar'ın kapısına gidecektik. Planın bu kısmı biraz tartışmalıydı, çünkü Marcus Simyacı rolü için bizden daha uygun bir adaydı. Ne var ki, yüzü Simyacılar arasında tanındığı için bu riski almazdık ve benim de hem onun, hem de kendi dış görünüşümü değiştirecek kadar güçlü bir sihir yeteneğim yoktu. Belki

bir başka Moroi’u andırmam gerekse ikimizi de gizleyebilirdim ama bu görev için türümü değiştirmem gerekmişti. Yoksa hiçbir Moroi bir yeniden eğitim binasına giremezdi.

Biz Marcus’un Prius’unu almıştık (Marcus “Tam da Simyacılar’a uygun bir araba,” diye kandırmıştı bizi). Doğruca kontrol noktasına doğru ilerledik. Nöbetçi kulübesindeki görevli çıkıp Marcus’un bizim için yaptığı sahte Simyacı kimlik kartlarına baktı. Sonra eliyle geçmemizi işaret etti. Şimdilik her şey plana uygun ilerliyordu. Marcus nöbetçinin kartlarımızı kendi veri tabanlarıyla elektronik olarak eşleştirmeyeceğini söylemişti. Bunu daha sonra binaya girdiğimizde yapacaklardı.

“Hepsini önceden yaşamış gibiyim,” dedi Eddie otoparka girdiğimizde. Burada birkaç tane benzinden tasarruflu araç vardı. “Rose ve Lissa’yla Victor Dashkov’u kaçırdığımızda da her şey aynı böyleydi.”

“Ama o başına gelenleri hak eden bir suçluydu,” dedim. “Şu anda masumları kurtararak adaleti sağlıyoruz.”

“Ah, biliyorum. Ben sadece macera yönünü karşılaştırmıştım. Hem bu sefer bir kişiyi de kaçırmıyoruz.”

“Daha kolay olacak,” dedi Trey keyifle. “Ya hep ya hiç olacak. Bir kişi daha büyük bir titizlik gerektiriyor. Burayı hepten patlatıp işi bitireceğiz.”

“Ben de bunun için endişeleniyorum ya,” dedi Eddie.

Sahte çöl araştırmaları şirketinin lobisi oldukça etkileyici ve bilimsel görünüyordu. Bütün mimari cam ve metalden oluşuyordu. Duvarlarda sözüm ona ilgi alanlarını oluşturan kum tepelikli çöl fotoğrafları asılıydı. Soldaki cam kapı,

Marcus'un kaynaklarından birinin söylediğine göre, burada çalışan Simyacılar'ın yaşadığı kanada açılıyordu. Genç bir kadının oturduğu lobinin arkasında daha esrarengiz görünümlü bir kapı vardı. Burası yeniden eğitim inine iniyor olabilirdi. Kadın bizi görünce şaşırdı.

"Sizi güvenlik kameralarından bile görmedim," dedi.

Ruh destekli karizmamla kendimi hemen öne attım. "Özür dileriz. Seni korkutmak istemezdik." Marcus'un şen grubundan biri erkenden buraya gelip binanın dışındaki kameraların açısını değiştirmişti. Görünüşüm kameraya değiştirilmemiş hâliyle yansıtacağı için bu benim için önemliydi. Ve Marcus'la ekibinin sonradan işlerini kolaylıkla yapabilmeleri için de tabii.

"Yok canım," dedi kız gülümseyerek. Tamam, sahte çekiciliğim işe yaramıştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Grace Sheridan'la görüşmek istiyoruz," dedim kimliğimi göstererek. Eddie'yle Trey de aynısını yaptı. Sheridan'ın ilk adını Duncan'dan öğrenmiştik.

Kız kimliklerimizi okuturken kaşlarını çatı. "Bana böyle bir randevudan söz edilmedi ama. Biraz beklerseniz, onu arayayım."

Telefondaki mırıl mırıl konuşması beklediğimiz bir şeydi. Bilgisayarın kimliklerimizi tanımaması da öyle.

Trey açıklamaya girişti. "Bizim bölüm... nasıl desem? Biraz gizli. Araştırmalarımızın duyulmasını istemediğimiz için sistemde kaydımız yok. Duyduğumuza göre burada bir isyan patlak vermiş ve Bayan Sheridan da bu konuda detaylı bilgi sahibiymiş."

Kız, Trey'in söylediklerini telefondakine aktardı ve birkaç saniye kafa salladıktan sonra telefonu kapadı. "Sizinle görüşecek. Bu kapıdan buyurun."

Ne beklemem gerektiğini kestiremiyordum. Öyle hikâyeler dinlemiştim ki, duvarlarda zincirler ya da dikenli tellerle bile karşılaşsak şaşırırmazdım. Ne var ki, Simyacılar alt katta da *ciddi şirket* havalarından ödün vermemişti. Girdiğimiz oda lobi-nin tazıyla uyum içindeydi. Tek farkla.

Altı tane koruma iki kapının önüne dizilmişti. Biri asansörün, diğeri merdiven boşluğunun kapısıydı. Adamlar takım elbiseliydi, yanaklarında altın zambaklar vardı ve şimdiye dek gördüğüm Simyacılar'ın en irileriydi. İnsan kaynakları bölümü gen havuzlarındaki en çam yarması tipleri bulmak için detaylı bir araştırma yapmış olmalıydı. En sinir bozucusu da, her birinin elinde bir silah olmalıydı. Bunlar gerçek silahlardı. Adam öldüren cinsinden. Marcus'un Eddie'yle Trey'e verdiği salak şok tabancalarından değillerdi. Marcus arkamızda ölü ya da yaralı bırakmasak bile yaptığımızın büyük ses getireceğini söylemişti. (Tabii kimse bana bir silah vermeyi teklif etmemişti.)

Suratıma rahat bir gülümseme oturttum. Sanki bir grup zavallı mahkûmun kaçmasını ya da özgür düşünmesini engellemek için silahlı goriller bulundurmaları çok normalmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Asansörün sesi odada çınladı ve şık giyimli genç bir kadın bize doğru yürüdü. Güzeldi ama hani kalbine bir hançer saplarken hâlâ gülümseyebilecek güzellerden. Kendimizi tanıtırken o sahte gülümsemesi bir an solmadı.

“Beni hazırlıksız yakaladınız,” dedi. Kimliğime bakmak için hafifçe eğilmişti. “Sizi beklemiyordum. Gizli bir İsyen Bastırma Timi olduğundan bile habersizdim.”

“İBT pek ortalıkta görünmez,” dedim ciddiyetle. “Ama bu çapta bir problem önümüze geldiğine olaya el koymaktan başka şansımız kalmaz.”

“Biraz abartmıyor musunuz?” dedi Sheridan. “Biz sorunu çoktan hallettik.”

“Mahkûmlardan biri kanunlarımıza aykırı büyülu kaynakları kullanarak buranın idaresiyle ilgili önemli bilgilere ulaşıyor ve siz hâlâ bunu tam olarak nasıl yaptığını bilmiyorsunuz. Açıkçası neyi hallettiğinizi anlayamadım, Bayan Sheridan.”

Oscar’a layık bir performanstı doğrusu. Yanakları kızardı “Siz bunu nereden öğrendiniz?” diye sordu.

“Hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok yerde gözümüz ku-lağımız var,” dedim. “Şimdi. Araştırmalarımızda bize yardım edecek misiniz, yoksa üstlerimizi mi çağıralım?”

Sheridan bir an duraksadı. Sonra korumalara imalı bir bakış fırlattı. “Şurada konuşalım,” dedi odaya bitişik küçük bir ofisi göstererek. Peşine takıldık ve hepimiz odaya girdiğimizde kapıyı kapadı. “Bakın, size bu hikâyeleri kim anlatıyor bilmiyorum ama ortada endişeyi gerektirecek bir durum yok. Her şey...”

Odanın köşesindeki yangın alarımının çalmasıyla lafi yarı-da kaldı. Arkasından kemerindeki telsizden cızırtılar yükseldi ve bir ses duyuldu. “Sheridan? Ben, Kendall. Acil bir durum çıktı.”

Sheridan telsizi aldı. “Evet, alarmı duyuyorum. Nerede?”

“İkinci katta, birkaç farklı noktada.”

Sheridan hafifçe irkildi. “Su püskürtücüler devreye girmedi mi?” Birden şaşkınlıkla tavana baktı. “Senin oradakiler çalışıyor mu? Buradakileri kim kapadı? Şimdiye dek çoktan çalışmış olmalıydılar.”

“Daha bir şey yok,” dedi ses. “Tahliyeye başlayalım mı, bekleyelim mi?”

Sheridan bir telsize, bir tavandaki su püskürtücüye baktı. Duncan büyük bir yangın çıkmadan bütün binayı boşaltmayacaklarını söylemişti. Biz de birkaç noktada birden yangın çıkarmıştık.

Resim öğretmeni durmadan sakız çiğneyerek sigarayı bırakmaya çalışıyordu ama her ihtimale karşı masasının çekmecesinde bir paket sigarayla kibrit bulunduruyordu. Duncan küçük bir bidon boya çözücü çalmayı başarmış ve yaşam alanlarının bulunduğu katta yangın çıkarmak için birkaç mahkûmla iş birliği yapmıştı. Bu arada, Marcus’un ekibinden biri merkezin su tesisatını dışarıdan kontrol eden vanaları bulup su püskürtücülerin çalışmasını engellemişti.

Telsiz yine cızırdadı. “Sheridan, beni duyuyor musun? Ne yapalım?”

Sheridan’ın suratının hâline bakılırsa bir gün böyle bir karar vermek zorunda kalacağı aklının ucundan bile geçmemişti. “Evet,” dedi birkaç saniye sonra. “Tahliyeye başlayın.” Kapiya doğru yürümeden önce bize “Affedersiniz ama acil bir durum çıktı,” dedi.

Yan odada, korumalar yangın alarmının çalmasıyla tetikte bekliyordu. “Turuncu kod,” diye bağırdı Sheridan. “Hazır olun. Siz ikiniz, tutukluların tahliyesine yardım edin. Diğerleri gözcülük için yerlerinize. Herkes...”

Telsiz yine cızırdadı ve bir erkek sesi duyuldu. “Sheridan, orada mısın?”

Kaşlarını çattı. “Kendall?”

“Hayır, ben, Baxter. Bir sorun var. Tutuklular bize karşı geliyor. Emirlerimize uymuyorlar.”

“Kontrol merkezine söyleyin herkesi indirsin. Bekleyin, size maske ve yardım yolluyorum.”

“Denemedik mi sanıyorsun? Bizde maske var zaten. Sistem çalışmıyor.”

“Ne? Ama bu...” Sheridan çaresizlikle elini saçlarını arasına daldırdı.

Birden lobinin kapısı açıldı ve Marcus’la arkadaşları içeri daldı. Şok tabancalarıyla önlerine geleni bayıltıyorlardı. Gerçek silahlar gibi ölümcül olmasalar da işe sürpriz faktörü karışınca işe yaramışlardı. Eddie’yle Trey de kendi tabancalarını çıkardı ve saniyeler içinde çam yarmalarının çoğu devrilmişti. Geriye sadece iki tanesi kalmıştı. Az sonra onların da işi bitirildi. Marcus korku içindeki resepsiyonisti odaya itip etrafına bakındı. Grif’le Wayne’e baygın Simyacılar’ı küçük ofise taşımalarını söyledi.

Bu arada, Sheila da Sheridan’la resepsiyonist kızın başında bekliyordu. Dış görünüşümü normale döndürdüğümde iki Simyacı kadın da bir Moroi’la flört ettiklerini fark edip

dehşete kapıldı. Sheridan, Marcus'un kim olduğunu anlayınca şaşkınlığı ikiye katlandı.

“Sen!” diye bağırdı.

Daha fazla konuşmadan merdivenin kapısı açıldı ve işte o zaman gerçek kargaşa başladı. Üniformalı mahkûmlarla Simyacı görevliler bir arada içeri daldı. Mahkûmlardan bazıları arkadaşları tarafından bu işin içine zorla sürüklenmiş gibiydi. Korkuyla etraflarına bakıyorlardı. Emma'nın herkesi ikna edeceğiyile ilgili sözlerini hatırladım. Sheridan'ın emrettiği gibi tahliye başlamış ama sonra roller değişmişti. Endişeyle onlara baktım. İçeri giren ilk grup mahkûmun arasında tanıdığım kimse yoktu. Kapıdan girenler azalmaya başladığında kaygım arttı.

Az kaldı, dedim içimden. Sydney şimdi Duncan ve Emma'yla gelecek.

Tahminim kısmen doğruydı. Duncan'la Emma gerçekten de az sonra geldi ama Sydney yoktu.

“Sydney nerede?” diye bağırdım. “Onu almadınız mı?”

“Denedik!” diye bağırdı Emma. Yere dört kimlik kartı attı. “Dördüncü katı hiçbirisi açmıyor. Oraya ulaşmaları engellenmiş olmalı, çünkü eskiden işe yarıyorlardı. Bunları kullanan görevlileri görmüştüm.”

Öfkeyle Sheridan'a döndüm. “Dördüncü katın kapısı neden açılmıyor?” diye gürledim. “Oraya kim girebiliyor?”

Sheridan bir adım geriledi. “Dörtte en tehlikeli mahkûmlar var. Böyle bir durumda sistem otomatikman kilitleniyor. Normal kartlar işe yaramıyor. Oradakiler kaçmalarına izin verilmeyecek kadar tehlikeli.”

Birden sözlerinin ne anlama geldiğini kavradım. “Yani onları ölüme terk ediyorsunuz. Sizi hasta ruhlu pislikler!”

Sheridan’ın gözleri irileşti. Onu korkutan öfkem miydi, yoksa sadece ben olmam mı, emin değildim. “Aşağıda yalnız değiller ki. İki mahkûmun yanında iki de nöbetçi var. Bu riski bilerek göze alıyorlar.”

“Tahminimden daha manyakmışsınız,” diye kükredi Marcus. “Birinin kartı çalışıyor olmalı. Seninkini deneyelim.” Sheridan isteksizce kafasını salladığında Marcus kartı ceketinden sökercesine çıkardı. “Su püskürtücüler birazdan çalışır. Onlar devreye girer girmez aşağı iniyoruz. Yangın daha o kata yayılmamıştır ama merdivenleri bilemiyorum.”

“Şey, Marcus,” dedi Grif huzursuzca kıpırdanarak. “Püskürtücüler şimdiye kadar çoktan çalışmalıydı. Ben bu kadar uzun bir gecikme ayarlamadım.”

Marcus’un ağzı beş karış açık kalmıştı. “Ne diyorsun sen? Yoksa onları bozdun mu?”

“Bilerek yapmadım tabii. Sadece biraz daha geç devreye gireceklerdi.”

“Ne duruyorsun? Gidip baksana!” diye bağırdı Marcus. “Gelirken kapıdaki görevliyi de getir.” Grif kapıya koştu.

Duyacağımı duymuştum. Hatta fazlasını. Sydney aşağıda bir odada hapisti ve üç kat yukarısında yangın çıkmıştı. Marcus’tan Sheridan’ın kimlik kartını aldım. “Aşağıda kaç kişi var?” diye bağırdım. “Sadece iki mahkûm ve iki nöbetçi mi? Hepsi bu mu?”

Gözleriyle Simyacılar’ı çabucak saydı. “Bi-bizimkilerin hepsi burada,” diye kekeledi.

“Bizden de kimse yok,” dedi Emma. “Hücrelerdeki altı kişiyi de çıkardık.”

“Tamam,” dedim ve merdiven boşluğunun kapısını açtım. Dumanlar henüz yayılmamıştı ama havada yangının büyüdüğünü işaret eden belli belirsiz bir bulanıklık vardı. Arkamı dönüp odadakilere baktım. “Son dört kişiyi çıkarmaya gidiyorum,” dedim. “Gelen var mı?”

Eddie yanımda bitti. “Sorman hata.”

17. BÖLÜM

SYDNEY

Çalanın yangın alarmı olduğunu önce anlamadım. Bunu da yeni bir işkence taktiği sandım.

Yansıtmadakinin aksine burada Simyacılar güçlerini bizi istedikleri zaman uyutarak kanıtlama yolunu seçmiyordu. İkna katı dedikleri yerde amaç bizi mümkün olduğunca uyutmaktı. Zamanında sorgu ve işkence tekniklerini araştırmıştım. İnsan ne kadar uykusuz kalırsa saklamak istediği şeyleri söylemeye o kadar yatkın oluyordu. Hücrede ve diğer mahkûmlarla birlikte yaşarken kendimi hiçbir zaman tam anlamıyla dinlenmiş hissetmiyordum ama bu farklıydı.

Bana işkence yapıp defalarca aynı soruları sormadıklarında uyumamam için kör edici bir ışığa ve sinir bozucu seslere maruz bırakılıyordum. Rüyaları engellemek için gaz vermelerine gerek yoktu, çünkü asla REM uykusuna geçemiyordum. Bir süre sonra zaman kavramımı yitirmiştim. Yemek saatleri -ılık yulaf çorbası- ve duş molalarıyla bile artık onu takip edemiyordum.

Sheridan'ın dediği gibi şaşılacak kadar dayanıklıydım. Onlara yakalandığımda bir çıkış yolu aradığımdan başka hiçbir detay vermemiştim. Ne kadar zamandır büyü yaptığımı ya da bana bunu kimin öğrettiğini öğrenememişlerdi. Bayan Terwilliger'a bir şey yapabileceklerini sanmıyordum ama işimi şansa bırakamazdım. Onun adını vermem için beni paramparça etmeleri gerekti.

Alarm çalmaya başlayıp da odanın köşesinde hiç durmadan yanıp sönen minik ışık tamamen kırmızıya döndüğünde tavşan uykumdan uyandım. O kadar az uyuyabiliyordum ki, bu zevkli dakikaların sona ermesine üzülmüştüm. Sırada neyin olduğunu tahmin edebiliyordum. Alarmın ışığı dışında oda zifiri karanlıktı. İçeride kaç kişi olduğumuzu anlayamıyordum. Sonra bir adam ya telefon ya da telsizle konuşmaya başladı. Adı, Grayson'dı. İşkence ve sorgu seanslarımda hep yanımdaydı. Tabii Sheridan bunları kendi yapmadığı zamanlarda.

"Ben İ-2'den Grayson," dedi. "Kimse yok mu? Tatbikat mı yapıyorsunuz?"

Biri cevap verdiyse bile ben duyamadım. Grayson birkaç kere daha denedikten sonra kapıya doğru yürüdü. Onu açmaya çalıştığını duydum.

"Hayrola? Simyacı planlarınızda değişiklik mi oldu?" diye sordum. Gürültüden beni duyabildiğini sanmıyordum. Hem sesim de doğru düzgün çıkmıyordu zaten. Ama tam yanımdan konuştu.

"Kapa çeneni," dedi. "Dua et de buradan çıkabilelim. Senin duan işe yarar mı bilmiyorum ama..."

Sesi o kadar gergindi ki, neler olduğunu anlamaya çalıştım. Bir şey kesindi. Her ne oluyorsa plan dahilinde değildi ve Simyacılar planlarının istedikleri şekilde gitmemesine çok öfkelenirdi. Asıl soru, bu benim lehime miydi, yoksa aleyhime mi? Yeniden eğitimde işler öylesine tıkrında yürüyordu ki, beklenmedik bir gelişme onları kolayca raydan çıkarabilirdi. Ve Adrian da hayatımda tanıdığım en sürpriz dolu insandı.

Grayson birkaç kere daha dışarıyla bağlantı kurmaya çalışıp başaramayınca yine konuşmaya cesaret edebildim. “Gerçekten yangın mı çıkmış?”

O sınır bozucu spot ışıklardan biri gözüme vurdu. Bir başka ışık da Grayson’ı aydınlattı. “Galiba,” dedi. “Seninle burada öleceğiz.” Bu soğukkanlı yorumun aksine sesi tedirgindi. Zayıflığını yakaladığımı fark etmiş olacaktı ki “Kim bilir?” dedi. “Belki ateş ruhunu temizler...”

Daha fazla konuşmadı, çünkü birden kapının açıldığını duyduk. Grayson hızla arkasına döndü. İçeri giren kişinin yüzünü göremiyordum ama sesi öyle tanıdıktı ki. “Sydney?” dedi.

Kalbim delice atmaya başlamıştı. Aylardır ilk kez içim umutla doldu.

“Adrian?”

Sonra o umudum anında söndü. Kesin bu da bir numaydı. Bana oyun oynuyorlardı. Adrian’la temasım kesilmişti. Beni bulmuş olamazdı. Bulsa bile buraya giremezdi. Simyacılar direncimi kırmaya çalışıyordu. Ama sesini yeniden duyduğumda emin oldum.

“Ona ne yaptınız?” diye bağırdı.

Onu görmek istiyordum ama kayışlarım yüzünden doğrulamıyordum. Tek görebildiğim Grayson’ın tabancasını çektiği oldu. Birden o tabanca havaya fırladı ve odanın karşısına düştü. Grayson hayretle inledi. “Bu da ne...”

Eddie’ye çok benzeyen biri karanlık odaya dalıp Grayson’ın üzerine atıldı. Birlikte yere yuvarlanıp görüş alanımdan çıktılar. Ve birden hayatımda gördüğüm en güzel manzara karşımda belirdi: Adrian.

Birkaç saniye için yine paranoyalara gömüldüm. Ama sahiden oydu. Adrian, Adrian’ım o yeşil, delici bakışlarıyla bana bakıyordu. Duygularımın yoğunluğundan göğsüme keskin bir ağrı saplandı. Adrian. Adrian buradaydı. Aylardır içimde biriktirdiğim aşkı, umudu ve korkuyu anlatacak kelimeler aradım ama bulamadım.

“Takım elbise mi giydin?” diyebildim. “Benim için süslenmene gerek yoktu.”

“Hey, bu macerada esprileri ben yapıyorum, Sage.” Aşkla parlayan gözleriyle bana baktı ve o an eriyeceğimi sandım. Sonra o gözler kararlı bir ifadeyle kısıldı ve kayışlarıma kaydılar. “Bu da ne böyle? Ortaçağ’da mıyız? Anahtarla mı açılıyorlar?” Bu arada Grayson’la Eddie arkada boğuşmaya devam ediyordu.

“Sanmam,” dedim.

Adrian birkaç denemeden sonra kayışlardan birini açtı. İşin püf noktasını çözünce gerisi çorap söküşü gibi geldi. Serbest kaldığımda Adrian beni usulca doğrulttu ve Eddie’nin

Grayson'ı yere yapıştırdığını gördüm. Spot ışıklarından biri bu sahneyi aydınlatıyordu. Eddie, Grayson'ın ensesine bir silah dayamıştı. Önce şaşırdım ama sonra silahta bir tuhaflik olduğunu fark ettim.

"Ayağa kalk," dedi Eddie. "Yavaş. Ellerini başının arkasına koy."

"Şeytanın yaratıklarından birine esir olmaktansa şerefimle ölürüm," dedi Grayson ama Eddie'nin dediğini yaptı.

"Sakin ol. Seni esir almıyoruz," dedi Adrian. "Ahmak arkadaşlarının yanına gidebilesin diye kışını kurtarıyoruz hepsi o."

Eddie etrafına bakındı. "Burada ellerini bağlayacak bir şey var mıdır?"

"Kesin vardır," dedim. Masadan kalkmaya çalıştığımda başım döndü. "Köşelere bakın," dedim Adrian'a. "Bütün malzemeler orada."

Adrian dediğimi yaptı ve önce bütün odanın ışıklarını yakan düğmeyi buldu. Uzun süre karanlıkta kaldığım için adeta kör olmuştum ama Adrian rafları karıştırıp az sonra birkaç plastik kabloyu havaya kaldırdı. Grayson'ı onlarla bağladılar. Raflarda çeşitli kimyasallar, kontrol düğmeleri, katlanan iskemleler ve ışıklar söndüğünde Simyacılar işkence şovunu izleyebilsin diye gece görüşü gözlükleri vardı. Bu fikir o kadar midemi bulandırdı ki, gözlerimi kaçırdım.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu Adrian.

"Umarım," dedim.

Kolunu belime doladı. Bacaklarım titriyordu ama Adrian'ın fiziksel ve ruhsal desteğiyle yavaşça odadan çıkabildim. Eddie,

Grayson'la önümüzdeydi. Doğal olarak bizden daha hızlı ilerliyorlardı. Alarmla inleyen ama yangından hiçbir iz olmayan koridorlara ulaştığımızda Eddie tutsağına döndü.

"Diğer oda nerede?" Grayson cevap vermeyince Eddie gözlerini öfkeyle suratına dikti. "Konuşsana be adam! Arkadaşını kurtarmaya çalışıyoruz."

"Sizden yardım alacağıma ölmeyi tercih ederim," diye tısladı Grayson.

Eddie iç çekip silahını Adrian'a verdi. "Ben odalara bakacağım. Sen buna göz kulak ol."

Adrian'ın hayatında hiç böyle bir silah kullanmadığından emindim ama bozuntuya vermiyordu. Duvara yaslanıp Eddie'nin elindeki kimliği karşısına çıkan bütün kapılara okutmasını ve içeri bakmasını izledim. Üçüncü denemesinde odaya girdi. Neler olduğunu göremiyordum ama içeriden bağrışmalar geliyordu.

Adrian bana dikkatle baktı. Perişan görünüyor olmalıydım ki, alnındaki endişe çizgisi giderek derinleşti. Son işkenceler hücreden sonra gösterdiğim iyileşmeyi alıp götürmüş olmalıydı.

"Bana doğruyu söylemedin," dedi. "Size başka neler yapıyorlar diye sorup durdum ama hep geçiştirdin."

"Yalan söylemiyordum," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Gerçeği de söylemedin. En son ne zaman yemek yedin?"

Tam cevap verecekken Eddie namlusunun ucunda başka bir Simyacı'yla yanımıza geldi. Bu seferki gerçek bir silahtı. Nöbetçininkini almış olmalıydı.

“Bağla şunu,” dedi Adrian’a. “Sonra da odadaki kızı çöz. Ben beceremedim.”

Adrian’ın beni bırakmak istemediğini fark edince *git* dercesine başımı salladım. İkinci Simyacı’yı da bağlayıp odaya girdi. Eddie’ye baktım. “Gerçekten yangın çıkmadığından emin misiniz? Alarm hâlâ susmadı.”

“Tabii ki çıktı,” dedi Eddie. “Ama birkaç kat yukarıda olduğu için bize ulaşmayacağını umuyoruz. En azından, son bıraktığımızda öyleydi.”

Sözlerini kavramaya çalıştım. Yanlış duyuyor olamazdım, değil mi? Tamam, dumanların kokusunu alabiliyordum ama o bile bir hayal ürünü olabilirdi. Birkaç dakika sonra, Adrian bir kızla birlikte odadan çıktı. Kız benimkinin aynısı bir üniforma giymişti. Belki benden yaşça biraz büyüktü. Adrian’dan destek almadan yürüyemiyordu. Onu gördüğümde ilk düşüncem *ben de bu kadar korkunç mu görünüyorum*, oldu. Hayır, imkânsızdı. Ben de kötüydüm ama bu kız benden çok daha uzun bir süre işkence görmüş gibiydi. Normalde esmer teni sarımsı, hastalıklı bir renk almıştı. Üniforması üzerine en az bir beden büyüktü. Demek ki, bayağı kilo kaybetmişti. Bakımsız siyah saçları saçak saçak yüzüne düşüyordu. Hücreden çıktığım hâlimi anımsatıyordu ama on kat beterini. Ben bu kata geleli fazla olmamıştı. Öncesinde birkaç hafta boyunca düzgün beslenip uyumuştum.

Eddie’nin yüzünde bir acıma ifadesi belirdi. Sonra sert mizacı geri döndü. “Gidelim. Adrian? İkisine de yardım edebilecek misin?”

Duvardan ayrılıp sırtımı dikleştirdim. “Ben başımın çaresi-ne bakarım,” dedim Adrian’a. “Sen onu tut.”

Adrian tereddüt etti ama diğerkızın yardımına benden daha çok ihtiyacı olduğu o kadar belliydi ki. Az sonra kendimi hiç tanımadığım o kızın yanında yürürken ve onu avutmaya çalışırken buldum. “Her şey yoluna girecek,” diyordum. “Seni buradan çıkaracağız. Adın ne?”

Koyu kahverengi gözlerini karşıya dikmişti. Beni duyduğundan bile emin değildim. Belki de işkence süresince kendini insan seslerini duymamaya programlamıştı. Belki böyle hayatta kalmıştı. Az sonra “Chantal,” diye bir fısıltı duydum. O sırada ona doğru eğiliyor olmasaydım sesi alarımın gürültüsünde yitip gidecekti.

“Chantal mı?” diye inledim. “Seni tanıyorum. Yani... Duncan senden söz etmişti.”

İlk kez belirgin bir tepki gösterdi. “Duncan burada mı?”

“Evet, bizi bekliyor.” Gözlerim Adrian’a kaydı. Beni onay-larcasına kafa salladı. “Birazdan onu göreceksin,” dedim. “Duncan senin bunca zamandır burada olduğunu bilmiyor. Seni çok özlüyor.”

Birden ürperdim. *Bunca zamandır*. Duncan, Simyacılar’ın onu bir yıl önce götürdüğünü söylemişti. Chantal tüm bu süre zarfında ikna katında mıydı? Neler yaşadığını düşünmek bile istemiyordum. Yine de, hayatta kalmayı başarmıştı ve Simyacılar’ın onu hâlâ bir tehdit olarak görmesi karakteri hakkında birkaç ipucu veriyordu. Belki de o ve ben özel odalarda tutulduğumuz için kendimizle gurur duymalıydık.

Eddie'nin önderliğinde merdivenlere gittik. Hücrelerin bulunduğu katın kapısını açana dek bir engelle karşılaşmadık. Sonra birden bir duman duvarına tosladık. Çıkışın olduğu kontrol merkeziyle tam aramızdaydı. "Merdivenlerde bir şey yoktu," dedi Eddie öfkeyle. "Bu kadar çabuk yayılmasını beklemiyordum."

Ne yapacağımızı bilemediğimiz için hepimiz susuyorduk. İlk konuşanın Chantal olması şaşırtıcıydı.

"Havalandırma tertibatı yüzünden," diye mırıldandı. "Yangın nerede?"

"Mahkûmların yaşam alanlarının bulunduğu katta," dedi Adrian.

Chantal kaşlarını çatı. Geçen her dakika hayata biraz daha dönüyordu. "Öyleyse burada sadece duman var. Hafife aldığımı sanmayın. İnsanlar genelde alevlerden kaçarken zehirlenip ölür."

"Gerçek bir Simyacı'sın," dedi Adrian alaycı bir gülümsemeyle. Ama sonra dumanlar yoğunlaşınca öksürmeye başladı.

Bir adım öne çıktım. Hâlâ dizlerim titriyordu ama bugün arkadaşlarım benim için büyük bir tehlikeye atılmıştı. Kısa bir süre önce görünmezlik ve elementsel tılsım büyülerini yapmıştım ama o zaman uyuyor ve nispeten sağlıklı besleniyordum. Fiziksel bakımdan bu kadar perişanken aynısını yapabilecek miydim? Tabii yine bana yardımcı olacak malzemelerim yoktu. Kendi gücüme ve sihirli kelimelere güvenmek zorundaydım. Tuz mürekkebi için havayı çağırışımı düşünüp elimi kaldırdım. Çok hafif bir esinti dumanları ya-

vaşça iterek bizden uzaklaştırmaya başladı. Titiz davranmak zorundaydım, çünkü daha kuvvetli bir rüzgâr alevleri bu kata yayabilirdi. Tahmin ettiğimden daha da yorucu olmuştu. Büyünün ortasında bacaklarımın titremesi arttı ve diğer elimi duvara dayamak zorunda kaldım. İki Simyacı beni tiksintiyle izliyordu. Elleri bağlı olmasa şeytan kovucu bir işaret yaparlardı.

Nihayet dumanlar uzaklaştı ve kontrol merkezinin yolu açıldı. Adrian bütün itirazlarıma rağmen bir kolunu belime attı ve diğeriyle Chantal'ı tutmaya devam etti. Eddie bize yardım etmek ister gibiydi ama iki Simyacı'ya göz kulak olmak zorundaydı. Onları bir odaya soktu. Biz de peşlerinden girdik ve gece keşfim sırasında gördüğüm esrarengiz kapıdan geçtik. Bir merdivenle yukarı çıktık...

... Ve dört aydır ilk kez güneş ışığını gördüm.

O kadar şaşırmıştım ki, zınk diye durdum. Zavallı Adrian sendeledi. Diğer tarafındaki Chantal'ın da gözleri hayretle irileşmişti. Odanın küçük penceresinden giren altın rengi ve turuncu ışık huzmeleri güneşin batmak üzere olduğunu işaret ediyordu.

"Ne güzel," diye mırıldandım.

"Cidden öyle," dedi Adrian. Başımı çevirdiğimde bana baktığını gördüm.

Ona gülümsedim. Keşke daha fazlasını söyleyebilseydim ama oda bambaşka endişelerle doluydu. Simyacılar'ın bütün yeniden eğitim personeli bir köşeye toplanmıştı. Marcus, Trey ve başka bir adam başlarında bekliyordu.

“Herkes nerede?” diye sordu Eddie.

“Duncan?” dedi Chantal.

“Sheila’yla sığınağa gittiler,” dedi Marcus. “Buradan bir an önce çıkmaları iyi olur, diye düşündüm.” Bana film yıldı gülümsemesiyle baktı. “Gerçek hayatta görüşebildiğimize sevindim, Sydney.” Parlak gülümsemesine rağmen gözlerinde öfkeyi gördüm. O da Adrian gibi perişanlığımı fark etmişti.

“Sığınak mı?” diye tısladı Sheridan. Konuşana dek onu fark etmemiştim. “Sonsuza kadar kaçabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Hepiniz...”

Chantal birden çılgılığı bastı ve Sheridan’ın üzerine atılmaya kalkıştı. “Seni pislik!” diye bağırdı. “Bunu bana sen yaptın! Bana yaptıkları işkencelerin emrini hep sen verdin!” Sesinde hayvansı bir tını ve büyük bir çaresizlik vardı. Orada biraz daha uzun kalsaydım ben de mi böyle olacaktım?

Chantal saldırısını sürdüremedi. Hem ayakta duracak hâli yoktu, hem de diğer Simyacılar hemen Sheridan’ın etrafını çevirmişti. Dizleri titreyen Chantal’ı usulca geri çekmeye çalıştım. “Geçti,” dedim. “Bitti artık.”

“Neler yaptığını biliyorsun! Bu kadın bir canavar!” Chantal’ın acı ve nefretle çarpılan yüzü içimde sakladığım ve henüz açığa çıkaramadığım karanlık duyguların bir yansıması gibiydi.

“Asıl canavar onlar!” diye tısladı Sheridan. “Biz onlarla savaşıyoruz ve sen kendi türüne ihanet ettin.”

Chantal yine ona doğru atılınca Adrian bana yardıma koştu. “Yapma, Chantal,” dedim. “Bitti. Kurtuldun. Artık sana dokunamaz.”

“Buna gerçekten inanıyor musun, Sydney?”

Sheridan’ın güzel yüzünde sinsi bir ifade belirmişti. “Buradan elinizi kolunuzu sallayarak çıkabileceğinizi ve yaptıklarınızın yanınıza kar kalacağını mı düşünüyorsun? Bir deliğe bile girseniz sizi bulup çıkaracağız. Özellikle de, seni Sydney. Bunların hepsi senin suçun! Hiçbir Simyacı senin yakalandığını görmeden rahat bir uyku çekmeyecek. Hayatını korku içinde...”

Bu kez dramatik konuşmasını bölen alarmin susması ve su püskürtücülerin çalışması oldu. “Grif sonunda sistemi çalıştırdı,” dedi Marcus. Hepimiz sırlıslıklam olmuştuk.

“Gidelim artık,” dedi tanımadığım eski bir Simyacı. “Biri yardım çağırmış olabilir. En yakın destek kuvveti kilometrelerce ötede olsa da, burada daha fazla oyalanamayız.”

Marcus onu onaylarcasına kafasını salladı. “Önce etrafı toparlayalım da.”

Adrian cebinden bir düzine kadar plastik kablo çıkardı. “Alın. Bunlara ihtiyacımız olacağını tahmin etmiştim.”

Trey’le Marcus, Simyacılar’ı bağladı. Marcus bulabildiği bütün silahları topladı. “Bunları burada bırakıp bize karşı kullanmalarına izin veremem,” dedi. “Uygun bir yerde imha ederiz.” Son kez etrafına bakındı. “Haydi, çıkalım.”

Yürümeye başlamıştım ki, Sheridan’ın sözleriyle duraksadım. “Kaçamayacaksın, Sydney. Er geç yakalanacaksın.”

Arkama baktım ve tam cevap verecektim ki, gözüme bir şey takıldı. Sheridan’ın gömleğinin üstten iki düğmesi açılmıştı. Hızlı adımlarla yanına gittiğimde korkuyla büzüldü. Ona

büyü yapacağını sanmıştı. Adrian'ın kolyesini boynundan çekip aldım.

“Bu benim,” diye tısladım.

“Seni zor günler bekliyor, Sydney,” dedi. “Simyacılar'ın en çok arananlar listesine birinci sıradan girmek herkesin harcı değildir.”

Cevap vermek yerine kolyeyi boynuma taktım. Sonra arkama bile bakmadan arkadaşlarımın yanına gittim.

Güneş alçalmasına rağmen dışarıda yakıcı bir sıcak vardı. Islak kıyafetlerim birdenbire bir avantaja dönüşmüştü. “Neredeyiz?” diye sordum.

“Ölüm Vadisi,” dedi Marcus. “Simyacılar'ın dramaya yakınlığı olmadığını söyleyemezsin.”

“Ya da daha ucuza arazi bulamadılar,” diye söylendim.

Trey birden bana sarılınca şaşırdım. “Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin, Melbourne.”

Gözlerim doldu. “Ben de seni özledim. Hepinize teşekkür ederim. Hakkınızı nasıl öderim bilmem.”

“Karşılık bekleyen kim?” Bana dikkatle bakıp kaşlarını çatı. “Tek bir ricam var. Önümüzdeki günlerde adam gibi yemek ye ve uyu tamam mı?”

Bana sarılma sırası Marcus'taydı. “Tebrikler,” dedi sırıtarak. “Pabucumu dama attın.”

Sheridan'ın sözlerine aldırılmıyormuş gibi yaparak gülümsedim. “Sağ ol, Marcus. Sana bir özür borçluyum. Hani sana tek yaptığın konuşmak demiştim ya? Sözümü geri alıyorum.” Diğerlerine baktım. “Hepiniz büyük bir risk aldınız.”

“Bize sen ilham verdin,” dedi. “Buradan çıkardığımız bütün insanlar sana minnettar.”

Sıra Eddie'deydi. Karşılıklı durduk. Uzun zamandır tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sonunda akmaya başladı.

“Ah Eddie, o gece sana yalan söyledığım için özür dilerim.”

Kafasını iki yana sallayıp beni kendine çekti. “Asıl ben üzgünüm,” dedi boğuk bir sesle. “Onlara engel olmalıydım. Seni korumalıydım.”

“Saçmalama. Sen tanıdığım en iyi gardiyansın. Ve daha da iyi bir arkadaşsın.”

Marcus bile duygulanmıştı.

“Bu dramatik anı bölmek istemezdim, çocuklar ama gitmemiz gerek,” dedi. “Sığınakta bol bol öpüşüp koklaşırsınız.”

Gözlerimi silip Eddie'ye son kez çabucak sarıldım. “Bana bir iyilik yap,” dedim. “Jill'e geri dön.”

“Elbette. Herkesin güvende olduğunda emin olur olmaz gideceğim. Benim asıl görevim o.”

“Ben görevinden söz etmiyorum. Ona onu sevdiğin için geri dön.”

Ağzı hayretle açıldı. Kimsenin onunla bu kadar açık konuştuğunu sanmıyordum ama yaşadıklarımın sonrasından sonra gerçeklerin etrafında dans etmek bana boşuna zaman harcamak gibi geliyordu. Adrian'ın yanına gitmek için geri çekildim ve Grif birkaç anahtarı havaya kaldırdı.

“Dışarı çıktığımda Mustang'i de getirdim,” dedi. “Onu kim alıyor?”

“Biz,” dedim herkesi şaşırtarak.

Grif'ten anahtarı aldım. "Öbür araba ne?"

"Prius," dedi Adrian gözlerini devirerek.

Çabucak bir kafa hesabı yaptım. Prius'a sığarlardı. Yüzüme özlemlili bir ifade oturtup "Sakıncası yoksa Adrian'la ikimiz sizinle orada buluşsak?" dedim. "Onunla biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Sardalya konservesi gibi olacağız," diye bağırdı Trey. Ama sonra bana baktı ve ifadesi yumuşadı. "Gerçek aşka saygımız sonsuz. Senin mutlu olman için acı çekmeye razıyım, Melbourne."

Adrian, Prius'tan bir çanta alıp anahtarı Marcus'a verdi. Marcus'un bana sürpriz bir hediyesi vardı. "Bunlar bir süredir bende," dedi. "Her ihtimale karşı yanında taşı. Diğer mahkûmlar için de yapacağım."

Bana iki tane ehliyet verdi. Birincisi orijinal Utah ehliyetimdi. Palm Springs'te Sydney Melrose olarak yaşarken onu hiç kullanmıyordum. Motorlu Taşıtlar İdaresi'nden eski ehliyetimin bir kopyasını çıkartabilmesine şaşırmıştım doğrusu. Ama ikinci ehliyet daha büyük bir sürpriz oldu. Bu sahteydi ve Maryland koduyla hiç ummadığım bir isme düzenlenmişti.

"Misty Steele mi?" dedim.

Marcus omzunu silkti. "Adrian'ın önerisiydi."

"Öyle birden aklıma geliverdi," dedi Adrian kayıtsızca eli ni sallayarak.

Marcus'a sarılarak teşekkür ettim. Bundan sonraki hayatımda bir kimliğimin olması önemliydi. İyi sahte kimlikler kolay bulunmuyordu ve Misty Steele adına düzenlenen ehliyet ger-

çekten de kusursuzdu. Hepsi Prius'a doluşurken Eddie bana son bir bakış fırlattı. Az kalsın yine ağlamaya başlayacaktım.

"Castile'i gözleri yaşlı göreceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Adrian Mustang'i çalıştırırken. "Adam fena dağıldı. Hepimiz dağıldık tabii ama o neredeyse kendini kamçılacaktı. O gece sana kandığı için kendini bir türlü affedemedi."

"Umarım bu kez affedebilir," dedim. "Çünkü onlarla buluşmaya sığınağa gitmiyoruz."

18. BÖLÜM

ADRIAN

Bir an için bir yanıma ona daha da âşık oldum. Ağır bir işkenceden yeni çıkıp da hiç tereddütsüz büyü yapabilen ve işkencilerinin önünde cesaretle dikilebilen bir kadına hayran olmamak elde değildi. Sydney'in yerinde başka biri olsa ya bunalıma girer ya da durmadan yaşadıklarını anlatıp sızlanırdı. Ama hayır. Sydney sadece yeni bir maceraya atılmaya değil, özenle düşünülmüş, güvenli planlara karşı gelmeye de hazırды.

Gücünü ve çabasını takdir ediyordum. Ama buna izin veremezdim.

“Hayır!” dedim. “Operasyonu Marcus yürütüyor. Biz sadece ona yardım ettik. Her şeyi o düşündü. Saklanacağımız yeri uzun uğraşlardan sonra buldu. Orada bizi kimse bulamaz.” İnadını kıramadığımı fark edince “Yapma,” diye yalvardım. “Marcus hem kendini, hem insanları saklamada tecrübeli. Simyacılar bile onu bulamıyor.”

“Evet, birkaç kişiyi sakladı,” dedi sakince. “Ama bir düzi-neden fazlasını, hayır. Bu iş kolay olmayacak. Onları gruplara ayırması zaman alacak. Hücreden yeni çıkanlar yalnız kala-maz. Sadece saklanacak bir yere değil, rehberliğe de ihtiyaçları var. Marcus onlarla ilgilenirken bir de beni düşünmemeli.”

Otoparkın karşısında Prius’un hareket ettiğini gördüm. Buluşma yerinin nerede olduğunu biliyordum ama aramıza fazla mesafe koymak istemiyordum. “Kendini fazladan bir dert olarak mı görüyorsun?” dedim. “Sydney, saçmalama. Marcus’un bu işe kalkışmasının başlıca sebebi sensin.”

“Olabilir ama şimdi onları tehlikeye atıyorum.” Kahverengi gözleri batan güneşin vurduğu yüzümde dürüstlikle parlıyordu. “Sheridan’ı duydun,” dedi. “Yeni hedefleri benim. Nerede olduğuma dair bir ipucu yakalarlarsa orayı hepimizin başına yıkarlar. Diğerleri için hep bir tehlike olacağım. Kendi yolu-muza gitmemiz onlar için daha güvenli. Hem ikimiz daha ko-lay saklanırsınız.”

Bakın bunda haklıydı. Diğerlerinin güvenliğini umursa-mayan taş kalpli bir pislik olduğumu sanmayın. Simyacılar’ın onlara yaptıkları kabul edilemezdi tabii. Hepsi ağır şeyler ya-şamıştı. Ama önceliğim daima Sydney’di ve iki kişinin daha kolay ortadan kaybolacağı doğrudu. Asıl sorun bir planımı-zın olmamasıydı.

“Nereye gideceğiz?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Önce o cehennem çukurundan uzaklaşalım. Amerika içinde ya da dışında güvenli bir yer düşüneceğim. Bir daha Marcus’un yardımına ihtiyacımız olmayacağını iddia et-

miyorum. Aksine. Ama yollarımızı ayırırsak Simyacılar bizim peşimize düşer.”

“Bunu mu istiyorsun?” diye sordum hayretle

“Tabii ki, hayır. Keşke bizi unutsalar. Ama böyle bir şey olursa sen ve ben izimizi daha kolay kaybettiririz.” Kaşlarını çattı. “Pekâlâ. Sen yola bak. Bana da telefonunu ver.” Telefonu verip otoparktan çıktım. Nihayet buradan uzaklaşabilecektik. “Marcus onları nereye götürüyor?” diye sordu.

“Güneye. Meksika sınırına. Yola çıktıktan bir saat sonra buluşacaktık. Marcus henüz sınırı geçme konusunda emin değildi ama iyi bir saklanma yeri bulduğunu söylüyordu.”

Sydney kafasını sallayıp bir süre telefonu kurcaladı. “Tamam. O zaman biz kuzeye gidiyoruz. Daha doğrusu, kuzeydoğuya.” Yüzüne bakmamama rağmen gülümsediğini hissetmiştim. “Pokerde hâlâ usta mısınız?”

“Neden? Sonunda benimle *strip poker* * oynamaya mı karar verdin? Bu kadar yalvartmak zorunda mıydın?”

“Boşuna hevese kapılma,” dedi. “Nakit paraya ihtiyacımız var ve Nevada’ya çok yakınız. Sınırı geçer geçmez kumarhaneleri görürüz.”

“Biliyorum,” diye homurdandım. “Bu hafta oradan iki kere geçtim. Bir gecede bir servet kazanmamı beklemiyorsun, değil mi? Ortaya koyacak hiçbir değerli eşyamız yok.”

“Bir otel odası, güzel bir akşam yemeği ve birkaç parça kıyafete razıyım.”

* Ortaya para yerine oynayanların kıyafetlerini koyduğu bir poker oyunu. Her kaybedişte bir parça kıyafet çıkarılır. Ç.N.

“Oldu bil. Gerçi...” Ona yan yan baktım. “Kâğıt oynarken ruhu kullanmamı onaylamadığını sanıyordum.” İnsanların düşüncelerini okuyamıyordum ama aurlarını görmek de aynı etkiyi yapıyordu. Kimin gerçeği söylediğini, kimin blöf yaptığını hemen anlıyordum.

İç çekip arkasına yaslandı. “Sadece bu değil ki. Genel olarak ruhu kullanmandan hoşlanmıyorum. Ama şimdi şartlar farklı. Her şey bittiğinde ve hayatımız düzene girdiğinde haplarına geri dönebilirsin.”

“O hapları hâlâ alsaydım şimdi yanımda olmazdın,” dedim usulca.

“Biliyorum ve sana minnettarım. Neyse. Şimdi ruh konusunu bir kenara bırakalım. Daha önemli...”

“... Problemlerimiz var, değil mi?” diye sordum.

“Benim için hiçbir şey senin sağlığından önemli değil. Nasıl hissediyorsun? Rüyalarımızdan birinde ben kaçırıldığım da hapları bıraktığını söylemiştin. O zamandan beri nasılsın? Duygu değişimlerini kontrol altında tutabiliyor musun?”

Sesinde bir umut kırıntısı vardı. Ona ruh değişimlerini kontrol altında tutabildiğimi ama bunun tek sebebinin ölü teyzem olduğunu söylemek istemedim.

“Ben iyiyim,” dedim. “Ve yeniden birlikteyiz. Konuyu değiştirmeye çalışma. Sen benden bin kat fazlasını yaşadın.”

“Şimdi bunu konuşmasak?”

İkimiz de sustuk. Birbirimizin yokluğunda çektiklerimizi kendimize saklayacaktık. Bunu birbirimizi korumaya çalıştığımız için mi, yoksa ikimiz de korkularımızla zayıflıklarımızı

itiraf etmek istemediğimiz için mi yaptığımızı bilemedim. Aslında Sydney'in zayıf biri olduğunu düşünmüyordum tabii. Ama yeniden eğitim binasındayken diğer Simyacılar'ın yanında aurasını görmüştüm. O ve diğer mahkûmlar korku içindeydi. Ve Sydney büyük olasılıkla bunu bir yenilgi olarak görüyordu.

"En azından hediyelerini aç," dedim.

"Yoksa bana mezuniyet hediyesi mi aldın?"

"Pek sayılmaz. Çantaya bak."

Sydney dediğimi yaptığında hayretle bağırdı. "Aman Tanrım, bu malzemeler yanımda olsaydı sırtım yere gelmezdi. Şunlara bak... Ah, Zıpzip!"

Küçük, altın ejderi eline aldı. Gözleri dolmuştu.

"Biliyor musun, onu çok düşündüm. Ona ne olduğunu merak ettim." Ejderi canlandıracak sihirli sözcükleri söylemeye başlamıştı ki durdu. "Acıkmıştır. Yiyecek bir şey alana kadar bekleyelim. Doğrusu benim de karnım zil çalıyor."

"Yemeğe yetecek kadar param var," dedim. "Kendimizi hemen kumara vurmaya gerek yok. Canın ne çekiyor? Et? Suşi? Ne istersen."

Güldü. "Ağır bir şey istemem. Midem kaldırmaz. O kadar şeyden sonra..." Birden ciddileşmişti.

"Neden?" diye sordum usulca.

"Sonra," dedi.

İç çektim. "Hep böyle diyorsun. Yani ne zaman?"

"Buradan yeterince uzaklaştığımızda. Şimdi kaçışımıza odaklanmalıyız."

Haklıydı. Yine de aramızda sırlar olması beni deli ediyordu. Sydney beni sevdiğini ve özlediğini saklamıyordu. Ve ben de onunla olmaktan daha büyük bir mutluluk düşünemiyordum. Bütün söylediklerine inanıyordum ama geçmişi unutabileceğimden emin değildim.

Kendini kandırıyor olabilir misin, dedi Tatiana teyze. Belki de ona neler yaptıklarını hiç öğrenmemen daha iyi. Nasıl bir yerden çıktığını gördün. Yaşadığı vahşeti ille de doğrulaması mı gerek?

Sydney buna dayanabilmişse, ben de dinlemeye dayanabilirim, dedim içimden. Yine de, belki de haklıdır, diye düşünmeden edemedim.

Bir buçuk saat kadar sonra Nevada'ya geçtik. Şimdilik peşimizde kimse yoktu. Bir kumarhanenin bitişiğindeki küçük bir otelin önünde durduğumuzda Marcus aradı.

“Kayıp mı oldunuz?” diye sordu. Sesi telaşlı değildi ama içimden bir ses ne yaptığımızı bildiğini söylüyordu.

“Başka bir yola saptık diyelim.”

“Adrian, bunu konuşmuştuk! Her şey plana uygun giderken neden kafanıza göre iş yapıyorsunuz?”

“Hım... çünkü biz buyuz.”

Sydney, Marcus'u daha fazla kızdırmama izin vermeden telefonu elimden aldı. Bana söylediklerini ona da tekrarladı ama Marcus bunları Sydney'in güzel gözlerine bakarak dinlememişti tabii. Sydney sonunda onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçip “Sizi habersiz bırakmayız,” dedi.

Sydney'i güzel bir yemeğe çıkarmayı teklif ettim ama üniformasıyla otelin lobisine bile girmek istemedi. Küçük bir

odaya yetecek kadar param olduğunu fark etmiştik. Kar yağdığında Sydney’le Pennsylvania’da kaldığımız şık odayla uzaktan yakından ilgisi yoktu tabii ama ek bir odası ve otelin standartlarına göre büyük bir banyosu vardı. Sydney’in yaşadıklarını bütün detaylarıyla bilmiyor olabilirdim ama biraz konfora ihtiyacı olduğunu sezmiştim.

Yatağa oturduğunda yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı. Benim için yatak oldukça sıradandı ama onu gören kuştüyünden yapıldığını sanırdı. Uzanıp gözlerini kapadı ve keyifle gerindi.

“Olağanüstü,” dedi. Yanına yatarken heyecandan içim içime sığmıyordu. Bir zamanlar, onunla yatakta tek bir şey yapmayı düşünürdüm. Oysa şimdi benim için Sydney’in yanımda ve sağlıklı olmasından daha büyük bir sevinç yoktu. Ayı geçirdiğimiz bunca zamandan sonra varlığı adeta bir mucizeydi.

“Sokağın karşısında bir alışveriş merkezi var,” dedim. “Ben gidip bir şeyler alayım. Yalnız kalabilecek misin? İstersen sen de gel?”

Kafasını iki yana salladı. “Merak etme. Bayan Terwilliger’in çantasında öyle bir tılsım var ki, zorda kalırsam duvarı bile patlatabilirim. Ama yine de çabuk gel.”

Başka bir niyetim yoktu zaten. Alışveriş merkezine doğru koştururken birden Moroi’ların en temel güvenlik kurallarından birini çiğnediğimi fark ettim. Issız ve yabancı bir yerde gece tek başıma sokağa çıkmıştım. Daha çocukken bize geceleri tehlikeli bölgelerden uzak durmamız öğretilirdi. Bir gün

kişisel güvenliğim söz konusuysen Strigoi'ların önceliğim olmayacağını aklımın ucundan bile geçiremezdim.

Sydney'i yeterince soyduğum için kaç beden giydiğini biliyordum. Ona birkaç parça kıyafetle temel temizlik ve bakım ürünleri aldım. Sonra yakındaki bir şarküteriye hindili sandviç yaptırdım. Midesinin bunu kaldıracağını umuyordum. Paramın bir kısmını poker masası için ayırmalıyım. Daha fazla harcamadan yaklaşık yirmi dakika sonra otele döndüm. Sydney iki odada da yoktu. Yüreğim ağzıma geldi. Bir an bütün olanları güzel bir rüya sandım.

Sonra banyonun kapısının aralık ve ışığının açık olduğunu fark ettim. Kapıda duraksadım. "Sydney?"

"Gelsene," dedi.

Kapıyı ittiğimde tatlı yasemin kokusu burnuma çarptı. Sydney küvette boynuna kadar köpüklere gömülmüştü. Banyo bir saunayı aratmayacak kadar sıcaktı. Küvetten yükselen dumanlara baktım. "O su kaç derece?"

Güldü. "Haşlanacak kadar sıcak. Özellikle yaptım. İliklerime kadar ısınmayalı çok olmuştu." İnce, uzun kolunu uzatıp küvetin kenarından üzerinde otelin logosu olan küçük, plastik şişeyi aldı. "Ya da bunun kadar güzel bir şey koklamayalı. Dayanamayıp hepsini suya boşalttım. Yeniden eğitimde her şey çamaşır suyu gibi kokuyordu."

"O kadar beğendiysen söyleyeyim de odaya birkaç tane daha koysunlar." Şişeyi elinden alıp etiketini okudum. Sıradan bir markaydı. "Ya da pokerden kazandıklarımınla sana gerçek bir yasemin parfümü alayım."

“Anlamıyorsun,” dedi suya biraz daha batarak. “Yaşadıklarımın sonradan bu bile öyle büyük bir lüks ki. Daha süslü püslü bir şeye gerek yok.”

“Hazır konu açılmışken bana anlatmak ister misin? Belki o zaman anlarım.”

“Sonra,” diye geçiştirdi. “Yiyecek bir şeyler aldın mı?”

“Evet. Cadı kazanından çık da yiyelim.”

“Nasıl olsa bundan sonra her gün banyo yapabilirim,” dedi. Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. “Neyse ki bacaklarıma jilet yapabildim. Düşünsene dört ay! İğrenç!”

Sonra birden ayağa kalktı ve sudan yükselen dumanların arasında çıplak vücudunu gördüm. Yanımda çıplaklığından utanmaması ve bunca zaman sonra aramızdaki samimiyetin eskisi gibi kalması içimi ısıttı. Gerçi yüzümdeki şok ifadesini hemen silmeliydim. Kilo verdiğini fark etmiştim ama bu kadarını beklemiyordum. Sydney kilo takıntılı biriydi. Neredeyse aldığı gramları bile sayardı ama onu ilk kez bu kadar zayıf görüyordum. Resmen kaburgaları sayılıyordu.

“Hayal kırıklığına uğradın, değil mi?” diye sordu hüznle.

Onu bir havluya sarıp kendime çektim. “Karşımda dünyanın en güzel kadını görmeyi bekliyordum,” dedim. “Varlığıyla içimi titreten o kadını. Ve şimdi de onu yatağa götürüp ikimizin de unutamayacağı bir gece yaşamak istiyorum.”

Usluca gülümseyip bana yaslandı. “Ah, Adrian.”

Ona aldıklarını gösterdiğimde güldü. “Bu renk giydiğimi gördün mü hiç?” diye sordu fuşya rengi tişörtü havaya kaldırarak.

“Hayır,” dedim. “Ama şunlardan sonra iyi gelir, diye düşündüm.” Yerdeki üniformayı işaret ettim. “Onları ilk fırsatta yakmalıyız.”

Tekrar güldü ve bu hayatımda duyduğum en nefis sestti. Fuşya rengi tişörtle beyaz bir şort giydi. “Harikasın,” dedi neşeyle.

Ne var ki, kalbinde bir tek ben yoxtum. Yemeğe oturduğumuzda Zıpzip’ı çağırdı ve minik ejderha altın bir heykelden neredeyse onun kadar zayıf, minicik bir yaratığa dönüştüğünde gözleri doldu. Sydney onu göğsüne bastırıp insanların çocukları ya da evcil hayvanları severken kullandığı o anlamsız sözcüklerle avutmaya çalıştı. Ona defalarca her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Kim bilir belki de asıl kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sonra hindili sandviçinden ufak lokmalar koparıp Zıpzip’ı beslemeye başladı.

“Hey, hey,” dedim. “Kendine de sakla.”

“Baksana ne kadar acıkmış. Eskiden yemek istediğinde vızıldanıp dururdu. Şimdi onu bile yapamıyor.”

“Sana da en küçük beden tişört bile büyük geliyor. Yemeğini ye. Ben Zıpzip’a kendi sandviçimden veririm.”

Zıpzip’ı gönülsüzce bana uzattı ve Zıpzip da onu Sydney’in şefkatinden mahrum ettiğim için bana ters ters baktı. Ufaklığı ben de seviyordum ama Sydney’le ikisinin arasında bambaşka bir bağ vardı. Sydney ısrarcı bakışlarım altında sandviçini bitirdi ama ne kadar ısrar ettiysem de aldığı karışık şekerlemelere dokunmadı bile. Bana kalsa ona hepsini zorla yedirirdim ama daha fazla üzerine gitmek iste-

medim. Şeker ve yağa ne kadar ihtiyacı olduğuna da şimdilik değinmedim.

Zıpzıp yemekten sonra uyuyakaldı. Sydney de uyur sanıyordum ama o beni yatağa götürdü. “Yorgun değil misin?” dedim.

Kollarını boynuma doladı. “Sana ihtiyacım var.”

Simyacılar onu götürdüğünden beri ilk kez gerçekten öpüş-tük. Bu öpücük bütün vücudumu tutuşturmuş ve bana onu ne kadar özlediğimi hatırlatmıştı. Ona söylediklerimde samimiydim. Sydney benim için hâlâ dünyanın en güzel kadınıydı. Hiç kimseyi onun kadar istemiyordum. Kimse onun kadar doğru gelmiyordu. Ölüm Vadisi’nden kaçarken ve kendimizi bir bilinmeyenin içine atarken bile tuhaf bir iç rahatlığım vardı. Birlikteyken başaramayacağımız hiçbir şey olmadığını hissediyordum.

Boynunu öperken banyo köpüğünü sıradanlıkla aşağıladığım için kendime kızdım. Sydney’in ten kokusuyla birleşen yasemin aroması baş döndürücüydü. Hatta ona aldığım bütün parfümlerden daha güzeldi. Bacakları ipek gibiydi ve şehvetimin bir anda bu kadar dayanılmaz bir hâle gelmesi beni şaşırtmıştı. Açıkçası onun da bu kadar çabuk havaya girmesini beklemiyordum. Yeniden yakınlaşmamızın zaman alacağını sanmıştım.

“Anlamıyorsun,” diye mırıldandı parmaklarını saçlarımın arasına daldırarak. “Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun. Yaşadığımı ve âşık olduğumu tekrar hissetmeye ihtiyacım var. Orada bunu benden almaya çalıştılar ama ben seni hiç unutmadım, Adrian. Hiç...”

Sözlerini bitiremedi. Gerek de yoktu zaten. Ne demek istediğini anlamıştım. Tekrar öpüştük ve bu fiziksel olarak bağlanmanın çok ötesinde bir histi. Tişörtünü çıkarmaya çalıştığımda birden duraksadı. “Şey aldın, değil mi?” diye sordu soluk soluğa.

Aklım karışmıştı. “Hı? Evet, evet, her şeyi aldım,” diye mırıldandım.

“Korunmak için,” dedi imalı bir sesle. “Sokağın karşısında bir eczane yok muydu?”

“Ah, onu diyorsun. Ben... şey... unuttum.”

Sydney kaçırılmadan önce doğum kontrol hapı kullanıyordu ve bu konu tamamen aklımdan çıkmıştı. Sydney’in bu meseleyi kendi kontrolünde tutmak isteğine anlayış göstermiştim. İç çektim.

“O kadar karnını doyurduk, rengarenk kıyafetler aldık, yine yaranamadık.”

Dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “O konuda hakkını teslim ediyorum,” dedi gülerek. “Ama şimdilik kendimi sana teslim edemeyeceğim için kusura bakma.”

Üzerine eğilip yüzüne düşen altın saç tellerini ittim. “Duygularım karmakarışık,” dedim. “Tabii ki hayal kırıklığına uğradım ama başına gelenlerden sonra hâlâ bu kadar kontrollü oluşuna bir kez daha âşık oldum.”

“Sahi mi?” Yanına uzanmam için hafifçe kaydı ve başını göğsüme yasladı. “Demek kontrollü oluşumu seviyorsun?”

“Sevdiğim o kadar çok yönün var ki hangi birini saysam?”

Sevişmemizin beklenmedik bir anda bitmesi sinir bozucuydu ama onunla yatakta uzanırken yine aynı olağanüstü

mutluluğu hissettim. Sydney’le birlikte olmak istiyor muydum? Kesinlikle. Ama onu daha çok istiyordum. Yanımdaki varlığını, kahkahasını, ruhunu. Hormonlarım nihayet yatıştı ve sırf Sydney’in kollarında yatmak bile bana yetti. Uyuması dakikalar aldı. Belki de eczaneye gitmemekle en iyisini yapmıştım. Ona sağ salim kavuşmak şimdilik bana yetiyordu. Sydney dinlenmeli ve gücünü toplamalıydı. Birkaç tane de şekerleme yeseydi daha iyi olacaktı ya neyse.

Bu arada, benim hiç uykum yoktu. Bugünkü macera ve ona kavuşmak beni fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Ayrıca normalde uyumaya alışık olduğum saate daha çok vardı. Bir süre ona sarılarak yattım ama sonra usulca kalkıp yorganı Sydney’in üzerine çektim. Işıkları kapayıp odadan çıkmadan önce ona son kez baktım ve sonra arkamdan kapıyı yavaşça kapadım.

Bir şekerleme alıp kanepeye oturdum ve kısık sesle televizyon izlemeye başladım. Aklımda binlerce düşünce vardı. Sydney’in uyandığında benden daha iyi planlar yapacağından emindim ama geleceği düşünmemek elimde değildi. Nereye gidecektik? Bizim için güvenli bir yer var mıydı? Marcus’la ya da değil, kendimize nasıl bir hayat kuracaktık? Sydney’le sırf birlikte olabilmek için bile o kadar çaba harcıyorduk ki, durup plan yapmaya fırsatımız olmamıştı. Geçmişte şakasını yaptığımız çılgın kaçış planlarımızdan birini mi uygulayacaktık? Ona bir üniversite mi bulacaktık? Tanrı’nın unuttuğu ıssız bir kasabada yeni bir hayata mı başlayacaktık? Moroi ve eski Simyacılar’ın özgürlüğü için mi savaşıacaktık?

Sana huzur yok, diye fısıldadı Tatiana teyze. Yine tersliği üzerindeydi. İnsan kızla mutlu bir hayatın olacağını hayal ediyorsan hiç bekleme.

Hayır, dedim. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız.

Nasıl?

Bir saat boyunca boş boş televizyona bakarak bu soruya bir cevap aradım. Tam artık yatsam mı diye düşünüyordum ki, yatak odasından çığlıklar geldi. Kanepeden fırladım. Kapıyı açıp ışığı yaktım ve pencereden girdiklerini tahmin ettiğim Simyacı grubunun üzerine atlamaya hazırlandım. Ama odada Sydney'den başka kimse yoktu. Yatakta doğrulmuş, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Ruhu bırakıp yanına koştum. Onu kollarıma almaya çalıştığımda bana var gücüyle karşı koydu.

“Hayır! Dokunma!”

“Sydney, benim.” Ellerini yakalamaya çalıştım. Savunma dersleri aldığımız, Malachi Wolfe'tan öğrendiği taktikleri yarı uykudayken bile ustalıklı uyguluyordu. “Her şey yolunda,” dedim. “Burada, benim yanımdasın.”

Loş ışıkta gözlerinin dehşetle irileştiğini gördüm. Nihayet beni tanıdı ve yüzünü göğsüme gömüp ağlamaya başladı. Bunlar Eddie'yle kavuştuğunda döktüğü sevinç gözyaşları gibi değildi. Zıpzip'in hâline üzüldüğünde ağladığı gibi de ağlamıyordu. Hıçkırıkları bütün vücudunu sarsıyor, boğazı yırtılırcasına inliyordu. Neyi olduğunu kim bilir kaç kez sordum. Onu avutmak için elimden geleni yaptım. Sonunda saçlarını okşa-

yıp yatışmasını beklemekten başka bir çare düşünemedim. Az sonra kesik kesik konuşmaya başladı.

“O-orada olduğumu sandım. Yeniden eğitimde. Orası o kadar karanlıktı ki. Diğerlerinin yanına gitmeden önce bir hücrede kalıyordum. Dışarı çıktığımda bir süre ışığa bakmadım. Gözlerim yandı. Üç ay, Adrian! Üç ay boyunca bu odanın banyosundan daha küçük bir hücrede karanlıktaydım. Bununla başa çıkabileceğimi sandım... Kendimi daha güçlü biri zannederdim. Ama demin uyandım ve oda karanlıktı. Sen de yoktun. Şey sandım...”

Yine ağlamaya başladığında tek yapabildiğim kendi hislerini tartmak oldu. Onun için üzgündüm tabii. Acı çektiği için üzgündüm. Aynı zamanda da çok kızgındım. Bunları önceden bilseydim Chantal’ı durdurmak yerine ona arka çıkardım. Normalde şiddet yanlısı biri değildim ama Simyacılar’ın onlara bunca zaman sadakatle hizmet eden birine bunu yapmasını aklım almıyordu. Sydney eskiden zeki ve parlak bir Simyacı’ydı. Eğer kalbinin sesine karşı gelmeden onlara hizmet etmesinin bir yolu olsaydı, hâlâ da bir Simyacı olarak kalırdı. Ama onlar Sydney’i paramparça etmek istemişti. Sadece düşüncelerini değil, kimliğini de yok etmeye çalışmışlardı. İşin kötüsü kabus daha bitmemişti. Oradan kurtulmuş olabilirdi ama yaşadıkları sonsuza dek peşini bırakmayacaktı. O anda Simyacılar’dan o kadar çok nefret ettim ki, hayatım boyunca bir daha bu kadar şiddetli bir his duyamayacağımı sandım.

Yok et onları, dedi Tatiana teyze. Onları bul ve boyunlarını kopar.

“Artık orada değilsin,” dedim Sydney’e. “Benim yanımdasın. Kimse sana zarar veremez.”

Bana sıkıca sarıldı. “Işıkları kapama. Karanlıkta uyumak istemiyorum.”

“Söz veriyorum, bir daha asla karanlıkta uyumayacaksın.”

Tekrar yatağa uzandım ve onu kollarıma aldım. Sakinleşip uykuya dalması bu sefer biraz daha uzun sürdü ama yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Daha fazla dayanamadı. Ben de uyudum ama rahat değildim. Hem ışıklar açıktı, hem de ikide bir kalkıp ona bakıyordum. Olsun. O iyiydi ya kendi rahatım umurumda bile değildi.

Sydney zinde ve neşeli uyandı. Geceki olayı unutmuş gibiydi. En güzeli de, iştahı açıktı. Kucağında Zıpızıp’la oda servisi mönüsünü incelerken “Ne söylesek?” dedi. “Kahve şart tabii. Orada kahve içmeyi ne kadar özlediğimi bilemezsin. Yanında sebzelı omlet mi yesem, yaban mersinli pankek mi?”

Eğilip kafasının tepesini öptüm. “İkisini de söyle.”

“Para durumumuz nasıl?”

“Yakında öyle bir sorunumuz kalmayacak. Birazdan kumarhaneye gideceğim. Gelip benim şans meleşim olmak ister misin?”

Kafasını iki yana salladı. “Burada kalsam daha iyi. Hemen mi gidiyorsun? Aç değil misin?”

“Yok. Kahvemi de orada içerim.”

Aslında kana ihtiyacım vardı. Bu maceraya atılırken düşünmediğimiz bir diğer konu da buydu. Henüz kriz noktasında değildim ama er geç olacaktım.

Dün geceden sonra Sydney'in yalnız kalmaktan korkabileceğini düşünüyordum ama günışığında cesareti yerine gelmiş gibiydi. Bana kalırsa, Jackie'nin gönderdiği malzemelere de güveniyordu. Birlikte duş aldık. Bu benim için hem zevk, hem de işkenceydi. Krallara layık kahvaltısı geldiğinde beni odadan kovaladı. "Sakin hepsini Zıpızıp'a yedirme," dediğimde sırtıtp bana el salladı.

Kumarhane geceye oranla daha az kalabalık olmasına rağmen hâlâ oldukça hareketliydi. Nevada'nın güzelliği buydu. Günün hangi saatinde olursa olsun, insanlar şanslarını denemek istiyordu. Benden başka dört kişinin olduğu bir masaya oturdum. Özellikle aurası kolay okunan tipler olmalarına dikkat etmiştim. İstesem bütün elleri kazanabilirdim ama şüphe çekmemek için işi ağırdan almak zorundaydım. Dolayısıyla birkaç kez bilerek kaybettim. Masa arkadaşlarıma iyi niyetimi göstermek için birer Bloody Mary bile ısmarladım.

Birkaç saat sonra Sydney'in yanına dönecek kadar para kazanmıştım. Üç beş el daha oynamaya karar verip çabucak bir aura kontrolü yaptığımda bir şey dikkatimi çekti. Aslında daha önce de fark etmiş ama aldırmamıştım. Rakiplerimin auralarına bakarken ister istemez etraftakilerin auralarını da görmüştüm. Ne kadar çok sarı aura vardı. Sarı ve turuncu düşünen bir zihnin aurasıydı. Akademik bir insanın aurası. Sydney'in aurası da çoğunlukla sarıydı. Bu, kumarbazlar arasında sıkça rastlanan bir renk değildi. Özellikle de sabahın bu saatinde. Sabah sabah kumar oynayanlar genelde bağımlılar ya da çaresizler olurdu ve auraları da bunu yansıtırdı.

Bir el daha oynadım ve yanımdaki adamın kazanmasına izin verdim. Diğer elde yine çabucak bir kontrol yaptım ve bu sefer başka bir şeyi daha fark ettim. Sarı auralıların hiçbiri bana bakmıyordu. Bir başka gariplik de etrafımı sarmış olmalarıydı. Onların ötesine baktığımda sıradan kumarbazların auralarını gördüm.

Sarı. Düşünen bir zihnin aurası.

Ve bir Simyacı rengi.

İzin isteyip masadan kalktım ve cep telefonumu çıkardım. Keşke Sydney'e de bir tane ayarlasaydım. Sonraki adımımız kesinlikle bu olmalıydı. Paniklemiş görünmemeye çalışarak Marcus'a bir mesaj yazdım.

NV, Batı Yakası, Silver Springs Otel'i ara. Oda numarası 301. Sydney'e hemen toplanmasını ve benimle arabada buluşmasını söyle.

Tam *Gönder'e* basacaktım ki, kumarhane bir patlamayla sarsıldı. Camlar zangırdadı, insanlar bağırmaya başladı.

"Boş ver," diye mırıldanıp mesajı sildim ve kapıya koştum.

19. BÖLÜM

SYDNEY

Canımın çektiği kadar yemek yemek harika bir duyguydu. Bunu bir süre yapamayacağımı düşünüyordum ama gece güzel bir uyku çektikten sonra vücudum ihtiyaç duyduğunu almaya hazırdı. Dev kahvaltımı tabii ki Zıpızıp'la paylaştım ve şimdi o da daha iyi görünüyordu.

Adrian'ın parlak renkli tişörtlerinden -bu seferki Nil yeşiliydi- birini giyip onu neşelendirmek için kumarhaneye insem mi diye düşündüm. Dışarı çıkmamın onu mutlu edeceğini biliyordum ama kabalık beni hâlâ geriyordu. Dünyaya karışmak için sabırsızlansam da buna hazır değildim. Haberleri açıp ben yeniden eğitimdeyken yaşanan önemli olayları duymak yeterince ağırdı zaten. Muhabirler bunları herkes biliyormuş gibi bir tavır içindeydi. Ya da belki de biliyordu. Hayatından dört ay çalınan ben hariç!

Modern dünyaya ayak uydurmayı yeni hedefim olarak belirleyip eşyalarımı topladım ve Zıpızıp'la kanepeye oturdum.

ğumda bir sonraki durağımızın neresi olacağını düşündüm. Bundan sonra hayatımız yollarda geçecekti. Hiç istemesem de, Mustang'i daha az gösterişli bir arabayla değiştirmek zorundaydık. Sonrasında Moroi'ların Strigoi'lerden kaçmak için uyguladığı bir taktiğe başvurmamız gerekecekti. İzimizi kaybettirmek için ya çok kalabalık bir şehre ya da ıssız bir kasabaya gidecektik. İkisinin de kendine göre eksi ve artıları vardı.

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım. Gözlerim hemen kapının tokmağına kaydı. RAHATSIZ ETMEYİN yazısı yoktu, çünkü dün gece onu dışarı asmıştık. Kapıdaki her kimse yanlısını fark edip gideceğini umdum. Birkaç dakika sonra bir kadın sesi "Temizlik için gelmiştim," dedi. Oda servisi yazıyı görse bile kapıyı çalabilirdi ama temizlik personelinin bunu yaptığına bir kez bile tanık olmamıştım. Usulca zincirli kapıya doğru yürüyüp delikten baktım. Otelin üniformasını giyen genç bir kadın gülümseyerek bekliyordu. O kadar zararsız görünüyordu ki, yazının düşmüş olabileceğini düşündüm.

Tam o sırada, bir şey dikkatimi çekti. Yanında ona ait olmayan bir gölge vardı. Gölge hafifçe yer değiştirdi kadının yalnız olmadığından iyice emin oldum. Belki iki kişiydiler ya da daha kalabalıklardı. Sessizce geri çekildim. Sihirli kelimeleri söyleyip Zıpzip'ı heykele dönüştürdüm ve onu kıyafetlerimizin durduğu alışveriş torbasına attım. Torbayla Bayan Terwilliger'ın çantasını omzuma asıp oradan nasıl çıkabileceğimi düşündüm. Yatak odasının penceresi yeterince büyük değildi. Oturma odasının küçük, camlı kapısı yarım

daire şeklinde minik bir balkona açılıyordu. Tek sorun üçüncü katta olmamızdı.

Balkona çıkıp seçeneklerimi değerlendirdim ve aslında fazla olmadıklarını fark ettim. Odamız otoparka bakıyordu ve yerde düşüşümü yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. Balkonun tam altında bir başka balkon vardı ama böyle bir cambazlığa hazır mıyım? Altı ay önce bunu kolaylıkla yapabilirdim, fakat şimdi... Doğrusu bilemiyordum.

Ben karar verene kadar büyük, siyah bir cip otoparka girdi. İçinden güneş gözlüklü iki adam indi ve beni izlemeye başladılar. Gözlerimi kısıp baktım. Birinde kulaklık vardı ve biriyle konuşuyordu.

Odanın önündekiler kalabalık olmalıydı, çünkü kapıdaki gürültü artmıştı. Temizlik yalanından da vazgeçmişlerdi.

“Sydney, içeri olduğunu biliyoruz. İşimizi zorlaştırma.” Otelin anahtar kartını kilide soktular ama zincir yüzünden odaya giremediler. Kapının aralığında bir göz gördüm. “Bir yere kaçamazsın, Sydney.”

“Dışarıdaki adamlarınıza söyleyin, arabadan uzaklaşsınlar!” diye bağırdım.

Tekrar balkona çıktım. Bayan Terwilliger’in tılsımlarından birini çantadan çıkardım. Karmaşık görüntüsüne rağmen küçük bir sihirle kolayca harekete geçti. Sihirli kelimeleri söyleyip tılsımı cipe doğru fırlattım ve hedefi bulması için bir hava büyüsü yaptım. Güneş gözlüklü adamlar tehlikeyi kendileri mi sezmişti, yoksa arkadaşları mı haber vermişti bilmiyordum ama cip havaya uçtuğunda onlar çoktan kaç-

mıştı. Isıdan korunmak için kendimi yere attım. Otoparkta başka kimse olmadığı için şanslıydım.

Patlamanın ilk etkisi geçer geçmez balkonun parmaklıklarına tırmandım. Ters dönüp kendimi aşağı sarkıtmak kolay oldu. Ama sıra aşağıdaki balkona atlamaya gelince dört ayın hamlığı ortaya çıktı. Kollarım o kadar kuvvetsizdi ki, parmaklıklara asılmak bile zor geliyordu. Asıl korkum alttaki balkonu tutturamayıp kenarından aşağı düşmekti. Kol kaslarım yanmaya başlamıştı. Terden avuçlarım kayıyordu.

“Sydney!”

Adrian’ın sesini tanıdım ama onu göremedim. Tek bildiğim arkamda bir yerde olduğuydu. Belki de cipin yanındaydı.

“Atla!” diye bağırdı.

“Olmaz, düşerim.”

“Düşmezsin! Haydi!”

Ellerimi bıraktığımda bir an yere çakılacağımı sandım. Sonra görünmez bir güç beni sırtımdan itti ve balkonun içine yuvarlanıverdim. Adrian’a bakana dek bana neyin yardım ettiğini anlamadım. Ama sonra onu yanan cipin biraz ötesinde gördüm. Güneş gözlüklü Simyacılar üzerine koşuyordu. Adrian gözlerini onlara dikip bende kullandığına benzer, görünmez bir güç duvarı oluşturdu. Adamlar buna çarpıp yere düştü. Adrian telekinezi yapıyordu ve bunun için ruhun büyük bir kısmını kullanıyordu.

“Kapı açık mı?” diye bağırdı.

Denedim, öyleydi. Kafamı salladım.

“Dün gece gitmeyi unuttuğum yerde buluşalım. Koş!”

Simyacılar sendeleyerek ayağa kalkmıştı. Adrian yanan cipin arkasından koştu. Uzaktan siren sesleri geliyordu. Meraklılar otoparka akın ediyordu. Şanslıydım, çünkü balkonuna atladığım oda boştu. İkinci katın koridoruna çıktım. *Dün gece gitmeyi unuttuğum yerde buluşalım.* Adrian böyle demişti.

Arabaya gitmediğimize göre Simyacılar ona el koymuştu. Nereyi kastediyordu? Bir an kafam durdu ama sonra hatırladım. Koridorun bir tarafında bir acil çıkış kapısı vardı. Tam karşısındaki merdivenlerle asansör lobiye ve kumarhaneye iniyordu. Bir Simyacı gibi düşünmeye çalışarak merdivenlerden lobiye indim. Acil çıkışın orada bir kamera olduğunu tahmin ediyordum.

Giriş katı tam da umduğum gibi, karışıktı. Herkes patlamayı duymuştu ama kimse neler olduğunu bilmiyordu. Bazıları binadan çıkmaya çalışıyor, diğerleri de dışarıdaki yangından korunmak için içeride kalmak istiyordu. Otel güvenliği de kararsız gibiydi. Sonunda güvenlikçilerden biri cipin ters yönündeki bir kapıdan insanları dışarı çıkarmaya karar verdi. Çabucak oradakilerin arasına karıştım ve etrafta Simyacılar var mı diye bakındım. Ama bırakın otelin üniformalarını kendi günlük kıyafetleri içinde olsalar bile onları ayırt etmem çok güçtü. Tek ipucum normal birinin bendense kendi güvenliğini düşünecek olmasıydı.

Kapıya yaklaşmıştım ki, tropikal desenli bir gömlek giyen bir adamın kendinden çok benimle ilgilendiğini fark ettim. Kalabalığı yarararak bana doğru ilerlemeye başladı. Neyse ki

aramızda bir güvenlik görevlisi vardı. “Odamdan cipin patladığını gördüm,” dedim. “Şu adam orada dolaşıyordu.”

Normalde daha fazla detay sorması gerekirdi ama güvenlikçi gençti ve belli ki, işinde kendini göstermek istiyordu. Beni kenara itip Hawaii gömlekli adamı durdurdu. Aramızda yalnızca birkaç kişi kalmıştı.

“Bayım, benimle gelin, lütfen,” dedi görevli.

Adam sabırsızdı. Büyük bir hata yapıp güvenlikçiyi itti. Bunun üzerine genç görevli ensesine yapışıp arkadaşlarını yardıma çağırdı.

“Bırak beni!” diye bağırdı Simyacı. “Acelem var!”

“Bir yere gitmiyorsun, dostum. Çabuk yere yat!”

Daha fazla oyalanmadım. Onlar boğuşurken olay yerinden sıvıştım. Daha tecrübeli bir güvenlikçi insanları sıra hâlinde kapıdan çıkarıyordu. İşlek ana caddeye çıktığımızda kalabalıktan ayrılıp alışveriş merkezine doğru koşmaya başladım. Keşke Las Vegas gibi daha kalabalık bir şehirde olsaydık. Az sonra birileri arkamdan bağırdı. Dönüp baktığımda iki güneş gözlüklü adamın peşimde olduğunu gördüm. Balkon maceram beni yormuştu. Bu da sihir yapmamı güçleştiriyordu tabii.

Yaya geçidine yaklaştığımda yavaşladım. Ne yapmayı planlıyorlardı? Güpegündüz, bunca insanın içinde beni kaçırmaya mı kalkışacaklardı? Evet, tam da bunu yapacaklardı. Sonra da görgü tanıklarını ortada endişelenecek bir durum olmadığına ikna edeceklerdi. Onların işi doğüstü olayları örtbas etmektir. Bir insanın kaçırılmasını mı açıklayamayacaklardı?

Trafik ışıkları değiştiğinde ham vücudum elverdiğince karşıya koştum ama yeterince hızlı değildim. Simyacılar bana yetişmek üzereydi. Alışveriş merkezinin otoparkında doğruca Adrian'ın bana kıyafetlerimi aldığı süpermarkete yöneldim. Arkama bile bakmadan kırtasiye malzemelerinin durduğu koridora daldım ve görünmezlik büyüsü yaptım. Sihrin etrafımı sardığını hissettiğimde belki buraya girdiğimi görmüşlerdir diye hemen başka bir koridora geçtim. Kimse peşimden gelmeyince birkaç koridor daha değiştirerek yine marketin girişine ulaşmaya çalıştım. Simyacılar'dan biri kapıyı tutmuştu. Diğer marketi arıyor olmalıydı. Karşılaşırsak büyü etkisini kaybederdi. Çantamda bundan çok daha güçlü bir görünmezlik tılsımı vardı ama Adrian'la buluşmaya bu kadar yakinken onu harcamak istemiyordum. İki seçeneğim vardı. Ya beni arayan Simyacı'ya görünmeden buradan çıkmanın bir yolunu bulacaktım, ya da kapıdaki dikkatini başka bir yöne çekecektim.

Her iki üç adımda bir eğilip etrafıma bakarak kolayca yanabilen bir maddeden üretilmiş gibi duran mayoların arasından geçtim. Ateş yakmak benim için çocuk oyuncağıydı. Rüyamda bile bir ateş topu yaratabilirdim. Tek sorun hemen dikkat çekmek istemememdi. Ateş fark edildiği an Simyacılar da dahil, herkes ona bakacaktı ve o sırada ben çoktan uzaklaşmış olmalıydım.

Gözlerimi kapayıp avucumda minicik bir kıvılcım yaptım. Büyümesini engellemek gücü, çünkü Bayan Terwilliger'la çalışmalarım hep en büyük ve en tehlikeli ateş toplarını

yaratmayı amaçlamıştık. Oysa bunun, tıpkı yeniden eğitimde yaptığım gibi, sadece ufak bir ateş olması gerekiyordu. Avucumdaki alevi tam anlamıyla kontrol edebileceğimi hissettiğimde onu naylona benzer bir kumaştan üretilen bir erkek mayosunun üzerine attım. Sonra çömelip market arabalarının arasında emeklemeye başladım. Mayodan dumanlar yükselmesine rağmen sandığım kadar çabuk alev almamıştı. Uzun ve ıstırap yüklü dakikalar boyunca insanların onu fark etmesini bekledim. Kapıdaki Simyacı yerinden kıpırdamıyordu. Sonra birden ikinci Simyacı'yı gördüm. Doğruca üzerime geldiğinden habersizdi. Tam yolundan nasıl çekeceğimi düşünüyordum ki, nihayet mayo alev aldı ve biri bağırarak onu işaret etti.

Üzerime gelen Simyacı durup alevlere baktı. Kapıdakinin de dikkati o tarafa yönelmişti. Yanlarından geçip üç dükkân aşağıdaki eczaneye koştum. Üzerinde LAS VEGAS yazan bir tur otobüsüne yaşlı turistler biniyordu. Aceleden birine çarptım. Birdenbire karşısında bittiğim adam hayretle inledi ama insanların açıklanamayan olaylar karşısında sık sık yaptıkları gibi başını iki yana sallayıp hayatına devam etti.

Adrian'ı eczanede gebeliği önleyici ürünlerin satıldığı rafın önünde buldum.

“Umarım kaliteli bir şey almışsındır,” dedim.

Adrian bana sıkıca sarıldı. “Tanrı’ya şükür. Seni orada bırakmak istemezdim tabii ama ayrılırsak daha çok şansımız olur, diye düşündüm. Buraya gelecek kadar zeki olduğunu biliyordum.”

Gülümsedim. “Dün gece uğramayı unuttuğum yer dememiş miydin? Ama önce birkaç baş belasını atlatmam gerekti. Şimdi süpermarketteler. Birazdan itfaiye gelir. Daha sorunsuz bir yola başvurmayı isterdim ama başka çarem kalmadı.”

“Bana ne demeli? Kumarhanede patlamayı duyduğumda dışarı çıkabilmek için birkaç Simyacı’yı ruhla devirmem gerekti. Belki hemen şüphe çekmem ama o tip yerlerde bir sürü kamera vardır. Kayıtları incelediklerinde başım derde girebilir.”

“Emin ol, o kameralar kayıtta değildir,” dedim. “Simyacılar kumarhaneye girmeden önce onları kapamıştır. Bilirsin faaliyetlerinin kayıt altına alınmasından hiç hoşlanmazlar.”

Adrian rahatlamış görünüyordu. “Eh, bu da bir şeydir. Şimdi ne yapacağız? Marcus’u arayalım mı?”

“Hayır. Etraf Simyacı kaynakıyor. Buraya gelip kendini tehlikeye atmasını istemiyorum.”

“Sence izimizi nasıl buldular? Arabadan mı?”

Kendimi koca bir aptal gibi hissederek iç çektim. “Bunu nasıl düşünemedim bilmiyorum. Yeniden eğitim merkezinin civarındaki bütün yerleşim bölgelerinde adamları olmalı. Eşkalimizi vermeleri yetmiştir. Belki otel personeli de onlardandır. Daha uzağa gitmeliydik. Hepsi benim suçum.”

“Tek bir suçlu var. O da insanları Ölüm Vadisi’ndeki o karanlık hücrelere kapatanlar,” dedi Adrian. “Kendini aşılamaktan vazgeç, Sage. O güzel beynini kullan ve bize bir çıkış yolu bul.”

Yutkunup kafamı salladım. “Tamam. Buradan hemen gitmeliyiz ve galiba nasıl yapacağımızı biliyorum.”

“Düz kontakla araba mı çalacağız?” diye sordu umutla. “Böyle bir hareketi ahlaki açıdan onaylamıyorum tabii ama Rose’la Dimitri çok yapardı ve bayağı havalı görünürdü.”

Elinden tutup onu eczaneden çıkardım. “Benim plan o kadar havalı değil ama işe yaracak.”

Tam da tahmin ettiğim gibi süpermarketin önünde bir it-faiye arabası duruyordu. Kalabalığın arasında Simyacı aramak yerine yaşlı turistlerin bindiği turist otobüsüne atladık. Şoför bizi şüpheyle süzdü.

“Siz bizden değilsiniz,” dedi.

Adrian otobüsün içinde göz gezdirdi. Bütün koltuklar beyaz ya da kır kafalarla doluydu. “Ha şunu bileydin,” diye mırıldandı.

Dirseğimle onu dürttüm. “Kumarhanede şansın yaver gitti mi canım?”

Adrian ne demek istediğimi anlamıştı. Hemen cüzdanını çıkardı. “Bu tatlı insanlara katılmak için ne kadar ödememiz gerekiyor?”

Şoför kafasını iki yana salladı. “Kusura bakmayın ama tur önceden ayarlandı. Patronumla konuşmanız...”

Sonra gözleri Adrian’ın uzattığı birkaç yüz dolara kayınca duraksadı. Bir an kararsız göründü ama sonra paraları alıp cebine attı. “Pekâlâ geçin bakalım... Arkada boş koltuklar var.”

Turdakilerin şaşkın bakışları arasında otobüsün arkasına doğru ilerledik. Az sonra kapılar kapandı ve otobüs hareket etti. Adrian kolunu omzuma atıp mutlulukla iç çekti.

“Bunu çocuklarımıza anlatmak için sabırsızlanıyorum. *Hayatım, o şirin pinponlarla Las Vegas’a gidişimizi hatırlıyor musun? Hani şoföre rüşvet vermiştik?*”

Dayanamayıp güldüm. “Aman ne romantik!”

Adrian hâlâ gülüyordu ama gözlerindeki kederli ifadeyi fark etmemek imkânsızdı. “Son zamanlarda evlilikler hakkında öğrendiklerim göz önünde bulundurulursa inan öyle.”

“Ne demek istiyorsun?”

Birden ciddileşti. “Boş ver. Üzerinde konuşmaya değmez. Sadece annemle babamın evliliğinin düzmece olduğunu öğrendim o kadar. Annem faturalarını ödemek için onu aşağılayan bir adamla yaşamayı dert etmiyor.”

Elini tuttum. “Adrian! Neden daha önce söylemedin?”

Yine gülümsedi. “Başka endişelerimiz vardı.”

Eğilip alnımı öptü. Söyledikleri aklıma bizimkileri getirmişti. “Carly’le bizim aileyi konuştunuz mu? Annemden ya da Zoe’den haber var mı?”

Las Vegas’a daha bir buçuk saat vardı. Adrian boşanmayla ilgili öğrendiklerini anlattı. Annem için dua etmeme rağmen Zoe’nin velayetini babamın kazanmasına şaşırmamıştım.

“Zoe’yi hâlâ umutsuz bir vaka olarak görmüyorum,” dedim. Adrian’dan çok kendimi ikna etmeye çalışıyordum. “İsterse kendini kurtarabilir.”

“Olabilir,” dedi ama yüzündeki ifadeden buna ihtimal vermediği belliydi.

Las Vegas’a vardığımızda yaşlı turistlerin Tropicana’da kalacağını öğrendik. Otelin önünde onları bir rehber bekliyordu.

Kadın bize şaşkınlıkla baktı ve Adrian sanki orada olmamız çok normalmiş gibi ona el salladı.

Ne yazık ki, bizi başka birileri daha bekliyordu.

“Adrian,” dedim.

Bakışlarımı takip ettiğinde otelin kapısından bize bakan kadınla adamı gördü. “Lanet olsun.”

Yeni bir kovalamacanın başlamasını bekledim. Ama kadın bize sırtı dönük bir adamın koluna dokundu. Adam döndüğünde bir güvenlik görevlisi olduğunu gördüm. Kadın ona bir şeyler söyleyerek bizi gösterdi. Güvenlikçi yanında iki Simyacı’yla bize doğru yürüdü. Çabucak etrafıma bakındım. Belki kaçabilir ya da bir taksiye atlayabilirdik.

“Bunlar onlar,” diyordu kadın. “Eminim.”

“Affedersiniz,” dedi güvenlik görevlisi. “Benimle içeri gelir misiniz? Size bazı sorularım olacak. Hakkınızda şikâyet var.”

“Adrian, onlarla gidemeyiz,” diye tısladım sıkı dişlerimin arasından. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirdim. Polisin, hatta otel güvenliğinin bile eline düşsek, Simyacılar birkaç belgeyle onlara teslim edilmemizi sağlardı.

“Bir yanlışlık olmalı,” dedi Adrian tüm sevimliliğiyle. Sesinde beni bile etkileyen bir samimiyet vardı. “Buraya tatil yapmaya ve kumar oynamaya geldik. Bu ikisi kanunsuz bir iş çevirmiş olmalı. Şimdi de suçu bize atarak dikkati başka yöne çekmeye çalışıyorlar.”

Adrian’ın etkilemesi başarılı olmuştu. Güvenlik görevlisi kışlarını çattı. Adrian’ın sihirli gücüyle ürperdim. Simyacılar neler olduğunu anlamıştı. “Yalan söylüyor,” dedi erkek

Simyacı. “Tutun şunları! Biz de ellerini bağlamanıza yardım ederiz.”

“Ellerimizi bağlamak mı?” dedi Adrian. “Siz kesinlikle Ortaçağ’da yaşamalıymışsınız.” Dikkatini yine güvenlikçiye verdi. “Bırak gidelim. Bak, taksimiz de geldi. Ve sakın bizi durdurmalarına izin verme.”

“Tamam,” dedi güvenlikçi.

Adrian beni otelin önüne yanaşan taksiye doğru itti. İki Simyacı bizi durdurmaya çalıştı ama hâlâ Adrian’ın etkisindeki güvenlik görevlisi onlara engel oldu. Erkek Simyacı işi güvenlikçiye bir yumruk atacak kadar ileri götürdü. Bu sırada kadın da taksiye doğru atıldı. Adrian son anda kapıyı kapatıp kilitleti. Kadın öfkeyle camı yumrukladı.

“Gidelim,” dedi Adrian, şoföre.

Şoför ısrarla camı yumruklayan kadına bakakalmıştı. Birkaç dakika sonra erkek Simyacı da ona katıldı. “Yürüsene!” diye bağırdım.

Şoför bir rüyadan uyanır gibi irkildi ve gaza bastı. “Nereye gidiyoruz?”

Bir an ikimiz de cevap veremedik. Sonra “Cadılar Zamanı’na,” dedim.

Adrian bana sert bir bakış fırlattı. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” diye fısıldadı trafiğe karıştığımızda. “Moroi’lar Simyacılar’la iş birliği yapıyor.”

“Las Vegas’ta değil miyiz? Ben de kumar oynuyorum işte.”

Taksi ana caddede ilerlerken Adrian’ı uyardım. “Oraya da birkaç Simyacı yerleştirmişlerdir. Arabadan indiğimizde etrafı

kolaçan et ve onları bulduğunda tepki verme. İçeri gir ve doğruca tuvalete git. Ben de aynısını yapacağım. Dışarı çıktığında beni bekleme. Git kâğıt oyna. Ben seni bulurum.”

Kaşlarını atsa da itiraz etmedi. Taksi durduğunda parasını dedi ve arabadan indik. Cadılar Zamanı’na daha önce hiç gitmemiştim ama Simyacı çevrelerinde iyi bilinen bir yerdi. Otelle kumarhaneyi Moroi’lar işletiyordu ve pek çok insan müdavimi olmasına rağmen sahipleri Moroi’ların ihtiyaçlarına öncelik vermişti. Moroi bir kapıcı bize kibarca kapıyı açtı. İçerisi Las Vegas’taki diğer bütün oteller gibiydi. Bol ışıklı, gürültülü ve her çeşit insanla dolu. Adrian talimatlarıma harfiyen uyup lobinin yan tarafındaki tuvaletlere yöneldi. Ben kadınlar tuvaletinde bir kabine girdim.

Bayan Terwilliger’in görünmezlik tılsımını çıkarıp boynuma taktım ve onu harekete geçirecek büyüyü yaptım. Tılsımın desteğine rağmen büyü yine de büyük bir g gerektiriyordu ama sonucu da aynı oranda etkiliydi. Yeniden eğitimde yaptığım büyüden daha uzun süre dayanacaktı ve insanların gözlerinin içine bakabilecektim. Sydney Sage’in karşılarında dikildiğini ancak bunu bilenler görebilirdi. Birinin kapıyı açmasını fırsat bilerek tuvaletten ıktım.

Adrian da aynı anda erkekler tuvaletinden çıkıyordu. Peşine takıldım. Bardan bir içki alıp oturabileceği bir poker masası aradı. İkisi alkollü değildi ama içinde kan vardı. Doğrusu iyi de olmuştu, çünkü bir süredir buna ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Nihayet bir masaya oturup oyuna katıldığında arkasından yaklaşıp kulağına fısıldadım. “Sakin arkanı dönme.

Görünmezlik büyüsü yaptım. Bana bakarsan büyü bozulabilir. Anladıysan başını sallla.”

Adrian başını salladı.

Etrafa bakıp yine kulağına eğildim. “Şimdilik bir tane Simyacı gördüm. Seni izliyor. Birkaç el oynla. Seni hemen yalamaya çalışmayacaklar. Birazdan birkaç tane daha gelir.”

Adrian’ı oyunuyla baş başa bırakıp küçük bir keşif gezisine çıktım. Ana güvenlik ve idare ofisleri giriş katındaydı. Adrian’ın yanına dönüp odayı kontrol etmeyi sürdürdüm. Dikkatim başka bir yerde olmasına rağmen Adrian’ın pokerdeki ustalığı gözümünden kaçmadı. Strip poker teklifini kabul etsem kesin yenilirdim. Ben de iyiydim ama ben tamamen istatistiksel analizlere dayanarak oynuyordum. Onunla başa çıkamazdım.

Çok geçmeden bir Simyacı daha belirdi. “Tamam,” diye fısıldadım Adrian’a. “Bu eli bitirip bir oda tut. Kendi adını ver ve oda numarasını yüksek sesle söylemeyi unutma. Sonra oda ya git. Peşinden gelecekler. Önce onların saldırmasını bekle ve elinden geldiğince gürültücü ol. Gerisini bana bırak. Yetkililer geldiğinde kim olduğunu söyle. Sana saldıranlardan şikayetçi olup olay çıkar.”

Adrian dediklerimi yaptı. Eli bitirip resepsiyona gitti. Görüş alanının dışında kalmaya özen göstererek onu izledim. Simyacılar da hareketlenmişti. Adrian anahtarını alırken “707 hım?” dedi. “Şanslı bir numaraya benziyor.” İki Simyacı birbirlerine bakıp asansöre yöneldi. Adrian başka bir asansöre bindi. Ben giriş katındaki telefon kabinlerinden birine yaklaştım. Ahizenin havalandığını kimse görmesin diye etrafa

bakındım. Neyse ki, telefonların orası sakindi. Güvenliğin numarasını çevirdim.

“Yardım edin!” diye bağırdım. “Yedinci kat koridorunda bir adama saldırdılar!”

Şimdi tek umudum oynadığım kumarın istediğim sonucu vermesiydi. Güvenlik ofisine gidip kapının önünde beklemeye başladım. On dakika sonra, dört tane güvenlik görevlisi yanlarında Adrian ve iki Simyacı’yla aşağı indi. Hep birlikte ofise girdiklerinde Adrian’a görünmeden onları izledim. Otelin gündüz müdürü de gelmişti.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Bir güvenlikçi açıklamaya koyuldu ama Adrian sözünü kesti. “Size neler olduğunu söyleyeyim! Bu ikisi” -Simyacılar’ı gösterdi- “durup dururken üzerime atladı! Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Adım, Adrian Ivashkov. Eski Majesteleri, Kraliçe Tatiana Ivashkov benim teyzem olur. Ayrıca şimdiki kraliçenin de en yakın dostlarından biriyim.”

Müdür etkilenmişti. Simyacılar’a baktı. Belli ki, kim olduklarını biliyordu. “Hayrola? Siz buraya uğramazdınız?”

“Bu adam bir suçlu!” diye bağırdı Simyacılar’dan biri. “O ve insan bir kız merkezlerimizden birindeki mahkûmları kaçırdı. Onları derhâl bize teslim etmenizi istiyoruz.”

“Onları mı?” dedi müdür. “Ben bir kişi görüyorum.”

“Kız da buralarda bir yerde olmalı,” diye üsteledi diğer Simyacı.

Güvenlikçilerden biri büyük bir ekranı işaret etti. “Kumarhanenin kamera kayıtlarına baktık, efendim. Lord

Ivashkov yalnızmış.” Adrian’ı poker masasında gösteren kaydı tekrar oynattı. Otelin kapısındaki kameranın kayıtlarını incelemeyi akıl etmemeleri için dua ettim. “Bu da saldırı anı,” dedi güvenlik görevlisi.

İki Simyacı yedinci katın koridorunda Adrian’ın asansörden çıkmasını beklemişti. İlk saldıran da onlardı. Üzerine atılıp onu şok tabancasıyla etkisiz hâle getirmeye çalışmışlardı. Adrian tahmin ettiğim gibi ruhla değil, tamamen kendi bilek gücüyle onlara kahramanca karşı koymuştu. Adamlardan birine attığı yumruğu Wolfe görseydi onunla gurur duyardı. Gürültüyü duyanlar odalarından çıkmış ve çok geçmeden güvenlik olaya el koymuştu.

“Bu ne rezalet!” diye bağırdı müdür öfkeyle. “Otelime gelip bir Moroi’a saldırmak da ne demek oluyor? Kim olduğunuz umurumda değil. Buna hakkınız yok!”

İlk Simyacı durumu açıklamaya çalıştı. “Size bu adam bir suçlu diyorum. Onu sorgulamak için emir aldık. Bize engel olamazsınız.”

“Kanıtınız var mı?” diye sordu müdür. “Sözünü ettiğiniz kızı da göremiyorum. Belli ki bir yanlışlık yapmışsınız.” Güvenlik görevlilerine döndü. “Beylere kapıya kadar eşlik edin.”

“Bütün gündür peşimdeler,” dedi Adrian. “Geri gelmeyecekleri ne malum?”

“Kimse vatandaşlarımızı taciz edemez,” diye gürledi müdür. “Sizinkilere burayı derhâl boşaltmalarını söyleyin. Ben de üstlerinizi arayacağım. Bir daha burada tek bir Simyacı

bile görmeyeceğim, anlaşıldı mı? Kararımdan memnun değilseniz, idarecileriniz meselelerini Saray'la halletsin. Burada kaldığınız süre boyunca benim himayemdesiniz, Lord Ivashkov.”

“Teşekkür ederim,” dedi Adrian ayağa kalkarak. “İşimiz bittiyse odama çekilip dinlenmek istiyorum. Konuyu Saray’la da bizzat konuşacağımın emin olabilirsiniz.”

Simyacılar dışarı çıkarılırken müdür Adrian’dan tekrar özür diledi. Adrian nihayet tek başına asansöre bindiğinde arkasından yaklaşıp konuştum.

“Sakin dönme. Burada da kamera vardır.”

“Her şey plana uygun muydu?”

“Hem de nasıl.”

Ben de girebileyim diye odanın kapısında bilerek oyalandım. Kapıyı kapadığında karşısında belirdim. “İşte buradayım.” Adrian kollarını belime dolayıp beni havaya kaldırdı.

“Harikaydın. İşlerin böyle yürüyeceğini nasıl tahmin ettin?”

“Etmedim,” dedim. “Yani... emin değildim.” Beni yere indirip kanepeye oturdu. “Ama Moroi bir müdürün kendilerinden birine haksızca saldırılmasını hazmedemeyeceğini biliyordum. Marcus, Ölüm Vadisi’ndeki kameraları kapadı. Hakkımızda hiçbir somut kanıt yok. Simyacılar seni sadece görgü tanıklarının ifadelerine göre suçlayabilir. Bu da burada sökmaz. Ama Simyacılar Saray’a yasal başvuruda bulunacaktır. Seninle durumlarımız farklı. Burada olduğumu ispatlasaydılar Moroi’lar beni onlara teslim edebilirdi. Orada da görünmezlik büyüsü devreye girdi.”

Adrian'ın yanına oturduğumda yanağıma bir öpücük konurdu. “Daha önce de söylemiştim, şimdi de söylüyorum. Sen bir dâhisin, Sage. Her gün seni sevmek için yeni sebepler buluyorum ve galiba bu hiç bitmeyecek.”

“Dâhi filan değilim,” dedim arkama yaslanarak. Gözlerim dolmuştu. Bundan nefret ediyordum. Simyacılar'ın bana bunu yapmasından. Eskiden bu kadar duygusal değildim. Bir sorun çıktığında hemen mantığım devreye girerdi ama şimdi tek istediğim bir köşeye kıvrılıp ağlamaktı. Yeniden eğitimim stresi ve bu yeni saldırı beni tüketmişti.

“Belki de Marcus'tan hiç ayrılmamalıydık. Simyacılar'a daha ne kadar direnebiliriz bilmiyorum. Zeki olduğumu söylüyorsun ya, bunu kimden öğrendim sanıyorsun? Neler yapabileceklerini görmüyor musun? Ölüm Vadisi'nin etrafındaki bütün şehir ve kasabalarda ajanları vardı. Sonra tur otobüsüne bindiğimizi görüp bizi Tropicana'da buldular. En son da burası. Ya taksinin plakasından takip ettirdiler, ya da buraya geleceğimizi tahmin ettiler.” Adrian'ın gözlerinin içine baktım. “Daha ne kadar sürecek? Her yerde gözü kulağı olan bir organizasyondan ne kadar kaçabiliriz? Bizi kim koruyabilir? Hayatımız boyunca görünmezlik büyüleri ve vampir akıl oyunlarımla mı yaşayacağız? Sonsuza dek bu otele saklanamayız!”

Histerikleştiğimin farkındaydım ve beni sadece Adrian'ın sakinliği yatıştırabilirdi. “Bir fikrim var,” dedi. “Bizi koruyacak bir fikir. Ama sen buna nasıl bakarsın bilmiyorum.”

“Her şeye açığım,” dedim.

Bir an tereddüt etti. Sonra kararlılıkla başını salladı. Önümde diz çöküp elimi tuttuğunda ona hayretle bakakaldım. “Sydney Katherine Sage,” dedi yeşil gözlerinde büyük bir aşkla. “Bu karamsar ve yakışıklı Moroi’a karısı olma şerefini bahşeder misin?”

20. BÖLÜM

ADRIAN

Evlilik teklifime değişik tepkiler vermesini bekliyordum ama ağlaması bunlardan biri değildi.

“Tamam, belki de önce bir yüzük almalıydım,” dedim.

Kafasını iki yana sallayarak gözyaşlarını sildi. “Hayır, çok güzeldi. Ben... neden ağladığımı bilmiyorum. Bana ne oluyor bilmiyorum.”

Ben biliyordum. Dört ay boyunca bir yerde kapalı kalmıştı. Bu sürenin büyük bir kısmını karanlıkta fiziksel ve duygusal işkenceye maruz kalarak geçirmişti. Ona bildiği her şeyin yalan ve sapkınca olduğu söylenmişti. Onu günahkarlıkla suçlamışlardı. Üzerine bir de kaçıışımızın stresi eklenince Sydney’in hissi bir çöküntüye uğraması kaçınılmaz olmuştu. Dünyanın en güçlü insanı bile bunları kolay kolay kaldıramazdı. Bir molaya ihtiyacı vardı ama kahrolası Simyacılar kızı rahat bırakmıyordu ki.

“Pekâlâ, devam et,” dedi birkaç dakika sonra. Güçlü davranmaya çalıştığının farkındaydım, çünkü ona bu öğretil-

mişti. Ona gücün duygularını saklamak anlamına gelmediğini söylemek istiyordum. Geçtiği süreçten sonra böyle hissetmesinin normal olduğunu anlatmak istiyordum. “On dokuz yaşında gelin olmam sorunlarımızı nasıl çözecek?” diye sordu.

Dizlerimin üzerinden kalkmadım. “Böyle bir planın olmadığını biliyorum,” dedim. “En azından şimdilik. Senin için en doğrusu önce bir üniversiteye gitmek. Evlilik daha sonra düşünmen gereken bir konu.”

Kafasını salladı. “Doğru. İnan bunun seni yeterince sevmemle bir ilgisi yok. Başka biriyle evlenmeyi aklımdan bile geçiremem. Ama daha çok genciz.”

“Biliyorum.” Elini sıktım. “Ama şöyle düşündüm. Moroi’lar beni kendilerinden biri olduğum için koruyor. Sen de söyledin. Eğer evlenirsek ve karım olursan, seni de korurlar.”

Sydney’in önceki sözleri bana Lissa’nın söylediklerini hatırlatmıştı: *Eğer halkımdan biri tehlikede olsaydı, Simyacılar’a baskı yapardım.* Saray’a gidersek güvende olacağımızdan emindim. Lissa yakın bir arkadaşı olmasam da beni korurdu. Sydney onun güvenliğini benimki kadar önemsemeyecekleri konusunda haklıydı. Otel müdürü bile bana bir Moroi olduğum için arka çıkmıştı. Ama Sydney Bayan Ivashkov olursa işler değişirdi.

Sydney kaşlarını çatı. “Hani insanlar bir ülkenin vatandaşlığını almak için orali biriyle evlenir ya? Seninki de aynı mantık. Ama ben bunun Moroi ve insanlar arasında işe ya-

rayacağını sanmıyorum. Seninle evlenerek otomatikman bir Moroi olmayacağım. Halkın beni asla kendilerinden biri gibi görmeyecek. Benden ve yaptığımız şeyden korkacaklar.”

“Doğru,” dedim, “ama karımı Simyacılar’a teslim edemezler. Saray’a adım attığımız anda bir daha bize dokunamazlar.” Hemen cevap vermedi ve bu sessizlik sınırlarımı iyice gerdi. Endişeden başka konulara saptım. “Ama bizden emin değilsen...”

“Ah, Adrian, tabii ki, hayır. Dedim ya, bunun seni sevmemle hiçbir ilgisi yok. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Hayatımı senden başka biriyle geçirmeyi asla düşünmem ama bu kadar erken evlenmeyi de planlamamıştım. Sen böyle pat diye söyleyince şok oldum. Diyelim evlendik, bundan sonraki hayatımız hep Saray’da mı geçecek? Bir daha ailemi göremeyecek miyim?”

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Şimdiye dek hep benden yana çıkacak sorunları düşünmüştüm. Annem ve babam evliliğimi tabii ki onaylamayacaktı. Nina ve diğerleri de öyle. Ama Sydney’le şu anda karşı karşıya olduğumuz tehlike bunlardan daha önemliydi. Halkımı bir şekilde ikna edeceğimi düşünürken Sydney’in ailesini es geçmiştim. “Kısa bir süre için, evet,” dedim. “Ama bu zor günler bitecek. Eninde sonunda istediğimiz yere gitmekte ve istediğimizle görüşmekte özgür olacağız.”

Şüpheyle gözlerini kıstı. “Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. Hem şartlar ne olursa olsun biz birlikte olduğumuz sürece bütün sorunların üstesinden geliriz.”

“Tamam,” dedi. “Bir soru daha. Tüm bu güvenlik meselesini bir kenara bırakırsak sence ilişkimiz bunu kaldıracak kadar sağlam mı? Biliyorsun, evlilik bir imzadan ibaret değil.”

Yerden kalkıp yanına oturdum. “Haklısın. Pek çok sebepten ötürü bizi zor günler bekliyor ama biz birbirimizi seviyoruz. Bütün engellerin üstesinden gelebiliriz.” Annemlerin aşksız evliliğini düşündüm. Sydney’le alelacele yaptığımız bir evlilik bile ondan daha gerçek olacaktı.

“Nasıl yapacağız?” diye sordu. “Otelde düğünler için bir şapel olduğundan eminim ama burada olmaz.”

“Haklısın.” Hiçbir Moroi peder bu birleşmeyi kutsamazdı. “Simyacılar bir süre otelin civarında dolaşamaz. Pencereden kaçıp adliyeye gidelim. Hey, ne oldu?” Sydney’in yine gözleri dolmuştu.

“Hiç... ben sadece... boş ver.”

“Söyle.”

“Hayatta ne kadar planım varsa suya düştü. Üniversiteye gidemedim, ailem parçalandı... Şimdi de apar topar evleniyorum. Ben hep bir düğün yapacağımızı düşünmüştüm. Arkadaşlarımız olacaktı. Güzel bir gelinlik giyecektim. Bunların hiçbiri önemli değil biliyorum. Seninle basit bir tişörtle bile seve seve evlenirim. Ama tüm bu değişikliklere ayak uydurmak zor geliyor.”

Yanağını okşadım. “Haklısın. En azından düğün konusunda. Bana bir dakika ver.”

Ayağa kalkıp cep telefonumu çıkardım ve birkaç siteye baktım. Sydney beni merakla izliyordu. Dakikalar içinde pla-

nımı yapmıştım. Sorunlarımızı çözmeye çalışırken başımıza yeni dertler açmayacağımı umuyordum.

“Haydi, gidiyoruz,” dedim. “Hazır Simyacılar gitmişken tüyelim. Er geç geri dönerler. Hatta tanınmamak için her taraflarını sahte dövmelemlerle kaplatmayı bile göze alırlar. Başka görünmezlik tılsımın var mı?”

Kafasını iki yana salladı. “Ufak çaplı bir büyü yapabilirim ama bu kadar kalabalık bir yerde işe yaramaz. Bir sürü insanla göz göze gelebilirsin.”

“İş başa düştü desene. Gel.” Elimi uzattım. “Buradan hemen gidiyoruz.”

Tekrar aşağı indik ve yakınımızdaki hiç kimsenin hatırında kalmamamız için ruhu etrafımıza sardım. Simyacılar’la kavgamıza el koyan güvenlik görevlilerinden birinin yanından geçtik. Adam suratıma kayıtsızca bakıp kafasını çevirdi. Ruh işe yaramıştı. Ama bizi uzaktan gören birinde aynı etkiyi göstermeyecekti. Zihinleri belirli bir mesafeye kadar etkileyebiliyordum. Dolayısıyla Simyacılar casuslarını üzerimize salmadan önce buradan sığışmamız önemliydi. Sydney’i Cadılar Zamanı’nın altından geçen ve Strip’in çeşitli noktalarına çıkan tünellere götürdüm. Simyacılar’ın yakında tüm çıkışları izlemeye başlayacağından emindim. Tek umudum onlardan bir adım önde olmamızdı.

Strip’teki ünlü otellerden birine çıktık. İkimiz de izlendiğimize dair bir hisse kapılmamıştık. Otelde ruh büyüsunu kaldırdım. Orada hiç oyalanmadan doğruca kapıya yöneldik ve dışarıda bekleyen taksilerden birine bindik. Şoföre evlilik bel-

gesi alabileceğimiz ilk resmi kuruma gitmesini söyledik. Neyse ki şans ilk kez bize güldü ve bir devlet dairesinde sıra dışı sayılabilecek kadar kısa bir kuyrukla karşılaştık. Belki bunda hafta içi ve akşam olmasının da etkisi vardı. Sıra bize geldiğinde ikimiz de kimliklerimizi verdik. Görevli memur belgelerimizi hazırlarken Sydney'e gülümsedim.

“Demek kendin olarak evleniyorsun? Misty Steele buna bozulmasın?”

“Aslında sahte isimle evlenmem daha güvenli olurdu,” dedi kederli bir gülümsemeyle. “Ama Moroi'lara sığınacaksak bu işi en yasal şekilde halletmeliyiz. Yani istesen de istemesen de, Sydney Sage'le evleniyorsun.”

Alnına bir öpücük kondurdum. “İnan, hayatta daha çok istediğim bir şey yok.”

Evlilik işlemlerimiz tamamlanana kadar Simyacılar bizi rahatsız etmedi. Bu iyiye işaretti. Belgemizi aldığımızda bir taksiyle Strip'e geri döndük ve başka bir otel bulduk. Bu seferki dev bir yer altı alışveriş merkezine bitişikti. Telefonumdan adresi kontrol ettim ve Sydney'i insanları hızlı Las Vegas düğünlerine hazırlayan bir mağazaya götürdüm. İçeri adımımızı atar atmaz kendimizi gelinliklerin arasında bulduk. Arkada bir kuaför salonu vardı. Bir satış danışmanı yanımıza yaklaştı.

“Ne mutlu bir çift!” dedi. Doğrusu samimiyetinden pek emin olamadım, çünkü ikimiz de fazlasıyla gergindik. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Evleniyoruz,” dedim. “Ve müstakbel eşimin hayallerini gerçekleştirmek için iki saatiniz var.”

Sydney şaşkınlıkla bana döndü. “Adrian...” diye başladı te-dirgin bir sesle.

“Makyaj da yapıyorsunuz değil mi?” diye sordum ku-aför salonunu işaret ederek. “Tabii bir de gelinlik lazım. Bunlardan olmaz.” KİRALIK GELİNLİKLER yazan askıyı gösterdim.

“Adrian,” dedi Sydney yine.

“Bana da bir smokin bulun, lütfen.” Cebimden bir kâğıt parçası çıkarıp satış danışmanının elindeki kalemi aldım. “Ölçülerimi yazıyorum. Gelinlikle uyumlu olmasına dikkat edin. Zevkinize güveniyorum.”

“Sen gidiyor musun?” diye sordu Sydney şaşkınlıkla.

“Biraz işim var. İki saat sonra dönerim.” O ve satış danış-manı hâlâ boş boş yüzüme bakıyordu. “Ah,” dedim. “Parayı konuşmadık. Ne şapşalım!”

Kalemi tekrar alıp ölçülerimin yanına yüksek bir rakam yazdım. “Bu yeterli olur değil mi?” Sydney rakamı görünce hafifçe inledi. Satış danışmanı tek kaşını kaldırmakla yetindi.

“Tabii, efendim. Ama bir ön ödeme almak zorundayız.”

“Gerek yok,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Dürüstlüğüüm yüzümden akıyor ve sen de bana çok güveni-yorsun.” Satış danışmanı kısacık bir duraksamanın ardından başını salladı. İşin komiği, onu bize bedava hizmet etmesi için kolayca etkileyebilirdim. Ama Sydney evliliğimize böyle bir kandırmacayla başlamamı asla onaylamazdı. Hem zavallı kadını işinden etmek de istemezdim. Sydney’i yanağından öptüm. “Eğlenmene bak. Dediğim saatte gelirim.”

Arkamdan koşup koluma yapıştı. “Nereye gidiyorsun? Sen bile o kadar parayı iki saatte bulamazsın.”

Onu yine öptüm. “Bütün hayallerini gerçekleştireceğim, Sage. Güven bana. Simyacılar seni bulursa...” Buna pek ihtimal vermesem de hazırlıklı olmalıydık. “Güvenli bir yere saklan. Bir rüyada ya da Marcus aracılığıyla haberleşiriz.”

“Dikkatli ol,” dedi. Haklı olarak endişeleniyordu.

“Merak etme,” dedim.

Dışarı çıktığımda ne kadar huzursuz olduğumu saklamaya çalıştım. Belki de en akıllıcası Vegas’tan kaçıp başka bir yerde evlenmek olurdu. Ama Vegas’ın hızlı evlilikler için biçilmiş kaftan olmasının yanı sıra, Sydney’in hayallerini de gerçekleştirmek istiyordum. Bu arzumun hayatımıza mal olmayacağını umdum. Bunları düşünürken telefonum bipledi. Marcus’tan sinir bozucu bir uyarı beklerken Jill’in mesajıyla karşılaştım:

Bu hayatımda gördüğüm en romantik şey. Kendimi bir pembe dizi izliyor gibi hissediyorum.

Teşekkürler, yazdım. Bana verecek bir tavsiyen var mı?

Hayır, gayet iyi gidiyorsun. Eddie size acayip kızgın. Belki evlenmeniz onu biraz yumuşatır.

Eddie’nin Jill’in yanına dönmesi içimi rahatlatmıştı. *Şimdilik kimseye söyleme, yazdım. Sonra da kopacak kızılca kıyamete hazır ol. Tabii buradan çıkabilirsek.*

O konuda size yardımcı olabilirim. Bunu nasıl yapacaktı bilmiyordum. Jill başka mesaj yollamadı. Az sonra onu unutup kendi planıma odaklandım.

Hedefime varmam uzun sürmedi. Burası mücevher alıp satan bir kuyumcuydu. Bir tefeci dükkânı kadar kılıksız bir yer değildi ama mantık aynıydı. Orta yaşlı, beyaz saçlı bir adam bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Derin bir nefes alıp Tatiana teyzenin kol düğmelerinden birini çıkardım.

“Buna ne kadar verirsiniz?”

Kol düğmesini alıp kuyumcu büyüteciyle baktığında nefesini tuttu.

Bunu bana nasıl yaparsın, diye bağırdı Tatiana teyze. Mücevherlerimi nasıl satarsın?

Mecburum, dedim. Kendime yeni bir hayat kurmak için başka şansım yok.

Bir insanla!

Hayır, sevdiğim kadınla! Seni seviyorum, Tatiana teyze ama sen artık yoksun. Ama Sydney burada ve benim yerim onun yanı. Bu kol düğmeleri hiçbir işime yaramıyor. Onlardan kurtulmak zorundayım.

Hayalet Tatiana teyze hâlâ öfkeliydi. *Bana ihanet ediyorsun!*

Kendimi biraz kötü hissetsem de kararım kesindi. Bir keresinde bu kol düğmelerinden çıkardığım bir yakutu rehin vermiştim. Borcumu ödeyip onu geri almayı planlamıştım. Almıştım da ama pek hoş bir tecrübe olmamıştı. Şimdi yapacağımınsa geri dönüşü yoktu. Bu kez kol düğmelerinden birini sonsuza dek gözden çıkarıyordum. Zamanımız kısıtlı olduğu için para kazanıp buraya dönme ve onu geri alma şansım yoktu. Sydney’in hayallerini gerçekleştirmek için onu feda edecektim.

Kuyumcu tabii ki önce düşük bir fiyat verdi. Uzun bir pazarlıktan sonra tam bir rakamda anlaşmak üzereydik ki (yine de değerinin altındaydı), sonraki hamlemi yapıp ikinci kol düğmesini çıkardım. “Söylediğin fiyatı kabul ediyorum,” dedim. “Ama bir şartım var. Bundaki taşları bir yüzüğe monte etmeni istiyorum. Beyaz altın olsun. Ve iki tane de alyans lazım. Düğmenin platin kısmını ödeme olarak kabul et. Aslında daha bile fazla eder ya neyse. Hepsini bir saate hazır edebilir misin?”

Detaylar üzerinde biraz daha konuştuk. Kuyumcu kârlı bir pazarlık yaptığıнын farkındaydı. Sonunda anlaştık ve bana çeşitli yüzük modelleri gösterdi. Sade bir model seçtim. Ortada dikdörtgen şeklinde bir elmas ve iki yanında yine dikdörtgen yakutlar olacaktı. Alyansların düz olmasını planlamıştım ama bana gösterdiği minik yakutlu platin halkalar daha çekici geldi. Bu çılgınca plan için feda ettiğim kol düğmesinin anısına bir saygı duruşu gibiydiler. Paramı alıp bir saate geri döneceğimi söyleyerek dükkândan çıktım.

Kuyumcudan sonra doğru en yakındaki kumarhaneye gittim ve ortaya büyük paraların bulunduğu poker masalarından birine oturdum. Yolda önemli de bir telefon görüşmesi yapmıştım. Bu kadar parayla kumar oynamak biraz korkutucuydu doğrusu. Zamanım az, planlarım çoktu. Kaybedersem kaybımı telafi edemezdim. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Her zamanki gibi auraları okudum. *Sakin ol*, dedim içimden. *Hep yaptığından farklı olmayacak. Sadece büyük oynayacağız o kadar.*

Bir saat sonra masadan kalktığımda cebimde hem düğün, hem de yolculuk masraflarımızı karşılayacak kadar para vardı. Kuyumcuya döndüğümde siparişlerim hazırды. Yüzükleri cebime koyup bir telefon daha ettim ve iki yere uğradım. Bir eczaneye ve bir şarap butiğine. Derin bir nefes aldım. Bütün görevlerimi tamamlamıştım. Tam da söz verdiğim saatte Sydney'in yanına döndüm.

Son iki saatim o kadar gergin ve heyecanlı geçmişti ki, hâlâ bir şeyler eksik kalmış gibi hissediyordum. Mağazadan içeri girdiğimde aklım başka yerdeydi. Ama sonra Sydney'i gördüm...

... Ve zaman durdu.

Ona istediği gibi hazırlanmasını söylerken ciddiydim. Mihraba yeşil tişörtüyle yürüse de onunla memnuniyetle evlenirdim. Sydney'in nasıl bir gelinlik seçeneğine dair az çok bir tahminim vardı. Uzun, dantel kollu, sade bir model bekliyordum. Ya da belki kolsuz ve işlemesiz bir elbise tercih edecekti. Sonuçta Sydney gelinliğinin görünüşünden çok, işini görmesine önem verecekti.

Karşımda eski tarzda bir Hollywood ihtişamı bulunca ağzımın beş karış açık kalması bundandı. Vücudunu zarifçe sarmalayan işlemeli ve drapeli organze kumaş onu olduğundan daha kıvrımlı ve sağlıklı göstermişti. Eteği kalçasının hemen altından bir denizkızının kuyruğu gibi açılıyordu. Buradaki ek tül de gelinlikteki işlemlerle bezeliydi. Tek omzunu dantel ve kristal boncuklu, kalın bir askı örtüyordu. Diğeri çıplaktı. Saçlarına ek takılarak ensede topuz yapılmış

ve topuzun yanına kristal bir tarak takılmıştı. Duvağı sade ve uzundu. Tek mücevheri sallantılı küpeleriydi ve makyajının usta bir elden çıktığı hemen belli oluyordu. Aşırıya kaçılmadan son ayların bütün yıkıcı izleri ve altın zambağı özenle silinmişti.

Sydney tek kelimeyle mükemmeldi. Adeta bir peri kızı gibiydi.

“Yine dizlerimin üzerine çökebilirim,” diye mırıldandım.

Hafifçe gülümseyip parlak eteğini düzeltti. “Bütün bunlara paramızın yeteceğini söyle yeter. İstersen tişörtümü giyebilirim.”

“Merak etme,” dedim. Hâlâ bir hayalde gibiydim. Güzelliği aklımı başımdan almıştı.

Beni hafifçe dürttü. “O zaman sen de giyin.”

Satış danışmanı beni bir odaya götürdü ve parayı gördüğünde hâli tavrı bariz bir şekilde yumuşadı. Bana seçtikleri siyah smokin klasik ve şıktı. Satış danışmanı onu kiralamak yerine almak istediğimden emin miyim diye bir daha sordu. Almak istediğimi söyledim. Kiralamak için kredi kartı vermem gerekecekti ve izimizi bulamamaları için onu elimden geldiğince kullanmamaya çalışıyordum.

Giyinme odasından çıktığımda Sydney’in gözleri parladı. Onun zarafeti yanında kendimi fazlasıyla sıradan hissediyordum ama Sydney harika göründüğümü söyledi. Satış görevlisi ceketime beyaz bir şakayık iliştiirdi. Sydney’in elinde de pembe şakayıklardan oluşan küçük bir buket vardı. Diğer eliyle de Nevada’ya geldiğinden beri bırakmadığı torbayla çantayı

tutuyordu. Mağazadan çıkmadan önce hepsini şık bir poşete koyduk. Şarap butiğinin torbasını görünce bana şaşkın şaşkın baktı.

“Bu ne?”

“Balayımız için,” dedim.

“Ben eczane poşetinin onun için olduğunu sanmıştım.”

“İkisi de öyle,” dedim.

Paramızı ödedik ve el ele mağazadan çıktık. Sıradaki durağımız İtalyan temalı Firenze Oteli’ydi. Buranın da hemen yanında bir alışveriş merkezi vardı. Sydney gelinliğiyle ortalıkta dolaşmaktan biraz huzursuz gibiydi ama Vegas’ta insanlar bu tip manzaralara alışkındı. Yanlarından geçerken hepsi bize gülümsedi ve çoğu bizi tebrik etti. Doğrusu istediğimizden biraz daha fazla ilgi çekmiştik ama tüm bu insanları düğünümüze gelen konuklar olarak hayal etmek hoşuma gitmişti. Tabii bir de, yanımdaki güzeller güzeli gelinle gurur duyuyordum.

Firenze’nin kapısında Jill’dan yeni bir mesaj geldi. Okurken dayanamayıp gülümsedim.

“Ne oldu?” diye sordu Sydney.

“Bekle ve gör,” dedim. “Harika bir düğün hediyesi aldık.”

Çoğu büyük Las Vegas oteli gibi, Firenze’de de düğün şapellerine ayrılan özel bir bölüm vardı. Otelin üniformasını giyen bir adam şapellerin önündeki koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bizi görünce durdu.

“Adrian sen misin?”

“Evet.”

Derin bir oh çekti. “Pekâlâ, tam on dakikanız var. Birazdan burada büyük bir düğün töreni düzenlenecek. Onlar gelmeden işinizi hâlleddin.”

“Anlaşıldı,” dedim adamın eline bir tomar para sıkıştırarak.

“Burası,” dedi ve bize üzerinde TOSKANA ŞAPELİ yazan kapıyı gösterdi.

Sydney bana gülümsedi. “Başka bir düğüne ayrılan bir şapeli mi ayarladın?”

“Ne yapayım? İyi yerler çabuk kapılıyor. Las Vegas’ta bile böyle.” Ona kapıyı tuttum. “Hem seni İtalya’ya götürmemin başka yolu yoktu.”

Sydney içeri girdiğinde hayranlıkla etrafına bakındı. Elli kişilik küçük bir şapeldi ve İtalyan ihtişamını Amerikan anlayışıyla yansıtıyordu. Duvarlardaki dev tablolarla üzüm bağları vardı ve kubbeli tavandan melekler bize bakıyordu. Benim zevkime göre altın varak konusunda biraz aşırıya kaçmışlardı ama Sydney’in parlayan gözlerinden bunu dert etmediği anlaşılıyordu.

Odanın önünde çiçeklerle bezeli bir kürsü vardı. Peder ve otelin fotoğrafçısı bizi bekliyordu. Onlara da borçluydum. Bizi içeri alan adam düğün rezervasyonlarıyla ilgilenen kişiydi ve bugün telefonda onu ikna etmek için az dil dökmemiştım. Eşyalarımızı tahta sıralardan birine bırakıp kürsüye doğru yürürken aklıma bir şey geldi.

“Dur bir dakika,” dedim. “Bunu unuttum.”

Sydney’in elini yakalayıp parmağına onun için yaptırdığım nişan yüzüğünü taktım. Nefesini tuttu ama sonra değirmenin

suyunun nereden geldiğini anlayınca panikledi. “Adrian, ne yaptın? Bunlar teyzenin.”

Onu sırtından hafifçe ittim. “Şimdi senin oldular.”

Peder zamanımızın kısıtlı olduğunu bildiği için töreni kısa tuttu. Nevada eyaletinin kanunları neyi öngörüyorsa onunla yetindi ama konuşmasının sonuna kendinden bir bölüm ekledi. Yakutlu alyansı Sydney’in parmağına takarken o sözler hâlâ hatırımdaydı. “Şimdiye dek hayatını yalnız yaşadın. Verdiğin her karar yalnızca kendin içindi. Şimdi, hayatının sonuna kadar bir başkasına bağlanıyorsun. Bundan böyle verdiğin her karar ikiniz için olacak. Birinizi etkileyen diğerinizi de etkileyecek. Siz artık bir ailesiniz. Ayrılmaz bir bütünsünüz.”

Bunlar benim gibi bencilce bir hayat süren bir adam için ağır sözlerdi. Ama Sydney’in ışıldayan gözlerine baktığımda, ondaki umudu ve sevinci gördüğümde, bu sorumluluğu alabileceğimi hissettim. Biz artık iki kişilik bir aileydik. Sydney bana kendim için yaşamayı unutturmuştu. Bu hayatımda verdiğim en önemli karardı ve beni en çok mutlu eden.

Yeminlerimizi edip yüzüklerimizi taktığımızda peder bizi karı koca ilan etti. Sydney’i aşkla ve beraber geçireceğimiz bir ömrün vaadiyle öptüm. Nihayet ayrıldığımızda peder “Sonsuza dek mutlu olun, Adrian ve Sydney Ivashkov,” dedi.

Sydney’in gülümsemesi solar gibi olunca hafifçe inledim. “Ah, hayır. Yine ne oldu?”

Güldü. “Yok bir şey. Sadece... evlendikten sonra da kendi soyadımı kullanacağımı düşünmüştüm.”

“Ne diyorsun kadın? Bunu bana evlendikten sonra mı söylüyorsun? Doğrusu çok kırıldım.”

Onu bir kez daha kendime çektim ve kıkırdayarak öpüştük. Peder bize belgeleri imzalattı. Ona ve fotoğrafçıya para verdim. Fotoğrafçının makinesinin hafıza kartını da satın aldım. Adamcağız resimleri iki dakikada basacağını söyleyip itiraz etmeye çalıştıysa da hiç vaktimiz olmadığını söyledim. Neyse ki para, vampir oyunları kadar etkili bir silahtı.

İşimiz bitince eşyalarımızı alıp minik İtalya'mıza hoşça kal dedik. “Sırada ne var?” diye sordu Sydney el ele kapıya yürürken.

“Vegas maceramız burada bitiyor,” dedim. “Ve inan bana, şanımıza yakışır bir veda olacak.”

Deminki adam dışarıda bekliyordu. Bizi görünce rahat bir nefes aldı. Ona teşekkür edip lobiye çıktık...

... Ve bir grup Simyacı bizi orada bekliyordu.

21. BÖLÜM

SYDNEY

Simyacılar birden görünmez bir güçle duvarlara yapıştı. Adrian'a bunu sen mi yaptın diye sormama gerek bile yoktu. Elini sırtımda hissettim. Beni sertçe itti. "Haydi."

Arkamıza bile bakmadan koştuk. Simyacılar'ın çabuk toparlanacağını biliyorduk. "Mavi Göl'e gidiyoruz," dedi.

"Nedir o? Havuz filan mı?" Gelinliğimle ve topuklu ayakkabılarımla hızlı koşamıyordum. Adrian elimden tutup beni çekti.

"Yeni bir otel. Strip'in güney ucunda."

"Güney ucu mu?" Las Vegas Bulvarı'nın haritasını gözümün önüne getirmeye çalıştım. "Oraya en az birkaç kilometre var."

"Üzgünüm ama gidebileceğimiz yerler kısıtlı."

Detayları sormadım. Kumarhaneye daldık. Normalde kalabalık bir yeri tercih ederdik ama düğün kıyafetlerimizle zaten kabak gibi ortadaydık. Bir de onlarla koşturmacı çalışınca iyice göze batıyorduk.

Adrian'la elinde tepsi olan bir garson kıza çarptığımızda "Affedersin!" diye bağırdım. Kızın taşıdığı içkiler bir poker masasındakilerin üzerine döküldü. Simyacılar şimdilik görünmüyordu ama arkamızdaki hareketlilikten peşimizde olduklarını anlayabiliyordum.

Kumarhane katı benim için bir labirentten farksızdı ama Adrian yolu biliyor gibiydi. Çok geçmeden kendimizi Firenze'nin önündeki cepte bulduk. Akşam olmuştu ve otelin ana kapısı oldukça kalabalıktı. İnsanlar kumar oynamak, şovları izlemek ya da birkaç kadeh içmek için buraya akın ediyordu. Dışarı çıkanlar da vardı tabii. Simyacılar henüz bize yetişememişti. Etrafımıza bakınarak bir sonraki adımımızı hesaplamaya çalıştık.

"Taksiler nerede?" diye bağırdı Adrian.

Yanımızda süs bebeklerini andıran bir grup genç kız duruyordu. Biri üzerinde MÜSTAKBEL GELİN yazan bir kuşakla plastik elmaslarla bezeli bir taç takmıştı. Gülüşmelerine bakılırsa geceye erken başlamışlardı. Bizi fark ettiklerinde ahlayıp ohladılar. "Biz de taksi bekliyoruz ama bir tane bile gelmedi," dedi yanındaki kıkırdayarak. "Gerçi bize bir tane yetmeyecek."

"Ne bu telaşınız? Yoksa başınız belada mı?" diye sordu başka biri.

"Evet," dedim ve çabucak bir yalan uydurdum. "Kaçıp evlendik. Babam peşimizde. Evliliğimizi iptal ettirmeye çalışıyor."

Aslında hikâyemde gerçek payı vardı. Kızlar bize acıyarak baktı. Adrian gözlerini bir bir yüzlerinde dolaştırdı ve bal gibi tatlı bir sesle konuştu. "Bizi bekletmeseniz de bu taksiye biz

binsek?” Kafamı kaldırdığımda sarı bir taksinin yaklaştığını gördüm.

Toplu etkileme zordu ama kızlar alkol aldıkları için iradele-ri zayıflamıştı. Açıkçası sırf aşkımızın hatırına bile bize yardım edebilirlerdi. Biz apar topar taksiye binerken onlar gerçek aşk-tan söz ediyordu. Müstakbel gelin arkamızdan el salladı.

Taksi daha hareket etmemişti. Birden camlı kapıların ar-kasında Simyacılar belirdi. “Hey!” diye seslendi kızlardan biri çiçeğimi işaret ederek. “Onu unuttun!” Buketi bilerek Simyacılar’ın oraya fırlattım. Kızlar çılgık çılgıla onu yakala-maya çalıştı. Buketimi hangi şanslı kaptı göremedim, çünkü Adrian, “Mavi Göl’e,” der demez araba hareket etti.

“Umarım fazla trafik yoktur,” dedi Adrian. “Bizi nasıl buldular?”

“Bilmem ki. Tesadüfen görmüş olabilirler.” Üzüntüyle iç çektim. “Benim hatam. Güzel bir düğün isterim diye tuttur-masaydım, buradan çoktan gitmiş olacaktık.”

Kolunu omzuma attı. “Ben hiç pişman değilim. Zaten biz-den çok şey aldılar. Bugünü de çalmalarına izin veremezdim.”

“En azından daha kolay koşabileceğim bir gelinlik seçebi-lirdim,” dedim. “Bu modelde bacaklarımı açamıyorum. Ama mağazadaki kadın kıvrımlarımı ortaya çıkaracağını söyleyince çabucak kandım.”

“Bence haklıymış,” dedi parmağını askımdaki boncuklarda dolaştırarak. “Buradan bütün kıvrımların şahane görünüyor.”

Ona gülümsedim. Sonra birden hareket etmediğimizi fark ettim. “Ne oldu? Neden duruyoruz?” diye sordum.

Şoför bıkkınlıkla iç çekip ön camı işaret etti. “Trafığe bak-sanız. Gecenin bu saatinde herkes bir yere gidiyor. Bir şapel-de yer ayırttınız, değil mi? Yoksa boş yer bulmanız imkânsız.”

“Biz evlendik zaten,” dedi Adrian.

“Ah, iyi bari.” Dikiz aynasından bize baktı. “En azından bir yere yetişme derdiniz yok. Burada en iyisi motor kullanmak. Şu herifler akıllılık etmiş.”

Adrian’la arkamıza baktık. Tek görebildiğimiz trafikli cad-dedeki araba farları oldu. Ama sonra arabaların arasından bize doğru ilerleyen dört tek far gördüm. Adrian’ın gece görüşü benden daha iyiydi. Suratını buruşturdu. “Hay aksi.”

“İn,” dedim. “Çabuk!”

Adrian parayı şoförün üzerine atıp kapıyı açtı. “Ne yapı-yorsunuz? Delirdiniz mi?” diye bağırdı adam.

En yakın kaldırıma ulaşmaya çalışırken sürücüler bize öf-keyle korna çaldı. Neyse ki trafik vardı. Yoksa bir arabanın altında kalmamız işten bile değildi. Caddede yalnızca o dört motosiklet ilerleyebiliyordu. Yanımızdan geçip gittiklerinde bir an onları atlattığımızı düşündüm. Ama sonra kaldırıma çıktık ve biri yön değiştirip sertçe bize doğru döndü. Diğerleri de onu izledi.

Kaldırım insan doluydu ve tıpkı arabalar gibi onlar da iler-lemiyordu. Kalabalığı yarmaya çalışırken Adrian “Yayaların arasına dalmazlar değil mi?” diye bağırdı.

“Sanmam,” dedim, “ama motorları bırakıp peşimize dü-şebilirler.” Bir grup turist fotoğraf çektiyordu. Etraflarından dolaşmak zorunda kaldık. “Neden kimse yürümüyor?”

“Çünkü Bellagio’nun önündeyiz,” dedi Adrian Las Vegas’ın ünlü otelini göstererek. “Birazdan fiskiyeleleri açarlar. Buralarda bizi Strip’e götürecek bir tramvay olmalı.”

“Koşmaktan iyidir,” dedim. Sadece gelinliğim değil, topuklu pabuçlarım da beni yavaşlatıyordu. Neyse ki, seçimimi satış görevlisinin bana giydirmeye çalıştığı, topuğu on santimlik *rüya ayakkabılardan* yana yapmamıştım. Ama bu ufacık topuklar bile tabanlarıma batmaya başlamıştı.

Adrian’la Bellagio’nun kapısına yöneldik. Fiskiyeleli havuzlara yaklaştıkça ilerlememiz neredeyse imkânsız bir hâle geldi. Yolu uzatmak pahasına kalabalığın açığından dolaşmak zorunda kalacaktık. Tam meraklı turistlerden kurtulmuştuk ki, motosikletli dörtlünün bize doğru koştuğunu gördüm. Yollarına çıkanlara bizden bile daha dikkatsiz davranıyorlardı.

“Simyacılardan bu kadar esaslı ajanları olduğunu bilmiyordum,” dedi Adrian.

“Çalıştıkları bazı güvenlik firmaları var,” diye açıkladım. “Gerek olduğunda...”

Fiskiyeleler çalışınca lafım yarıda kaldı. Turistlerden heyecan dolu nidalar yükseldi. Sular ‘Viva Las Vegas’ın açılış notaları eşliğinde yüzlerce metre havaya yükseldi. Adrian yine koşmaya başlamıştı ki, onu durdurdum. “Bekle,” dedim.

Simyacılar uzun süredir fiskiyelelerin açılmasını bekleyen turistleri ite kaka havuzların kenarına kadar ilerlemişti. Herkes arkalarından öfkeyle bağırıyordu. Dörtlü durup etraflarına bakındı. Biriyle göz göze geldiğimde adam arkadaşlarına beni gösterdi. İşte o zaman, uzun saatler boyunca çalıştığım bir bü-

yüyü yaptım. En yakınımıdaki su kaynağının özüne ulaşip onu istediğim şekilde yönlendirdim. Simyacılar daha bize doğru birkaç adım atmıştı ki, fıskiyelerden fışkıran sular bir kol gibi onlara doğru uzandı. Element büyülerinde tecrübeliydim ama Moroi bir su kullanıcısıyla boy ölçüşemezdim. Suyu gerektiği kadar iyi kontrol edemedim ve Simyacılar da dahil olmak üzere, altı metrelik bir alandaki herkesi ıslattım. Dışlerimi sıkarak suyu sadece Simyacılar'a yönlendirmeye çabaladım. Nihayet dördü basınçlı sulara kapıldı ve izleyicilerin hayret çığlıkları arasında havaya fırladılar. İlk şaşkınlıklarını atanlar fotoğraf makinelerine ya da kameralarına sarıldı. Büyüyü daha fazla sürdüremeyeceğimi hissediyordum. Amacıma da ulaşmıştım zaten. Simyacılar bir anda havuzu boyladı.

"Vay canına," dedi yakınımıdaki biri. "Geçen gelişimde bu şov yoktu!"

Adrian'la otele doğru koşumuza devam ederken içimdeki eski Simyacı herkesin içinde büyü yaptığım için huzursuzdu. Özellikle de, insanların ellerinde bu kadar çok kayıt cihazı varken. Bana çocukluğumdan beri doğaüstü olayları sıradan insanlardan saklamam gerektiği öğretilmişti ve yaptığım şey hayattaki bütün prensiplerime aykırıydı. Suların Simyacılar'ı havaya fırlatışının bir şov olarak algılanması tek tesellimdi. Hem Simyacılar bunu gizli tutmak isterse mutlaka mantıklı bir açıklamasını bulur ve haberi öyle servis ettirirdi.

Bellagio'ya girdiğimizde bir an duraksayıp lobideki güzelim cam çiçekleri hayranlıkla süzdüm. Bu arada Adrian da bir çalışana tramvaya nereden binebileceğimizi sordu. Otelden

çıkıp düz gidecektik. Yavaşlamaya cesaret edemediğimiz için koşar adım yürüyorduk ki sırf bu bile yeterince dikkat çekiciydi. Simyacılar'ın havuzdan çıktıktan sonra tek yapması gereken etrafa aceleci bir gelinle damat görüp görmediklerini sormaktı. Otel güvenliğinin şüphelenip onları alıkoymasını umut etmekten başka çarem yoktu. Ve tabii istasyonda da bir tramvay olmalıydı.

Aksiliğe bakın ki, tramvay filan yoktu. Beş dakika bekleyecektik. Bu süreyi etrafa kaçamak bakışlar atarak geçirdik ve nihayet tramvay geldiğinde rahat bir nefes aldık. İkimiz de yorgunluktan bitmiştik. “Son durakta ineceğiz,” dedi Adrian. “Biraz soluklanınız.”

Kafamı salladım. Sonra ayakkabılarımdan birini çıkarıp ağrıyan ayağıma masaj yapmaya başladım. Karşımda cart mavi Skechers ayakkabılar giyen bir kadın oturuyordu. Ayakkabılarımı beğeniyle süzdü.

“Güle güle giyin, çok güzeller,” dedi.

“Ayak numaranız kaç?” diye sordum.

“Otuz yedi.”

“Benim de. Ayakkabılarımızı değişelim mi?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Haydi canım. Ciddi misiniz?”

“Nedense gelinliğimin altına hep mavi bir ayakkabı giymek istemişimdir.” Kristal boncuklu, beyaz pabuçlarımdan birini havaya kaldırdım. “Kate Spade,” dedim belki aklını böyle çelerim diye.

Arkadaşı kadını dürtükleyip “Ne bekliyorsun? Hadisene,” diye fısıldadı.

Az sonra yeni ayakkabılarımlaydım. Topuklarımdaki kanayan yaralar için bir şey yapamazdım ama son durakta ayağa kalktığımda ayaklarım bana teşekkür etti. Eteğimdeki tül mavi spor ayakkabıları örttüğü için ortaya garip bir görüntü de çıkmamıştı. Tramvaydan indiğimizde bizi bekleyen kimse yoktu ve Mavi Göl'e sadece bir blok vardı. Beş dakikalık yürüyüşümüzde kendimi balayında gibi hayal ettim. Sıradan bir çift gibi buraya gelip görülecek yerleri gezdiğimizizi. Mavi Göl'ün lobisine girip de duvara yaslanmış bizi bekleyen takım elbiseli kadını görünce gerçeğe döndüm. Kadın bizi fark ettiğinde doğrulup kulaklığına fısıldadı.

"Destek çağırıyor," dedim. "Ben düğün alışverişi yaparken bütün belli başlı otellere ajanlarını yerleştirmişler."

Adrian oralı olmadı. "Boş ver. Zaten evlendik. Bizi durdurmaya güçleri yetmez." Doğruca resepsiyona yaklaşıp "Affedersiniz, bizi helikopter pistine yönlendirebilir misiniz, lütfen?" dedi.

Ben de resepsiyonist kadar şaşırmıştım. "İzin belgeniz var mı?" diye sordu adam. "Orası özel bir bölgedir. Otelimizin bütün konuklarına açık değildir." Bizi şüpheyle süzdü. "Siz burada mı kalıyorsunuz?"

"Hayır," dedi Adrian, "ama birazdan buraya bizi almaya bir helikopter gelecek. Olga Dobrova Akademisi'nden." Bu da başka bir sürprizdi. Olga Dobrova Akademisi California ve kuzey Nevada sınırında yeni ve küçük bir Moroi okuluydu.

Resepsiyonist bilgisayarına bir şeyler yazdı. "İsimlerinizi alabilir miyim?" Söylediğimizde başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama listede adınız yok."

“Helikopterimiz geldi mi, bari onu söyleyin,” dedi Adrian. “Ta buraya kadar bizi almaya geldi!”

Adam yine başını salladı. “Üzgünüm ama belgeleriniz yoksa size yardımcı olamam. Şimdi izin verirseniz diğer konuklarla ilgilenmeliyim. Buyurun, beyefendi.” Sırada bekleyen adama döndü.

Adrian gözlerini resepsiyonistin yüzüne dikti. “Bizi derhâl o piste...”

“Amma ısrarcısın, dostum. Yardım edemiyorum dedi, anlamıyor musun?”

Elvis Presley tişörtlü adam Adrian’a omuz atıp resepsiyona yaklaştı. Yanında aynı tişörtten giyen bir kadınla birkaç çocuk vardı. Hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Odalarındaki havalandırma çalışmıyordu ve buna hemen bir çözüm bulunmasını istiyorlardı. Hayal kırıklığıyla oradan uzaklaştık. Bizi gözetleyen Simyacı ortadan kaybolmuştu.

“Neler oluyor?” dedim.

“Planımız suya düştü,” diye mırıldandı Adrian. “Helikopter Jill’in düğün hediyesiydi. Bizi Vegas’tan çıkaracaktı. Lissa’yı ciddi anlamda tehlikede olduğuma ikna etmiş. Helikopter bizi Dobrova’ya götürecekti. Oradan da özel bir jetle Saray’a uçacaktık. Uzun bir yolculuk olacaktı tabii. Yakıt ikmali fiilan yapmak zorunda kalacaktık ama Simyacılar’a yakalanma riskimiz de kalmayacaktı. Jill helikopteri buraya yollayacağını söyledi ama izin belgesini unuttu herhâlde.”

Adrian hep çoğul konuşuyordu ama Lissa’nın onunla olduğumu bildiğinden bile şüpheliydim. Jill kraliyet olanak-

larından faydalanırken Lissa'ya sadece Adrian'dan söz etmiş olmalıydı.

“Pekâlâ,” dedi Adrian. “Pes etmek yok. Bir sürü paramız ve vampir güçlerim var. Elvis ailesi sorunlarını çözdüğünde bir kez daha şansımızı deneyelim.” Bir an duraksayıp gözleriyle lobiye taradı. “Ya da boş ver. Ona ihtiyacımız yok. Eminim biri bize piste nasıl çıkacağımızı söyler. Helikoptere bindik mi, kurtulduk demektir.”

Adrian'ın şansını denediği iki otel görevlisi piste nasıl çıkıldığını bilmiyordu ama nöbetini yeni devreden kapıcı bir an duraksadı. “Senden hiçbir şey istemiyorum,” diye atıldı Adrian. “Sadece yerini söyle ve bu yüzlüğü kap.”

Adam başını iki yana salladı. “Kendi başınıza piste ulaşmanız imkânsız. Yıldız Kulesi'ndeki o kata kartsız çıkamazsınız. Kart da sadece belirli insanlarda var. Ama...”

“Ama?” diye üsteledi Adrian. Vampir gücünü kullanarak onu etkilemiyordu ama kesinlikle ikna ediciydi. Ya da belki ben önyargılıydım.

“Bir konuk anahtarıyla Aurora Kulesi'ne çıkabilirsiniz. Oradan, aşağı, Batı koridoruna inin ve çatıya çıkan kapıyı bulun. Çatıda bakım ve onarım için kullanılan bir köprü var. Ondan geçip sonundaki merdivenden helikopter pistine çıkabilirsiniz.” Sonra gözleri gelinliğime kaydı. “Tabii eğer yapabilirseniz.”

“Hiç şüphelen olmasın,” dedi Adrian. “Ama biz burada kalmıyoruz. Bize konukların kullandığı anahtarlardan bir tane bulursan bir yüzlük daha alırsın.”

“Kolay,” dedi adam. “Ama çatının kapısı kilitlidir ve anahtar kartla açılmaz. Sonra söylemedi demeyin.”

“Sorun değil,” dedim.

Adam sözünü tuttu ve birkaç dakika sonra bir anahtar kartla çıkageldi. Adrian ona parasını verdi ve Aurora Kulesi’ne çıkmak için asansörlere doğru yürüdük.

“Ne kadar paramız kaldı?” diye sordum.

“Fazla değil,” dedi Adrian. “Sadece birkaç yüzlük. Ama Saray’a gittiğimizde önemi olmayacak.”

Kapıcının talimatları ve anahtar kart işe yaradı. Az sonra kendimizi çatıya açılan kapının önünde bulduk. İki cam panelden oluşan ağır bir kapıydı ve yanında izinsiz açılması hâlinde alarmin çalacağını söyleyen bir uyarı yazısı vardı.

“Panellerden birini yerinden oynatsak yeter,” diye mırıldandım.

“Kırsak mı?” dedi Adrian. “Zıpzıp heykel formunda değil mi? Onunla camı patlatabiliriz.”

“Benim aklımda daha kibar bir çözüm vardı.”

Bayan Terwilliger’in gönderdikleri arasında keskin kokulu otlarla dolu bir kese buldum. Onları cam panellerin büyük olanına serptim ve büyüğü nasıl yapacağımdan emin olmak için kitaba baktım. Bunca doğaçlama büyüden sonra sıradan malzemelerle sihir yapmak çocuk oyuncağı geliyordu. Ellerimi cam panele doğru savurup Yunanca kelimeleri fısıldadım. Az sonra cam buz gibi erimeye başladı. Yerde bir su birikintisi oluşmuştu. Çok geçmeden sular dondu ama kapının alt kısmında geniş bir delik açılmıştı. En güzeli de, alarmin çalmamasıydı.

“Doğru kadını seçmişim,” dedi Adrian.

Eğilip delikten geçtik. Çatı havalandırma delikleriyle ve bir sürü uyarı işaretiyle doluydu. Bu kuleyi daha yüksek Yıldız Kulesi’ne bağlayan köprüden geçmek kolay oldu ama binanın yan tarafındaki merdiven için aynısını söylemek mümkün değildi. Tam üç kat tırmanmamız gerekecekti. Yirmi katlı bir otelde bu çok da uzun bir mesafe sayılmayabilirdi ama üzerimde hareketlerimi kısıtlayan bir gelinlik vardı. Ayakkabılarımı değiştirmemin burada bana pek de yardımı olmayacaktı.

Merdiveni nasıl çıkacağımı kara kara düşünürken birden bir helikopter pervanesinin gürültüsünü duydum. Heyecanla birbirimize baktık.

“Önce sen,” dedi Adrian ve eşyalarımı elimden aldı. “Bir terslik olursa ruhu kullanıp düşmeni engellerim.”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır, sen önce çık. Helikopterde gardiyanlar vardır. Bir Moroi görmeleri daha iyi olur. Ayağım kayarsa hava büyüğü yapabilirim diye düşünüyorum.”

“Düşünüyorsun?” dedi imalı bir bakışla.

“Dikkat edeceğim ve ayağım kaymayacak, tamam mı?”

Adrian beni öpüp tırmanmaya başladı. Yüzüme vuran sert rüzgârda onu izledim. Her bir basamakta yüreğim ağzıma geldi. Neyse ki Adrian sendelemedi bile. Göz açıp kapayıncaya kadar yukarıdaydı. Bana el salladı ve gözden kayboldu. Helikopterin gürültüsü artmıştı. Adrian Dobrova’nın gardiyanlarıyla tanışma merasiminde olmalıydı.

Sıra bana gelmişti. Yeni ayakkabılarımın lastik tabanları demir basamakları kolayca kavırıyordu. Bu merdiveni buraya bir

engel olarak koymamışlardı. Aksine işçilerin kolayca tırmanabilmesi için tasarlanmıştı. Öte yandan, gelinliğimle duvağımın rüzgârda savrulması ve altımda uzanan Las Vegas manzarası dikkatimi dağıtıyordu. Parlak ışıklar hem nefes kesici, hem de ürkütücüydü.

Neyse ki ben de kaymadım ama birkaç dakikalık tırmanışım bana saatler sürmüş gibi geldi. Çatıya çıktığımda helikopteri gördüm.

Ve donup kaldım.

Bir helikopter vardı, evet ama iki Simyacı -ya da belki onların tuttuğu adamlardı- pistin tam ortasında durduğu için inemiyordu. Sonra iki Simyacı daha fark ettim. Silahlarını bana doğrultmuşlardı. Ne var ki, asıl kanımı donduran onlar değildi. Adrian çatının karşısında dizlerinin üzerinde duruyordu ve kafasına bir silah dayanmıştı.

Silahı tutan kişi Sheridan'dan başkası değildi.

“Hayal kırıklığına uğradım,” diye bağırды helikopterin sesini bastırmak için. Dönen pervanelerin yarattığı rüzgârda duvağımdan fırlayan saçlarım yüzüme savruluyordu. “Yerinizde olsam şimdiye kadar on eyalet uzakta olurum. Oysa sizi son gördüğüm yerden birkaç saat ötede elimle koymuş gibi buldum.”

Bir an cevap veremedim. Hatta bir cevap düşünemedim bile. Adrian'ın kafasına dayalı silahtan gözlerimi alamıyordum. Son birkaç aydır çektiğim işkencelerin hiçbirini onu kaybetme korkusu kadar tüketici değildi. Eğer Adrian'a bir şey olursa savaştığım hiçbir şeyin, hiçbir zaferimin anlamı kal-

mazdı. Onsuz, eskiden olduğum insana dönüşme cesaretini bulamazdım. Adrian olmasaydı, gerçek bir hayat yaşamamanın değerini anlayamazdım. O benim aşkımdı. Tek dayanağımdı. *Centrum permanebit*, diye söylendim içimden. Onun için feda etmeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Adrian gözlerime baktı. Gayet iyi biliyordum, o da aynı şeyleri hissediyordu.

Sheridan sessizliğimi fırsat bilip alaycı konuşmasına devam etti. “Vegas’ta evlenmenin romantik bir tarafı olduğunu kabul ediyorum ama ne yazık ki, aptallıkta sınır tanımıyor-sunuz. Gerçek adlarınızla başvuruda bulunarak ekmeğimize yağ sürdünüz. Önlem olarak devlet dairelerinin kayıtlarını inceliyorduk tabii ama sizi bu şekilde bulacağımızı düşünmemiştim doğrusu. Gerçi hakkınızı da yemeyeyim. Kayıt dışı bir şapel bulmak akıllıcaydı. Şehirdeki bütün şapelleri arayıp size sürpriz bir düğün hediyesi yollamak istediğimizi söylemek zorunda kaldık. Firenze’de sizi görmediklerini söylediler ama sonra idarecilerden biri bir çalışanın *kocanla* konuştuğunu hatırladı.”

“Bırak onu!” diye bağırdım. “Buraya benim için geldiniz. Onunla işiniz yok.”

“Haklısın.” Helikopterin ve çatının ışıklarında güzel yüzünde tuhaf şekilli, çirkin gölgeler oynayıyordu. “Yavaşça ajanlarımızdan birine teslim ol, ben de kocanı bırakayım.”

“Aurası yalanlarla dolu, Sydney,” diye bağırdı Adrian. Sheridan silahla Adrian’ın kafasını itip ona çenesini kapamasını söyledi.

Yalancılık Sheridan'ın kişiliğinin bir parçasıydı ama Adrian'a zarar vereceği konusunda yalan söyleyip söylemediğinden emin değildim. Bir Moroi'u, özellikle de, bir asilzadeyi tanıklar huzurunda öldürmesinin bazı sonuçları olacağı kesindi.

Tepemizde turlayan helikopterin kapısında karanlık ve kaslı bir figür vardı. Şüphesiz Olga Dobrova'dan bir gardiyandı. Burada neler olduğunu kestirmesi güçtü. Bilseydi Adrian'ı kurtarmaya çalışırdı. Ne var ki, Adrian'ın hayatı Sheridan'ın namlusunun ucundaydı ve tetiği çektiği anda her şey biterdi. Durumun kontrolünü bir an önce ele almalıydım.

Element sihrinin içimde kabardığını hissettim ve onu ateş büyüleriyle ilgili tecrübelerimle harmanladım. Yerden bir alev duvarı fışkırdı ve en yakınımıdaki iki Simyacı'yla daha uzakta-ki diğer ikisinin etrafını sardı. Onu bırakın orada tutmak, çağır-
mak bile yeterince güçtü. Yine de, yüzümdeki sakin ifadeyi bozmamaya çalıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Sheridan.

“Sana anlaşma teklif ediyorum,” dedim. “Adrian'ı ver, dört ajanını al.”

Sheridan yerinden kıpırdamadı ama ateş kapanındaki Simyacılar'a bakarken gözlerinde korkuyu gördüm. Simyacılar doğal olarak panikleyip silahlarını indirmişti. Ortada toplanıp sırt sırta vererek alevlerden mümkün olduğunca uzak durma-ya çalışıyorlardı. Ben de etraflarındaki alev çemberini daraltarak helikopterin piste inişine imkân tanıdım. Ama alevler hâlâ yüksek olduğu için pilot böyle bir girişimde bulunmadı.

“Bizler görevimizin tehlikelerini göze alarak Simyacı olduk!” diye bağırdı Sheridan. “Karanlığın dünyayı ele geçirmesinden ölmeyi yeğlerler. Buna hazırlar.”

“Ya sen?” dedim. “Sen diri diri yanmalarını izlemeye hazır mısın?”

Elimi savurduğumda alev çemberi daha da daraldı. Simyacılar oldukları yerde büzüldü. Çemberin küçülmesi işimi kolaylaştırırsa da, Simyacılar’ı yakmadan sıcaklığı hissetmelerini sağlamak beni yorgun düşürmüştü.

Dehşet çığlıklarını dinlemek kanımı donduruyordu. Bana yeniden eğitimde çektiğim acıyı hatırlatıyorlardı. Dört ay boyunca hayatımda korku ve aşağılamadan başka hiçbir şey yoktu. O kadar bıkmıştım ki. Bunun bir an önce bitmesini istiyordum. Bu insanlara acı çekertmek istemiyordum. Onları korkutmak bile istemiyordum. Beni bu noktaya Sheridan getirmişti. Beni şiddete başvurmaya zorladığı için ondan nefret ediyordum.

“Onları öldürürsen kocan ölür,” diye bağırdı.

“Ben de seni yakarım,” dedim. “Her hâlükarda ben buradan çıkarım. Seçimini yap, Sheridan. Kendinle birlikte diğer Simyacılar’ı da ölüme götürmek istiyor musun?”

“Yapamazsın,” diye bağırdı. Etrafımızdaki tüm gürültü ve karmaşaya rağmen sesindeki tereddüdü hissettim.

“Emin misin?” Alevleri yükseltip çemberi biraz daha daralttım. Sheridan’ın gözleri irileşti. Simyacılar’ın çığlıklarını duymazdan gelmesi şimdi daha zordu. “Beni zorlama, Sheridan,” dedim. “Onun için neleri göze alabileceğimi biliyorsun.”

Bir kez daha elimi sallamamla alevler göğe yükseldi. Başım dönmeye başlamıştı ama gözlerimi Sheridan'ın yüzünden ayırmadım. İnsanlığa sırtını dönen taş kalpli bir büyücü olduğumu düşündüğünden şüphem yoktu. Ve bir de, Adrian'ı uğrunda her şeyi yapabilecek kadar çok sevdiğimi anlamıştı. Aslında bunlardan yalnızca biri doğrudu ama onu ikisine de inandırmak zorundaydım.

“Şansını zorlama!” diye bağırdım.

Sheridan son kez alev kapanındaki arkadaşlarına baktı. “Tamam,” dedi. “Ne istiyorsun?”

“Silahı Adrian'a ver.”

Sheridan duraksadı. Sihri daha fazla sürdüremeyecektim. Blöf yaptığımı hissetmesinden korkuyordum. Nihayet tabancayı indirip Adrian'a verdi. Adrian ayağa fırlayıp yanıma koştu.

“Sheridan'a nişan al,” dedim. Sonra Sheridan'a döndüm. “Alevleri söndürdüğümde adamlarına silahları atıp ellerini başlarının üzerine koymalarını söyle.”

Sihri bıraktığımda neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Alev çemberi kayboldu ve Sheridan, Simyacılar'a seslendi. Dediğini yaptıklarında onlara Sheridan'ın yanına gitmelerini söyledim. Alevler kaybolunca helikopter nihayet alçalmaya başlamıştı. Tam aramıza inecekti.

“Hepiniz yere yatın!” diye bağırdım Sheridan'la Simyacılar'a. “Helikopter yükselene kadar kimse yerinden kıpırdamayacak, anlaşıldı mı? Gidelim, Adrian.”

Gözlerimizi Simyacılar'dan ayırmadan yavaşça helikoptere doğru yürüdük. Adrian silahını hâlâ indirmemişti. Gerçi istese

içlerinden birini bile vurabileceğinden şüpheliydim ya neyse. Helikopterin kapısında tanımadığım bir gardiyan duruyordu. Haklı olarak biraz şaşırmıştı.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedi Adrian.

“Ben de yardım edebildiğime sevindim,” dedi adam huzursuzca. Yerdeki Simyacılar’a baktı. “Fazla bir katkım olmadı ama...”

“Boş ver,” dedi Adrian. “Artık gidebilir miyiz, lütfen?”

Gardiyan ona kapıyı gösterdi. “Önden buyurun, Lord Ivashkov.” Sonra bir an duraksadı. “Siz Adrian Ivashkov’sunuz, değil mi?”

“Ta kendisiyim,” dedi Adrian ve beni yanına çekti. “Bu hanımefendi de eşim.”

22. BÖLÜM

ADRIAN

Özel bir jetle Saray'ın yolunu tutana dek ne Sydney, ne de ben tam anlamıyla rahatlayabildik. Uçak küçük olduğu için yakıt ikmali yapacağımız söylenmişti ama bu konuda endişeli değildim. Gizli bir yerde duracağımızı biliyordum. Hem Simyacılar kraliyete ait bir Moroi uçağına saldırmaya cesaret edemezdi.

Yanımızdaki iki gardiyan dışında jet tamamen bize kalmıştı. Gardiyanlar önde oturuyordu. Ben arka taraftaki minderli koltuğa yayılıp ayaklarımı masaya uzatmışım. Sydney havalanmamızdan kısa bir süre sonra rüzgârda dağılan saçlarını düzeltmek için tuvalete gitmişti.

“Bugün benim düğün günüm,” demişti. “Her şeye rağmen güzel olmalıyım.”

Tuvaletten çıktığında topuzunu yeniden yaptığını fark ettim. Gerçi saçlarının dağınık olmasına aldırdığım yoktu. Ben onu her türlü beğeniyordum. Sydney yanlarından ge-

çerken gardiyanlar ona kibarca selam verdi ama belli ki, ikisi de onun varlığından huzursuzdu. Kimse onlara yanımda bir insanın olacağını söylememişti. Gardiyanlar pek çok duruma karşı hazırlıklı olmaları için eğitilirdi ama bu onlardan biri değildi.

Elimi kucağıma vurdum.

“Gelin bakalım, Bayan Ivashkov.”

Sydney gözlerini devirdi.

“Bu konuda nasıl hissettiğimi biliyorsun,” diye uyardı. Böyle demesine rağmen kucağıma oturunca gülümsedim. Hoş, belki de bunu masanın karşısındaki koltukta uyuyan Zıpzıp’ı uyandırmamak için yapmıştı.

Kolumu incecik beline dolayıp şarap butiğinden aldığım şişeyi gösterdim.

“Bugünü şampanyasız kapatamazdık.”

Sydney eğilip etiketini okudu.

“Burada California’da üretilmiş, köpüklü bir Riesling olduğu yazıyor.”

Şampanyaya en yakın bunu bulabildim,” dedim. “Açtığımda patladı ve dükkândaki adam bana bu plastik kadehleri bedava verdi. Geç hasat oluşuyla ve narenciye aromasıyla ilgili bir şeyler söyledi ama dinlemedim. Yine de bana kutlama için uygunmuş gibi geldi.”

“Alkol insan ve Moroi sihrinin etkisini azaltır,” dedi.

“Ama bugün bizim düğün günümüz,” dedim. “Bir daha böyle bir fırsatımız olmayacağını da belirtmek isterim. Saray’a gittiğimizde aklımızı toplayabilmek için ayık olmamız gereke-

cek. Gerçi yaşadıklarımızdan sonra Saray'daki sıkıntılar bize vız gelecek.”

Sydney'in yine de oyunbozanlık edeceğini sandım ama kahkahaları doldurmama izin verdi. Köpüklü şarabımızdan gardiyanlara da ikram ettiğimde huzursuzlukları biraz daha arttı.

“Hım,” dedi Sydney ilk yudumundan sonra. “Gerçekten de narenciye tadı alabiliyorum. Çok hafif ama hissedilmeyecek gibi de değil. Galiba portakal. Düşündüğümde daha tatlı. Ama dükkândaki adam geç hasat dediyse mantıklı tabii. Üzümler asmada kaldıkça tatlanır.”

“Biliyordum,” dedim zaferle. “Seni içmeye ikna ettiğimde tam da bunun olacağından emindim.”

Başını eğip şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Ne oldu ki?”

“Boş ver.” Onu dudaklarından öpüp uzun uzun yüzüne baktım. Bu güzel ve cesur kadının karım olduğuna inanmaya ilk kez cesaret edebildim. Tavandaki ışıklar tenine tatlı bir renk vermişti. Onu hayatımın sonuna dek böyle hatırlamayı diledim. “Şuna bak,” dedim.

“Neye?”

Yanağına dokundum. Makyajı hâlâ ilk yapıldığındaki gibi duruyordu ama zambak dövmesinin üzerindeki pudra hafifçe silinmişti. “Gümüş rengine dönüyor,” dedim.

“Öyle mi?” Buna şaşırmış gibiydi. “Marcus'un ki de gümüş rengi ama onun ki mühürlendikten yıllar sonra değişmiş.”

“Geneli hâlâ altın rengi ama aralarda gümüş pırıltılar var,” dedim. Parmağımı yanağından kuğu gibi uzun boynuna ve çıplak omzuna kaydırdım. “Üzülme, güzel görünüyor.”

“Üzölmüyorum, sadece şaşırđım.”

“Belki de yaşadıkların süreci hızlandırmıştır.”

“Belki.”

Şarabından bir yudum daha alıp bana yaslandı. “Saray’a gittiğimizde bizi rahat bırakıp düğün gecemizi şık bir balayı süitinde geçirmemize izin vermeyecekler, değil mi?”

Onu endişelendirmemek için omzumu silktim.

“Birkaç sıkıcı soruya cevap vermek zorunda kalacağız hepsi o. Al sana şu anımızın tadını çıkarmak için bir sebep daha.”

“Sıkıcılıkla bir derdim yok,” dedi. “Hatta bir süre huzura ihtiyacım var. Yeni dramlar istemiyorum. Hayatımızdan endişe etmek istemiyorum. Hepsinden öyle yoruldum ki, Adrian. Belki kimliğimi yok edemediler ama bütün enerjimi tükettikleri kesin. Acı çekmekten ve şiddetten bıktım usandım. Diğerleriyle birlikte tüm bunlara bir son vermek istiyorum... ama önce biraz dinlenmem gerek.”

“Merak etme, kendimize ayıracak bol bol vaktimiz olacak.” Çatıdaki o korkunç anları düşününce kalbim sızladı. Sydney alevlerin kızılığında parlayan gelinliğiyle Sheridan’a meydan okurken bir savaş tanrıçasını andırıyordu. Güçlü ve güzeldi. Sheridan’a karşı tam da gerektiği gibi bir tavır sergilemişti. Ama bunun Sydney için ne kadar zor olduğunu bir tek ben anlayabilirdim. Bir daha böyle bir durumda kalmaması için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi birdenbire. “Ruhu sık sık kullanmana rağmen kontrolünü hiç kaybetmedin. Bunun

alışkanlık hâline dönüşmesini istemem tabii ama yan etkilerin üstesinden gelebileceğini fazlasıyla kanıtladın.”

Gelebileceğimizi, diye düzeltti Tatiana teyze. Hepsi benim sayemde oldu.

Kararsızlık içimi yakıyordu. Sydney’e her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyordum. Sonuçta o benim karımdı ama hayal gücümün yarattığı bir karakterle konuştuğumu itiraf etmek kolay değildi. Ayrıca tüm bunlar sona erdiğinde Tatiana teyzeden kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

İyi şanslar, diye fısıldadı zihnimin içinde, alayla.

“Bundan sonra her şey güzel olacak,” dedim Sydney’e.

Kadehlerimizi bir kez daha doldurdum ama içki vahşi içgüdülerimizi tetiklemek yerine, yorgunluğumuzu ortaya çıkardı. Bugün ikimiz de kendimizi zihinsel, bedensel ve büyüsel bakımdan fazlasıyla yormuştuk. Sydney başını omzuma yasladı ve kucağımda uyuyakaldı. Dalmadan önceki son sözleri “Keşke gelin çiçeğimi saklasaydım,” oldu.

“Bir kızın gecesini aydınlattın,” dedim esnememi güçlükle bastırarak. “Hem merak etme, bundan sonra bütün evlilik yıldönümlerimizde sana şakayıklar alacağım.”

Huzursuz gardiyanlardan biri beni omzumdan hafifçe sarsarak uyandırdı. Uçağımız inmişti. Camdan baktığımda Saray’da olduğumuzu gördüm. Bu ayrıcalık pek az kişiye tanınırdı. Ziyaretçilerin çoğu ya yakındaki küçük pisti kullanır, ya da Philadelphia gibi büyük bir havaalanından araba kiralardı. Doğruca Saray’a getirilmemiz kraliçe’nin özel emri olmalıydı. Aydınlığa bakılırsa öğle saatleriydi. Vampir saatine göre yaşa-

yan pek çok Moroi uykudaydı. Millet uyanana kadar bizi bir odaya tıkacaklarını umdum.

Hiç şansım yoktu.

Uçaktan iner inmez saraya götürüldük. Lissa ve *diğerleri* bizimle derhâl konuşmak istiyordu. Üzerimizi değişmeye bile fırsat bulamadık. Gelinlikli Sydney'den asla sıkılmazdım ama ikimiz de bir kot ve tişörtle daha rahat ederdik doğrusu. Sonra şöyle düşündüm. Madem böyle bir şansım yoktu, o zaman oyunu kuralına göre oynayacaktım. Papyonumu takıp smokin ceketimi giydim.

“Hazırız,” dedim bizi bekleyen gardiyanlara.

Görüşmemiz Saray'ın nadiren uğradığım bir odasında gerçekleşecekti. Lissa'yla ve geçmişte teyzemle hep kendi dairelerinde buluşurduk. Oysa şimdi bizi getirdikleri oda devlet toplantıları ya da kraliyet işleri için kullanılırdı. Burada Lissa için bir taht bile vardı. Meşe ağacından ustalıkla oyulmuş, şık ve sade bir parçaydı ama yine de bir tahttı işte. Lissa da sade ve şık olmayı tercih etmişti. Tek süsü açık bıraktığı saçlarının tepesine oturttuğu minik, zarif taçtı. Odanın dört bir köşesinde gardiyanlar bekliyordu ama onlara o kadar alışkıttım ki, artık bana dekorasyonun bir parçası gibi geliyorlardı. Asıl dikkatimi çeken Lissa'nın yanındakilerdi. Bazıları oturuyor, bazıları ayakta duruyordu. Hepsinin sinirleri gergindi. Bir şey bekliyorlardı. *Bizi*, diye fark ettim.

Rose, Dimitri ve Christian tabii ki oradaydı. Lissa sırdaşları olmadan şuradan şuraya adımını atmazdı. Özellikle de konu ben olduğumda. Resmi danışmanı ve daha yaşlı bir

Moroi, Marie Conta Lissa'nın etrafında dolanıp duruyordu. Marie'nin varlığı da benim için sürpriz olmamıştı. Hatta anemle babamı bile hayretle karşılamadım.

Asıl şaşırdığım -ve elimi tutan elinin kaskatı kesilmesine bakılırsa, Sydney'in de- Simyacılar'ın bizden önce Saray'a gelmiş olmasıydı.

Üstelik oldukça da enteresan bir grup seçmişlerdi. Sydney'in babası, kız kardeşi, Zoe ve bir de tanımadığım bir adam daha vardı. Gerçi onu gözüm bir yerden ısıırıyordu ama... Sonra birden hatırladım. Adı, Ian'dı. Bir zamanlar Sydney'e yazıyordu.

Gelinlik ve damatlığımızla işte böyle bir topluluğun içine dalmıştık.

Hayatım boyunca bir sürü soytarılığa imza atmıştım ama ilk kez koca bir odayı sessizliğe gömüyordum. Gözler irileşmiş, dudaklar hayretle aralanmıştı. Duvarlardaki heykel suratlı gardiyanlar bile şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Teker teker gelin," dedim.

Sydney'in babası öfkeden bozaran bir yüzle ayağa fırladı. "Bu ne rezalet?"

Lissa biraz daha zarif davrandı. "Nedir bu, Adrian? Şaka filan mı?"

"Asıl şaka sizsiniz," dedim neşeyle. "Bizi karşılamak için bunca zahmete katlanmanız inanılmaz."

"Buraya Sydney'i almaya geldik. Onu derhâl bize teslim et," diye bağırdı babası. "Belki o zaman bu saçmalığı hiç yaşanmamış kabul edebiliriz."

“Bay Sage Sydney’in Simyacılar’a karşı büyük suçlar işlediğini söylüyor,” dedi Lissa. “Sen de aynı oranda uygunsuz davranışlarda bulunmuşsun ama Sydney’i onlara teslim edersek seninkileri görmezden gelecekler. Gerisini biz kendi aramızda hâlledeceğiz.”

“Tek suçumuz Sydney’i ve bir grup zavallıyı yeniden eğitim saçmalığı adı altında yaptıkları işkencelerden kurtarmaktı,” dedim. “Az kalsın Sydney’in diri diri yanmasına göz yumacaklardı. Ve o insanlar neden oradaydı biliyor musunuz? Dampirlerle Moroi’lara gerçek insanlar gibi davrandıkları için! Düşünebiliyor musunuz?”

“Bay Sage’in iddiasına göre, Sydney dün gece kendi insanlarını yakmaya çalışmış,” dedi Lissa soğuk bir tavırla.

“Sadece blöf yaptık,” dedim. “Kimse ölmedi.”

“Bunun konumuzla bir ilgisi yok,” dedi Ian sertçe. Zoe’yle yakınlığına bakılırsa ilgisi diğer Sage kız kardeşe kaymıştı. “İç işlerimize karışamazsınız. Kimin suçlu, kimin suçsuz olduğuna biz karar veririz.”

İşte o zaman bombayı patlattım. “Majesteleri,” dedim Lissa’ya “bilmeniz gereken önemli bir konu daha var. Sydney artık benim karım ve sizin halkınızdan biri. Beni onlara teslim etmemenizin tek sebebi sizin korumanız altında olmam, öyle değil mi? Aynı kural karım için de geçerli olmalı.”

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Lissa ancak birkaç dakika sonra sesini bulabildi.

“Bütün mesele bu değil mi, Adrian?” Sydney’le beni baştan aşağı süzdü. “Ona Moroi vatandaşlığı alabileceğini düşün-

dün. Ama sen de biliyorsun ki, sistemimiz böyle yürümüyor. Sydney'e değer verdiğini biliyorum..."

"Değer vermek mi?" diye bağırdım. Hiçbirinin gerçekleri kavrayamadığını yeni fark ediyordum. Son birkaç aydır Lissa'ya Sydney'i kurtarması için baskı yapıyordum ve Lissa tüm bu süre zarfında gerçek hislerimi anlamamıştı. Sydney'i yalnızca arkadaş olarak sevdiğimi sanıyordu. O ve saraydakiler bunu bir arkadaşımın paçasını kurtarmak için yaptığım bir çılgınlık olarak görüyordu. İlişkimizin boyutunu yalnızca Simyacılar biliyordu ve onlar da bizi sapkınlıkla suçluyordu.

"Lissa, ben onu seviyorum!" dedim. "Onunla laf olsun diye evlenmedim! Ona âşık olduğum ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğim için evlendim! Ve senin de hükümdarım olarak, beni ve sevdiklerimi koruyacağını düşündüm. Özellikle de, işlediğimizi iddia ettikleri suçları kanıtlamaktan bile aciz bir örgüte karşı. Geçen ay bana yalnızca halkın için risk alacağını söylemiştin. Sydney bir Moroi değil ama ben öyleyim ve eğer bana karşı verdiğin sözler gerçekten anlam taşıyorsa, onun için de geçerli olmalı. Biz evlendik. Sydney artık benim ailem. Hayatımız boyunca birbirimize bağlandık. Sydney'i onlara vereceksen beni de Saray'dan sür olsun bitsin."

Lissa şaşırmıştı ama Jared Sage -*kayınpederim*, diye düşündüm- beni aşağılayıcı bakışlarla süzdü. "Saçmalık! Moroi'larla insanlar evlenemez. Ne sizin, ne de bizim kanunlarımız buna izin verir. Evliliğiniz geçersiz."

"Nevada eyaletine göre değil ama," dedim. "Belgelerimiz var. Hatta bir bilgisayar getirin de düğün fotoğraflarımıza bakalım."

Rose'un yüzüne bakarak ne düşündüğünü anlamak zordu. Son gelişmeler herkes kadar onu da şaşırtmış olmalıydı ama içimden bir ses Palm Springs'teki arkadaşlarımızinkine benzer bir tavır sergileyeceğini söylüyordu. Eninde sonunda bizi kabullenip destekleyecekti.

"Bırak kalsınlar, Liss," dedi. "Sydney'i verme."

Lissa'nın tahtının yanında dikilen Marie Conta eğilip kraliçe'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Rose'un tam aksini düşünüyordu.

Ian birdenbire ayağa fırladı. "Bu kararı siz veremezsiniz!" diye bağırdı. "Sydney Sage'in kaderi sizin elinizde olamaz. Bizden biri hakkında..."

"Ivashkov," dedi Sydney. Odaya girdiğimizde beri ilk kez konuşuyordu.

Ian öfkeyle ona döndü. "Efendim?"

"Ivashkov," diye yineledi Sydney sakince. Ne kadar gergin olduğunu bir tek ben anlayabiliyordum. Eli terlemişti. Simyacılar bu üçünü buraya yollayarak onu bel altından vurmaya çalışıyordu. "Bundan sonra adım, Sydney Ivashkov," dedi.

"Yok artık!" diye gürledi babası. "Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim. Ruhunu bulandığı pislikten arındırmanın tek yolu buysa seni buradan yaka paça götürmesini de bilirim!"

Sydney'e doğru atıldı ama Dimitri göz açıp kapayıncaya dek aramıza girdi. "Bay Sage," dedi sakın bir sesle. "Majesteleri Kraliçe izin vermedikçe kimse kimseyi buradan yaka paça götüremez."

Bütün gözler Lissa'ya döndü. Yüzünde gururlu ve soğukkanlı bir ifade vardı ama aurası onu ele veriyordu. Lissa'yı daha önce hiçbir Moroi hükümdarının karşılaşmadığı kadar zor bir durumda bırakmıştı. Arkadaşlığımdan ötürü kendimi biraz kötü hissediyordum ama kararımın arkasındaydım. Evlilik yeminimin her bir kelimesine sadık kalacaktım. Sydney'in güvenliği için yapmayacağım yoktu.

“Adrian Ivashkov benim halkımdan biri,” dedi Lissa sonunda. “Dolayısıyla bu konumun getirdiği bütün hak ve ayrıcalıklara sahiptir. Eşi bize sığınmayı talep ediyorsa ona da bu hakkı tanımaya karar verdim. Bundan sonra Saray'da kaldıkları sürece ikisi de benim himayemde olacaklar. Üzerlerinde hiçbir hakkınız olmayacak. İddia ettiğiniz suçların hiçbirini ispatlayamadığınız için onları size teslim etmeyi reddediyorum.”

“İşledikleri en büyük suçla şu anda karşınızda duruyorlar zaten!” diye bağırdı Ian.

Sydney'in babası kelimenin tam anlamıyla çıldırmıştı. “Aramızdaki anlaşmalara karşı geliyorsunuz! Bu kararınızla bütün Simyacılar'ı karşınıza alacağınızı bilin. Biz olmasak yaptıklarınızın yarısı yanınıza kar kalır mı sanıyorsunuz? Toplum size müsamaha gösterir mi? Sizi biz saklıyoruz! Biz olmadan bir hiçsiniz! Biz olmasak...”

“Bütün dünya vampirlerin varlığından haberdar olur,” dedi Sydney usulca. “Buna izin verebilir misin, baba? Simyacılar vampirleri gizlemese güçsüz insanların onların tuzağına düşeceğinden korkmuyor musun?”

Babasının yüzündeki ifade daha da sertleşti. Kızına binlerce şey söylemek ister gibi bir hâli vardı. Onun yerine, derin bir nefes alıp Lissa'ya döndü.

“Simyacılar sizin için güçlü müttefikler,” dedi. “Bizimle düşman olmak istemezsiniz.”

“Tavsiyeniz için teşekkür ederim.” Lissa hiç istifini bozmayordu ama aurasının dalgalandığını gördüm. “Glen?” dedi gardiyanlardan birine. “Bay Sage’le beraberindekilere Saray’dan çıkana kadar eşlik edin, lütfen.”

Gardiyan bir adım öne çıkıp hafifçe eğildi ve gardiyanlardan beşini yanına çağırdı. “Emredersiniz, Majesteleri.”

Simyacılar’ın öfkeli sesleri koridorda bile kesilmedi. Aslında sadece ikisi konuşuyordu. Zoe kız kardeşini düşünceli gözlerle izlemekle yetinmişti. Sydney’in yeniden eğitime gönderilmesinde rol oynadığına mı pişmandı, yoksa bu yeni gelişmelere mi şok olmuştu kestirmek güçtü doğrusu. Sydney yanımda titriyordu. Ailesinin Saray’dan kovuluşunu izlemek onun için kolay olmamıştı. Elini bırakmadan bir adım öne çıktım.

“Teşekkürler, Lissa. Bize ne kadar büyük bir iyilik ettiğini...”

Lissa elini kaldırarak beni susturdu. Sonra aynı eliyle alnını ovuşturdu. “Ya siz bana ne kadar büyük bir kötülük ettiğinizi biliyor musunuz? Sizin adınıza sevindim. Ama bu konuyu şimdilik daha fazla konuşmak istemiyorum. Dinlenmem ve olabilecekleri salim kafayla düşünmem gerek. Size kalacak bir yer ayarlarız...”

“Bir dakika.” Nihayet babam sahneye çıkmıştı. Suratındaki ifadeye bakılırsa Jared Sage’in yerini o alacaktı. “Yani bu evli-

liğe izin mi vereceksiniz? Onlara gerçek bir çift gibi mi davranacaksınız?”

Lissa bıkkınlıkla iç çekti. “Bana gayet gerçek bir çift gibi göründüler, Lord Ivashkov. Kime nasıl davranacağıma da ben karar veririm.”

“Simyacılar’ı başınızdan atmak için bu yola başvurduğunuzu sanmıştım! Yoksa evlilikleri tabii ki yasal değil. Daha önce hiçbir Moroi bu kadar alçalmadı. Bir insanla...” Susup Sydney’le bana kötü kötü baktı. Sonra gardiyanların bile takdir edeceği bir hızla üzerimize atılıp Sydney’in sol eline yapıştı. “Bu taşlar teyzenin değil miydi? Sen aklını mı kaçırdın? Bir Moroi kraliçesinin aile yadigarı mücevherlerini bu... bu... *besleyiciye* nasıl verirsin?”

Sydney’i kendime çektim. “Baba,” dedim usulca, “prensip olarak çocuklara, şirin hayvanlara ve yaşlı adamlara zarar vermem. Ama karımı bir daha aşağılamaya kalkışırsan senin için bir istisna yapabilirim.”

“Nathan,” diye uyardı annem. “Bu kız senin gelinin. En azından, biraz saygı göster.”

Bunun üzerine, babam öfkesini ona yöneltti. “Asla! Böyle bir maskaralığa göz yumacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Herkese rezil olacağız!”

“Eğer oğlumuzun istediği buysa ben onun yanında duracağım,” dedi annem.

Göz göze geldiğimizde göğsüm gururla kabardı. Onunla kötü ayrılmıştık ve ne telefonlarına, ne de mesajlarına geri dönmüştüm. Bunun sevgisizlikle bir ilgisi yoktu. Bir süre-

dir tek düşüncem Sydney'di. Ama şimdi anneme bakarken onun daha önce hiç görmediğim bir yönüne tanık oluyordum. Annem ilk kez isyan ediyordu. İlk kez babama meydan okuyordu.

“Tanrı aşkına, Daniella,” diye gürlledi babam. “Şimdiye kadar yaptığın aptalca hatalara bir yenisini ekleme. Eğer bu gece benimle eve dönmek istiyorsan çeneni kapa ve...”

“Hayır,” dedi annem. “Seninle eve dönmek istemiyorum. Ne bu gece, ne de daha sonra.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye tısladı babam. “Bu ne demek biliyor musun?”

“Evet, Nathan. Hem de çok iyi biliyorum.”

Gözüm Lissa'ya kaydı. Hayretle olanları izliyordu. “Majesteleri,” dedim, “bize bir yer tahsis edeceğinizi söylemişsiniz. Annem de bizimle kalabilir mi?”

Lissa Simyacılar'la ayrı düşmekten korkuyor olabilirdi ama aynı endişeyi babam konusunda taşımadığı kesindi. “Elbette,” dedi.

Nihayet görüşmemizi noktalayıp dışarı çıktığımızda, sarayın önünde küçük bir grup toplanmıştı. Dedikodu çabuk yayılmıştı ve meraklılar bizi görmek için bekliyordu. Düğün kıyafetlerimiz hiçbir şüpheye mahâl vermese de, yaptığımızı kabullenmekte güçlük çekiyorlardı. Yüzleri şok ve hayretle çarpılmıştı. Kalabalığın arasında Nina'yı gördüm. Doğrusu buraya geleceğini hiç düşünmemiştim. Annem gibi onunla da Saray'dan ayrıldıktan sonra hiç konuşmamıştım ve belli ki, bir insanla evlenmem onun için şoktan da öte bir yıkım olmuştu. O ka-

dar perişan görünüyordu ki, bir an bayılacağını sandım. Ellerini önünde kenetlemişti. Yanından geçerken parmaklarında kan görür gibi oldum. Tırnaklarını etine batırmış olmalıydı.

Biraz ötesinde Wesley Drozdov duruyordu. Herkesin aksine, onun yüzünde hayret yerine sinsi bir sevinç vardı.

Sydney'e uçakta söylediğimi hatırladım. *Her şey güzel olacak*, demiştim. Belki de istemeden yalan söylemiştim. O, annem ve ben kalabalığın arasından hızla sıyrıldık.

Rose'la Dimitri bizi konuk evlerinden birine götürdü. Belli ki, Rose'un meraktan içi içini yiyordu ama kibarlık edip hiçbir şey sormadı. Sydney konuk evinin lobisinde bir koltuğa oturduğunda mavi ayakkabılarının burunları göründü ve işte o zaman, Rose daha fazla dayanamadı.

"Pek havalılar," dedi spor ayakkabıları göstererek. "İçimden bir ses arkalarında esaslı bir hikâye olduğunu söylüyor."

Sydney gülümsedi. "Hem de ne hikâye!"

"Yarın, Rose," dedim. "Bu gece bize izin ver. Yarın hepsini anlatırız. Hem sana düğün hediyemizi almak için zaman da tanımış oluruz. Bir liste yapmadık ama birkaç tabak çanakla bir mutfak robotuna itirazımız olmaz."

"Lord Ivashkov?" dedi resepsiyon görevlisi. Konuşmamızı böldüğü için utanmış gibiydi. "Bu ara oldukça yoğunuz. Odaların bazılarında tadilat var. Bulgaristan'dan da bir turist kafilesi geldi. Elimizde sadece geniş bir aile süiti kaldı."

Sydney'le anneme baktım. İkisi de yüzlerine tarafsız bir ifade oturtmuştu. Omzumu silktim. "Fark etmez. Biz de bir aileyiz zaten."

Rose'la Dimitri'ye veda edip süitimizin yolunu tuttuk. Eşikte Sydney'i kucağıma aldım.

"Burası evimiz değil tabii ama bugünkü tersliklerden sonra bazı gelenekleri sürdürmemiz gerektiğini hissettim."

"Bana göre hava hoş," diye kıkırdadı Sydney.

Onu yere bıraktığımda annem bize kibarca gülümsedi. Kararımı desteklemek için hayatından birçok şeyi feda etmiş olabilirdi ama insanın gelinine ısınmasının zaman alacağını gayet iyi biliyordum. "Teşekkür ederim, anne," dedim ona sıkıca sarılarak.

"Hapiste dersimi aldığımı sanıyordum ama sen gidene dek gerçekleri göremedim. Şu anki durumumdan tam anlamıyla memnun olduğumu iddia edemem tabii ama sensiz kalmaktansa yeni şartlarıma uyum sağlamayı yeğlerim. Hem kendime saygımı da yitirmemiş olurum."

"Seninle gurur duyuyorum," dedim. "Göreceksin, bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız. Büyük ve mutlu bir aile olacağız."

Hayatımın iki kadını bundan hiç de emin değil gibiydi ama beni ne kadar sevdikleri yüzlerinden okunuyordu. Annem rahatsızlığını gizlemek için odadaki her şeyde kusur bulmaya başladı. Hâlbuki süitimiz geçen sefer kaldığım kadar lüks ve ondan daha büyüktü. Sydney'e baktığımda başını salladı ve annemi memnuniyetsizliğiyle baş başa bırakıp odamıza çekildik.

Yatağa oturup mavi ayakkabıları çıkardı. "Günün hangi kısmı daha çilgındı bilemiyorum."

Yanına oturdum. “Bence önemli olan tek bir şey var. O da evlenmemiz. Artık sonsuza dek birlikteyiz. İnsanlar da, Moroi’lar da evliliğimizi kabullendi.”

“Ama istemeyerek.” Gülümsemesi soldu. “Ailemin yarısı bir daha suratımı bile görmek istemiyor. Ve beni görmek isteyen yarısını da ben bir daha hiç göremeyebilirim.”

“Tabii ki göreceksin,” dedim. “Mutlaka bir yolunu bulacağım.” Hissettiğimden daha cesurca laflar ediyordum ve Sydney de beni bunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Benim için ailesi ve türüyle bütün bağlarını koparmıştı. İçimden ona elimden geldiğince yardım etmeye söz verdim.

“Haklıydın,” dedi beni kendine çekerek. “Öyle ya da böyle burada güvendeyiz.”

“Bunu biz başardık, Sydney. Birlikte başardık. Zamanla sana alışacaklarından emin olabilirsin. Şimdilik Simyacılar’dan kurtulmanın zevkini çıkar.” Kahramanca konuşuyor ve korkularımı ona belli etmemeye çalışıyordum. Babasının, babamın ve hatta Wesley’nin tepkisine bakılırsa, huzurumuzun uzun sürmeyeceği açıktı. Ama bu gece bunu konuşmak istemiyordum. “Zevk demişken...” Ona muzipçe baktım. “Aklıma bir şeyler geliyor ama uykun varsa anlarım tabii.”

Kollarını boynuma dolayıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Duruma göre değişir. Şarap almayı akıl ettiğine göre bir eczaneye de uğramışsındır herhâlde?”

“Uğramak mı? Bütün eczaneyi satın aldım desene sen şuna! Bir daha aynı hatayı yapar mıyım?”

Sydney güldü ve onu yatağa yatırdım. Gelinliği çıkarmak kolay olmadı tabii ama çabama değdi. Hem de fazlasıyla. Sonrasında, alyanslarımız dışında cırlıçıplak birbirimizin kollarında yatarken mutlulukla iç çektim. Bu ana dek yaşadığımız bütün zorluklar silinip gitmişti. Biz birbirimiz için yaratılmıştık.

Saatler sonra kapının usulca tıklatılmasıyla uyandım. Annem “Adrian?” diye seslendi. “Misafirleriniz var.”

Sydney kollarımda hafifçe kıpırdandı. Kepenklerden sızan akşam ışığı yüzüne vurmuştu. O kadar güzel ve seksiydi ki, bir an annemi duymamış gibi yapmayı düşündüm. Ama sonra kapı daha sertçe çalındı. “Adrian? Sydney? Benim, Rose. Konuşmamız gerek.”

Sydney çabucak doğrulunca romantik hayallerim de suya düştü. Giyinip oturma odasına gittik. Annem Rose ve Dimitri’yle oturuyordu. Rose’a amma da sabırsızsın diye takılacaktım ki, yüzünün hâlini fark ettim.

“Ne oldu?” diye sordum.

Dimitri’yle birbirlerine baktılar. “Jill kayıp.”

“Nasıl yani?” dedim. “Okulda değil mi? Dün bana mesaj attı. Buraya gelişimizi o ayarladı.”

“Gardiyanlar da yanında,” dedi Sydney. “Eddie Amberwood’a dönmedi mi?”

Rose kafasını salladı. “Üç dampir de kampüste. Jill kaybolduğunda Angeline odadaymış.”

“Bir dakika,” dedim. “Angeline neler olduğunu görmüş mü?”

“Hayır,” dedi Dimitri. “Garip olan da bu ya. Angeline Jill’le aynı saatte yatmış. Uyandığında Jill yokmuş.”

“Hiçbir şey duymamış,” diye atıldı Rose. “Jill birdenbire ortadan kaybolmuş. Angeline kafasını duvarlara vuruyor.”

Birden göğsüm sıkıştı. Jill kayıptı! İnanamıyordum. Onu hayata ben döndürmüştüm. Bir yanlışlık olmalıydı. Yaşadığı onca şeyden sonra... Hem Eddie buna izin vermezdi.

Gördün mü, dedi Tatiana teyze. Sana huzur yok demiştim. Daima sana acı çektirecek bir şeyler çıkacak. Neyse ki ben yanındayım.

Sydney bir koltuğa çöküp ellerini kucağında kavuşturdu. “Jill, Angeline’in sorumluluğunda değildi ki. *Benim* sorumluluğumdaydı! Onu korumak benim görevimdi ama yanında olamadım.”

Elimi omzuna koydum. “Yapma. Onu isteyerek bırakmadın ki. Kaçırıldın. Kendi canın tehlikedeysen onu nasıl koruyabilirsin?” Diğerlerine döndüm. Panik yapmamaya, mantıklı düşünmeye çalışıyordum. “Onu bulmalıyız. Bir ipucu var mı?”

Rose üzüntüyle iç çekti. “Şimdilik, hayır. Ama herkes fellik fellik onu arıyor. Buraya dönmesine sadece bir ay kalmıştı.”

“Hemen yardıma gidelim,” dedim. “Bize bir uçak ayarla.” Sydney de hevesle kafa salladı.

“Oturun oturduğunuz yerde,” dedi Rose. “Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Aklınızdan bile geçirmeyin.”

“Saray’dan çıkarsanız sizi kimse koruyamaz,” diye hatırlattı Dimitri. “Kendi güvenliğiniz için burada kalmalısınız. Hem Jill’in kaybolduğunu cümle aleme duyurmaya gerek yok.” Anneme baktı. “Anladınız, değil mi, Leydi Ivashkov? Konuştuklarımız bu odadan dışarı çıkmayacak. Jill kayıp ol-

duğu sürece yaşıyıp yaşamadığını bilemeyiz. Ve eğer bunu kanıtlayamazsak...”

“Kraliçe’nin yaşayan bir akrabası olduğunu da kanıtlamayız,” dedi Sydney.

O kadar ilerisini düşünememiştim. Aklım Jill’e takılmıştı. Sevgili, tatlı Jill’im kim bilir şimdi neredeydi? Sonra birden durumun ciddiyetini kavradım.

“Yasa daha kabul edilmedi,” diye mırıldandım.

“Aynen öyle,” dedi Rose buz gibi bir sesle. “Jill’in kaybolduğu duyurulursa Lissa tahtından olur.”

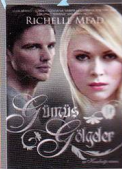
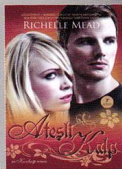
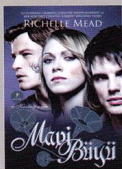
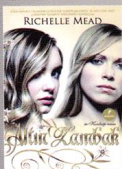
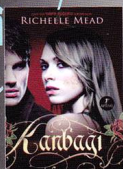
"Kanbağı serisine bayılıyorruz." —Entertainment Weekly

"Diğer vampir kitaplarından çok farklı." —Associated Press

"Kan emme öyküleri meraklılarının seçimi." —MTV's Hollywood

RICHELLE MEAD DÜNYASINI KEŞFEDİN

Kan Yalam Söylemek

WWW.BLOODLINESSERIES.COM

Kan, Aşk ve Sadakatle Boy Ölçsemiz

WWW.VAMPIREACADEMYBOOKS.COM

f Artemis Severler @artemiskitap

ARTEMIS

978-605-142-549-8

Kapak Tasarım © Lindsey Andrews
Ön Kapak Fotoğrafı © 2013, Michael Frant